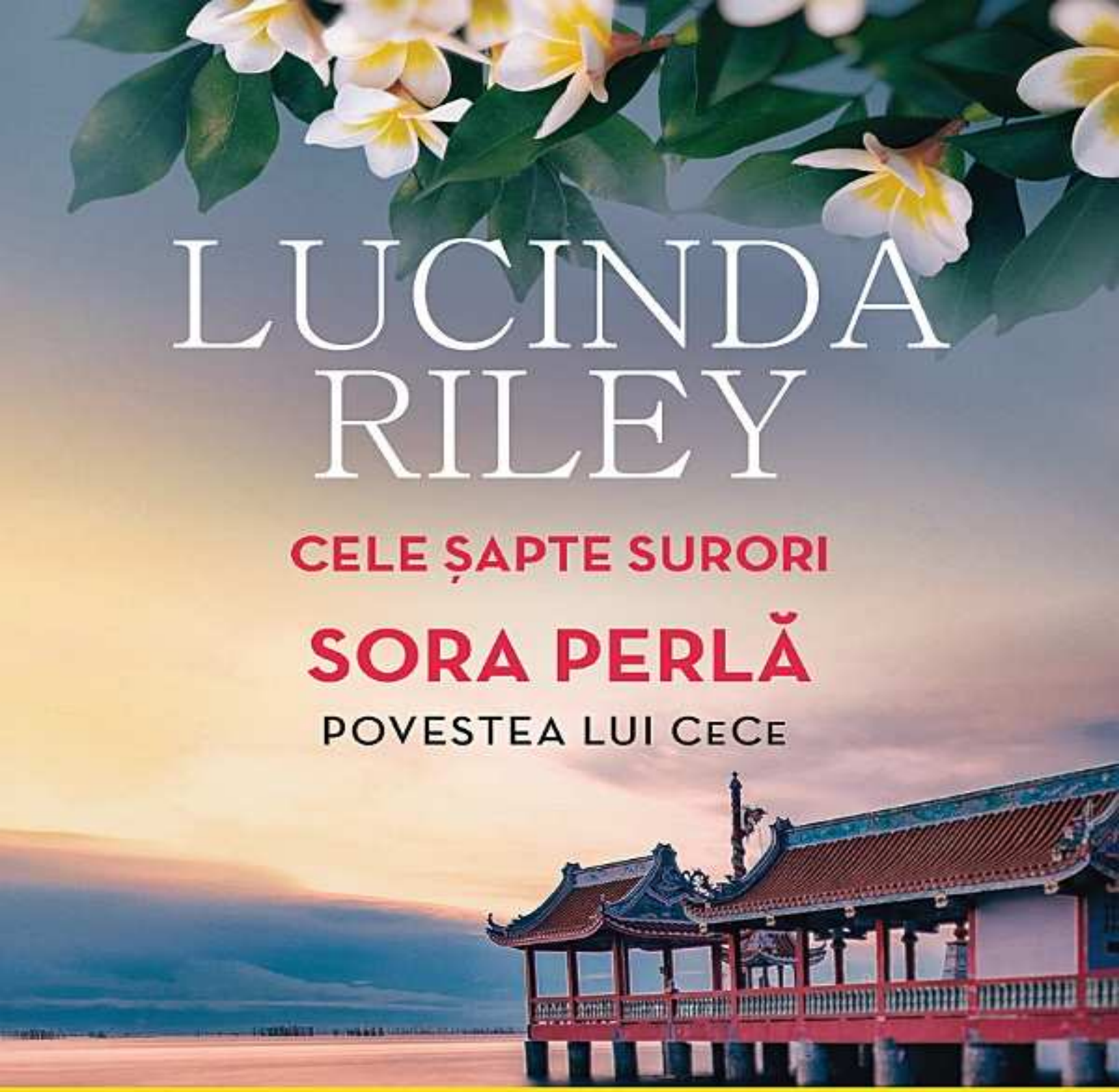

LUCINDA RILEY

CELE ȘAPTE SURORI

SORA PERLĂ

POVESTEA LUI CeCe

CĂRȚI VÂNDUTE ÎN 20 DE MILIOANE DE EXEMPLARE!

POVESTEA PLEIADELOR CONTINUĂ CU O NOUĂ AVENTURĂ FASCINANTĂ!

blue MOON

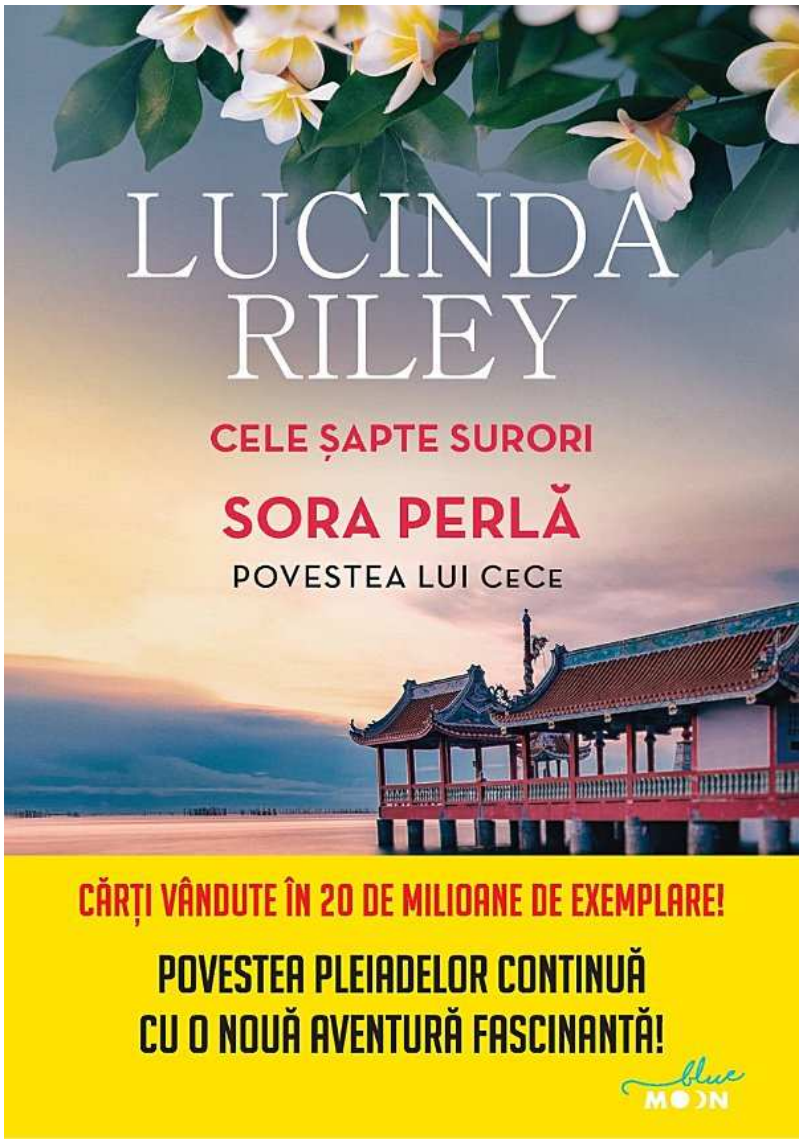

CĂRȚI VÂNDUTE ÎN 20 DE MILIOANE DE EXEMPLARE!

POVESTEA PLEIADELOR CONTINUĂ
CU O NOUĂ AVENTURĂ FASCINANTĂ!

blue MOON

blue
MOON

LUCINDA RILEY

CELE ȘAPTE SURORI

SORA PERLĂ

POVESTEA LUI CeCe

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA GHIRCOIAȘ

LITERA
București
2020

The Pearl Sister. CeCe's Story

Lucinda Riley

Copyright © 2017 Lucinda Riley

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Sora perlă. Povestea lui CeCe

Lucinda Riley

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Rodica Bogdan

Corector: Dorina Lipan

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Laurența Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României RILEY, LUCINDA

Sora perlă. Povestea lui CeCe / Lucinda Riley; trad. din lb. engleză și note: Gabriela Ghircoiaș

– București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6662-8

ISBN EPUB 978-606-33-6461-7

I. Ghircoiaș, Gabriela (trad. ; note)

821.111

Pentru tată și fiică,
Richard și Felicity Jemmett

CECE

Decembrie 2007

Nici o călătorie nu este imposibilă.
E nevoie de un singur pas înainte.

PERSONAJE

Atlantis
Pa Salt – *tatăl adoptiv al surorilor* (decedat)
Marina (Ma) – *guvernanta surorilor*
Claudia – *menajeră în Atlantis*
Georg Hoffman – *avocatul lui Pa Salt*
Christian – *căpitan de barcă*
SURORILE D'APLIÈSE
Maia
Ally (Alcyone)
Star (Asterope)
CeCe (Celaeno)
Tiggy (Taygete)
Electra
Merope (absentă)

Capitolul 1

N-o să uit niciodată locul în care mă aflam și ceea ce făceam în momentul în care mi-a ajuns la urechi vestea morții tatei, mi-am spus în sinea mea, în vreme ce mă uitam pe fereastră la negura nopții. Sub mine, apăreau intermitent ciorchini de luminițe care pâlpâiau și indicau o așezare umană, fiecare în parte reprezentând o viață, o familie, un grup de prieteni…

Simțeam că nu mai aveam nimic din toate astea.

Parcă vedeam lumea pe dos, pentru că luminile de sub avion semănau cu stelele de pe cer, doar că erau mai puțin strălucitoare. Asta mi-a adus aminte de unul dintre profesorii mei de la facultatea de arte, care-mi spusese mai demult că pictam ca și cum nu vedeam ce se afla în fața mea. Avea dreptate. Nu vedeam. Imaginile se formau în mintea mea, nu în realitate. De multe ori nu luau forma unui animal, mineral sau chiar pe cea umană, dar erau puternice și simțeam întotdeauna că eram datoare să le duc până la capăt.

Tot așa am făcut și cu mormanul de chestii pe care le adunasem de prin gropile de gunoi din jurul Londrei și pe care le dusesem în studioul meu din apartament. Săptămâni întregi îmi forțasem mintea cum să pun piesele cap la cap. Era ca și cum aș fi compus un cub Rubik gigantic, cu toate că ingredientele brute erau o canistră de benzină care mirosea urât, o sperietoare de ciori Guy Fawkes[1], o anvelopă și un târnăcop de metal ruginit. Mutam constant piesele și totul era bine până în momentul în care adăugam ultima piesă vitală, care, de fiecare dată, oriunde o așezam, părea să strice ansamblul.

Mi-am lipit fruntea încinsă de geamul rece, singurul care ne despărțea, pe mine și pe ceilalți pasageri, de asfixiere și de moarte sigură.

Cât de vulnerabili suntem…

Nu, CeCe, m-am dojenit aspru, în timp ce mă cuprindea panica, *te vei descurca fără ea, poți.*

M-am străduit să mă întorc cu gândul la Pa Salt, pentru că, având în vedere frica mea cruntă de avion, gândul la momentul în care aflasem că murise, în mod ciudat, mă liniștea. Dacă se întâmpla ce era mai rău și picam cu avionul și muream toți, cel puțin îl aveam pe el să mă aștepte de cealaltă parte. În fond, el ajunsese deja acolo și singur, cum o facem toți.

Tocmai îmi trăgeam blugii pe mine când mă sunase sora mea mai mică, Tiggy, ca să-mi spună că murise Pa Salt. Dacă privesc în urmă, sunt destul de sigură că n-am înțeles mai nimic din ce-mi spusese. Nu mă gândeam decât cum să-i spun lui Star, care îl adorase pe tatăl nostru. Știam că va fi complet devastată.

Și tu l-ai adorat, CeCe…

Așa e. Fiindcă rolul meu în viață era să-mi protejez sora mai vulnerabilă, care, de fapt, avea cu trei luni mai mult ca mine, dar căreia îi era greu să

vorbească și atunci vorbeam eu în locul ei. Îmi reținusem sentimentele, mă încheiasem la blugi și mă dusesem în sufragerie să-i dau vestea.

Nu spusese nimic, doar plânsese în brațele mele. Făcusem tot posibilul să-mi țin lacrimile în frâu. Pentru ea, pentru Star. Trebuia să fiu puternică pentru că avea nevoie de mine.

Asta se întâmpla atunci…

– Doamnă, aveți nevoie de ceva?

Asupra mea plana un nor de parfum dulceag. Am ridicat privirea spre însoțitoarea de zbor care se aplecase peste mine.

– Ăăă... nu, mulțumesc.

– Ați apăsat pe buton, a șoptit ea insistent, arătând spre ceilalți pasageri, care dormeau.

În fond, era patru dimineața după ora Londrei.

– Scuze, i-am răspuns și eu în șoaptă, în timp ce-mi retrăgeam cotul de pe butonul care o alertase.

A dat din cap într-un fel care mi-a amintit de una dintre profesoarele mele, care mă văzuse cu ochii deschiși în timpul rugăciunii de dimineață, la școală. Apoi a dispărut în vizuina ei, foșnindu-și costumația mătăsoasă pe drum. Am făcut tot posibilul să mă așez comod și să închid ochii, ca să pot dormi și eu, asemenea celor aproximativ patru sute de suflete care reușiseră să eludeze oroarea de a zbura într-un tub de aluminiu. Ca de obicei, m-am simțit un intrus în mulțimea din care nu făceam parte niciodată.

Evident, aș fi putut să iau bilet la clasa business. Încă aveam bani din moștenirea primită, dar nu suficienți cât să vreau să-i arunc pe câțiva centimetri de spațiu în plus. Cea mai mare parte din bani se dusese pe apartamentul fercheș pe care-l cumpărasem pentru mine și Star la Londra. Crezusem că asta își dorea, o casă ca lumea, ca să fie fericită, dar numai asta nu se întâmplase.

Și acum eram aici, cam în aceeași zonă în care mă aflasem și anul trecut pe vremea asta, când stătusem alături de sora mea la clasa economică și zburam spre Thailanda. Numai că, de data asta, Star nu era cu mine, iar eu nu alergam către ceva, ci de ceva.

***

– Doriți micul dejun, doamnă?

Am deschis ochii ametită și dezorientată și m-am uitat la aceeași însoțitoare de zbor care venise la mine în toiul nopții. Am văzut că toate luminile din cabină erau aprinse și unele obloane ridicate, dincolo de care vedeam nuanța roz a zorilor.

– Nu, mulțumesc, doar cafea. Neagră, vă rog!

A încuviințat și s-a retras, iar eu mă întrebam de ce mă simțeam vinovată să cer orice, când doar plăteam pentru toate astea.

– Încotro?

M-am întors spre vecinul pe care până atunci nu-l văzusem decât din profil și, chiar și-așa, nu vedeam decât un nas, o gură și o șuviță de păr blond care-i ieșea de sub gluga neagră. Acum mă privea cu toată fața. Nu cred că avea mai mult de optsprezece ani. Pe frunte și pe bărbie încă i se vedeau urmele acneei adolescentine. Mă simțeam ca o pensionară pe lângă el.

– Bangkok, apoi Australia.

– Fain, a comentat el, în timp ce s-a apucat să înfulece din necomestibila omletă cu bacon ars și o chestie roz care trecea drept cârnat, așezate pe o tavă, ca la cantina închisorii. Mă duc și eu acolo până la urmă, dar mai întâi vreau să văd Thailanda. Am auzit că Full Moon Parties[2] sunt foarte tari.

– Așa e.

– Ai fost?

– De câteva ori, am răspuns, după ce întrebarea lui a făcut să-mi revină o sumedenie de amintiri.

– Pe care mi-o sugerezi? Am auzit că cea mai tare e Ko Pha Ngan.

– N-am mai fost de foarte mult timp la asta, dar am auzit că acum e de-a dreptul magnifică, probabil că vin câteva mii de oameni. Locul meu preferat e plaja Railay din Krabi. E mai multă răcoare acolo, dar depinde ce-ți dorești.

– Am auzit de Krabi, a spus el, făcând eforturi să mestece cârnatul. Mă întâlnesc cu prietenii mei la Bangkok. Oricum mai sunt câteva săptămâni bune până la luna plină ca să ne hotărâm. Te întâlnești cu prietenii tăi în Oz?

– Da, am mințit.

– Și te oprești o vreme în Bangkok?

– Doar o noapte.

Îi percepeam entuziasmul în timp ce avionul își începea coborârea pe aeroportul din Suvarnabhumi, iar însoțitoarele de zbor ne ofereau nouă, prizonierilor, setul cunoscut de instrucțiuni. *Ce glumă*, mi-am spus și am

închis ochii în încercarea de a-mi potoli pulsul agitat. Dacă pica avionul, muream pe loc, fie că măsuța era ridicată sau nu. Bănuiam că ne tot repetau asta ca să ne facă să ne simțim mai bine.

Avionul a aterizat așa de ușor, încât nici nu m-am prins că eram la sol până când nu au anunțat în difuzoare. Am deschis ochii și m-am simțit triumfătoare. Trecusem cu bine de un zbor lung și supraviețuisem ca să-mi spun povestea. Star ar fi fost mândră de mine… dacă îi mai păsa vreun pic.

Am trecut de vamă, mi-am luat bagajul de pe bandă și m-am îndreptat spre ieșire.

– Distracție plăcută în Oz! mi-a urat vecinul adolescent, care m-a prins din urmă. Amicul meu zice că jungla e o nebunie acolo, că vezi păienjeni cât farfuria. Pe curând!

Mi-a făcut cu mâna și a dispărut în mulțime. L-am urmat afară ceva mai încet și valul de căldură care-mi devenise familiar m-a învăluit. Am luat autobuzul spre hotelul la care-mi rezervasem cameră, m-am cazat și am luat liftul spre cameră. Mi-am dat rucsacul jos de pe umeri și m-am așezat pe cearșafurile albe, cu gândul că, dacă aș avea un hotel, le-aș oferi oaspeților cearșafuri negre, ca să nu vadă petele altor trupuri, așa cum se văd pe cele albe, oricât le freci.

Erau multe lucruri pe lumea asta care mă lăsau mască, reguli pe care cineva le făcuse la un moment dat, probabil cu mult timp în urmă. Mi-am scos bocancii și m-am întins pe pat, știind că puteam fi oriunde în lumea asta și mă ofticam. Aparatul de aer condiționat zumzăia deasupra mea. Am închis ochii și am încercat să dorm, dar nu-mi stătea capul decât la faptul că, dacă aș fi murit atunci și acolo, nu ar fi știut nimeni.

Am înțeles atunci ce era singurătatea. Parcă mă rodea pe dinăuntru și totuși, în același timp, simțeam un mare gol. Am clipit printre lacrimi. Cu toate că nu eram eu aia care să plângă, lacrimile nu mai conteneau, așa că până la urmă pleoapele nu au mai rezistat presiunii, ca un dig care stătea să se prăbușească.

Poți să plângi, CeCe, pe bune…

Am auzit în mintea mea vocea calmă a lui Ma și mi-am adus aminte că îmi spusese asta atunci când căzusem din copac la Atlantis și îmi luxasem glezna. Îmi mușcasem buza atât de tare, încât îmi dăduse sângele, doar pentru că nu voiam să fiu un copil plângăcios.

– I-ar păsa, am murmurat deznădăjduită.

Apoi m-am întins spre mobil ca să-l deschid și să-i scriu lui Ma unde mă aflam. Îmi era totuși teamă să văd vreun mesaj de la Star sau, mai rău, să nu văd niciunul. Știam că asta chiar o să mă frângă, așa că am aruncat telefonul pe pat și am încercat să deschid ochii din nou. Dar apoi mi-a apărut imaginea lui Pa și am rămas cu ea în spatele pleoapelor.

E important ca tu și Star să vă faceți fiecare prietenii ei și, în același timp, să vă aveți și una pe alta, CeCe…

Îmi spusese asta exact înainte să mergem împreună la Universitatea din Sussex, iar eu mă supărasem pentru că n-aveam nevoie de nimeni și nici Star. Sau cel puțin așa crezusem, că n-avea. Apoi…

– Of, Pa, am suspinat, e mai bine acolo sus?

În ultimele câteva săptămâni, în vreme ce Star îmi sugera foarte clar că nu mai voia să fie cu mine, mă trezeam de multe ori vorbind cu Pa. Moartea lui nu părea deloc reală și încă îl simțeam aproape de mine cumva. Cu toate că pe dinafară eram la polul opus lui Tiggy, cealaltă soră care credea în toate chestiile spirituale dubioase, exista în mine o parte stranie care știa și simțea lucruri… în stomac și în vise. De multe ori mi se părea că visele îmi erau mai reale și mai vii decât atunci când mă trezeam – era ca și cum mă uitam la un serial la televizor. Alea erau nopțile bune, pentru că aveam și coșmaruri, precum cele cu păianjeni imenși.

M-am cutremurat când mi-am adus aminte de ultimele cuvinte pe care mi le adresase vecinul din avion la despărțire. Doar nu erau cu adevărat cât farfuriile în Australia, nu?

– Isuse Hristoase!

Am sărit din pat ca să pun frâu gândului și m-am dus la baie ca să mă spăl pe față. Mi-am privit reflexia și, cu ochii roșii și umflați de plâns și cu părul îmbâcsit după lunga călătorie, am hotărât că arătam ca un pui de mistreț.

Nu conta de câte ori îmi spusese Ma ce formă și culoare de ochi frumoase și neobișnuite aveam sau de câte ori îmi spusese Star că-i plăcea să-mi mângâie pielea, care, după spusele ei, era moale și catifelată ca untul de cacao. Știam că erau amabile și atât, că doar nu eram oarbă pe lângă faptul că eram urâtă și nu-mi plăcea deloc să-și bată joc de aspectul meu. Aveam cinci surori frumoase, așa că făceam orice, numai să nu intru în competiție cu ele pe tema asta. Electra – care întâmplător era supermodel – îmi spunea mereu că nu fac nici un efort în ceea ce mă privește, dar mi se părea că era o pierdere de timp și energie, pentru că nu aveam să fiu niciodată frumoasă.

Putem însă crea frumusețe și acum, în cea mai proastă perioadă a mea, mi-am mai adus aminte de ceva ce-mi spusese Pa când eram mai tânără.

Orice ți s-ar întâmpla în viață, dragă CeCe, singurul lucru pe care nu ți-l poate lua nimeni e talentul.

În momentul acela am crezut că era altă – ce cuvânt folosea Star? – platitudine, ca să compenseze faptul că arătam de tot rahatul, că eram o studentă de rahat și că mă purtam de rahat cu oamenii. De fapt, Pa se înșelase, pentru că, și dacă nu ți se poate lua talentul, oamenii tot îți pot distruge încrederea în tine cu comentariile lor negative și îți pot planta prostii în cap, de nu mai știi cine ești sau cum să faci cuiva pe plac, cu atât mai puțin ție. Asta mi se întâmplase la cursul de arte și de-asta abandonasem școala.

Cel puțin am învățat la ce nu mă pricep, m-am consolat singură. Ceea ce, conform profesorilor mei, se referea la toate modulele la care mă înscrisesem în ultimele trei luni.

În ciuda criticii pe care o primisem pentru lucrările mele, până și eu știam că, dacă-mi pierdeam încrederea în talentul meu, nu mai avea nici un sens să continui. Pur și simplu era ultimul lucru care-mi mai rămăsese.

M-am întors în dormitor și m-am întins din nou pe pat, în speranța că aceste ore de singurătate vor trece repede. Înțelegeam acum, în cele din urmă, motivul pentru care vedeam atât de mulți bătrâni care ședeau pe băncile din parcul Battersea în drum spre facultate. Chiar dacă era ger afară, tot aveau nevoie să-și confirme că mai existau ființe umane pe Pământ și că nu erau complet singuri.

Probabil că adormisem, pentru că am visat păienjeni și m-am trezit țipând. Mi-am dus automat mâna la gură ca să mă opresc în caz că ar fi trecut cineva pe coridor și ar fi putut crede că avea loc o crimă. Am decis că nu mai puteam sta nici o clipă singură în camera aia anostă, așa că m-am încălțat, mi-am luat aparatul foto și am coborât cu liftul la recepție.

Afară era coadă de taxiuri care așteptau. M-am urcat într-unul dintre ele și am cerut să fiu dusă la Grand Palace. Dintotdeauna mă amuzase și mă iritase în egală măsură faptul că Bangkok și ce mai văzusem în general din Thailanda părea să aibă un exces de personal. În orice magazin, chiar dacă intrai să-ți cumperi o pungă cu alune, era mereu o persoană care îți arăta drumul, alta la tejghea și o a treia care îți punea cumpărăturile în pungă. Munca era prost plătită, era o bătaie de joc. M-am simțit prost pentru ideile

astea, dar apoi mi-am adus aminte că ăsta era motivul pentru care-mi plăcea să călătoresc: punea lucrurile în perspectivă.

Șoferul m-a lăsat la Grand Palace și am urmat hoardele de turiști, mulți dintre ei mărturii vii ale recentei lor sosiri dintr-un climat mai rece prin umerii înroșiți de soare. În fața templului mi-am scos bocancii și i-am așezat lângă mulțimea de șlapi și tenișI pe care-i lăsaseră ceilalți vizitatori pe trepte, apoi am intrat. Buda de Smarald cică avea peste cinci sute de ani și era cea mai cunoscută statuie din Thailanda. Numai că era mic în comparație cu multe alte statui ale sale pe care le văzusem. Strălucirea jadului și felul în care era sculptat trupul său îmi amintea de o șopârlă verde și luminoasă. Avea membrele fluide și, sinceră să fiu, deloc corect redate. Nu că ar fi contat – „el“ era un lucru frumos.

M-am așezat cu picioarele încrucișate pe un covoraș și m-am bucurat locul acela mare și liniștit, la adăpost de soare, înconjurată de alți oameni care probabil își studiau și ei buricul. Nu m-a pasionat niciodată religia, dar, dacă era să aleg una, budismul îmi plăcea cel mai mult pentru că mi se părea că are de-a face numai cu forța naturii, un miracol permanent după părerea mea, care se desfășura chiar în acel moment în fața ochilor mei.

Star zicea adesea că ar trebui să mă înscriu în Partidul Ecologic, doar pentru că, după ce mă uitam la vreo emisiune TV despre mediu, nu-mi mai tăcea gura de se sătura de mine, dar de ce-aș fi făcut asta? Vocea mea nu conta și eram prea proastă ca să mă ia cineva în serios. Tot ce știam era că plantele, animalele și oceanele care alcătuiesc ecosistemul nostru și cu ajutorul cărora supraviețuim sunt destul de mult ignorate.

– Dacă ar fi să venerez ceva, aia ar fi, i-am murmurat lui Buda.

El însuși era făcut din țărână, minerale extrase și transformate într-o adevărată frumusețe de-a lungul mileniilor și mă gândeam că el probabil înțelegea.

Având în vedere că acesta era un templu, mi-a trecut prin cap să-i pun o vorbă bună lui Pa Salt. Poate că bisericile și templele sunt un fel de locuri de convorbire ca la telefon sau la internet café: îți oferă legătura directă cu Cerul.

– Salut, Pa! Îmi pare rău că ai murit. Mi-e dor de tine mai mult decât credeam că o să-mi fie. Și îmi pare rău că nu te-am ascultat mereu când mi-ai dat sfaturi și când mi-ai oferit vorbe înțelepte și altele. Ar fi trebuit să te

ascult pentru că uite unde am ajuns. Sper că ți-e bine acolo unde ești, am adăugat. Încă o dată, îmi pare rău.

M-am ridicat cu un nod stânjenitor în gât, pentru că îmi dădeau lacrimile și m-am dus la ușă. Tocmai când mă pregăteam să ies, m-am întors.

– Ajută-mă, Pa, te rog! i-am șoptit.

Mi-am cumpărat o sticlă cu apă de la un vânzător stradal și m-am dus spre râul Chao Phraya, de unde am urmărit traficul naval. Remorchere, bărci de viteză și barje late acoperite cu prelate negre își vedeau de rutina lor zilnică. M-am hotărât să iau un feribot și să fac o plimbare, fiindcă era ieftin și cel puțin era mai bine decât să stau în amărâta mea de cameră de la hotelul aeroportului.

În timp ce goneam pe apă, am văzut zgârie-nori de sticlă, cu temple aurii cuibărite între ei, iar pe malurile râului, debarcadere precare ce conectau casele de lemn la traficul de pe apă. Am scos aparatul meu de încredere, Nikonul pe care mi-l dăduse Pa în ziua în care împlinisem șaisprezece ani, „ca să fotografiezi orice te inspiră, draga mea", spusese el. Am început să fac poze în neștire. Star mă tot boscorodea să trec la fotografia digitală, dar, cum nu mă înțelegeam bine cu tehnologia, am rămas cu ce-mi era familiar.

Am coborât de pe feribot. Cum am trecut de hotelul Oriental, m-am plimbat pe stradă și mi-am adus aminte cum îi oferisem lui Star un ceai în celebrul Authors' Lounge. Ne simțiserăm aiurea îmbrăcate în blugi și tricou, când toată lumea de-acolo era la patru ace. Star stătuse cu orele în bibliotecă și se uitase la fotografii semnate de toți autorii care trecuseră pe la hotel în trecut. Mă întrebam dacă avea să-și scrie vreodată romanul, pentru că se pricepea foarte bine să scrie și să descrie lucrurile pe hârtie. Nu că mai era treaba mea din acel moment. De-acum avea altă familie. Văzusem asta în ochii ei când venise acasă cu câteva săptămâni în urmă și era în casă cu un tip căruia îi spunea Mouse și care o privea ca un cățeluș iubitor.

M-am așezat la o cafenea de pe stradă și am comandat un castron cu tăieței și o bere, doar așa, de pură plăcere. Nu le aveam cu alcoolul, dar, având în vedere că mă simțeam așa de nasol, mai rău de-atât nu-mi puteam face. În timp ce mâncam, m-am gândit că cel mai tare nu mă durea că Star avea un iubit și o slujbă, ci că se îndepărtase de mine încet-încet și mă rănise. Poate credea că eram geloasă, că o voiam doar pentru mine, ceea ce nu era adevărat. O iubeam mai mult ca orice și nu voiam decât s-o văd

fericită. Nu am fost niciodată atât de proastă încât să cred că, într-o zi, așa frumoasă și deșteaptă cum era, n-o să apară un bărbat în viața ei.

Ai fost foarte nepoliticoasă cu el când a venit la voi acasă, mi-a amintit conștiința. Și da, mă deranjase că-l găsisem acolo și, ca de obicei, nu știusem cum să ascund asta.

Berea și-a jucat rolul și mi-a amortizat durerea. Am plătit, m-am ridicat și m-am dus aiurea pe străzi, apoi am intrat pe o alee îngustă care avea piața afară. Câteva tarabe mai încolo am dat peste un artist care picta în acuarelă. Mă uitam cum stătea la șevalet și mi-am adus aminte de nopțile în care stăteam pe plaja Railay din Krabi cu blocul de desen și cutia cu vopsele, încercând să surprind frumusețea apusului. Am închis ochii și mi-am amintit de liniștea pe care o simțisem când fusesem acolo cu Star, cu numai un an în urmă. Durea așa de tare, încât voiam momentul ăla înapoi.

M-am întors pe malul râului și m-am sprijinit de balustradă, pradă gândurilor. Oare eram lașă dacă mă întorceam în locul în care mă simțisem cel mai fericită înainte să plec în Australia? Cunoșteam oameni pe plaja Railay. M-ar fi recunoscut și m-ar fi salutat. Majoritatea fugeau și ei de ceva, fiindcă asta oferea plaja aia. Și-apoi, singurul motiv pentru care mă duceam în Australia era că așa îmi spusese să fac Georg Hoffman, avocatul lui Pa, când fusesem în vizită la el. Era o destinație, departe de Londra.

Așa că, în loc să zbor douăsprezece ore într-un tub către un loc unde nu cunoșteam pe nimeni, mâine-seară, la ora asta, puteam să beau o bere rece pe plaja Railay. N-avea ce să se întâmple în câteva săptămâni. În fond, în curând venea Crăciunul și ar fi fost mai puțin nasol să-l petrec într-un loc pe care-l cunoșteam și iubeam.

Era prima oară în nu știu cât timp când simțeam entuziasmul de a face ceva. Înainte să-mi treacă, am oprit primul taxi pe care l-am văzut și i-am cerut să mă ducă la aeroport. În terminal m-am dus la biroul Thai Airways și le-am explicat că trebuia să amân zborul spre Australia. Femeia de la ghișeu a tot tastat la computerul ei și mi-a spus că mă costa în jur de patru mii de baht, ceea ce nu însemna foarte mult.

– Aveți un bilet flexibil. Pe ce dată vreți să zburați? m-a întrebat.

– Ăăă... poate chiar după Crăciun?

– E rezervat tot. Primul zbor pe care-l puteți lua e pe 8 ianuarie.

– În regulă, am consimțit, bucuroasă că acum puteam da vina pe soartă dacă trebuia să stau mai mult.

Am rezervat apoi zborul dus-întors din Bangkok în Krabi ca să plec devreme a doua zi. M-am întors în camera de la hotel, am făcut un duș, m-am spălat pe dinți și m-am urcat mai calmă în pat. Dacă auzeau surorile mele de asta, știam că o să spună că iar trăgeam mâța de coadă, dar nu-mi păsa. Ca un animal rănit, aveam de gând să mă ascund și să-mi ling rănile.

Capitolul 2

Cel mai bun lucru la plaja Railay e că se află pe o peninsulă și că nu poți ajunge acolo decât cu barca. Eu și Star călătoriserăm până atunci într-o grămadă de locuri incredibile, dar cred că experiența care mă făcea să stau pe o bancă de lemn, într-o barcă cu coada lungă ce gonea zgomotos pe marea albastră, laolaltă cu vederea primilor piloni de calcar care se înălțau incredibil spre cerul azuriu, era cu certitudine în top cinci momente magice.

Pe măsură ce ne apropiam, am zărit frânghii legate de stâncă și oamenii care semănau cu niște furnici multicolore, îmbrăcați cu pantaloni scurți fluorescenți. Mi-am săltat rucsacul pe umeri și am coborât din barcă cu pielea găină de emoție. Nu aveam picioare lungi, dar erau zdravene și agile, iar cățăratul pe stâncă era una dintre activitățile la care mă pricepeam. Nu e foarte util acest talent dacă locuiești în centrul Londrei și vrei să fii artist, dar, într-un astfel de loc, însemna ceva. Mă gândeam cum, în funcție de locul în care te afli pe glob, punctele tale forte și cele slabe pot deveni pozitive sau negative. La școală eram o toantă, pe când Star era, literal vorbind, un superstar. Și totuși aici, în Krabi, se usca la umbră și stătea mereu pe plajă cu o carte în mână, în vreme ce eu mă bucuram de toate activitățile pe care le puteam face în aer liber. Afară mă simțeam în elementul meu, așa cum spusese Ma odată, iar în comunitatea asta eram mai cunoscută decât Star.

Culoarea apei din jurul meu era unică, turcoaz când sclipea soarele în ea, apoi verde-închis la umbra stâncilor uriașe. În timp ce înaintam prin apa mică spre uscat, am văzut plaja care se întindea în fața mea: o dună ușoară albă, mărginită de niște stâlpi enormi de calcar, colibe de lemn care găzduiau hotelurile și barurile și, printre toate astea, palmieri. Sunetul relaxant al muzicii reggae răsuna dintr-una dintre ele.

Mi-am târșâit picioarele pe nisipul alb și încins spre hotelul Railay Beach, unde stătusem și cu un an în urmă și m-am sprijinit de tejgheaua recepției sub o terasă de lemn.

– Bună, am salutat o tânără thailandeză pe care nu o cunoșteam. Aveți vreo cameră disponibilă pentru următoarele câteva săptămâni?

Femeia s-a uitat lung la mine și a scos un dosar mare cu rezervări. Și-a plimbat degetul cu atenție în josul fiecărei pagini, apoi a clătinat din cap.

– Vine Crăciunul. Foarte aglomerat. Nici o cameră după data de 21.

– Atunci, în următoarele două săptămâni? am sugerat.

Cineva m-a atins cu palma pe spate.

– Cee? Tu ești, nu-i așa?

M-am întors și l-am văzut pe Jack, un australian înalt și cu mușchii tonifiați, proprietarul hotelului, care ținea și școala de cățărat pe stâncă, după colț, pe plajă.

– Da, eu sunt. Salut! i-am spus zâmbind. Tocmai voiam să mă cazez pentru cel puțin vreo două săptămâni. Oricum, pe urmă trebuie să plec. Aparent ai toate camerele ocupate.

– Sigur îți găsim un dulap pe undeva, draga mea, nu-ți face griji! E și sora ta cu tine?

– Ăăă... nu, doar eu.

– Cât stai?

– Până după Anul Nou.

– Păi, dacă vrei să-mi dai o mână de ajutor la cățărat, să-mi spui, că aș avea nevoie, Cee. Se aglomerează ca naiba în perioada asta.

– Aș putea, da. Mulțumesc, am spus.

– Completați informațiile, mi-a cerut recepționera thailandeză și mi-a dat un formular.

– Nu e nevoie, Nam, i-a spus Jack. Cee a fost cu sora ei anul trecut, așa că avem deja toate datele. Hai să-ți arăt camera ta!

– Mulțumesc.

În timp ce Jack îmi lua rucsacul, am observat că recepționera se uita urât la mine.

– Unde te duci de-aici? m-a întrebat el în timp ce mă conducea pe culoarul de lemn, din care se răsfirau o serie de camere simple cu uși deteriorate.

– Australia, am răspuns când exact când am ajuns în dreptul camerei 22, la capătul holului. Am văzut că se afla lângă generator, cu vedere spre două tomberoane mari.

– Aha, țara mea de baștină! Unde anume?

– Pe coasta nordică.

– Vezi că în perioada asta e cald de mori.

– Nu mă deranjează căldura, i-am spus în timp ce descuiam ușa.

– La revedere! Ne mai vedem pe-aici.

Jack mi-a făcut cu mâna și a dispărut. Cu toate că era o cameră mică, umedă și mirosea puternic a gunoi, mi-am aruncat rucsacul pe jos, mai veselă ca oricând în ultimele săptămâni, pentru că era tare bine să fii cunoscut. Cu un an în urmă îmi plăcuse la nebunie să mai lucrez pe la școala de cățărat, unde verificam frânghiile și echipam clienții. Atunci, eu și Star rămăseserăm fără bani, iar Jack ne scăzuse prețul camerei în schimb. Mă întrebam ce-ar fi zis dacă-i spuneam că nu mai aveam nevoie de o slujbă, pentru că acum eram milionară. Cel puțin pe hârtie...

Am tras de o bucată de frânghie franjurată ca să pornesc ventilatorul din tavan și, în cele din urmă, după ce s-a chinuit să scuipe și să scârțâie, a început să se rotească și să creeze o amărâtă de briză. Mi-am scos hainele, mi-am pus bikini și un *sarong*[3] pe care-l cumpărasem cu un an în urmă, am ieșit din cameră și m-am dus pe plajă. Am stat un pic pe nisip și am început să chicotesc când mi-am dat seama că aici, în „paradis", cu toate bărcile cu motor care intrau și ieșeau din golf, era de o mie de ori mai mult zgomot ca în centrul Londrei. M-am ridicat, m-am plimbat pe mal și apoi am intrat în apă. Când am ajuns destul de departe, am făcut pluta în apa superbă, am privit cerul și i-am mulțumit Domnului sau lui Buda sau oricui ar fi trebuit să-i mulțumesc că mă întorsesem în Krabi. Pentru prima oară în ultimele luni, mă simțeam acasă.

***

În noaptea aia am dormit pe plajă, așa cum făcusem de multe alte ori în trecut, cu un hanorac pe mine, un caftan[4] și cu perna gonflabilă sub cap. Star crezuse că-mi pierdusem mințile: „O să te mănânce țânțarii de vie", comenta ea, când ieșeam din cameră cu „așternuturile". Dar, cumva, sub lună și sub stele, mă simțeam mai protejată de acoperișul lunii, decât de orice lucru făcut de mâna omului.

M-a trezit un gâdilat pe față și am ridicat capul spre o pereche de picioare bărbătești, care se îndreptau spre mare. Am dat la o parte nisipul proiectat pe mine, am văzut că plaja era pustie în rest și, după lumina care se așternea la orizont, mi-am dat seama că se apropiau zorii. Eram morocănoasă din cauză că fusesem trezită atât de devreme, dar m-am uitat la bărbatul care a

ajuns la mal, s-a așezat cu genunchii la piept și i-a cuprins cu brațele. Avea barbă, păr negru prins la spate într-o coadă de cal care-i ieșea prin spatele șepcii de baseball. M-am întors pe cealaltă parte ca să mă culc la loc, fiindcă cel mai bine mă odihneam între patru și zece dimineața, dar corpul și mintea nu aveau chef de asta. Așa că m-am ridicat în șezut, i-am imitat poziția tipului și am privit răsăritul împreună cu el.

Având în vedere sumedenia de locuri exotice pe care le vizitasem, văzusem de fapt relativ puține răsărituri în viața mea, pentru că nu mă împăcam cu ora respectivă. Nuanțele subtile și magnifice ale zorilor îmi aminteau de un tablou al lui Turner[5], doar că realitatea era mult mai plăcută.

Imediat ce s-a terminat spectacolul solar, tipul s-a ridicat și a pornit pe plajă. Am auzit în depărtare zgomotul slab al unei bărci, care anunța începutul unei noi zile. M-am ridicat și m-am hotărât să mă retrag în camera mea și să mai dorm un pic până se umplea plaja de oameni. În timp ce descuiam ușa și mă așezam în pat, mă gândeam că totuși meritase să fiu trezită ca să văd răsăritul ăla.

***

Așa cum îmi părea de fiecare dată, timpul trecea aici fără să bag de seamă. Consimțisem să-l ajut pe Jack cu școala lui de cățărat. Mă duceam și la scufundări, unde înotam cu căluții de mare, cu bancurile de pești-tigru și cu rechinii cu bot negru din recif, care abia dacă îmi aruncau vreo privire când treceau printre corali.

Oamenii își petreceau apusurile stând de vorbă pe plajă, cu Bob Marley în fundal. Am fost plăcut surprinsă de câți rezidenți din Railay mă țineau minte de anul trecut și numai când se lăsa întunericul și se duceau la bar hotărâți să se îmbete mă întorceam în camera mea. Nu mă deranja deloc asta, pentru că eu îi lăsam pe ei, nu ei pe mine și m-aș fi putut întoarce oricând la ei dacă asta voiam.

Un lucru care chiar m-a bucurat atunci când mi-am făcut în sfârșit curaj să îmi deschid telefonul la o zi după ce ajunsesem a fost când am văzut duiumul de mesaje de la Star, de genul: „Unde ești?“, „Sunt foarte îngrijorată!“ și „Sună-mă te rog!“ Aveam și o grămadă de voicemailuri de la ea, în care îmi spunea întruna că îi părea rău. Mi-a luat ceva să-i răspund, nu doar pentru că sunt dislexică și nici din cauza faptului că funcția telefonului

de predicție a textului se descurca și mai prost ca mine, ci pentru că nu știam ce să-i spun.

Până la urmă i-am zis că totul era în regulă și mi-am cerut scuze că nu îi răspunsesem mai devreme, fiindcă fusesem pe drum. Ceea ce era adevărat, culmea. Mi-a răspuns imediat că era ușurată că nu pățisem nimic și mă întreba unde eram, după care și-a cerut din nou scuze. Ceva mă oprea să-i spun unde mă aflam. Era o copilărie, dar era singurul secret pe care îl aveam și pe care puteam să-l păstrez. Oricum, ea îmi ascunsese multe în ultimul timp.

***

Mi-am dat seama că trecuseră două săptămâni de când eram în Krabi numai când Nam, tânăra thailandeză de la recepție, care se purta de parcă ea era proprietara, mi-a amintit că trebuia să predau camera la prânz.

– Fir-ar! am îngăimat în timp ce mă îndepărtam, cu gândul că trebuia să-mi petrec dimineața căutând o altă cameră.

M-am întors la hotel câteva ore mai târziu, după ce răscolisem, fără succes, toată stațiunea în lung și-n lat în căutarea unui pat – asemenea Fecioarei Maria pe măgar – doar ca să dau din nou peste Nam, care se uita urât la mine.

– Menajera trebuie curețe camera. Oaspete nou vine la ora două.

– Asta făceam, am spus, dar, de fapt, voiam să-i spun adevărul, și anume că-mi permiteam să iau o cameră la hotelul Rayavadee de cinci stele.

Asta dacă aveau vreo cameră liberă, ceea ce nu se întâmpla, pentru că verificasem deja. Mi-am îndesat totul în rucsac și am lăsat cheia la recepție. *Va trebui să dorm sub cerul liber câteva zile până trece Crăciunul*, mi-am spus.

Mai târziu, în aceeași seară, după ce am mâncat un castron cu *pad thai*, am dat cu ochii de Jack, care stătea sprijinit de bar. O ținea pe Nam pe după mijloc, lucru care explica atitudinea ei nasoală față de mine.

– Ai găsit cameră? m-a întrebat Jack.

– Nu, nu încă, dar pot să dorm pe plajă în seara asta.

– Fii atentă, Cee! Ia-o pe-a mea, nu-ți face griji! Sunt sigur că eu găsesc un pat în altă parte pentru câteva nopți. S-a gudurat în umărul micuț și înfumurat al lui Nam.

– Bine, mulțumesc, Jack, am consimțit repede, după ce stătusem toată amiaza pe plajă cu ochii pe rucsac ca pe butelie, întrebându-mă cum să fac duș ca să dau jos de pe mine nisipul și sarea, pentru că aveam totuși nevoie de strictul necesar.

A scos cheia din buzunar și mi-a dat-o, în timp ce Nam mă privea cu reproș. I-am urmat instrucțiunile și am urcat niște trepte înguste de la recepție, am deschis ușa și, în afară de mirosul de ciorapi transpirați și de prosoape ude, eram impresionată – Jack avea cea mai tare priveliște din clădire. Mai mult, avea și un balcon îngust de lemn, construit peste acoperișul verandei de jos.

Am încuiat ușa, în caz că Jack venea beat și uita că-mi împrumutase camera, m-am spălat și am beneficiat de un cap de duș mult mai puternic decât cele din camerele oaspeților, care abia picurau. Mi-am pus un tricou curat și niște pantaloni scurți și m-am așezat pe balcon.

Lângă Centura lui Orion, am văzut constelația Cele Șapte Surori. Când îmi arătase Pa prima oară steaua mea prin telescop, observase că eram dezamăgită. Era cea mai puțin luminoasă dintre ele, ceea ce spunea totul, iar povestea mea mitologică părea, în cel mai bun caz, vagă. Fiind foarte tânără, îmi dorisem să fiu cea mai strălucitoare și mai mare stea, cu cea mai tare poveste dintre toate.

CeCe, îmi spusese el, luându-mi mâinile mici într-ale sale, *ești aici, pe Pământ, ca să-ți scrii propria poveste și știu că o vei face*.

În timp ce priveam roiul de stele, m-am gândit la scrisoarea pe care o primisem de la Pa și pe care mi-o dăduse Georg Hoffman, avocatul lui, la câteva zile după moartea tatei.

Star refuzase s-o deschidă pe a ei, dar eu fusesem disperată s-o citesc pe-a mea. Așa că mă dusesem în grădină și mă cățărasem pe crengile bătrânului fag, copacul din care căzusem când eram mică. Acolo mă simțeam mereu în siguranță, fiindcă între crengile sale stufoase nu mă vedea nimeni. Mă duceam mereu acolo ca să meditez sau ca să mă amărăsc, în funcție de situație. M-am așezat comod și am deschis scrisoarea.

Atlantis
Lacul Geneva
Elveția

Draga mea CeCe,

Știu că îți va fi foarte greu să citești această scrisoare. Te implor să ai răbdare să o termini. Bănuiesc, de asemenea, că o vei citi fără să plângi, căci tu îți ții emoțiile în tine. Totuși, sunt conștient de profunzimea sentimentelor tale.

Sunt sigur că vei fi fost puternică pentru Star. Ați ajuns la Atlantis la șase luni distanță una de alta și a fost o minunăție să fiu martor la felul în care ai protejat-o dintotdeauna. Tu iubești profund și cu foc, cum am făcut-o și eu. Îți dau un sfat, pentru că știu ce zic: vezi să nu faci asta în detrimentul tău. Să nu te temi să dai drumul oamenilor când vine vremea – legătura pe care o ai cu sora ta e profundă și nu se poate termina. Ai încredere în ea.

Așa cum vei vedea, v-am lăsat în grădina mea specială o sferă armilară. Sub fiecare dintre numele voastre se află un set de coordonate care vă vor indica locul în care v-am găsit. Mai există și un citat, pe care sper să-l găsești util. Mie așa mi se pare.

În plus, te implor să te duci la dragul meu prieten și avocat Georg Hoffman cât de repede poți. Nu-ți face griji, nu are decât vești bune pentru tine, care îți vor oferi o legătură cu trecutul tău, suficient pentru a te trimite pe calea ta, dacă vrei să afli mai multe despre familia în care te-ai născut. Dacă vei hotărî să faci asta, te sfătuiesc să afli mai multe despre o femeie pe nume Kitty Mercer, care a locuit în Broome, pe coasta nord-vestică a Australiei. De la ea a pornit povestea ta.

Îmi dau seama că te-ai simțit mereu în umbra surorilor tale. E vital să nu-ți pierzi încrederea în tine. Talentul tău de artist este unic și pictezi cum îți dictează imaginația. Odată ce ai găsit încrederea în acest talent, sunt sigur că îți vei lua zborul.

În ultimul rând vreau să-ți spun cât de mult te iubesc, aventuriera mea puternică și hotărâtă! Nu te opri din căutarea inspirației și a liniștii, CeCe, pe care sper să le afli în cele din urmă.

Pa Salt

Pa avusese dreptate într-o privință: îmi luase aproape o oră să citesc scrisoarea și să descifrez fiecare cuvânt în parte. Totuși, se înșelase în altă privință, și anume că plânsesem. Stătusem mult în copac, până să-mi dau seama că îmi amorțiseră spatele și picioarele, așa că trebuia să mă dau jos.

Prin mila Domnului, sunt cine sunt, era citatul pe care-l gravase în sfera armilară. Având în vedere că nici atunci, nici acum habar nu aveam cine eram, nu numai că nu mă inspirase citatul, ci din contră, mă deprimase și mai mult.

A doua zi de dimineață, când mă dusesem la Georg Hoffman, la biroul lui din Geneva, îmi spusese că Star nu putea să intre cu mine, așa că rămăsese afară, la recepție. Apoi îmi spusese despre moștenirea mea și îmi dăduse un plic în care se afla fotografia alb-negru a unui bătrân care stătea împreună cu un adolescent lângă o camionetă.

– Ar trebui să-i cunosc? îl întrebasem pe Georg.

– Mi-e teamă că habar n-am, Celaeno! E singurul lucru care însoțește banii. Nici un bilet, doar adresa avocatului care a trimis banii din Australia.

Avusesem atunci de gând să-i arăt fotografia lui Star ca să văd dacă avea vreo idee, dar, ca să o încurajez să-și deschidă propria scrisoarea de la Pa, mă hotărâsem să nu-i menționez ce-mi spusese Georg Hoffman până n-o făcea. Când și-a deschis în sfârșit scrisoarea, nu mi-a spus ce citise, așa că am presupus că încă nu aflase de fotografie sau de unde proveneau banii cu care cumpărasem apartamentul din Londra.

Îmi spuneai tot pe vremuri...

Mi-am sprijinit bărbia în mâini și m-am aplecat peste balcon, lovită iar de o mare doză de „amăreală“, cum numeam eu și Star senzația de dezolare. Am observat cu coada ochiului o siluetă solitară care stătea la marginea apei, lângă stânci și se uita la lună. Era tipul care mă trezise pe plajă cu câteva săptămâni în urmă. Fiindcă nu-l mai văzusem de-atunci și pentru că Railay era o comunitate foarte mică, presupusesem că plecase. Dar, iată-l, singur din nou, în bezna nopții. Poate nu voia să fie văzut.

L-am privit o vreme ca să văd unde se ducea, dar nu s-a clintit o veșnicie, așa că m-am plictisit și am intrat în cameră ca să încerc să dorm. Oricine ar fi fost, știam sigur că era la fel de singuratic ca și mine.

Capitolul 3

În ajunul Crăciunului, care coincidea cu luna plină, am făcut automat ceea ce eu și Star făceam în fiecare an, împreună cu surorile noastre: am privit cerul nopții în căutarea astrului luminos și magic, pe care Pa îl numea Steaua din Betleem. Cu ajutorul lui Ally, căutasem mai demult pe google steaua asta pe care ne-o arătase și descoperisem că era, de fapt, Steaua Nordului – Polaris. În Elveția era sus pe cer tot anul, dar în seara asta nu era de găsit. Apoi mi-am adus aminte că tot pe google citisem că, cu cât te duci mai departe în sud, cu atât mai greu e de văzut. M-am uitat spre ceruri și m-am gândit ce trist era că nu mai eram copii și că puteam descoperi adevărul apăsând doar câteva taste la computer.

Dar, în seara asta, am hotărât, aveam să cred în magie. Mi-am fixat privirea asupra celei mai luminoase stele din câte vedeam și m-am dus cu gândul la Atlantis. Și-apoi, chiar dacă budiștii nu sărbătoreau Crăciunul, Thailanda tot făcea un efort pentru oaspeții veniți din toată lumea și atârnau zorzoane și bannere, menite să binedispună pe toată lumea.

Chiar înainte de miezul nopții, am ieșit dintr-un bar zgomotos și m-am îndreptat spre stânci, ca să văd mai bine luna plină. Acolo, în umbră, se afla deja bărbatul misterios – tot în beznă, tot singur. M-a iritat rău chestia asta, pentru că voiam să fie un moment special și să fiu singură, așa că am făcut cale întoarsă și m-am îndepărtat. Ajunsesem destul de departe, când am ridicat privirea spre cer și m-am adresat surorii mele:

– Crăciun fericit, Star! Sper să te bucuri de el și să îți fie cald și bine! Mi-e dor de tine, am șoptit.

I-am făcut o urare și lui Pa, și apoi lui Ma, care probabil simțea lipsa lui la fel de mult ca și noi. După aceea am trimis un sărut tuturor surorilor mele, chiar și Electrei, care nu prea merita unul, fiindcă fusese egoistă, rea și răsfățată. Dar, în fond, era Crăciunul. M-am întors cu spatele și am simțit că mă lăsau picioarele din cauza berii care-mi fusese oferită cu forța mai devreme, în bar.

În timp ce treceam pe lângă tipul misterios, m-am clătinat ușor și două brațe s-au întins și m-au apucat de brațe ca să nu cad.

– Mulțumesc, am murmurat. M-am împiedicat de o... piatră în nisip.

– Pentru puțin.

Mi-a dat drumul și am ridicat ochii spre el. Înotase mai devreme, pentru că părul lui lung și negru nu mai era strâns în coadă, ci atârna liber și ud, pe umeri. Avea ceea ce eu și Star numeam „barbă pe piept", nu foarte impresionantă însă, iar părul negru dintre buric și șort forma o umbră în lumina lunii. Și picioarele le avea destul de păroase.

M-am întors cu privirea spre fața lui și am văzut că deasupra bărbii negre i se reliefau pomeții ascuțiți și buzele îi păreau foarte pline și roz prin comparație. Când am îndrăznit să mă uit în ochii lui, am observat că erau uluitor de albaștri.

Mi-am spus vehement că arăta ca un vârcolac. În fond, în noaptea aia era lună plină. Era slăbănog și înalt, iar eu mă simțeam ca un pigmeu dolofan pe lângă el.

– Crăciun fericit! a murmurat.

– Da, Crăciun fericit!

– Parcă te-am mai văzut, nu? m-a întrebat. Erai fata care dormea pe plajă în dimineața aia.

– Probabil. Sunt mereu pe-aici, am ridicat din umeri neimpresionată, în timp ce mă evalua cu ochii cei albaștri.

– Nu ai unde sta?

– Ba da, dar îmi place să dorm afară.

– Puzderia de stele, universul vast... parcă pun lucrurile în perspectivă, nu? a suspinat din rărunchi.

– Așa e. Tu unde stai?

– Aproape. Vârcolacul a arătat cu mâna vag spre stânca din spatele lui. Tu?

– Acolo. Am arătat spre hotelul Railay Beach. Sau cel puțin rucsacul meu e cazat acolo, am adăugat. Pa!

M-am întors spre hotel și am făcut tot posibilul să merg în linie dreaptă, ceea ce era destul de greu de făcut pe nisip, iar cu două beri la bord, era aproape imposibil. Simțeam privirea Vârcolacului asupra mea când am ajuns la terasă și am aruncat o privire peste umăr. Încă se uita după mine, așa că am luat câteva sticle cu apă din frigider și am fugit repede în camera lui Jack.

M-am chinuit să descui ușa, am ieșit pe balcon și am încercat să-l depistez, numai că dispăruse în beznă.

Poate că aștepta să adorm, ca pe urmă să mă amețească înfigându-și doi colți enormi în gâtul meu ca să nu țip și să-mi sugă sângele.

CeCe, ăia sunt vampirii, nu vârcolacii, mi-am spus chicotind, înainte să sughiț. Am băut o sticlă de apă întreagă, enervată pe mine și pe corpul meu penibil, care nu putea ține la două beri. M-am dus în pat clătinându-mă, capul mi se învârtea când am închis ochii și în cele din urmă am adormit și n-am mai știut de mine.

***

Ziua de Crăciun a fost cumplit de asemănătoare cu cea pe care o petrecusem cu un an în urmă, când eram cu Star. Mesele de pe terasă fuseseră așezate laolaltă și pe ele se afla o parodie de mâncare, de parcă puteai recrea esența Crăciunului în căldura aia de treizeci și patru de grade.

După prânz, umflată din cauza mâncării grele europene, m-am dus să înot ca să scap de senzație. Era aproape ora trei, când în Anglia abia te trezeai. Star probabil că-și petrecea Crăciunul la Kent, cu noua ei familie. Am ieșit din mare și m-am scuturat de apă ca un câine. Pe plajă erau multe cupluri leneșe, care își făceau somnul de după-amiază. Era primul Crăciun în douăzeci și șapte de ani pe care eu și Star îl petreceam separat. Ei bine, dacă bărbatul misterios era un vârcolac, atunci eu eram un lup singuratic acum și trebuia să mă obișnuiesc cu asta.

În aceeași seară, mai târziu, stăteam în colțul terasei și ascultam muzică la iPod. Era genul care trăsnea și bubuia, ceea ce mă înveselea când eram deprimată. Am simțit o atingere pe umăr și m-am întors spre Jack, care stătea lângă mine.

– Salut, am zis și mi-am scos căștile.

– Salut. Pot să-ți iau o bere?

– Nu, mulțumesc. Am băut destul aseară.

Mi-am dat ochii peste cap, știind că fusese mult prea beat ca să observe ce băusem.

– Bine. Uite care-i faza, Cee... Și-a tras un scaun și s-a așezat lângă mine. Eu și Nam ne-am cam ciondănit. Nu mai știu ce-am făcut, dar azi-dimineață la patru m-a dat jos din pat. Azi nici măcar n-a venit să mă ajute cu masa de

Crăciun, așa că nu cred că în seara asta mă mai primește. Știi cum sunt femeile.

Mda, și eu sunt femeie, nu? îmi venea să-i spun, dar am tăcut.

– Așa că, problema e că nu am unde să dorm. Te superi dacă dorm cu tine?

Da, normal! mi-am zis pe loc.

– Serios, Jack, dacă-mi pot lăsa rucsacul în camera ta, pot să dorm foarte bine pe plajă, l-am asigurat.

– Pe bune?

– Pe bune.

– Îmi pare rău, Cee, sunt complet terminat după toate pregătirile de Crăciun și toată munca din ultimele zile.

– Nu-i nimic. Mă duc să-mi iau ce-mi trebuie și te las în pace.

– Sunt sigur că îți găsim un loc mâine, a strigat după mine, în timp ce mă îndepărtam, cu gândul că plaja era o soluție mult mai bună decât să dorm în aceeași cameră cu un bărbat pe care nu prea-l cunoșteam și care mai și sforăia.

Mi-am luat cele necesare pentru dormit și mi-am îndesat restul lucrurilor în rucsac. A doua zi chiar trebuia să-mi găsesc un loc de stat până la plecarea în Australia, care era peste două săptămâni.

Mi-am făcut culcușul pe plajă, lângă un tufiș și, dintr-un capriciu, am scos mobilul din șort și am sunat la Atlantis. Ma a răspuns aproape imediat.

– Alo?

– Bună, Ma, sunt CeCe! Voiam să vă urez Crăciun fericit ție și Claudiei.

– CeCe! Ce mă bucur că-mi dai un semn! Star zicea că ai dispărut. Unde ești?

Ma vorbea mereu cu noi în franceză și a trebuit să mă concentrez ca să schimb limba înainte să-i răspund.

– Ei, doar mă știi, Ma, pe o plajă, cu ale mele.

– Da. Nici nu mă gândeam că o să reziști prea mult la Londra.

– Nu?

– Ești un spirit liber, *chérie*[6]! Tânjești după aventură!

– Asta așa e.

În acel moment, o iubeam pe Ma la fel de mult ca întotdeauna. Nu critica, nu judeca, doar își încuraja fetele.

Am auzit o tuse masculină și profundă în fundal și am ciulit urechile.

– Cine e cu tine? am întrebat cu suspiciune.

– Doar Claudia și Christian, a răspuns Ma.

Cu alte cuvinte, personalul de la Atlantis.

– Aha. Știi, Ma, e foarte ciudat, dar, când am ajuns la aeroportul din Londra acum trei săptămâni, sunt sigură că l-am văzut pe Pa. Mergea în cealaltă direcție și am încercat să fug după el, dar a dispărut. Știu că sună stupid, dar eram sigură că el era.

– O, *chérie*! a exclamat Ma profund. Nu ești prima dintre surorile tale care îmi spune asta. Și Ally, și Star mi-au spus că erau convinse că l-au auzit sau văzut… și poate chiar l-ați văzut toate. Dar nu în realitate. Sau cel puțin, nu în realitatea pe care o cunoaștem.

– Crezi că vedem și auzim fantoma lui Pa? am chicotit.

– Cred că ne dorim să credem că încă îl vedem, sau poate e doar în imaginația noastră. Eu îl văd mereu aici, a continuat Ma, brusc foarte tristă. În plus, e un moment foarte dificil din an, pentru noi toți. Cu tine e totul în regulă, CeCe?

– Doar mă știi, Ma, n-am fost bolnavă nici o zi din viață.

– Dar fericită?

– N-am nimic. Tu cum ești?

– Mi-e dor de tatăl tău, normal și de voi toate. Claudia îți transmite dragostea ei.

– Și eu ei. Bine, Ma, e târziu aici, mă culc acum.

– Să mai dai semne, bine, CeCe?

– Da, normal. Noapte bună!

– Noapte bună, *chérie*! Și *Joyeux Noël*[7]!

Mi-am băgat telefonul în șort, mi-am cuprins genunchii cu brațele și mi-am sprijinit capul de ei, gândindu-mă cât de greu era pentru ea de Crăciunul ăsta. Noi, fetele, puteam să ne vedem de viață în continuare, sau cel puțin puteam încerca. Aveam mai mulți ani de trăit decât trăiserăm deja, dar Ma își dedicase viața nouă, fetelor, și lui Pa. Mă întrebam atunci dacă îl iubise pe tata într-un fel romantic și mi-am zis că, în mod cert, fusese așa, altfel nu ar fi putut sta atâția ani acolo și să facă din familia noastră familia ei. Iar acum o părăsiserăm cu toții.

M-am întrebat apoi dacă mama mea adevărată îmi simțise vreodată lipsa sau dacă se gândise la mine și care era motivul pentru care mă dăduse lui Pa. Poate că mă abandonase prin vreun orfelinat pe undeva și el mă luase de-

acolo, fiindcă îi fusese milă de mine. Eram sigură că fusesem un bebeluș foarte urât.

Toate răspunsurile se aflau în Australia, la douăsprezece ore de zbor de unde mă aflam. Era extrem de bizar că fusese singura țară din lume pe care refuzasem până atunci s-o vizitez, pur și simplu, chiar dacă lui Star i-ar fi plăcut să meargă. Mai penibil era că motivul meu era frica de păienjeni, dar na…

Ei bine, mi-am spus, în timp ce mă așezam pe nisip, *Pa spusese despre mine că sunt „puternică“ și „aventurieră“*. Știam că aveam nevoie de fiecare dram din acele două calități ca să mă urc în avion la sfârșitul acestor două săptămâni.

***

Am fost trezită din nou de un gâdilat. Mi-am dat nisipul de pe față, m-am ridicat în șezut și l-am văzut pe Vârcolac îndreptându-se spre mare. Cu ochii la picioarele lui lungi, care acopereau repede distanța, m-am întrebat câte fecioare mâncase în ultimele ore.

S-a așezat la marginea apei în aceeași poziție ca ultima oară, eu fiind exact în spatele lui. Am ridicat amândoi privirea și am așteptat să înceapă spectacolul, de parcă eram într-o sală de cinema. *Filmul universului…* Îmi plăcea ce tocmai scornisem, eram chiar mândră. Poate că, într-o zi, Star ar putea să folosească asta în romanul ei.

Era de-a dreptul spectaculos, chiar mai impresionant prin faptul că în ziua aia erau câțiva nori care îmblânzeau răsăritul care se strecura ca un gălbenuș auriu printre albușurile bătute spumă din jurul lui.

– Salut! mi-a zis Vârcolacul la întoarcere.

– Salut!

– A fost tare azi, nu? m-a întrebat apoi.

– Da, super.

– Vezi că nu prea cred că o să dormi aici la noapte. Vine furtuna.

– Da, am confirmat eu.

– Păi, ne mai vedem.

Mi-a făcut cu mâna și a plecat. Câteva minute mai târziu, pe terasă, l-am văzut pe Jack care pregătea micul dejun. Nam se ocupa de obicei de asta, dar de la Crăciun nu o mai văzusem.

– Neața, am zis.

– Neața. S-a uitat vinovat la mine, înainte să mă întrebe: Ai dormit bine?

– Deloc rău, Jack. I-am făcut semn și am arătat spre silueta de pe plajă, care se îndepărta. Îl cunoști?

– Nu, dar l-am văzut de câteva ori pe plajă, noaptea târziu. E foarte rezervat. De ce?

– Eram curioasă. De când e aici?

– Cred că de cel puțin câteva săptămâni.

– Aha! E OK dacă mă duc să fac un duș în camera ta?

– Sigur. Ne vedem mai încolo.

După ce am ieșit din baie, m-am așezat pe jos în camera lui Jack și am scos lucrurile din rucsac. Am separat hainele curate de cele murdare – mormanul cu cele murdare fiind cel mai mare – și am hotărât să le duc la spălătorie înainte să-mi caut din nou cameră. Apoi, în cel mai rău caz, dacă nu găseam nimic și îmi petreceam noaptea afară, în furtună, cel puțin urma să am haine curate și uscate a doua zi.

Cu toate că nu exista Boxing Day[8] în zona asta a globului, toată lumea se plimba pe aleile înguste cu maghernițe ce treceau drept magazine și toți arătau ca în Europa: parcă băuseră peste măsură, mâncaseră prea mult, erau sătui și își pierduseră entuziasmul fiindcă nu mai aveau cadouri de deschis. Până și doamna de la spălătorie, care era foarte zâmbitoare în mod normal, părea mohorâtă în timp ce sorta hainele albe de cele închise la culoare și îmi vântura chiloții în văzul tuturor.

– Gata mâine.

Mi-a dat un tichet și am ieșit fără chef. Am auzit în depărtare un tunet vag și am început vânătoarea. M-am întors mai târziu pe terasa hotelului, încinsă și transpirată și tot nu găsisem un loc în care să pot sta până a doua zi la prânz. M-am așezat și am băut o apă cu aromă de cocos. Îmi puneam problema dacă să plec, poate să mă duc la Ko Phi Phi, dar nu aveam nici o garanție că găseam cameră nici acolo. Ei bine, nu o să mă omoare o noapte în ploaie, iar dacă era foarte rea vremea, mă puteam totuși adăposti sub unul dintre acoperișurile teraselor restaurantului.

– Ai găsit cameră? m-a întrebat Jack optimist, trecând pe lângă mine cu o tavă cu bere pe care o ducea la masa alăturată.

– Da, am mințit, fiindcă nu voiam să-l pun într-o postură dificilă. Mă duc sus să-mi iau rucsacul după prânz.

– N-ai chef să mă ajuți la bar o vreme, nu? m-a întrebat. Nam a dispărut și hotelul e plin, nici n-am avut timp să ajung la cățărat. Tocmai m-a sunat Abi și mi-a zis că e ditamai coada acolo și că oamenii sunt destul de ofticați pe tema asta.

– Nici o problemă, doar că nu prea am încredere în capacitatea mea de a căra o tavă, am glumit.

– Orice mână de ajutor e bine-venită, Cee. Numai câteva ore, jur. Ai bere gratis și ce mai vrei să mănânci astă seară. Hai să-ți arăt ce ai de făcut.

– Mulțumesc, am zis și m-am ridicat să mă duc cu el la bar.

Patru ore mai târziu nici urmă de Jack și deja mă săturasem. Barul era plin și toată lumea cerea sucuri – probabil din cauză că oamenii vor vitamina C sau cocktailuri Bloody Mary pentru mahmureală. În afară de bere, la care doar scoți capacul, toate băuturile sunt complicate, așa că m-am mânjit toată de suc de mango când a explodat blenderul pe mine, fiindcă nu-i pusesem capacul ca lumea. Buna dispoziție a clienților se dusese odată cu hârtiile de ambalaj ale cadourilor și mă săturasem să tot strige la mine că nu mă mișcam suficient de repede. În plus, auzeam tunetele din ce în ce mai aproape, ceea ce însemna că, mai târziu, probabil când eu și rucsacul meu trebuia să campăm pe plajă, urma să se deschidă cerul.

În cele din urmă, Jack s-a întors cu toate scuzele din lume pentru că întârziase atât de mult. S-a uitat în jur pe terasa aproape goală în acel moment.

– Cel puțin nu ai avut prea multă treabă. La stâncă era haos.

Mda, sigur… Nu am zis nimic, doar mi-am terminat tăieței și am urcat ca să-mi recuperez rucsacul.

– Mulțumesc, Cee. Ne mai vedem pe-aici! mi-a spus când m-am întors jos.

Am plătit camera și am plecat. Cât timp am stat pe plajă, a fulgerat de câteva ori, chiar deasupra mea. Mi-am dat seama că în curând avea să înceapă să toarne, așa că am prins viteză și am făcut dreapta pe alee, spre un bar pe care-l știam. Pe drum am văzut că aproape toate magherniţele închiseseră deja din cauza furtunii iminente. Pe măsură ce mă apropiam se trăgeau obloanele la bar.

– Minunat… am murmurat, în timp ce proprietarul a dat din cap uitându-se la mine. Mi-am văzut de drum și am mormăit din nou: E o nebunie, de-a dreptul ridicol, CeCe. Întoarce-te la Jack și spune-i că o să dormi cu el în pat și gata.

Totuși, picioarele m-au dus înainte, până am ajuns pe plaja din cealaltă parte a peninsulei. Se chema Phra Nang și, estetic, era cu mult mai frumoasă decât Railay. De aceea era un loc foarte vizitat de turiști care veneau în excursii de o zi, așa că de obicei o evitam. Mai mult, hotelul de lux Rayavadee o sponsoriza și plasa paznici înspăimântători de-a lungul ei. Eu și Star ne duseserăm într-o noapte acolo, după ce se oprise și ultima barcă de viteză și ne-am întins pe spate ca să ne uităm la stele. Cinci minute mai târziu aveam mutrele luminate de o lanternă și ni se spunea să plecăm de-acolo. Am încercat să argumentez că toate plajele din Thailanda sunt publice și că paznicii hotelului nu aveau nici un drept să ne gonească, dar Star mă calmase în timp ce ei ne împingeau spre poteca ce ducea spre cealaltă parte a insulei, cea a plebei.

Mă deranja chestia asta, pentru că pământul și frumusețea lui fuseseră create de natură ca să se bucure toată lumea de ele, gratuit, nu le meritau doar cei bogați.

O fâșie albastru-purpurie s-a aprins pe cer și mi-am dat seama că nu era momentul să am un monolog filosofic. M-am uitat în lungul plajei și mi-a venit o idee. La capătul ei se afla Peștera Prințesei, așa că am început să alerg pe nisip. Mai aveam o bucată din drum când au început să cadă picuri mari. Parcă eram lovită cu pietricele.

Am ajuns la intrarea peșterii, am pătruns și mi-am aruncat rucsacul pe jos. Am ridicat ochii și mi-am adus aminte că, nu se știe din ce motiv, existau de fapt două versiuni ale prințesei, ambele niște figurine mititele, ca niște păpuși, ghemuite în temple mici de lemn, pe jumătate ascunse în spatele sutelor de ghirlande colorate și asortate. Pe altarul lor ardeau candele mici care luminau interiorul peșterii cu o sclipire galbenă și relaxantă.

Am zâmbit în sinea mea și mi-am adus aminte că vizitasem peștera cu Star. Crezând că era ca orice alt loc de venerare thailandez, ne așteptaserăm amândouă să vedem o statuie aurie și veșnicele ofrande, ghirlande. În schimb, am dat cu ochii de sute de falusuri de diverse forme și dimensiuni. Mă uitam acum la ele cum se înălțau din nisip ca niște stalagmite erotice sau se cocoțau pe stânci de jur împrejur. Roșii, verzi, albastre, maro… unele mici, altele mari… Aparent, era o zeiță a fertilității și, după dimensiunea instrumentelor care se înghesuiau în peșteră, unele chiar mult peste înălțimea mea, nu mă mira.

Totuși, în seara aceea, Peștera Prințesei îmi oferea sanctuar și eram la adăpost de ploaia care cădea ca un torent la gura peșterii. M-am ridicat și m-am plimbat printre ofrande, apoi m-am așezat în genunchi în fața altarului ca să îmi arăt recunoștința. Pe urmă m-am așezat lângă perete la intrare și am privit furtuna.

Cerul s-a luminat de fulgere spectaculoase deasupra mării și a stâlpilor de calcar. Ploaia sclipea argintie în lumina lunii în timp ce biciuia plaja, de parcă, în cer, Dumnezeu plângea de rupea.

În cele din urmă, frântă de spectacol și de pura energie pe care o poseda universul, m-am ridicat. M-am dus cu tot cu rucsac în adâncul peșterii și mi-am pregătit culcușul, după care am adormit în spatele unui falus stacojiu imens.

Capitolul 4

– Au!

M-am ridicat rapid când am simțit ceva împungându-mă în coaste. Am ridicat ochii spre un paznic thailandez, care încerca să mă dezmeticească din somnul adânc în care căzusem. M-a tras în sus și în același timp a vorbit cu ferocitate în stație.

– Nu stai aici! Ieși! a lătrat la mine.

– Bine, bine, mă duc.

M-am aplecat să-mi strâng lucrurile. Un alt paznic, mai scund și mai umflat ca primul, a intrat în peșteră ca să-și ajute colegul și amândoi m-au scos pe sus. Am clipit în lumină și am văzut că soarele se pregătea să răsară pe cerul complet senin. M-au târât pe plajă, strângându-mă de brațe de parcă eram un criminal periculos, nu un turist care se adăpostise de ploaie într-o peșteră. Nisipul era umed, singura mărturie a vijeliei de cu o noapte în urmă.

– Nu trebuie să mă țineți, am spus enervată. Chiar plec.

Unul dintre ei a început să mi se adreseze agresiv în thailandeză, dar evident că nu înțelegeam nimic. Ne îndreptam spre celălalt capăt al plajei și mă întrebam dacă urma să fiu azvârlită în închisoare, ca în serialul *Bangkok Hilton*, cu Nicole Kidman, care mă băgase în sperieți. Nici măcar nu-l puteam suna pe Pa, care ar fi venit într-o clipită să mă elibereze.

– Iarăși tu?

Am întors capul și l-am văzut pe Vârcolac în tufișurile de pe plajă.

– Mda, am răspuns, știind că mă înroșisem de rușine.

– Po, dă-i drumul, i-a ordonat el, venind spre noi.

Imediat, paznicul grăsan mi-a dat drumul la braț și Vârcolacul a vorbit repede în thailandeză cu cel înalt, care mi-a dat drumul șovăitor.

– Îmi pare rău, sunt foarte băgăcioși, mi-a spus în engleză, ridicând din sprânceană.

A vorbit din nou cu cei doi bărbați, apoi s-a uitat spre plajă și mi-a făcut semn să-l urmez. Paznicii l-au salutat, foarte dezamăgiți, în timp ce mă priveau plecând cu el spre tufișuri.

– Cum ai reușit? am întrebat. Credeam că mă izgonesc de tot.

– Le-am zis că suntem prieteni. Hai mai repede.

M-a apucat de braț apoi și m-a tras după el prin frunziș. Abia ce mă simțisem liberă preț de o clipă și inima a început să-mi bubuie din nou, fiindcă mă întrebam dacă nu cumva aș fi fost mai în siguranță cu cei doi paznici decât în jungla thailandeză cu un bărbat pe care nu-l cunoșteam. În toată verdeața aia am văzut o poartă înaltă de oțel, la care Vârcolacul a introdus un cod. Poarta s-a deschis ușor și mi-a făcut semn să intru. După încă un pâlc de copaci, dintr-odată mi-a apărut în față o oază de grădină, frumoasă și vastă. În dreapta mea am văzut o piscină mare, cu gresie neagră, parcă scoasă dintr-o revistă de design. Am mers pe aleea mărginită de copaci și flori aurii, până am ajuns pe o terasă largă, plină cu mobilă de răchită, peste care o menajeră în uniformă așeza perne mari și moi.

– Vrei cafea? Suc? m-a întrebat, în timp ce traversam terasa.

– Mi-ar plăcea o cafea, am răspuns, iar el a vorbit cu menajera în thailandeză, când a trecut pe lângă ea.

Ne-am apropiat de o serie de pavilioane albe, ridicate de jur împrejur în curte, fiecare dintre ele cu tradiționalul acoperiș thailandez, stil *lanna,* în formă de V. În centrul grădinii se afla un bazin pe care pluteau flori roz, iar în mijlocul său ședea un Buda din onix negru. Întreaga scenă îmi amintea de una dintre băile termale exotice, pe care le vedeai doar în reclamele din reviste. În urma Vârcolacului, am urcat treptele de lemn de lângă un pavilion și m-am trezit pe o terasă, la umbră, care oferea o panoramă magnifică asupra plajei Phra Nang.

– Uau! a fost tot ce am putut spune. E... uluitor! Am fost de multe ori pe plaja asta, dar nu mi-am dat niciodată seama că există locul ăsta aici.

– Foarte bine, a spus, în timp ce mi-a făcut semn să mă așez pe una dintre canapelele enorme. Mi-am dat jos rucsacul din spate și m-am așezat timid, îngrijorată să nu murdăresc pernele imaculate de mătase. Era cel mai confortabil lucru pe care șezusem de când venisem în Thailanda și nu-mi doream decât să mă întind pe pernele alea și să adorm.

– Aici locuiești? l-am întrebat.

– Da, cel puțin deocamdată. Nu eu sunt proprietarul, ci un prieten, a spus, când a urcat menajera treptele cu o tavă cu cafea și pateuri într-un coșuleț.

– Servește-te!

– Mulțumesc, i-am spus în timp ce am turnat cafea și am pus două cuburi de zahăr brun.

– Pot să te întreb de ce te-au luat paznicii pe sus?

– M-am adăpostit de furtună în Peștera Prințesei. Probabil că adormisem cât am așteptat să se oprească.

Eram prea mândră să-i spun tot adevărul.

– A fost ditamai furtuna, a spus el. Îmi place când își face natura de cap și ne arată cine-i șeful.

– Așadar... Mi-am dres glasul. Ce faci aici?

A sorbit din cafeaua lui neagră.

– Nu multe. Mi-am luat vacanță, știi cum e.

– Superb loc să faci asta.

– Tu?

– La fel.

M-am întins spre coșulețul cu pateuri. Mirosul lor îmi amintea de micul dejun pregătit de Claudia la Atlantis și aproape că am uitat unde mă aflam.

– Înainte cu ce te ocupai?

– Eram studentă la arte, la Londra. Nu a mers, așa că am plecat.

– Mda. Și eu locuiesc în Londra... sau cel puțin locuiam. Pe malul Tamisei, în Battersea.

M-am uitat șocată la el și mă întrebam dacă nu cumva tot episodul ăsta era un fel de vis suprarealist sau dormeam în continuare, în spatele falusului stacojiu.

– Și eu tot acolo locuiesc! În *Battersea View*, noile apartamente pe care le-au construit lângă podul Albert.

– Cunosc foarte bine locul. Te salut, vecină!

Vârcolacul mi-a zâmbit cu sinceritate pentru prima oară și a bătut palma. Ochii lui albaștri și stranii s-au luminat și nu mai părea vârcolac, ci mai degrabă un Tarzan schilod. Mi-am turnat altă ceașcă de cafea și m-am sprijinit de canapea, cu picioarele atârnate peste margine. Aș fi vrut să nu fi avut bocancii în picioare, ca să-mi așez picioarele sub mine și să par la fel de elegantă ca tot ce mă înconjura.

– Ce coincidență! A clătinat din cap. Mi-a spus cineva odată că, în orice țară din lumea asta, există doar șase grade de separare între noi și un cunoscut de-al nostru.

– Nu te cunosc, am subliniat.

– Nu?

M-a privit câteva secunde, dintr-odată foarte serios.

– Nu, ar trebui?

– Ăăă... Nu. Mă întrebam doar dacă nu om fi trecut vreodată unul pe lângă celălalt pe podul Albert sau ceva așa, a murmurat el.

– E posibil, doar îl traversam zilnic, în drum spre facultate.

– Eu mergeam cu bicicleta.

– Atunci, nu te-aș fi recunoscut, mai ales dacă erai îmbrăcat în lycra și purtai cască de protecție.

– Așa-i.

Ne-am terminat cafeaua într-o liniște incomodă.

– Te întorci curând? Adică după Anul Nou? l-am întrebat în cele din urmă.

Vârcolacul s-a întunecat la față.

– Nu știu. Depinde de ce se întâmplă... Încerc să mă bucur de clipe. Tu?

– La fel, cu toate că ar trebui să mă duc în Australia.

– Am bifat-o și pe asta. Vezi tu, lucram și nu e același lucru. Tot ce apuci să vezi e interiorul hotelurilor și al birourilor și multe restaurante scumpe. Ospitalitatea corporatistă, nu?

Nu știam la ce se referea, dar am încuviințat oricum.

– M-am gândit să mă duc acolo, a continuat. Știi cum e când vrei să te duci cât mai departe posibil?

– Cunoaștem, am confirmat cu trăire.

– Nu pari englezoaică totuși. Mi se pare mie sau ai un accent franțuzesc?

– Da. M-am născut... mă rog, nu știu de fapt unde m-am născut, că am fost adoptată, dar am crescut la Geneva.

– Și acolo am fost, dar am văzut doar aeroportul în drum spre schi. Schiezi? Stai, că e o întrebare stupidă dacă locuiești în Elveția.

– Da. Îmi place la nebunie, dar nu prea mă atrage frigul, știi?

– Știu.

Conversația s-a împotmolit din nou și, având în vedere că eram deja sub efectul celor două căni mari de cafea, nu mai puteam să-mi pun una.

– Cum de vorbești thailandeză? am îngăimat după un timp.

– Mama e thailandeză. Am crescut la Bangkok.

– Aha! Mai locuiește aici?

– Nu, am pierdut-o când aveam doisprezece ani. Era... minunată. Încă îmi lipsește.

– Îmi pare rău, am spus repede, înainte să continui: Și tatăl tău?

– Nu l-am cunoscut niciodată, mi-a răspuns foarte scurt. Dar tu, ți-ai cunoscut părinții biologici?

Habar n-aveam cum ajunseserăm la o discuție atât de intimă în numai douăzeci de minute.

– Nu. Ar cam trebui să plec. Ți-am dat destul de furcă azi.

M-am împins pe canapea până am atins solul cu picioarele.

– Și unde stai acum?

– Ei, am spus fără să mă sinchisesc, la un hotel de pe plajă, dar, după cum știi, prefer să dorm afară.

– Parcă ziceai că rucsacul tău avea cameră. De ce îl cari cu tine?

M-am simțit dintr-odată ca un copil prins cu mâța-n sac. Ce conta dacă-i spuneam?

– Pentru că... a fost o încurcătură cu camera mea. Am împrumutat-o și pe urmă... cel care stătea acolo s-a certat cu prietena lui și a vrut camera înapoi. Și era plin peste tot. De-asta m-am dus în peșteră când a început să plouă.

S-a uitat atent la mine.

– Am înțeles. De ce nu mi-ai zis de la bun început?

– Nu știu, am răspuns, cu ochii plecați, ca un copil de cinci ani. Nu sunt disperată. Pot să am grijă de mine. Doar că n-am găsit cameră.

– Nu trebuie să te jenezi, înțeleg perfect.

– Ca să nu mă crezi vagabondă. Că nu-s.

– Îți jur că nu am crezut nici o clipă asta. Apropo, ce-i cu chestia aia galbenă din părul tău?

Mi-am trecut mâna prin păr și am simțit că aveam vârfurile lipite între ele.

– Aoleu! E mango. Amicul meu, Jack, m-a rugat să am grijă de barul lui de la hotelul Railay Beach ieri după-amiază și a trebuit să fac cocktailuri.

– Am înțeles. A încercat să rămână serios, dar nu a prea reușit. Cel puțin pot să-ți ofer un duș? Și mai mult, un pat pentru câteva nopți, până când se mai liniștesc lucrurile pe plajă? Apa e fierbinte, a adăugat.

Asta chiar că mă tenta foarte mult. Gândul la apa fierbinte și faptul că știam că arătam și miroseam dezgustător mi-au întrecut orgoliul.

– Da, te rog!

M-a condus la parter, unde am traversat curtea spre un alt pavilion din curte. A descuiat cu cheia care se afla deja în broască, după care mi-a dat-o.

– Totul e pregătit. Ca întotdeauna. Nu te grăbi, nu te aleargă nimeni.

– Mulțumesc, am spus.

Am dispărut înăuntru, încuind bine ușa după mine.

– Uau! am exclamat cu voce tare, uitându-mă în jur.

Chiar vorbise serios că era pregătită camera. Patul era uriaș, acoperit cu perne mari și pufoase și o pătură moale – toate albe, evident. Erau și curate, nu doar albe, pur și simplu știam că nu rămăseseră pete de la alții. Un televizor mare trona dincolo de obloanele pe care le puteai închide dacă nu aveai chef să știi nimic despre lumea exterioară, artă thailandeză de bun-gust și, când am atins pereții, mi-am dat seama că erau tapetați cu mătase. Mi-am aruncat rucsacul pe podeaua din lemn de tec, am răscolit după gelul de duș și am intrat în ceea ce presupuneam că era baia, dar s-a dovedit a fi doar un dulap imens. Am încercat o altă ușă și m-am trezit într-o cameră care avea duș ca lumea și o cadă gigantică încastrată în podea, lângă un perete de sticlă, dincolo de care se afla o mică grădină plină cu arbori bonsai și plante drăguțe, ale căror nume le-ar fi știut Star, dar nu și eu. Totul era ferit de un perete înalt, ca să nu te vadă nimeni în cadă.

Eram foarte tentată să umplu cada și să mă scufund în ea, dar nu voiam să profit. Așa că am dat drumul la duș și m-am frecat până când mi-am iritat pielea. Nici nu aș fi avut nevoie de gel de duș, fiindcă aveam la dispoziție o gamă întreagă de produse cosmetice de lux, dintr-un brand ecologic sofisticat, toate pe un raft de marmură.

După ce am ieșit din duș – cu toate că nu aș vrea să afle nimeni, că doar eram pe cât se putea împotriva tuturor loțiunilor și a poțiunilor pe care femeile sunt păcălite să le cumpere –, m-am uns pe corp cu tot ce aveam la îndemână. Mi-am scos prosopul de pe cap, scuturându-mi bine părul și am observat că-mi crescuse. Îmi ajungea până la umeri și cârlionții îmi încadrau fața.

Star zicea mereu că îmi stătea mult mai bine cu părul mai lung. Ma îl numise coroana mea de glorie, dar la șaisprezece ani îl tăiasem scurt pe tot, pentru că era mult mai ușor de întreținut. Dacă era să fiu sinceră, fusese și un act de rebeliune și de capriciu, de parcă voiam să arăt lumii că nu-mi păsa cum arătam.

Mi-am dat părul de pe față și l-am ridicat în vârful capului. Era prima oară în ultimii ani când era destul de lung ca să-mi fac coadă de cal și aș fi vrut să am un elastic cu care să-i prind.

M-am îndreptat spre dormitor și m-am uitat cu jind la patul imens. Am verificat din nou să fie încuiată ușa, mi-am pus tricoul și m-am urcat în pat. Doar zece minute, mi-am spus, în timp ce-mi puneam capul pe pernele albe și moi.

***

O bătaie în ușă m-a făcut să mă trezesc. M-am ridicat în șezut și habar n-aveam unde eram. Era beznă și căutam pe nevăzute comutatorul. Am auzit cum a căzut ceva pe jos și am coborât din pat speriată.

– Toate bune?

M-am luat după voce și am pipăit în jurul meu în căutarea ușii. Creierul meu amețit se prinsese în sfârșit unde mă aflam și cine bătea.

– Nu găsesc broasca și e foarte întuneric aici, am spus eu.

– Caută cu mâinile până când o găsești. E chiar în fața ta.

Vocea m-a liniștit și am căutat în locul în care se afla de obicei broasca. Am pipăit cu degetele, am apucat cheia și, după câteva încercări, am reușit să o întorc și să pun mâna pe clanță.

– E descuiat, dar tot nu pot deschide ușa.

– Dă-te la o parte că o deschid eu!

Camera s-a luminat deodată și am răsuflat de ușurare.

– Îmi pare rău, mi-a zis când a intrat. O să pun pe cineva să vină să repare clanța. S-a înțepenit, fiindcă nu a fost folosită de mult. Ești OK?

– Da, sigur.

M-am așezat pe pat și am tras câteva guri de aer în piept. Vârcolacul m-a privit tăcut o vreme.

– Ți-e frică de întuneric, nu? De-asta dormi afară.

Avea dreptate, dar nu voiam să recunosc.

– Evident că nu. Tocmai m-am trezit și habar n-aveam unde sunt.

– Mda... Scuze că te-am speriat, dar e aproape șapte seara. Ai dormit aproape douăsprezece ore. Uau, cât de obosită trebuie să fi fost!

– Da. Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. Ți-e foame?

– Nu știu încă.

– Dacă da, Tam pregătește cina. Ești bine-venită să mănânci cu mine pe terasa principală.

– Tam?

– Bucătarul. E gata în jumătate de oră. Ne vedem acolo.

A ieșit din cameră și m-am certat cu voce tare. Trecuse o zi întreagă! Ceea ce însemna că aproape sigur pierdusem rezervarea la noul hotel, fiindcă nu mă dusesem la prânz să mă cazez. Mai mult, din cauză că dormisem atât de mult, trebuia să trec din nou prin schimbarea fusului orar, iar bizara mea gazdă, Vârcolacul, probabil credea că am retard.

De ce era așa amabil cu mine? Doar nu eram atât de proastă, încât să cred că nu avea el vreun motiv. În fond, el era bărbat, eu femeie... Cel puțin pentru unii oameni. Dar apoi, dacă asta își dorea, însemna că mă plăcea, ceea ce era mai mult decât ridicol.

Doar dacă nu cumva era disperat și se mulțumea cu oricine...

Mi-am pus pe mine caftanul care nu-mi plăcea pentru că semăna cu o rochie, dar altceva nu aveam, căci toate hainele mele erau la curățătorie. Cum am ieșit, am încuiat pe furiș ușa după mine și am ascuns cheia în ghiveciul de alături, pentru că toată lumea mea se afla în rucsacul ăla.

Probabil că locul ăsta era mult mai frumos noaptea decât ziua. De acoperișurile scunde atârnau felinare cu lumină suavă, iar apa din jurul statuii de onix era luminată de jos. Ghivecele masive miroseau sublim a iasomie, dar, și mai și, simțeam mirosul mâncării.

– Aici!

Din fața pavilionului principal, am văzut brațul care-mi făcea semn de pe terasă.

– Salut, a zis și mi-a arătat spre scaun.

– Salut. Scuze că am dormit atât de mult astăzi.

– Să nu-ți ceri scuze niciodată că dormi. Mi-aș dori să pot dormi.

A suspinat profund, iar eu, neputând să-i spun „Vârcolacul“ pentru că, cel puțin până atunci, fusese atât de bun cu mine, l-am întrebat cum îl chema.

– Nu ți-am spus ieri?

– Nu, am răspuns hotărât.

– Ah... spune-mi Ace. Pe tine cum te cheamă?

– CeCe.

– Aha! E poreclă, ca la mine?

– Da.

– De la ce vine.

– Celaeno.

– Ce neobișnuit!

– Da, tata, adică tipul care m-a adoptat, avea o obsesie pentru Pleiade, Cele Șapte Surori. Constelația, i-am explicat, cum făceam de obicei.

– Mă scuzați, domnule, pot să servesc mâncarea?

Venise menajera pe terasă, urmată de un bărbat îmbrăcat în haine de bucătar.

– Absolut. Ace m-a condus la masă. Ce pot să-ți ofer de băut? Vin? Bere?

– Nimic, mulțumesc. Mi-ajunge apa.

Ne-a turnat câte un pahar din sticla de pe masă, și mie, și lui.

– Noroc! Mulțumesc că m-ai salvat azi.

– Nici o problemă. Și-așa mă simt prost că locuiesc singur în ditamai casa asta, când tu dormi pe plajă.

– Până ieri a fost alegerea mea, dar patul ăla e fenomenal.

– După cum spuneam, poți să-l folosești cât dorești. Și, înainte să refuzi, să știi că nu o fac din bunătate, ci fiindcă aș aprecia compania. Sunt singur aici de două luni deja.

– De ce nu-ți inviți prietenii din Londra?

– Nu e o opțiune. Mda, a mormăit, în timp ce în mijlocul mesei apăruse un vas cu creveți uriași care sfârâiau. Hai să mâncăm!

Cina aia a fost cea mai bună mâncare pe care o gustasem în ultima vreme, cel puțin de când gătise Star la Londra, în noiembrie trecut. Eu una nu învățasem niciodată să gătesc, pentru că se pricepea ea de minune și aproape că uitasem ce gust avea mâncarea bună. Fel după fel savuram supa aromată de lemongrass, puiul fraged, prăjit și înfășurat în frunze de *pandan* și prăjiturile de pește iute cu sos *nam jim*.

– Dumnezeule, au fost absolut delicioase! Îmi place restaurantul ăsta, mulțumesc că m-ai invitat. Am făcut ditamai burta, am glumit și am arătat spre stomac.

Ace a râs. Nu vorbiserăm prea mult în timpul cinei, probabil fiindcă eram mult prea preocupată să mă îndop.

– Și? Te-a convins mâncarea să rămâi? Ace a luat o gură de apă. Adică nu stai mult, nu? Ziceai că după Anul Nou pleci în Australia.

– Da, așa e. Am cedat în cele din urmă. Dacă ești sigur, ar fi minunat.

– Bun. Vreau să-ți cer un singur lucru: știu că te înțelegi bine cu mulțimea de pe plaja Railay, dar aș prefera să nu știe nimeni că stai aici cu mine sau să menționezi unde se află casa. Chiar țin la intimitatea mea.

Privirea lui mi-a spus tot ce nu-mi spuseseră cuvintele lui nepretențioase.

– Promit că nu suflu o vorbă.

– Bun. Povesteşte-mi despre pictură. Bănuiesc că eşti foarte talentată dacă studiezi la Londra.

– Ăăă... M-am lăsat de şcoală după câteva săptămâni, că mi-am dat seama că nu sunt. Sau nu aşa cum vor ei să fiu.

– Adică nu te-au înțeles?

– Ai putea spune și asta. Mi-am dat ochii peste cap. Nu reușeam să fac nimic ca lumea.

– Vrei să spui că eşti mai „avant garde“ decât cineva ca Monet, de exemplu?

– Poate, dar nu uita că Monet era *avant garde* pe vremea lui. Chiar nu e vina profesorilor meu, pur și simplu nu puteam învăța ce voiau ei să-mi predea.

Am închis brusc gura, întrebându-mă de ce-i povesteam toate astea. Probabil că-l plictisisem de moarte.

– Tu? Cu ce te ocupi? am întrebat.

– Ei, nimic interesant. Un simplu cetățean. Chestii plictisitoare, știi tu.

Nu știam, dar am încuviințat ca și cum aș fi știut.

– Și ți-ai luat o vacanță mai lungă?

– Mda, ceva de genul ăsta. Pot să-ți mai ofer ceva? m-a întrebat, în timp ce-și astupa un căscat.

– Nu, mulțumesc, nu-mi trebuie nimic.

– Personalul o să vină să strângă, dar acum vreau să încerc să dorm. După cum știi, mă trezesc înaintea zorilor. Și apropo, paznicii știu că stai cu mine, iar codul de la poartă pe partea cu plaja este 7777. Mi-a zâmbit. Noapte bună, CeCe!

– Noapte bună!

În timp ce pleca, am observat că angajații așteptau, probabil gata de culcare și ei, doar că voiau să termine treaba. Dacă tot eram sub aripa lui ocrotitoare, am hotărât ca să fac o plimbare prin Phra Nang. Am pornit pe potecă și am apăsat pe butonul roșu de la poartă. S-a deschis și am ieșit pe plaja pustie.

– *Sawadee krap*[9].

Am tresărit când l-am văzut în stânga mea pe Po, paznicul îndesat care mă târâse pe plajă la șase dimineața. S-a ridicat de pe scăunelul lui, plasat discret în frunzișul de la poartă și m-a salutat cu un zâmbet fals.

– *Sawadee ka*, i-am răspuns, completând salutul thailandez cu tradiționalul gest *wai*.

Muzica thailandeză răsuna dintr-un radio aflat lângă scăunelul lui și, în timp ce mă uitam la dinții lui neregulați și îngălbeniți, l-am văzut de cealaltă parte a gardului și m-am întrebat câți copii avea de hrănit și cât de plictisitoare și de singuratică era slujba lui. Doar că, mi-am spus, în timp ce înaintam prin verdeață, o parte din mine îl invidia că avea parte de toate astea: frumusețea și liniștea covârșitoare noapte de noapte. În timp ce mergeam pe plajă cu un sentiment de libertate pe care, din păcate, numai cei privilegiați îl aveau în zona aceea, mi-am imaginat cum într-o zi voi beneficia de tot ce-i mai frumos pe lume și voi picta rezultatul ca să vadă toată lumea.

M-am dus la marginea apei și mi-am băgat picioarele în marea perfectă pentru temperatura corpului. Am ridicat ochii spre cerul copleșit de stele și mi-am dorit să fi avut vocabularul necesar pentru a exprima în cuvinte lucrurile care-mi treceau prin minte, căci simțeam chestii pe care nu mi le puteam explica și pe care nu le puteam reda decât prin pictură sau, mai nou, prin ansamblurile de care devenisem obsedată.

Nu era în regulă, evident, pentru că pictura mea încerca să exprime prea mult despre prea multe lucruri, dar îmi plăcea să lucrez în studioul meu de pe malul Tamisei, iar cu Star în bucătărie, care ne pregătea cina, fusesem mulțumită.

– Încetează, Cee! m-am admonestat.

Nu aveam de gând să privesc iar în urmă. Star făcuse ce avea de făcut și nu-i mai stăteam în cale, ci îmi vedeam de viață. Sau, cel puțin, încercam.

M-am întrebat apoi dacă Star crezuse vreodată că ar fi putut fi o povară pentru mine. Nu voiam să încep să o critic, pentru că o iubeam, dar poate că uitase că avusese nevoie de mine când era mică și nu-i plăcea să vorbească. Nu se pricepea nici să ia decizii sau să spună ce simțea, mai ales că eram în mijlocul unui grup de surori foarte înfipte. Nu încercam să o fac să-și asume vina sau ceva de genul ăsta, dar întotdeauna există două versiuni ale unei povești și poate că ea o uitase pe a mea.

Culmea era totuși că păream să-mi fi făcut un nou prieten. Mă întrebam care era povestea lui și de ce se afla de fapt acolo, care era motivul pentru care ieșea doar la răsărit sau când se întuneca și de ce nu-și invita prietenii să vină, în ciuda faptului că zicea că era singur.

M-am întors pe nisip spre palatul ascuns în junglă. Cu toate că paznicul Po a dat să introducă codul, am ajuns prima și am apăsat ferm 7777, ca să știe că aveam și eu codul.

Luând cheia din ghiveci, am deschis ușa camerei mele și am văzut că trecuse cineva pe-acolo. Patul avea lenjeria schimbată, iar hainele pe care le împrăştiasem mai devreme erau împăturite frumos pe un scaun. Zâna invizibilă a curățeniei îmi lăsase și un set nou de prosoape pufoase și, după ce m-am curățat de nisipul de pe picioare, m-am urcat în pat.

Adevărul era, îmi spuneam, că întotdeauna trăisem între două lumi. Puteam să dorm pe orice plajă fără nici o problemă, dar, în aceeași măsură, și într-o astfel de cameră îmi era cald și bine. Și, în ciuda protestelor mele că puteam supraviețui cu foarte puțin, în seara aceea nu mi-era clar ce opțiune preferam.

Capitolul 5

În următoarele câteva zile, eu și Ace ne-am format o rutină la palat. El se trezea foarte devreme, eu foarte târziu, apoi, după-amiaza dispăream eu, când mă duceam pe plaja Railay ca să nu-l deranjez. Le spuseserăm celor de-acolo că îmi luasem camera la un hotel de pe plajă și nu mă întrebaseră nimic. În consecință, eu și Ace ne mai vedeam doar la prânz. Părea să mă aștepte și mie-mi convenea, pentru că mâncarea era fantastică. Nu vorbea mult, dar, fiindcă eram obișnuită cu tăcerea lui Star, mi se părea o chestie familiară și ciudat de calmantă.

După trei zile în care locuisem la câțiva metri de el, mi-am dat seama că nu reprezenta nici un pericol și că nu avea să mă atace din senin. Știam că nu eram genul de fată care place bărbaților și-apoi, dacă eram sinceră, nu-mi plăcuse niciodată sexul.

Îmi pierdusem virginitatea cu nouă ani în urmă, chiar aici, pe plaja Railay. Băusem câteva beri, ceea ce era întotdeauna periculos pentru mine și rămăsesem trează după ce se culcase Star. Tipul fusese un student care-și luase vacanță un an – parcă Will îl chema – și plecaserăm să ne plimbăm pe plajă. Partea cu sărutatul îmi plăcuse, dar asta ne pusese la orizontală și merseserăm până la capăt, ceea ce duruse puțin, dar nu prea mult. Mă trezisem mahmură a doua zi și nu-mi venea să cred că toată lumea făcea atâta caz pentru prostia aia.

De-atunci o mai făcusem de câteva ori, pe diverse alte plaje, cu diverse alte trupuri, ca să văd dacă se putea mai bine de-atât, dar nu ajunsesem să-mi placă. Eram sigură că milioanele de femei mi-ar fi spus că aveam de pierdut, dar nu-mi putea lipsi ceea ce nu avusesem niciodată, așa că nu aveam nici o problemă cu asta.

Interesant era că, deși eu și Star fuseserăm până atunci ca gemenele siameze, singurul lucru despre care nu vorbiserăm niciodată fusese sexul. Habar n-aveam dacă mai era virgină sau nu. La internat, fetele discutau detalii intime seara la culcare, despre băieții pe care-i plăceau și cât de

departe merseseră cu ei. Totuși, eu și Star nu vorbiserăm deloc pe tema asta, nici cu ele și nici între noi.

Poate simțiserăm că orice soi de relație fizică apropiată cu un bărbat ar fi însemnat o trădare. Ei bine, eu cel puțin asta consideram.

Am ieșit din cameră fără să mă mai sinchisesc să încui, căci știam că zâna invizibilă a curățeniei avea să intre în clipa în care ieșeam eu și m-am dus pe terasa unde mă aștepta Ace.

– Salut, CeCe! S-a ridicat puțin și s-a așezat la loc. Avea evident maniere și apreciam gestul. Ne-a turnat apă proaspătă dintr-un ulcior și m-a privit.

– Bluza nouă?

– Da. M-am târguit și am luat-o cu două sute cincizeci de baht.

– De-a dreptul ridicol, nu? Când o mulțime de oameni cumpără aceleași lucruri din magazine ale designerilor în Londra la niște prețuri astronomice.

– Eu n-aș face asta.

– Am avut odată o iubită care nici nu stătea pe gânduri când trebuia să cheltuiască mii pe o poșetă. N-ar fi fost atât de grav dacă era un lucru pe care să-l folosească o viață, dar, cum se schimba sezonul, își cumpăra alta și cea veche ajungea într-un dulap cu restul, pe care nu le mai folosea niciodată. Și fii atentă, odată am prins-o cum își admira colecția.

– Poate pentru ea erau opere de artă. Fiecare cu preferințele lui, eu știu doar că pe mine nu mă atrage genul ăsta de activitate. Oricum, și voi, bărbații, sunteți la fel de răi când vine vorba de mașini, am adăugat, în vreme ce menajera ne punea masa.

– Ai dreptate, a răspuns, în timp ce femeia s-a strecurat pe mutește, la fel cum venise. Am avut și eu câteva mașini extravagante, doar pentru că-mi permiteam.

– Și te făceau să te simți bine?

– La momentul ăla, da. Îmi plăcea sunetul motorului. Cu cât mai zgomotos, cu atât mai bine.

– Băieții și jucăriile lor...

– Fetele și perlele lor, a ripostat cu un zâmbet. Mâncăm?

Am luat masa în liniște. După ce m-am ghiftuit din nou, m-am rezemat mulțumită.

– O să-mi lipsească ospățul ăsta când o să mă întorc în Australia ca un simplu călător cu rucsacul în spate. Aici e ca în rai. Ești super norocos.

– Nu apreciezi ce ai până când nu pierzi, nu?

– Ei bine, nu ai pierdut încă toate astea. Și chiar e uluitor.

– Nu încă... nu. A oftat, ca de obicei, din greu. Ce faci mâine-seară, de Revelion?

– Nu m-am gândit încă. Jack m-a invitat la restaurant, ca să petrec Anul Nou cu restul lumii. Vrei să vii și tu?

– Nu, mulțumesc.

– Și ce faci atunci? am întrebat din politețe.

– Nimic. Adică... e un calendar făcut de om și, dacă am trăi, să zicem, în China, am sărbători în alt moment schimbarea anului.

– Adevărat, dar tot e un ritual, nu? Când ar trebui să sărbătorești și ești singur, te simți ca un fraier că primești mesaje de la prietenii tăi care se află la petreceri de fițe, am rânjit eu.

– Anul trecut am fost la o petrecere de fițe, a recunoscut Ace, într-un club din St Tropez. Ajunseserăm cu barca și se deschideau sticle de șampanie care costau sute de euro fiecare și stropeau de jur împrejur de parcă era apă. La momentul ăla m-am gândit că era tare, dar eram beat și atunci toate lucrurile mi se păreau fantastice, nu-i așa?

– Sinceră să fiu, nu am fost beată prea des. Nu mă înțeleg cu alcoolul, așa că de cele mai multe ori mă feresc.

– Ce noroc pe tine! Eu – și cred că majoritatea oamenilor – bem ca să uităm. Ca să ne relaxăm.

– Da, e clar că te mai detensionează.

– Am făcut o grămadă de tâmpenii când beam, a mărturisit Ace. Așa că nu mai fac asta. Nu am mai băut de două luni și jumătate, așa că probabil m-aș îmbăta și de la o bere. Înainte beam câteva sticle de șampanie și ceva votcă înainte să simt că-și făceau efectul.

– Uau! Ei bine, uneori mai beau câte un pahar de șampanie, la ocazii speciale, aniversări de exemplu.

– Știi cum facem? S-a aplecat spre mine și m-a privit lung, cu ochii albaștri plini de viață. Ce părere ai dacă mâine la miezul nopții deschidem o sticlă de șampanie? Așa cum zici și tu, Anul Nou e, în fond, o ocazie specială. Dar nu bem mai mult de un pahar fiecare.

M-am încruntat și a observat imediat.

– Nu-ți face griji! Nu am fost niciodată alcoolic.

M-am oprit în clipa în care mi-am dat seama ce făceam.

– Și totodată nu vreau să fiu ăla trist din colț care refuză un pahar și toată lumea crede despre el că e din clubul alcoolicilor anonimi. Înțelegi?

– Da, dar...

– Crede-mă, un pahar fiecare. Bine?

Ce era să zic? Era gazda mea și nu-l puteam refuza, dar aveam rucsacul pregătit și eram gata s-o tai dacă era să se întâmple ceva.

– Bine, am consimțit.

***

În timp ce stăteam pe plaja Railay a doua zi la amiază, simțeam în aer atmosfera electrică dinaintea Anului Nou, pentru că toate hotelurile își decorau terasele pentru festivitatea din seara aceea. Mă săturasem să mă holbez la schița penibilă în cărbune unde desenasem stâlpii de calcar, m-am ridicat și m-am dus spre hotelul Railay Beach.

– Bună, Cee! Cum merge treaba?

– Bine, i-am răspuns lui Jack, care punea pahare pe o masă lungă.

Era mult mai plin de viață decât ultima oară când îl văzusem, cu câteva zile în urmă, când era sprijinit de bar cu a-nu-știu-câta bere în față. Motivul a apărut în spatele lui și i-a pus o mână pe umăr, foarte posesiv.

– N-avem destule furculițe, a spus Nam, uitându-se la mine, ca de obicei, de parcă m-ar fi omorât.

– Cred că mai sunt în bucătărie.

– Du-te și adu acum, Jack! Vreau să pregătesc masa noastră pentru mai târziu.

– Imediat. Vii în seara asta? m-a întrebat Jack.

– S-ar putea să apar mai târziu, da, am răspuns, știind că „mai târziu“ nu avea să mai știe nici dacă însuși Isus Cristos comanda de băut de la bar.

Jack a pornit după Nam în bucătărie, apoi s-a oprit și s-a întors.

– Apropo, un amic de-al meu crede că-l cunoaște pe tipul tău misterios de pe plajă. A plecat la Ko Phi să facă revelionul, dar o să-mi spună mai multe când se întoarce.

– Bine.

– Pe curând, Cee, a mai spus, în timp ce-și târa picioarele spre bucătărie, cu tava în mână, în urma lui Nam, asemenea unui miel în spatele lui Bo Peep.

Ditamai bărbatul, care putea escalada o stâncă mai repede ca oricine altcineva… Speram doar să nu mă port niciodată așa cu vreun partener de-al meu, numai că văzusem atât de mulți bărbați manevrați de femei pretențioase, încât poate le plăcea.

Oare eu așa mă purtasem cu Star? De-asta o fi plecat?

Mă detestam că-mi băgam asta în cap și am decis să ignor ideea asta și să-mi văd de-ale mele într-o zi care anunța noi începuturi. M-am consolat cu gândul că orice ar fi avut să-i spună amicul lui Jack despre Ace, cel mai probabil nu era relevant în nici un fel. Aici, pe o peninsulă departe de orice, faptul că cineva mâncase o înghețată în loc de o acadea era o mare știre. Comunitățile mici se bucură de bârfă, iar oameni reținuți, precum Ace, erau cele mai bune surse de zvonuri. Doar pentru că gazda mea nu-i părea nimănui dubios în timpul unei discuții la beție nu-l făcea om rău. Ba chiar mă gândeam că era un tip interesant, care avea chestii inteligente de spus.

În timp ce mă întorceam pe poteca mărginită de tarabe și spre cealaltă viață a mea, mi-am dat seama că începeam să mă simt defensivă față de Ace, așa cum simțisem și față de Star, când mă întrebau oamenii dacă era totul în regulă cu ea, fiindcă prea tăcea și nu scotea o vorbă.

M-am întors în camera mea și după ce am făcut duș și m-am dat cu cremă – lucru care mă îngrijora, fiindcă era un obicei de care trebuia să mă dezbar înainte să devină o rutină –, mi-am pus vechiul caftan și am ieși pe terasă. Ace era deja acolo și purta o cămașă albă de in apretată.

– Salut. Ai avut o zi bună? m-a întrebat.

– Da, doar că tot nu am inspirație. Nu sunt în stare nici să desenez un pătrat, darămite altceva.

– O să-ți revii, CeCe. Nu trebuie decât să te descotorosești de tot ce e negativ în capul tău. Și asta durează.

– Da, așa pare. Tu ce fel de zi ai avut?

– Cam la fel. Am citit o carte, m-am dus la plimbare și m-am gândit la ce mi-ai spus. Mi-am dat seama că niciuna dintre cărțile astea de dezvoltare personală nu ajută, pe bune, pentru că, la sfârșitul zilei, trebuie să te ajuți singur. A rânjit amar. Nu există soluții simple.

– Nu, niciodată. Trebuie să mergi mai departe, nu?

– Da. Ești gata să mâncăm? m-a întrebat în cele din urmă, rupând tăcerea care plana la masă.

– Dă-i drumul!

În fața noastră a apărut un homar enorm, însoțit de numeroase garnituri.

– Uau! Homarul e preferatul meu din tot ce se poate mânca din mare, am spus fericită și am început să mănânc.

– Pentru un călător pe care l-am văzut dormind pe plajă, ai gusturi cam scumpe, m-a tachinat el.

După ce am lins farfuria, am trecut la desertul cu fructe proaspete și șerbet făcut în casă.

– Din ce ziceai, bănuiesc că tatăl tău e bogat.

– Era, da.

Mi-am dat seama că nu-i spusesem lui Ace despre moartea lui Pa, dar puteam foarte bine s-o fac acum, așa că i-am povestit.

– Îmi pare rău, CeCe. Deci ăsta e primul Crăciun și Revelion fără el?

– Da.

– De-asta ești aici?

– Da și nu... Recent am mai pierdut pe cineva apropiat. Un fel de suflet pereche.

– Iubit?

– Nu, pe sora mea. De fapt, e încă în viață, dar a hotărât să-și urmeze calea.

– Înțeleg. Ce mult semănăm, nu?

– Da? Și tu ai pierdut pe cineva?

– Ai putea spune că în ultimele câteva luni am pierdut tot. Și nu e decât vina mea. A luat o gură de apă. Spre deosebire de cazul tău.

– E adevărat că moartea lui Pa nu a fost din vina mea, dar cred că am izgonit-o pe sora mea. Am fost prea... posesivă. Nu intenționam să fiu așa, dar când era mică era foarte timidă și nu prea vorbea, așa că vorbeam eu în locul ei și se pare că asta nu s-a mai schimbat de-atunci.

– Și? Și-a găsit propriul glas?

– Da, ceva de genul ăsta. Mi-a frânt inima cu asta. Era... omul meu, dacă știi la ce mă refer.

– O, sigur că știu, mi-a răspuns cu durere în glas. Când ai încredere în cineva și omul ăla te dezamăgește, e foarte greu.

– Asta ți s-a întâmplat?

A ridicat ochii și i-am citit suferința în privire.

– Da.

– Vrei să vorbești despre asta? l-am întrebat, căci mi-am dat seama că el mă încuraja mereu să îi povestesc despre necazurile mele, dar ori de câte ori

începea să vorbească de ale lui, se retrăgea în carapace.

– Mi-e teamă că nu pot. Din tot felul de motive, inclusiv legale. Doar Linda știe adevărul, a murmurat, și e mai bine ca tu să nu știi.

Și iată cum, din nou, a devenit bărbatul misterios și chestia asta începea deja să mă irite. Mi-am spus că sigur avea de-a face cu vreo femeie care-l curăța de milioanele lui în divorț și mi-ar fi plăcut să nu-și mai plângă atâta de milă.

– Să știi că sunt aici dacă vrei să vorbești, m-am oferit, gândindu-mă că deja aveam o seară minunată, sau din contră.

– Mulțumesc, CeCe, apreciez și apreciez și compania ta în seara asta. Mi-era groază să petrec Anul Nou de unul singur. Așa cum ziceai și tu, e una din serile alea, nu? Oricum, hai să ciocnim pentru tatăl tău și pentru prieteni vechi și noi.

Am ciocnit cu apă, apoi s-a uitat la ceas – era un Rolex și sigur nu unul dintre cele false de la tarabele din Bangkok.

– Mai sunt zece minute până la miezul nopții. Ce-ar fi să torn câte un pahar de șampanie, cum am stabilit și mergem să ne plimbăm și să prindem noul an pe plajă?

– Sigur.

Cât a plecat, am profitat de moment ca să-i dau un mesaj lui Star și să-i urez un an nou fericit. Eram tentată să-i spun despre noul meu prieten, dar m-am gândit că o să înțeleagă greșit, așa că nu i-am mai zis. Apoi le-am dat mesaje lui Ma și surorilor mele, oriunde s-ar fi aflat fiecare în seara asta.

– Gata?

Ace apăruse cu un pahar în fiecare mână.

– Gata.

Ne-am dus la poartă și Po a sărit să ne deschidă.

– Mai sunt cinci minute. Ai vreo dorință de Anul Nou? m-a întrebat Ace, în timp ce stăteam pe malul mării.

– Fir-ar să fie! Nu m-am gândit deloc la asta. Știu! Să mă întorc la arta mea și să găsesc curajul de a pleca în Australia ca să descopăr care-mi sunt rădăcinile.

– Te referi la familia ta?

– Da.

– Uau! Despre asta nu mi-ai spus până acum!

– Tu ce dorință ai?

L-am privit în lumina lunii.

– Să accept ce va veni și să primesc cu demnitate, mi-a răspuns, fără să-mi arunce vreo privire, ci doar uitându-se către cer. Și să mă asigur că ăsta e singurul pahar de șampanie pe care-l beau în seara asta, a adăugat cu un rânjet.

Câteva secunde mai târziu am auzit claxoanele bărcilor de pescuit trase în golf și artificiile lansate din apropierea plajei Railay, care explodau deasupra stâlpilor de calcar.

– Uau! am exclamat la vederea lampioanelor chinezești care își lua zborul spre cer din celălalt capăt al plajei.

– Noroc, CeCe! mi-a urat, ciocnind și a dat paharul pe gât din câteva guri. Doamne, ce bună e! La mulți ani!

M-a luat în brațe apoi și m-a strâns bine, ceea ce m-a făcut să vărs toată șampania peste umărul lui, pe nisip.

– Mi-ai salvat viața în ultimele zile. Vorbesc serios.

– Nu prea cred, dar mulțumesc oricum.

M-a împins ușor de umeri înapoi, cu o mână pe fiecare.

– Ba da.

Apoi și-a lipit gura de a mea și m-a sărutat.

A fost un sărut plăcut, foarte puternic și tandru în același timp. Ca un vârcolac înfometat care ia calmante. Partea mea rațională, care se ocupă în general de recunoașterea semnalelor de avertizare în asemenea cazuri, nu a reacționat, așa că a fost un sărut prelung.

– Haide!

În cele din urmă, s-a dezlipit de mine și m-a tras de mână pe plajă. Am trecut pe lângă Po, care probabil că ne văzuse când ne sărutaserăm, i-am zâmbit și i-am urat „la mulți ani". Ace mă ducea spre camera lui, ținându-mă de mână și toate astea mă făceau să cred că urma într-adevăr un an bun.

În noaptea aia... mă rog, fără să intru în detalii, Ace știa clar ce făcea. De fapt, părea să se priceapă mult prea bine, pe când eu nu. Dar e uluitor cât de repede înveți atunci când vrei.

– CeCe, mi-a spus, în timp ce-mi mângâia fața, după câteva ore cred, fiindcă auzeam deja ciripitul păsărilor, ești... atât de delicioasă. Mulțumesc.

– Pentru puțin, am spus, cu toate că aveam impresia că mai degrabă descria aroma unei înghețate.

– E o chestie de moment, nu? Adică nu putem vorbi de o relație pe viitor.

– Evident că nu, am răspuns superficial, îngrijorată că-i lăsasem impresia că nu mai putea scăpa de mine.

– Bun, pentru că nu vreau să te rănesc, nici pe tine, nici pe altcineva, niciodată. Noapte bună, somn ușor!

Și, cu asta, s-a întors cu spatele la mine, într-un pat care părea mai mare și mai comod ca al meu și a adormit pe partea lui.

Evident că e o chestie de moment, mi-am spus și m-am întors și eu în spațiul meu, dându-mi seama că era prima oară când împărțeam patul cu un bărbat, fiindcă, până atunci, toate smotocelile avuseseră loc în aer liber. Am privit multă vreme întunericul, bucuroasă că obloanele de la ferestre lăsau să intre lumina anului nou și m-am gândit că primisem ce avusesem nevoie. Era perfect, mi-am spus, îmi creștea moralul, dar nu rămâneam legată de nimeni și nimic. În câteva zile aveam să plec la Oz și poate că urma să țin legătura cu Ace prin mesaje. Nu eram vreo eroină victoriană care își sacrificase virtutea, doar ca să rămână în închisoarea căsniciei. Generația mea primise libertatea de a face tot ce ne doream cu corpurile noastre. Iar în noaptea asta, chiar îmi plăcuse.

Cu mare grijă, degetele mi s-au îndreptat spre el prin proprie voință, i-am găsit și atins pielea ca să mă asigur că era real și că respira lângă mine. S-a clintit și mi-am tras mâna, dar s-a întors spre mine și m-a luat în brațe. La cald și bine, în brațele lui și lipită de corpul lui, am adormit în cele din urmă.

***

S-a dovedit că Revelionul nu fusese o aventură de o noapte. A devenit o rutină în care ne regăseam dimineața, la prânz și seara, iar când nu eram în pat, ne distram. De exemplu, Ace mă târa dimineața din pat, cum se crăpa de ziuă, ca să vedem maimuțele, care-și anunțau prezența bufnind pe acoperiș și invadau palatul în căutarea resturilor de mâncare. După ce făceam fotografii și unul dintre paznici le speria cu o catapultă în miniatură, mă furișam la loc în pat. Mă trezea mai târziu când îmi aducea bunătăți pe o tavă. În după-amiezile lungi și toride, mâncam ananas și mango și scotoceam în colecția lui de DVD-uri.

În apele mici ale mării din fața palatului, în timpul unui răsărit, a apărut o șalupă de lux. Po ne-a ajutat să ne urcăm, a scos un aparat foto și a vrut să facă o fotografie cu noi, dar Ace i-a interzis foarte vehement. Am pornit în larg și Ace mi-a spus că mă ducea într-un loc special. Fiindcă aveam

experiență cu șalupa familiei mele pe lacul Geneva, am preluat curând cârma de la căpitan și am navigat lejer printre valuri, ba chiar l-am și speriat cu o manevră, doar ca să mă amuz. La un moment dat, au apărut niște stâlpi de calcar în mijlocul mării și i-am dat cârma căpitanului. A intrat cu barca perfect într-o lagună ascunsă, protejată din toate părțile de stânci amețitoare. Apa era verde și calmă și era plin de mangrove. Aici era Koh Hong, paradisul. Am sărit prima în apă, dar imediat m-a urmat și Ace și am înotat ca în propria piscină, izolată în mijlocul oceanului.

Apoi ne-am așezat pe punte și ne-am băut cafeaua fierbinte și tare, lăfăindu-ne la soare și ne-am bucurat de pacea și de liniștea acelui loc incredibil. Mai târziu, am cârmit eu până acasă, unde ne-am retras în pat ca să facem dragoste. A fost o zi minunată și una pe care știam că nu o voi uita în veci. Era genul de zi care ți se întâmplă o singură dată în viață, chiar și cuiva ca mine.

În cea de-a cincea noapte în care stăteam cu Ace în pat și-mi abandonasem propria cameră de la revelion, mă întrebam dacă aveam o „relație". O parte din mine era îngrozită, pentru că nu asta intenționasem, iar Ace spusese foarte clar că nu voia nici el. Totuși, o altă parte din mine voia să facem o poză în care noi doi ne priveam romantic pe plajă, pe care să o trimit tuturor surorilor mele, ca să vadă că, de fapt, nu eram o fraieră. Omul ăsta mă plăcea, chiar dacă nu știam de ce. Râdea la glumele mele – care, până și eu știam că erau foarte proaste – și chiar considera corpul meu mic atrăgător.

Însă cel mai mult mă prinsese într-un fel în care numai Star reușise până atunci și apăruse în viața mea exact când avusesem nevoie de el. Amândoi eram naufragiați în lumea asta și ajunseserăm pe aceleași maluri, nesiguri de ce ne aștepta mai departe. Era numai bine să ai pe cineva care să îți stea alături, chiar și pentru puțin.

În cea de-a șasea zi, m-am trezit singură, m-am uitat la ceas și am văzut că era aproape unu după-amiaza. Ace nu a venit, ca de obicei, cu fructe, croasanți și cafea. Tocmai mă pregăteam să mă ridic și să-l caut, când a deschis ușa și a intrat cu o tavă în mână. Dacă nu i-aș fi observat expresia, m-aș fi relaxat.

– Neața, CeCe! Ai dormit bine?

– Da, de la patru până acum, după cum știi, am spus eu, în timp ce el așeza tava.

În mod normal, venea și se așeza lângă mine, dar în ziua aceea nu a făcut asta. În schimb, s-a așezat pe marginea patului.

– Am niște treabă. Vrei să te plimbi pe undeva după-amiază?

– Normal, am răspuns veselă.

– Ne vedem la opt la cină?

S-a ridicat și m-a pupat pe creștetul capului.

– Da, sigur.

Mi-a făcut cu mâna și mi-a zâmbit, iar eu, fiind novice în ale relațiilor, habar n-aveam dacă era normal. Poate se purta așa fiindcă avea „treabă“ și după Anul Nou lumea își intra în rutină sau era cazul să intru în panică și să-mi fac bagajele? Până la urmă, fiindcă nu voiam să par că nu aveam unde să mă duc și să mă distrez, mi-am luat blocul de desen și m-am dus pe Poteca Plebei la Railay. În timp ce urcam pe terasa de la hotelul Railay Beach, am văzut că plaja era mai goală decât fusese de Revelion. Nam servea la bar și am cerut un *shake* de mango, doar ca s-o pun să facă ceva pentru mine. Apoi m-am așezat pe scaunul de la bar și am privit-o cu o înfumurare de care nu eram mândră.

– Ai nevoie cameră? m-a întrebat, în timp ce curăța fructul și-l arunca în blender.

– Nu, mulțumesc, nu-mi trebuie.

– Ce hotel stai?

– *Sunrise Resort*.

Nam a încuviințat, dar i-am observat o sclipire în ochi.

– Nu văzut de mult. Nimeni nu văzut la tine.

– Am avut treabă.

– Jay zice că văzut la tine pe Phra Nang urcai șalupă cu bărbat.

– Serios? Aș vrea eu.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am pleoștit. Jay era un tip pe care-l știam vag de anul trecut, era prieten cu Jack. Uneori, mai dădea câte o mână de ajutor la bar, dar nu stătea el locului și pleca oriunde putea câștiga o pâine. Îmi spusese cineva că pe vremuri fusese ditamai jurnalistul, până când l-au pus drogurile în genunchi. Îl văzusem pe-aici, ca un depravat, fumând jointuri. Nu eram de acord cu drogurile, iar aici, în Thailanda, fie că fumai un joint, fie că îți băgai heroină în venă, suportai consecințele legii la fel de grav.

Mai făcuse atunci și o pasiune pentru Star și nu-i dădea pace ori de câte ori veneam să bem și noi ceva liniștite. Și ei i se părea dubios ca și mie, așa că aveam grijă să nu fie niciodată singură cu el.

– Zice că văzut la tine, a insistat Nam, în timp ce-mi dădea *shake*-ul. Ai iubit nou?

O spunea de parcă avusesem și unul vechi... și apoi m-am prins că poate crezuse că eu și Jack fuseserăm împreună, fiindcă dormisem în camera lui. Doamne, cât de penibile pot fi uneori femeile! Era evident pentru toată lumea că putea să facă ce voia ea cu Jack.

– Nu, am răspuns și mi-am golit paharul cât de repede am putut.

– Jay zice că știe bărbatul care ai fost. Om rău. Cunoscut.

– Atunci Jay are nevoie de alți ochelari, că nu eram eu.

Am numărat șaizeci de baht plus zece pentru bacșiș și i-am pus pe bar, în timp ce mă ridicam.

– Jay vine mai târziu. Zice el la tine.

Am clătinat din cap și mi-am dat ochii peste cap din nou, de parcă era nebună, apoi am plecat, încercând să mă prefac neimpresionată. În loc să fac dreapta pe plajă și să mă întorc la palat, am făcut stânga, unde-i spusesem lui Nam că era hotelul în care stăteam, doar în caz că ea, sau Jay, sau oricine altcineva mă urmărea. Mi-am lăsat pantofii și prosopul pe plajă în fața hotelului respectiv și m-am dus să înot și să mă gândesc.

La ce se referea când spunea că Jay îl numise „om rău“ pe Ace? După părerea lui Nam, asta probabil însemna că era afemeiat și nimic mai mult. Știam că Ace nu dusese lipsă de prietene când locuise la Londra – mereu aducea vorba de alte femei cu care se distrase de-a lungul timpului. În ce privește popularitatea lui, așa o fi fost, dar nu aveam de unde să știu, pentru că nu citeam niciodată ziare sau reviste din cauza dislexiei mele.

Ieșind din apă, m-am întins pe nisip ca să mă usuc la soare și mă întrebam dacă să-i menționez lui Ace. Era evident că era paranoic când venea vorba de intimitatea lui. Dacă era vreo celebritate? O puteam întreba pe Electra, că ea trăia zi de zi în lumea aia. Și dacă era, asta chiar i-ar fi închis gura măcar de data asta – sora cea urâtă din familia D'Aplièse avea un iubit faimos. Cu siguranță, merita să-i dau mesaj doar ca să-i testez reacția.

Dar știam că, dacă-i spuneam lui Ace că cineva era cu ochii pe el, doar s-ar fi îngrijorat. Și-apoi, Jay nu știa unde locuia, sau cel puțin speram că nu știa.

Poate că trebuia să-i spun lui Ace, dar mai aveam doar câteva zile de petrecut aici, înainte să plec spre Australia și nu voiam să-mi stric buna dispoziție. Am hotărât în sfârșit ca, atunci când ajung din nou între porțile palatului, să stau cuminte și să nu mai ies până când nu venea vremea să plec la aeroport. Astăzi speram doar că nu stătea nimeni cu ochii pe mine când urma să intru.

Am ales un moment chiar înainte de apus, când Phra Nang Beach începea să se golească, dar când puteam în continuare să rămân la adăpostul mulțimii și am înotat din nou, m-am așezat pe prosop foarte aproape de Po, care, când m-a văzut, a încercat imediat să introducă codul ca să intru. L-am ignorat și m-am așezat la câțiva metri de el. Voiam să intru când toată lumea privea apusul.

Douăzeci de minute mai târziu a început spectacolul și m-am furișat la porțile palatului ca un animal vânat. Nu știam la ce să mă aștept în timp ce mă îndreptam spre camera mea, dar cel puțin, dacă Ace o luase razna și îmi cerea să plec în noaptea aia, aveam destule camere libere în toate hotelurile de pe plajă, pentru că mulțimea plecase. Am deschis ușa camerei mele și am adulmecat aroma floral㠄.

– Sunt aici, hai încoace!

Am intrat în baie și l-am văzut pe Ace în cada ovală imensă, înconjurată de nenumărate candele care luminau blând și parfumat. Pe apă pluteau sute de petale albe și roz.

– Intri?

Am chicotit.

– Ce te amuză așa?

– Ești ca într-o versiune suprarealistă a celebrului tablou cu Ofelia moartă.

– Adică o versiune mai păroasă și mai urâtă? Ce să vezi! a rânjit. Și eu care încercam să fiu romantic. E clar, servitoarea a cam exagerat cu florile, dar nu-i poți cere unui thailandez să-ți pregătească baia, că ajungi să dezlipești petale de pe tine zile întregi după aia. Hai, intră!

Am intrat în cada ovală și m-am întins cu capul pe pieptul lui, în brațele lui care mă țineau de mijloc. Era o senzație fantastică.

– Îmi cer scuze pentru mai devreme, mi-a șoptit la ureche și m-a sărutat suav. Am avut niște treabă de rezolvat la telefon.

– Nu e nevoie să-ți ceri scuze.

– Mi-a fost dor de tine, a șoptit din nou. Mâncăm acasă astă seară?

– Întotdeauna facem asta, am răspuns cu un zâmbet.

Mult mai târziu, când am reușit în sfârșit să ieșim din cadă și să mâncăm peștele proaspăt cu sos de tamarin, ne-am plimbat pe plajă și am stat pe nisip cu ochii la stele.

– Arată-mi care e steaua ta, mi-a cerut Ace.

Am localizat Calea Lactee și i-am arătat-o.

– Eu sunt a treia de sus, pe la ora două.

– Văd doar șase.

– Sunt șapte, dar pe ultima e foarte greu s-o vezi.

– Cum se numește?

– Merope.

– Nu mi-ai mai vorbit despre ea.

– Nu. Nu a apărut niciodată. Sau cel puțin Pa a adus acasă șase surori.

– Ce ciudat!

– Da, acum că mă gândesc, toată copilăria mea a fost ciudată.

– Ai idee de ce v-a adoptat pe toate?

– Nu, dar când ești copil, nu prea te întrebi, nu? Doar accepți. Mi-a plăcut să le am pe Star și pe celelalte surori în jur. Tu ai frați sau surori?

– Sunt singur la părinți, așa că nu am fost nevoit să împart nimic cu nimeni. A râs tare și s-a întors spre mine. Nu prea vorbești de restul surorilor tale. Cum sunt?

– Maia și Ally sunt cele mai mari. Maia e foarte dulce și deșteaptă, vorbește un milion de limbi străine, și Ally e uimitoare, foarte curajoasă și puternică. În ultimul timp nu i-a mers prea bine, dar o să treacă peste asta. Chiar o admir, știi? Mi-ar plăcea să fiu ca ea.

– Să înțeleg că, din familie, Ally e modelul tău în viață?

– Poate, da. Și Tiggy. M-am gândit o secundă, întrebându-mă cum s-o descriu. În afară de Star, ea e sora de care am fost cel mai apropiată. E foarte… care e cuvântul pentru cineva care pare să înțeleagă lucruri fără ca tu să le spui cu voce tare?

– Perspicace? a presupus Ace.

– Da. Are modul ăsta incredibil de optimist de a privi lumea. Dacă aș putea să pictez felul în care vede ea lumea, ar ieși cel mai frumos tablou. Apoi e Electra, am murmurat, dar nu ne înțelegem. Am încercat apoi să-i întorc întrebarea. Copilăria ta cum a fost?

– Ca și în cazul tău, nu mi s-a părut nimic ciudat atunci. O iubeam pe mama și-mi plăcea să cresc în Thailanda, dar la scurt timp după ce a murit, am fost trimis la școală în Anglia.

– Probabil că ți-a fost greu, departe de tot ce îți era familiar.

– A fost în regulă.

– Și tatăl tău? am întrebat.

– Ți-am spus, nu-l cunosc.

Avea un timbru răspicat și mi s-a părut că nu mai era cazul să insist, cu toate că eram foarte curioasă.

– Te-ai întrebat vreodată dacă Pa Salt era tatăl tău adevărat? a întrebat în cele din urmă, așa mohorât cum era.

– Nici măcar nu mi-am pus problema asta, am spus, deși, dintr-odată, am început să mă gândesc. Ar însemna să fi călătorit prin lume ca să-și colecționeze cele șase fiice înfiate.

– Chiar că ar fi bizar, a confirmat Ace, dar cu siguranță a avut el un motiv.

– Cine știe? Și, de fapt, cui îi pasă? Acum e mort, așa că nu o să mai aflu niciodată.

– Ai dreptate. Nu are sens să rămâi cu gândul în trecut, nu?

– Nu, și, cu toate astea, o facem cu toții. Ne gândim la greșelile pe care le-am făcut și ne dorim să le putem schimba.

– Dar tu nu ai făcut greșeli pe care să vrei să le schimbi, nu? Părinții tăi au fost cei care au făcut asta când au renunțat la tine.

M-am întors în clipa aceea spre Ace și, poate din cauza lunii, avea ochii extrem de aprinși, de parcă își reținea lacrimile.

– Asta a făcut tatăl tău? Te-a abandonat?

– Nu. Și? Ai de gând să pornești în căutarea părinților tăi naturali în Australia?

Ace aplica metoda pe care putea s-o și patenteze, prin care făcea ce făcea și arunca mingea în terenul meu ori de câte ori îi puneam o întrebare. L-am lăsat în pace, fiindcă știam că era supărat.

– Poate, am răspuns și am ridicat din umeri.

– Cum ai aflat că acolo te-ai născut?

– Când a murit Pa anul trecut în iunie, ne-a lăsat tuturor fetelor ceva care se numește sferă armilară, în care se aflau gravate coordonatele locurilor în care ne găsise pe fiecare.

– Și al tău unde era?

– Într-un loc pe nume Broome. E pe coasta nord-vestică a Australiei.

– Aha! Și mai ce?

– Mi-a spus că ar trebui să mă duc și să întreb de o femeie pe nume Kitty Mercer.

– Asta-i tot?

– Da, cel puțin asta știu de la el, dar câteva zile mai târziu am mai aflat și că îmi lăsase o moștenire.

– „Mai curios și mai curios", cum ar zice Alice[10]. Ai încercat vreodată să o cauți pe Kitty Mercer pe internet? a întrebat.

– Ăăă... nu.

Mă bucuram că era întuneric ca să nu vadă că m-am înroșit toată. Începeam să mă simt ca la interogatoriu.

– Nu-i drept că-mi pui toate întrebările astea când tu nu-mi răspunzi niciodată.

A chicotit atunci.

– Ești foarte tare, CeCe! Spui lucrurilor pe nume.

S-a rostogolit peste mine și m-a sărutat.

***

Două zile mai târziu m-am trezit și mi-am dat seama că habar nu aveam ce zi era și că pierdusem complet noțiunea timpului. M-am dat jos din pat și am răscolit în rucsac, ca să găsesc biletele pentru Bangkok și Sydney, după care m-am uitat la mobil ca să văd ce dată era.

– Aoleu! Mâine plec! am mormăit, îngrozită de perspectivă.

M-am prăbușit pe pat, tocmai când intra Ace pe ușă, cu tava cu mâncare. Peste croasanți era o carte.

– Ți-am luat ceva, mi-a spus când a pus tava jos.

M-am uitat lung la carte. Pe coperta din față era o fotografie alb-negru a unei femei frumoase. Purta o rochie de modă veche, cu guler înalt, strâns cu un șir de nasturi micuți din perlă. Mi-a luat câteva secunde bune să disting numele de pe copertă.

– *Kitty Mercer, the Pearling Pioneer*[11], am citit cu voce tare.

– Da! a exclamat Ace triumfător și mi-a dat o cană cu cafea, după care s-a băgat cu mine sub pătură. Am căutat-o pe google. Are propria ei pagină Wikipedia, CeCe!

– Pe bune? am dat din cap, fără să pot spune prea multe.

– Pare incredibilă. Din ce am citit, a făcut foarte multe într-o epocă în care femeile se luptau pentru drepturile lor. Așa că am comandat biografia ei și am cerut să mi se aducă de urgență dintr-o librărie din Phuket.

– Poftim? am făcut ochii mari la el.

– Deja am răsfoit-o și pare o poveste foarte interesantă. O să-ți placă la nebunie, pe bune!

A ridicat cartea și mă împungea cu ea, așa că m-am enervat. Am pus cana de cafea pe măsuță și m-am dat jos din pat.

– De ce te-ai chinuit atâta? l-am întrebat, în timp ce-mi trăgeam tricoul pe mine. Nu e treaba ta. Dacă voiam să aflu toate astea, căutam singură.

– Aoleu! Încercam doar să te ajut! De ce te-ai ofticat așa?

– Nu m-am ofticat, m-am răstit, cu toate că știam amândoi că avea dreptate. Încă nu am hotărât dacă vreau să aflu ceva despre familia mea naturală.

– Ei bine, nu trebuie s-o citești acum, o poți păstra pentru când ești pregătită.

Ace a încercat să-mi dea din nou cartea și am dat-o la o parte.

– Poate că ar fi trebuit să mă întrebi mai întâi, am spus, și, în timp ce-mi puneam șortul, mi-am pierdut imediat echilibrul, așa că nu mai păream la fel de demnă cum îmi doream.

– Mda, poate așa ar fi trebuit.

Am ieșit furioasă din cameră și am urcat pe terasă, ca să mă calmez o vreme. Zece minute mai târziu a venit și s-a așezat lângă mine pe canapeaua de mătase, cu cartea într-o mână.

– Care-i problema, de fapt, CeCe? Spune-mi.

Mi-am mușcat buza și m-am uitat la oamenii care înotau în ocean, sub noi.

– Uite, ești foarte amabil că ai făcut efortul de a obține cartea asta. Îmi imaginez că n-a fost deloc ușor s-o aduci atât de repede. Dar… nu mă pricep la cărți. Niciodată nu m-am priceput. De-asta nu am căutat nimic despre Kitty Mercer. Am… dislexie, o formă destul de gravă chiar și mi-e greu să citesc.

Ace m-a cuprins de umeri.

– De ce n-ai zis?

– Nu știu, am murmurat. Mi-e jenă, da?

– Păi, n-ar trebui să-ți fie! Câțiva dintre cei mai inteligenți oameni pe care-i cunosc sunt dislexici. Hei, știu cum facem, îți citesc eu cu voce tare. M-a

tras lângă el, cu capul pe umărul lui. Așa, a zis și a început să dea paginile, înainte să-l pot opri.

„Capitolul unu. Edinburgh, Scoția, 1906...“

KITTY

Edinburgh, Scoția Octombrie 1906

Capitolul 6

Kitty McBride stătea întinsă în patul ei și urmărea cu privirea micuțul păianjen de casă, care își țesea pânza în jurul unei nefericite muște albastre ce-i picase în plasa din colțul tavanului. Văzuse musca cum bâzâia aseară, înainte să stingă ea lampa cu gaz, ultima fărâmă temerară a unei toamne călduțe, care lăsa loc iernii. Se uita gânditoare la păianjenul care muncise toată noaptea pentru a mumifica musca în iețele lui de mătase.

– Sigur o să-ți ajungă masa asta o lună, ție și familiei tale, i-a spus păianjenului, înainte să tragă aer în piept și să-și azvârle pătura de pe ea.

Tremurând, a traversat înfrigurată camera spre chiuvetă și s-a spălat ca pisica, doar pe ici-colo, lucru la care mama ei ar fi protestat. Prin ferestruică, a văzut o pâclă densă care învăluia în dimineața aceea casele înșirate de cealaltă parte a străduței înguste. Și-a tras pe ea vesta de lână și și-a încheiat nasturii rochiei la gâtul lung și alb, și-a dat de pe față părul castaniu și l-a ridicat într-un coc deasupra capului.

– Arăt ca o stafie veritabilă, s-a adresat reflexiei din oglindă, în timp ce se îndrepta spre sertarul cu lenjerie intimă, de unde și-a luat roșul de obraji.

S-a tamponat ușor pe față și s-a masat, apoi și-a ciupit obrajii. Cumpărase oglinjoara de la Jenners, pe strada Princes, cu două zile în urmă, cu banii pe care-i economisise din lecțiile de pian pe care le dădea de două ori pe săptămână.

Tatăl ei ar fi zis, bineînțeles, că vanitatea e un păcat. Dar apoi, tata credea asta despre foarte multe lucruri. Își petrecea timpul scriindu-și gândurile sub formă de predici, înainte să vorbească în fața enoriașilor despre blasfemie, vanitate, demonul băuturii… și păcatul lui preferat dintre toate: plăcerile carnale. Kitty se întreba adesea cum de veniseră ea și surorile ei pe lumea asta. Cu siguranță ar fi trebuit și el să se complacă în acele „plăceri“ pentru ca ele să se poată naște. Și acum mama lor aștepta un alt copil, ceea ce însemna cu certitudine că făcuseră acel „lucru“ destul de recent.

Kitty a respins dintr-odată imaginea părinților ei dezbrăcați care-i intrase în minte. Se îndoia că va reuși vreodată să își scoată maioul și chiloții în fața cuiva, mai ales în fața unui bărbat. S-a cutremurat și a pus fardul de obraz la loc în sertar, ca Martha, una dintre surorile ei mai mici, să nu fie tentată să-l fure. Apoi a deschis ușa camerei ei și a zburat peste cele trei rânduri de trepte de lemn spre micul dejun.

– Bună dimineața, Katherine!

Ralph, tatăl ei, stătea în capul mesei, iar cele trei fiice mai mici ale sale erau înșirate pe o singură latură. A ridicat privirea și i-a zâmbit cu căldură. Toată lumea zicea că semăna cu tatăl ei, care avea o coamă de păr castaniu și cârlionțat, ochi albaștri și pomeți înalți. Pielea sa palidă nu era străbătută de nici un rid, cu toate că fata știa că avea patruzeci și cinci de ani. Toate enoriașele lui erau amorezate de el și îi sorbeau cu nesaț fiecare cuvințel pe care-l rostea la amvon. *Și în același timp*, își spunea ea, *visau să facă cu el toate lucrurile împotriva cărora propovăduia el.*

– Bună dimineața, tată! Ai dormit bine?

– Eu da, dar nu și mama ta. E cotropită de greață, cum e de fiecare dată în primele stadii ale sarcinii. Am trimis-o pe Aylsa cu o tavă cu mâncare la ea.

Kitty știa ce însemna asta, și anume că mama ei nu se simțea deloc bine. Rutina micului dejun în familia McBride era respectată cu strictețe.

– Biata mama! a zis Kitty, în timp ce se așeza, la un scaun distanță de tatăl ei. O să mă duc sus să o văd după ce mâncăm.

– Katherine, poate ai vrea să fii bună și să vizitezi enoriașii mamei tale astăzi și să o ajuți cu orice are nevoie.

– Desigur.

Ralph a spus rugăciunea, a luat lingura și a început să mănânce terciul de ovăz, semn că și Kitty, și surorile ei puteau începe.

În dimineața asta, pentru că era joi, micul dejun era deosebit, căci Ralph își testa fiicele la adunări și la scăderi. Orarul săptămânal era sacru: lunea lucrau la ortografie, marțea învățau capitalele lumii. Miercurea aflau datele la care regii și reginele Angliei urcaseră pe tron și o scurtă biografie, în funcție de alegerea tatălui. Vinerea era cea mai ușoară zi, fiindcă discutau monarhia Scoției și după ocuparea englezilor nu fuseseră mulți regi și regine scoțiene. Sâmbăta, fiecare copil trebuia să recite o poezie pe dinafară și duminica Ralph ținea post ca să se pregătească pentru cea mai lungă zi și se ducea la biserică înainte să se trezească ceilalți.

Kitty adora micul dejun duminica. Își privea surorile care se chinuiau să adune numerele și înghițeau terciul repede ca să răspundă fără să aibă gura plină, lucru cu care tatăl lor nu ar fi fost de acord.

– Șaptesprezece! a strigat Mary, cea mai mică dintre ele, de opt ani, care era plictisită că stătea după Miriam, sora ei mai mare cu trei ani, să răspundă.

– Bravo, draga mea! a felicitat-o Ralph cu mândrie.

Kitty își spunea că era foarte nedrept față de biata Miriam, care se chinuise mereu cu aritmetica și a cărei personalitate emotivă era covârșită de sora ei mai încrezătoare. Miriam era, în secret, preferata lui Kitty.

– Așadar, Mary, pentru că le-ai luat-o înainte surorilor tale cu răspunsul, poți alege ce pildă vreți să ascultați de la mine.

– Pilda Fiul risipitor! a răspuns Mary pe loc.

În timp ce Ralph începea să vorbească cu glasul său grav și răsunător, Kitty își dorea ca el să le fi învățat și alte pilde din Biblie. Adevărul era că se plictisise de cele câteva pe care le prefera el. Și-apoi, oricât de tare încerca, nu înțelegea morala poveștii fiului care dispăruse cu anii de la masa familiei și care lăsase un alt fiu să poarte povara părinților lui. Și apoi, când s-a întors...

– „Aduceți vițelul cel îngrășat și înjunghiați-l. Să ne ospătăm și să ne veselim!“ a recitat Ralph porunca.

Kitty tânjea să-și întrebe tatăl dacă asta însemna cumva că oricine se putea purta cum dorea și tot să se poată întoarce acasă și să fie întâmpinat cu mare veselie, pentru că așa suna. Știa că Ralph îi va spune că Tatăl din Ceruri ar ierta pe oricine se căiește pentru păcatele sale, dar, în realitate, nu suna deloc drept pentru celălalt fiu, care rămăsese acasă și fusese cuminte, dar care nu primise ca premiu vițelul cel gras. Atunci Ralph ar fi zis că oamenii buni își primesc recompensele în rai, dar asta presupunea totuși un timp foarte lung de așteptare, în timp ce restul le primeau pe Pământ.

– Katherine! i-a întrerupt tatăl gândurile. Iar visezi la cai verzi pe pereți. Te-am rugat să le duci pe surorile tale în camera lor și să pregătești lecțiile de dimineață. Mama voastră nu se simte bine să le predea, așa că voi veni la ora unsprezece în camera copiilor pentru ora de studiu al Bibliei. Ralph a zâmbit binevoitor fiicelor sale și s-a ridicat. Până atunci, voi fi în biroul meu.

***

Când s-a făcut ora unsprezece și a intrat Ralph în camera copiilor, Kitty a dat fuga în camera ei, ca să ia cărțile pe care voia să le ducă înapoi la bibliotecă, înainte să pornească spre enoriașii mamei ei. A coborât scările spre holul de la intrare și a luat în grabă șalul gros și mantia din cui, dornică să evadeze din atmosfera opresivă a casei parohiale. În timp ce-și lega fundele bonetei sub bărbie, a intrat în salon, unde a văzut-o pe mama ei șezând la foc, cenușie la față și extenuată.

– Draga mea mamă, ce obosită pari!

– Mărturisesc că astăzi mă simt mai istovită ca de obicei.

– Odihnește-te, mamă și ne vedem mai târziu.

– Mulțumesc, draga mea! i-a zâmbit mama slab, în timp ce Kitty o pupa pe obraz.

A ieșit din salon în stradă, în aerul rece al dimineții. A pornit pe străduțele înguste din Leith și a fost salutată de nenumărați enoriași, dintre care unii o cunoșteau de când era un „bebeluș plângăcios", cum îi aminteau ei uneori. A trecut pe lângă doamna Dubhach, care, ca de obicei, a întrebat de reverend și și-a exprimat sentimentele pentru cea mai recentă slujbă de duminică, până când Kitty a simțit că i se făcea greață.

După ce și-a luat rămas-bun de la femeie, Kitty s-a urcat în tramvaiul electric care mergea în centrul orașului Edinburgh. A schimbat tramvaiul la Lieth Walk, a coborât lângă podul George IV și s-a îndreptat spre biblioteca centrală. S-a uitat la studenții care discutau și râdeau, în timp ce urcau treptele clădirii vaste de cărămidă cenușie, unde multiplele ferestre cu menouri luminau cerul mohorât de iarnă. În holul principal cu tavan înalt era doar puțin mai cald decât afară și, după ce a așezat cărțile pe birou, și-a strâns mai bine șalul pe ea, în timp ce recepționera completa fișele.

Cert era că reverendul îi trecea cu vederea în silă vizitele regulate la bibliotecă, dar, pentru Kitty, acolo era refugiul ei, locul care-i oferise baza educației pe teme care depășeau cu mult lucrurile învățate din Biblie sau din lecțiile de engleză și aritmetică cu mama ei. Dăduse întâmplător peste Darwin, după ce îi menționase tatăl ei că doamna McCrombie, cea mai înstărită binefăcătoare a bisericii, se gândea să facă o vizită rudelor sale din Australia. Asta îi stârnise interesul lui Kitty și, neștiind mai nimic despre continentul îndepărtat, căutase prin rafturile bibliotecii până când găsise *Călătoria unui naturalist în jurul lumii pe bordul vasului* Beagle, care înregistra aventurile tânărului Darwin pe durata călătoriei de cinci ani în jurul

lumii, inclusiv două luni pe care le petrecuse în Australia. Una dintre cărțile lui dusese la alta și Kitty se trezise atât fascinată, cât și tulburată de teoriile revoluționare pe care le adoptase domnul Darwin.

Își dorea să aibă cu cine să discute treburile astea, dar putea să-și închipuie că tatăl ei ar fi făcut apoplexie dacă îndrăznea să menționeze cuvântul „evoluție". Însăși ideea că ființele care populau Pământul nu erau create de Dumnezeu, ci erau, în schimb, rezultatul milioanelor de ani în care s-au adaptat la mediul înconjurător ar fi fost o afurisenie pentru el. Ca să nu mai vorbim de noțiunea că nașterea și moartea nu El le conferea, căci „selecția naturală" hotăra că numai cele mai puternice dintre exemplarele unei specii supraviețuiau și se înmulțeau. Teoria evoluției făcea rugăciunea să pară zadarnică, deoarece, conform lui Darwin, nu stăpânea nimeni natura, care era cea mai mare forță din lume.

Kitty s-a uitat la ceasul de pe perete și, după ce a terminat cu bibliotecara, n-a mai pierdut vremea printre rafturi, ca de obicei, ci a ieșit și a luat tramvaiul înapoi spre Leith.

Mai târziu, după-amiază, a plecat grăbită spre casă pe străzile învăluite în ger. Clădirile înalte și austere se înșirau pe marginea drumului, toate făcute din aceeași gresie insipidă care se pierdea în cenușiul constant al cerului. Lângă lămpile cu gaz, prin straturile de lumină, se vedea că se lăsa o ceață densă asupra orașului. Era obosită, fiindcă își petrecuse toată după-amiaza făcând vizite la enoriași bolnavi – și cei de pe lista ei, și de pe lista mamei. Spre dezamăgirea ei, când ajunsese la intrarea blocului de pe strada Queen Charlotter, aflase că doamna Monkton, o bătrânică amabilă despre care tatăl ei spunea mereu că păcătuise trupește și care băuse până sărăcise, murise cu o zi în urmă. În ciuda comentariilor tatălui său, Kitty abia aștepta de fiecare dată să ajungă în vizită la doamna Monkton, chiar dacă se chinuia să priceapă ce spunea femeia, care era știrbă și avea un accent tăios, motiv pentru care trebuia să se concentreze foarte tare la spusele ei. Umorul care o însoțea pe doamna Monkton de când alunecase pe panta sărăciei devenise un etalon pentru Kitty. Nu o lăsase niciodată să se plângă de cocina în care trăia după ce picase din grații. „Pe vremuri eram fată în casă la o doamnă, să știi! Locuiam într-o casă mare până când a văzut stăpâna că domnul ei a pus ochii pe mine", chicotea ea. În fond, și dacă avea să trăiască pe veci în aceeași penurie, cel puțin avea un acoperiș deasupra capului și mâncare pe masă, în timp ce atâția alții nu aveau de niciunele.

– Sper că ai ajuns în rai, unde ți-e locul, a șoptit Kitty în aerul greu al nopții, în timp ce traversa strada Henderson, spre casa de pe cealaltă parte a drumului.

În vreme ce se apropia de intrare, o umbră i-a tăiat calea și Kitty s-a oprit brusc ca să nu intre în omul respectiv. Era umbra unei tinere care încremenise pe loc și se holba la ea. Basmaua zdrențuită îi alunecase de pe cap și avea o figură găunoasă, o privire speriată și pielea palidă încadrată de un păr șaten aspru. Kitty își zicea că biata ființă era cam de vârsta ei.

– Vă rog să mă scuzați, a spus ea și s-a dat stângaci la o parte, ca s-o lase să treacă.

Dar fata nu s-a clintit, continua să o privească nestingherită, până când Kitty și-a luat privirea de la ea și a deschis ușa. Cum a intrat în casă, a simțit ochii sfredelitori ai fetei în spate și a trântit repede ușa.

Kitty și-a scos mantia și boneta și, în același timp, a făcut tot posibilul să se dezbare de ochii bântuitori. S-a gândit apoi la romanele lui Jane Austen pe care le citise și la descrierile parohiilor picturale, care ședeau în mijlocul grădinilor încântătoare din peisajul rural al Angliei, la locuitorii săi înconjurați de vecini gentili, care duceau vieți la fel de privilegiate. A hotărât că domnișoara Austen nu ajunsese prea departe în nord și nu văzuse cum trăiau preoții de oraș la periferia din Edinburgh.

Asemenea celorlalte de pe stradă, casa lor era o clădire victoriană solidă, de patru etaje, construită pentru a fi practică, nu frumoasă. Sărăcia era la o aruncătură de băț, în clădirile de lângă docuri. Tatăl lor spunea adesea că nu-l putea nimeni critica pentru faptul că trăia la un nivel superior față de enoriașii lui, dar cel puțin, se gândea Kitty în timp ce intra în salon ca să-și încălzească mâinile la foc, spre deosebire de restul locuitorilor din cartier, aici era cald și uscat.

– Bună seara, mamă! a salutat-o ea pe Adele, care stătea pe scaun la foc și cârpea ciorapi.

Femeia a lăsat lucrul pe burta umflată.

– Bună seara, Kitty! Cum ți-a fost ziua?

Accentul suav al lui Adele era scoțian, tatăl ei fiind moșier în Dumfriesshire. Kitty și surorile ei adorau să-și viziteze bunicii în fiecare vară și se bucurase în mod special să poată călări pe meleagurile rurale. Fusese totuși șocată că tatăl lor nu le însoțea niciodată în sejururile astea. Pretindea mereu că trebuia să rămână cu congregația, dar Kitty începuse să suspecteze

că bunicii ei nu-l prea plăceau de fapt. Familia McBride, în ciuda faptului că erau bogați, proveneau din ceea ce Kitty auzise că se numea „afaceriști", pe când părinții mamei ei erau descendenți din nobilul clan Douglas și își exprimau frecvent îngrijorarea că fiica lor trăia în circumstanțe mizere și că era soție de preot.

– Doamna McFarlane și copiii ei îți transmit toate cele bune, iar abcesul domnului Cuthbertson pare să se fi vindecat. Dar am o veste proastă, mamă. Mi-e teamă că doamna Monkton a murit ieri.

– Dumnezeu s-o odihnească! Adele și-a făcut cruce imediat. Dar poate e o binecuvântare, având în vedere cum o ducea...

– Vecina ei zicea că i-au dus cadavrul la morgă, dar nu are rude și doamna Monkton nu avea nici un sfanț pe numele ei, așa că nu există bani de înmormântare sau de un loc în care s-o îngroape. Decât dacă...

– O să vorbesc cu tatăl tău, și-a liniștit Adele fiica. Deși știu că în clipa de față biserica nu prea stă bine cu fondurile.

– Te rog, mamă! Orice ar fi zis tata de ea, că s-a dedat păcatului, cu siguranță s-a căit până la urmă.

– Și era o companie foarte plăcută. Of, ce nu-mi place când vine iarna! Adele s-a cutremurat ușor și a pus mâna ocrotitor pe burtă. Tatăl tău e la o ședință de comitet a parohiei în seara asta și apoi ia cina cu doamna McCrombie. Speră să se lumineze și să continue să facă donații bisericii noastre. Numai Dumnezeu știe că avem nevoie. Doar nu poate să funcționeze doar pe eterna izbăvire.

Sau pe promisiunea că există ceva ce nici nu putem vedea, auzi sau atinge...

– Da, mamă.

– Poate vrei să urci la surorile tale, Kitty dragă. Adu-le aici să mă vadă după ce își vor pune cămășile de noapte. Mă simt istovită în seara asta și nu pot urca în camera lor.

Pe Kitty a cuprins-o panica.

– Tot nu te simți bine, mamă?

– Într-o zi, draga mea, vei înțelege cât de obositoare poate fi o sarcină, mai ales la vârsta mea. Noi două vom mânca la ora opt și nu e nevoie să te îmbraci frumos, fiindcă tatăl tău rămâne în oraș, a adăugat ea.

Kitty a urcat scara interminabilă, blestemând dubla năpasta care căzuse pe ea, de a fi fiică de preot și cea mai mare dintre cele patru, în curând cinci

surori. A intrat în camera copiilor și le-a găsit pe Martha, Miriam și Mary care se certau din cauza unui joc cu bile de sticlă.

– Am câștigat! a exclamat Martha, care avea paisprezece ani și un temperament la fel de încăpățânat precum credința religioasă a tatălui lor.

– Ba eu! a ripostat Mary bosumflată.

– De fapt, eu am câștigat, a intervenit Miriam cu blândețe.

Iar Kitty știa că ea câștigase.

– Ei bine, oricine ar fi câștigat, mama vrea să vă terminați abluțiunile, să vă îmbrăcați cu cămășile de noapte și să mergeți s-o sărutați de noapte bună în salon.

– Să ne ducem în cămășile de noapte în salon? Mary era șocată. Păi, ce-o să spună tata?

– Tata ia masa cu doamna McCrombie. Acum, a spus Kitty în timp ce Aylsa intra cu ligheanul în cameră. Ia să vedem cum arată fețele și gâturile voastre.

– Vrei să le ajuți tu, Miss Kitty? Trebuie să mă ocup de cină jos, a rugat-o Aylsa.

– Sigur.

Kitty știa că biata menajeră, singura pe care o aveau, era complet extenuată la ora asta târzie.

– Mulțumesc, Miss Kitty!

Aylsa a înclinat capul cu recunoștință și a șters-o din loc. Când toate cele trei surori ale ei erau îmbrăcate cu cămășile de noapte din muselină albă, Kitty le-a dus la parter în salon. Mama le-a sărutat de noapte bună pe rând și Kitty a hotărât că cel puțin experiența ei timpurie cu îngrijirea copiilor o va ajuta foarte mult când avea să facă și ea copii. Apoi, uitându-se la burta umflată a mamei sale și la oboseala care i se așternuse pe față, s-a gândit că poate n-o să aibă deloc.

După ce s-au culcat surorile ei, Kitty și mama ei au stat în salon și au luat cina: vită fiartă, cu cartofi și varză. Au discutat chestiuni legate de biserică și despre sezonul festival care se apropia și care, pentru familia McBride, era cea mai aglomerată perioadă din an. Adele i-a zâmbit.

– Ce fată bună ești tu, Kitty! Mă bucur foarte mult că mă ajuți, și în casă, și afară cât sunt… împovărată. Sigur, în curând va veni vremea când te vei căsători și vei avea familia ta. Săptămâna viitoare vei împlini optsprezece ani. Doamne, nu-mi vine să cred!

– Nu mă grăbesc, mamă, a răspuns Kitty.

Își aduse aminte când venise ultima oară în vizită, la ceai, preotul din North Leith cu soția și insistaseră să i-l prezinte pe fiul lui, Angus. Tânărul cu buzele pline și umede se înroșea de fiecare dată când se vorbea despre viitorul lui, căci voia să-i calce pe urme tatălui în preoție. Ea nu se îndoia că omul era deosebit de amabil, dar, chiar dacă nu știa încă ce-și dorea, sigur nu voia să fie nevastă de preot. Nici nevasta lui Angus.

– Nu știu ce-o să mă fac fără tine aici, a continuat Adele, dar va veni și ziua aia.

Kitty a hotărât să profite de moment, fiindcă nu se întâmpla prea des să fie singură cu mama ei.

– Voiam să te întreb ceva.

– Ce anume?

– Mă întrebam dacă m-ar lăsa tata să mă instruiesc ca să devin profesoară. Mi-ar plăcea foarte mult să am o profesie. Și, după cum știi, îmi place să predau surorilor mele.

– Nu sunt sigură că tatăl tău ar fi de acord să ai o „profesie", cum îi spui tu, s-a încruntat Adele.

– Dar nu ar privi-o ca muncă dumnezeiască? Dacă îi ajut pe cei mai puțin norocoși să citească și să scrie, a insistat Kitty. Ar însemna că nu aș mai fi o povară pentru voi dacă reușesc să mă întrețin singură.

– Dragă Kitty, asta e treaba bărbatului, a răspuns Adele cu blândețe. Să nu uităm că, în ciuda faptului că tatăl tău s-a dedicat în mod altruist lui Dumnezeu și calea lui ne-a adus aici, la Leith, tu ești o descendentă a clanului Douglas. Nici o femeie din familia mea nu a fost nevoită să muncească pentru a supraviețui. Doar pentru caritate, după cum știm amândouă.

– Nu înțeleg cum oricine – că sunt bunicii mei sau însuși Domnul nostru – ar putea crede că e o rușine ca o femeie să muncească. Am văzut un anunț în *The Scotsman* care caută tinere femei care să învețe să fie profesoare și...

– Întreabă-l neapărat pe tatăl tău, dar sunt sigură că va dori să continui munca extraordinară pe care o faci pentru parohie până când îți vei găsi un soț potrivit. Mă doare spatele pe scaunul ăsta tare. Hai să mergem să stăm în salon, unde e mai cald și mai comod.

Frustrată din cauza lipsei de susținere a mamei sale pentru o idee la care se gândise în ultimele săptămâni, Kitty s-a supus. S-a așezat lângă foc, în timp

ce mama ei s-a apucat de tricotat pentru bebelușul care urma să vină și s-a prefăcut că citea o carte.

– Douăzeci de minute mai târziu au auzit ușa de la intrare, care anunța sosirea reverendului McBride.

– Cred că mă retrag, mă duc la culcare, mamă, a spus Kitty, care nu avea chef să facă conversație cu tatăl ei.

A trecut pe lângă el pe hol și a făcut o plecăciune.

– Bună seara, tată! Sper că ai avut o cină plăcută cu doamna McCrombie.

– Într-adevăr, plăcută.

– Ei bine, atunci noapte bună!

Kitty s-a îndreptat spre scară.

– Noapte bună, draga mea!

Câteva minute mai târziu, Kitty s-a băgat în pat, cu ochii la păianjenul care își înfășurase pânza atât de meticulos în jurul mușteI, încât aceasta nu se mai vedea aproape deloc. Se ruga ca tatăl ei să nu își prindă fiica într-o cursă similară, precum cea a mariajului.

– Te rog, Doamne, să nu fie Angus! a gemut ea.

***

A doua zi, de dimineață, Kitty s-a așezat la biroul tatălui ei. Se oferise să preia sarcina de a se ocupa de contabilitatea parohiei cât timp mama ei era indisponibilă, care presupunea să includă sumele primite de la enoriași în cutia milei, însumate cu orice alte donații caritabile și să facă bilanțul, care să se potrivească cu ceea ce păreau să fie niște cheltuieli înfricoșător de mari. În timp ce calcula coloanele de cifre din săptămâna respectivă, a auzit o bătaie puternică la ușă și a dat fuga să răspundă ca să n-o trezească pe mama ei care se odihnea la etaj.

A deschis ușa și a văzut o tânără pe care a recunoscut-o imediat ca fata ce apăruse în fața casei cu o seară în urmă.

– Bună dimineața! Pot să vă ajut cu ceva?

– Trebuie să-l *văz* pe Ralph, a spus tânăra, cu o nuanță de disperare în glas.

– Reverendul McBride își face vizitele la enoriași, a spus Kitty. Pot să-i transmit un mesaj?

– Da' nu minți, da? *Cre'* că se ascunde *dă* mine. *Tre'* să vorbesc cu *iel*. *Acuma*.

– După cum spuneam, nu e acasă. Pot să-i transmit un mesaj? a repetat Kitty ferm.

– Să-i zici că Annie *tre'* să-i zică ceva. Să-i zici că nu *poa'* s-aştepte.

Înainte să apuce Kitty să-i mai spună ceva, tânăra s-a întors repede şi a luat-o la sănătoasa pe stradă. Cum a închis uşa, s-a întrebat cum de folosise femeia numele de botez al tatăl ei. Două ore mai târziu, când a sosit Ralph acasă, Kitty a bătut timid la uşa biroului său.

– Intră!

– Îmi cer scuze că te deranjez, tată, dar a venit o tânără azi-dimineaţă.

– Serios? Ralph a ridicat privirea şi a lăsat din mână stiloul, înainte să-şi scoată ochelarii. Şi ce dorea? Bănuiesc că nişte bănuţi. Ca toată lumea.

– Nu. M-a rugat în mod specific să-ţi spun că „Annie trebuie să-ţi zică ceva" şi că nu poate aştepta. Aparent, a adăugat Kitty penibil.

A urmat o pauză, înainte ca Ralph să-şi pună ochelarii la loc pe nas şi să ridice stiloul. A început să scrie în timp ce Kitty rămăsese în uşă.

– Cred că o cunosc pe fată, a răspuns în cele din urmă. În fiecare duminică stă în faţa bisericii. Mi-a fost milă de ea o dată şi i-am aruncat nişte monede din cutia milei. Mă ocup eu de ea.

– Da, tată! Mă duc să rezolv din lucruri acum.

Kitty s-a retras din birou, uşurată să scape de tensiunea bruscă ce se abătuse asupra ei, dar pe care nu o putea descrie.

În drum spre casă, cum venea ea cu un coş plin cu ouă, lapte, legume şi o bucată de haggis[12] învelită din hârtie de ceară, care-i plăcea la nebunie tatălui ei, dar pe care restul familiei doar îl tolera, vântul s-a înteţit. Kitty şi-a strâns şalul mai tare peste umeri şi a înaintat pe o alee îngustă, scurtătura spre strada Henderson. În faţa ei, în întunericul ce se adâncea, a observat deodată o siluetă familiară care a făcut-o să încremenească pe loc. Tatăl ei stătea în pragul unei uşi, cu biata fiinţă Annie, care bătuse la uşa lor mai devreme. Kitty s-a făcut mică în umbră, căci instinctul îi spunea că nu trebuia să se arate.

Trăsăturile femeii erau contorsionate de durere sau de furie în timp ce şoptea gutural la el. Kitty l-a văzut pe Ralph cum s-a întins şi a luat-o pe Annie de mâini, înainte să se aplece, să-i şoptească ceva la ureche şi să o sărute pe frunte cu tandreţe. Apoi i-a făcut cu mâna, s-a întors şi a plecat. Annie a rămas singură, închizând şi deschizând mâinile peste burta destul de umflată. O clipă mai târziu a dispărut în casă şi uşa s-a închis.

Kitty a mai așteptat încă cinci minute înainte să pornească spre casă, nesigură pe picioare. Și-a văzut mecanic de treburile ei, dar mintea nu-i dădea pace și îi oferea continuu posibile răspunsuri pentru ce văzuse mai devreme. Poate că nu era ce părea. Poate că tatăl ei pur și simplu consola o biată femeie tulburată.

Și totuși, în cel mai întunecat colț al minții ei, Kitty știa adevărul.

***

În următoarele câteva zile, și-a evitat tatăl cât de mult a putut și nu i-a fost foarte greu, având în vedere faptul că se apropia cu repeziciune cea de a optsprezecea ei aniversare. Casa zumzăia de secrete și de entuziasm în fața perspectivei unui motiv de celebrare și surorile ei o scoteau din cameră ca să șușotească între ele, iar părinții petreceau foarte mult timp împreună în salon cu ușa închisă.

În ajunul zilei ei de naștere, Ralph a prins-o în timp ce urca spre camera ei.

– Draga mea Katherine, mâine nu vei mai fi copil!

– Da, tată!

Lui Kitty nu-i venea să se uite în ochii lui.

– Ne faci cinste, mie și mamei tale! Ralph s-a aplecat și a sărutat-o pe obraz. Noapte bună și Dumnezeu să te binecuvânteze!

Kitty a încuviințat în semn de mulțumire și a continuat să urce treptele. Odată ajunsă în pat, și-a tras pătura peste cap și a început să tremure de frig. Toamna se apropia de sfârșit.

– Doamne, iartă-mă, a suspinat ea, căci nu mai știu cine e tata!

***

Aylsa se trezise deja ca să facă focul în casă când a coborât Kitty a doua zi. Avea nevoie de aer curat ca să-și limpezească gândurile și extenuarea după încă o noapte nedormită, așa că a ieșit pe furiș din casă și s-a îndreptat spre docuri.

S-a oprit și s-a așezat pe un zid scund, de unde a privit trezirea cerului care împletea o întindere miraculoasă în nuanțe de mov și roz. Apoi a văzut o siluetă care apăruse de pe strada pe care tocmai mersese ea. Era Annie, care, bănuia Kitty, o văzuse probabil traversând valea și o urmărise. Femeia s-a apropiat de ea și s-au privit în ochi.

– *O venit* să mă *vază*, a spus Annie cu un ton țâfnos și cearcăne întunecate de extenuare. Nu mai *poa*' să se ascundă *dupe* Dumnezeu. Da, știe adevăru'!

– Dar...

Kitty a încercat să se eschiveze, îndepărtându-se de ea.

– *Io* ce să fac *acuma*? a cerut Annie să știe. Mi-a dat *nește* monede și mi-a *zîs* să scap *dă iel*. Da' nu pot, că-i prea mare.

– Nu știu, îmi pare rău...

– Bleh, îți pare rău! *Norocu*' meu! Lu' tată-tău să-i pară rău!

– Trebuie să plec. Chiar îmi cer scuze, a repetat Kitty în timp ce s-a ridicat, și-a apucat poalele fustei cu mâinile și a pornit repede înspre casă.

– E diavolul! a strigat Annie după ea. Ăsta-i adevăru'!

***

Cumva, Kitty a reușit să treacă ziua cu bine – a deschis cadourile făcute de mână de surorile ei și a suflat în lumânările de pe tort, pe care Aylsa îl pregătise special pentru ea. A făcut tot posibilul să nu se cutremure când a venit Ralph să o sărute și să o îmbrățișeze – un gest normal care, până de curând, o încânta. Acum părea cumva necurat.

– Draga mea, te-ai făcut o femeie frumoasă, a spus Adele cu mândrie. Mă rog că într-o zi să ai o familie a ta și să fii stăpâna propriei case.

– Mulțumesc, mamă! a răspuns Kitty încet.

– Draga mea Katherine, copila mea deosebită! La mulți ani și fie ca Domnul să te binecuvânteze pe viitor! Cred că ți-a pus deoparte ceva special pentru tine, draga mea!

Mai târziu în seara aceea, Kitty a fost chemată în biroul gol, ca o chilie, din fundul casei, care dădea spre un zid de cărămidă. Mereu zicea că lipsa unei priveliști îl ajuta să se concentreze asupra predicilor lui.

– Katherine, intră și ia loc, te rog! Ralph a arătat spre scaunul de lemn cu spătar incomod din colțul încăperii. Știi că am luat cina cu doamna McCrombie recent?

– Da, tată!

Ori de câte ori se afla în biserică și îi mai arunca o privire binefăcătoarei tatălui ei, Kitty nu vedea decât o femeie între două vârste, durdulie, îmbrăcată extravagant, care ieșea în evidență în mulțimea de oameni modești. Doamna McCrombie nu venise niciodată în vizită acasă la ei. În schimb, tatăl ei se ducea s-o viziteze la conacul ei imens de pe strada

Princes. Astfel, toată conversația dintre ele se reducea la politicosul „bună dimineața“ dacă li se întâlneau drumurile în afara bisericii, după slujbă.

– După cum știi, Katherine, doamna McCrombie a fost dintotdeauna o binefăcătoare generoasă a bisericii și comunității noastre, i-a explicat Ralph. Fiul ei cel mare a intrat în tagma preoției, dar a fost ucis în primul război cu burii. Am impresia că mă privește ca pe un locțiitor al lui și, desigur, oferă bani bisericii în amintirea lui. E o femeie bună, creștină, care vrea să-i ajute pe cei mai nevoiași ca ea și îi sunt etern recunoscător că a ales biserica mea în acest scop caritabil.

– Da, tată!

Kitty se întreba unde voia să ajungă cu discuția asta și spera să se termine curând. Împlinea optsprezece ani în fond și în momentul acela aproape că nu mai suporta să respire același aer cu el.

– Ideea e că, după cum știi, doamna McCrombie are o familie în Australia pe care nu a văzut-o de ani de zile, și anume sora ei cea mică, cumnatul ei și doi nepoți care locuiesc într-un orășel pe nume Adelaide, pe coasta sudică. A decis ca, atâta vreme cât mai stă bine cu sănătatea, să se ducă să îi viziteze.

– Da, tată!

– Și... caută o însoțitoare pentru această călătorie lungă. Evident, fata trebuie să provină dintr-o familie creștină de calitate și să o poată și ajuta cu garderoba și toate cele. Așa că i-am sugerat să te ia pe tine, Katherine! Vei pleca pentru nouă luni, cam așa și, fiindcă am discutat deja cu mama ta, am senzația că este o oportunitate formidabilă pentru tine să te duci să vezi lumea și, în același timp, să îți mai potolești spiritul neliniștit.

Pe Kitty a șocat-o sugestia și habar nu avea cum să reacționeze.

– Tată, serios, sunt mulțumită aici...

– E în tine, Kitty, la fel cum am avut și eu nestarea asta înainte să-l găsesc pe Dumnezeu.

Kitty a observat cum și-a luat ochii de la ea și a privit în trecutul lui îndepărtat. În cele din urmă, privirea s-a întors la ea.

– Știu că îți cauți un scop și să ne rugăm să-l găsești într-o zi în soția și mama din tine. Dar deocamdată, ce părere ai?

– Adevărul e că nu prea știu ce să spun, a răspuns ea sincer.

– Îți arăt Australia în atlas. Poate ai auzit că e o țară periculoasă și neexplorată, plină de băștinași păgâni cu siguranță, deși doamna McCrombie mă asigura că în orașul Adelaide se află o societate la fel de

civilizată ca în Edinburgh. Mulți dintre creștinii noștri au navigat acolo în 1830 pentru a scăpa de persecuție. Mi-a spus că există mai multe biserici luterane și prezbiteriene deja construite. E un loc care se teme de Dumnezeu și nu ezit să te trimit acolo, atâta timp cât ești sub aripa ocrotitoare a doamnei McCrombie.

– Voi fi plătită pentru serviciile mele?

– Bineînțeles că nu, Katherine! Doamna McCrombie îți finanțează un adăpost și îți acoperă toate cheltuielile. Ai idee cât costă o asemenea călătorie? Și-apoi, cred că măcar atâta poate face familia noastră, având în vedere generozitatea cu care ea a făcut donații bisericii noastre de-a lungul anilor.

Și, în consecință, eu sunt sacrificiul viu care i se oferă...

– Așadar, draga mea! Ce părere ai în cazul ăsta?

– Cum crezi tu că e mai bine pentru mine, tată! a îngăimat ea, plecând ochii pentru a-și ascunde furia. Și mama cum se va descurca atunci când va veni copilul? Nu va avea oare nevoie de ajutorul meu?

– Am discutat și despre asta și am asigurat-o pe mama ta că, atunci când va sosi momentul, voi pune la dispoziție fonduri pentru angajarea unei servitoare.

În cei optsprezece ani cât trăise în casa aceea, nu existaseră „fonduri pentru angajarea unei servitoare".

– Katherine, vorbește cu mine! a implorat-o Ralph. Nu e pe placul tău acest aranjament?

– Nu știu... M-a luat prin surprindere.

– Am înțeles. Ralph s-a aplecat și i-a luat mâinile într-ale sale, privind-o fermecător. E normal să fii tulburată. Ascultă-mă bine! Când am cunoscut-o pe mama ta, eram căpitan în batalionul 92 din infanteria Scoției și viitorul nostru părea aranjat. După aceea am fost trimis să lupt în Războiul Burilor. Mi-am văzut mulți dintre prieteni – și dușmani – uciși de focurile de arme. Apoi, chiar eu am fost împușcat în Bătălia de pe Dealul Majuba. Mai târziu, în spital, am avut o revelație. M-am rugat în noaptea aceea să fiu salvat ca să-mi dedic viața lui Dumnezeu și să fac tot posibilul să opresc nedreptatea și crimele sângeroase la care fusese martor. A doua zi m-am trezit, în ciuda faptului că doctorii nu aveau speranță să mai trăiesc măcar o noapte. Mi-a scăzut temperatura și rana din piept mi s-a vindecat în câteva zile. Abia atunci am înțeles care urma să-mi fie viitorul. Și mama ta a înțeles. Ea însăși

îl iubește pe Dumnezeu, dar, fiindcă a făcut cum am simțit eu că trebuia, a suferit și ea, la fel cum ați suferit și tu, și surorile tale. Înțelegi, Katherine?

– Da, tată, a răspuns Kitty automat, cu toate că nu pricepea o iotă.

– Această călătorie în Australia cu doamna McCrombie îți va deschide calea spre genul de societate din care face parte familia mamei tale. Doar pentru că simt eu nevoia să salvez suflete, nu înseamnă că viitorul fiicelor mele trebuie să aibă de suferit. Sunt sigur că, dacă te comporți cum se cuvine în această călătorie, doamna McCrombie se va bucura să te prezinte unui cerc mai larg de tineri domni, și aici, și în Australia, care să ți se potrivească mai bine decât aș putea alege eu pentru tine, având în vedere starea noastră financiară modestă. Ea îmi cunoaște sacrificiul în fața Domnului și aspirațiile familiei mamei tale din Dumfriesshire. Dorește să facă tot ce poate pentru tine, Katherine! Ca și mine. Acum înțelegi?

Kitty s-a uitat la tatăl ei, apoi la mâinile moi care le strângeau pe ale ei și o amintire nedorită a unui moment similar a făcut-o să-și tragă mâinile. În cele din urmă a înțeles perfect manipularea pe care o concepuse tatăl ei și planul lui de a scăpa de ea.

– Da, tată, dacă tu crezi că e mai bine așa, am să plec cu doamna McCrombie în Australia.

– Minunat! Sigur, va trebui s-o cunoști pe doamna McCrombie ca să vadă și ea ce fată bună ești. Ești, nu-i așa, dragă Katherine?

– Da, tată!

Kitty știa că era mai bine să plece din cameră înainte s-o cuprindă și mai tare furia și să răbufnească.

– Pot să plec? a întrebat cu răceală, în timp ce se ridica de pe scaun.

– Desigur.

– Noapte bună!

Kitty a făcut o plecăciune, s-a întors cu spatele și aproape că a fugit din birou și pe scări, spre camera ei. A închis ușa, a încuiat-o și s-a aruncat pe pat.

– Ipocritul! Mincinosul! Infidelul! Și biata mea mamă, soția ta, așteaptă și ea un copil!

A scuipat cuvintele în pernă și apoi a plâns înăbușit de disperare. În cele din urmă s-a ridicat, și-a pus pe ea cămașa de noapte și și-a periat părul în fața oglinzii. Părea palidă la lumina lămpii cu gaz.

Ai înțeles că te citesc, tată, și de-asta mă trimiți departe de casă.

Capitolul 7

– Tatăl tău este o inspirație pentru mine, domnișoară McBride, și sunt sigură că și pentru tine.

– Desigur, a mințit Kitty, în timp ce sorbea ceaiul Earl Grey dintr-o ceașcă delicată de porțelan.

Stăteau într-un salon mare și sufocant al unei case imense din scuarul St Andrew, una dintre cele mai râvnite adrese din Edinburgh. Încăperea era înțesată cu mai multe obiecte elegante decât văzuse la Miss Anderson, centrul comercial sofisticat. De-a lungul unuia dintre pereți se afla o vitrină plină cu statuete care reprezentau heruvimi, vaze chinezești și farfurii decorative. Un candelabru cu cristale aninate scălda totul într-o lumină blândă, care se reflecta în mobila de mahon bine lustruită. Doamna McCrombie nu era o persoană care să-și ascundă averea.

– E foarte devotat enoriașilor său și îșI refuză și lui, și familiei sale avantajele de care ar fi beneficiat prin intermediul mamei tale.

– Da, a răspuns Kitty automat.

Apoi, uitându-se la ochii sticloși ai viitoarei sale angajatoare, a hotărât că femeia mai în vârstă arăta ca o adolescentă îndrăgostită. A mai observat și cantitatea uriașă de pudră cu care doamna McCrombie își tapetase fața și se gândea la prețul imens pe care-l oferea pentru a-și ascunde multiplele riduri ce-i străbăteau chipul. Culoarea aprinsă a obrajilor și a nasului dezvăluia plăcerea băuturii.

– Domnișoară McBride?

Kitty și-a dat seama că doamna McCrombie încă vorbea cu ea.

– Vă cer iertare. Mă uitam la acel tablou fermecător, a improvizat Kitty și a arătat spre o reprezentare penibilă a lui Isus care căra crucea pe drumul spre Golgota.

– Fiul meu, Rupert, l-a pictat, Domnul să-l aibă în pază! Chiar înainte să plece în Războiul Burilor și să sfârșească în brațele lui Isus. De parcă știa... Apoi s-a uitat la Kitty radiind. E evident că ai ochi pentru artă!

– Cert este că îmi plac lucrurile frumoase, a răspuns Kitty, ușurată că reușise să spună ce trebuia.

– Asta îți face cinste, draga mea, având în vedere că nu ai avut prea multe în jur în perioada copilăriei, din cauza sacrificiului tatălui tău. Cel puțin asta te va fi pregătit pentru ce e posibil să găsim în Adelaide. Chiar dacă sora mea mă asigură că au toate utilitățile moderne de care mă bucur aici, în Edinburgh, îmi vine greu să cred că o țară atât de nouă poate concura cu o cultură veche de secole întregi.

– Va fi, într-adevăr, interesant să văd Adelaide.

– Nu și pentru mine, a spus cu vehemență doamna McCrombie. Totuși, simt că e datoria mea să-mi vizitez sora și tinerii nepoți cel puțin o dată înainte să mor. Și, fiindcă nu par înclinați să vină aici, trebuie să merg eu acolo. Doamna McCrombie a suspinat cu jale, în timp ce Kitty sorbea din ceai. Călătoria va dura cel puțin o lună la bordul vasului *Orient*, vapor care, mă asigură sora mea, Edith, oferă tot confortul de care am nevoie. Așa fiind...

– Da, doamnă McCrombie...?

– Dacă vii cu mine, nu poți fraterniza cu tinerii de la bordul vasului. Nici să chefuiești ori să participi la balurile din sălile clasei inferioare. Vei împărți o cușetă cu încă o tânără și îmi vei sta la dispoziție la orice oră din zi și din noapte. S-a înțeles?

– Întru totul.

– Sora mea m-a avertizat că, deși aici e iarnă, acolo e vară. Am o croitoreasă care îmi face o serie de rochii de muselină și de bumbac și îți sugerez să-ți faci rost de o îmbrăcăminte similară. În esență, vremea va fi toridă.

– Da, doamnă McCrombie!

– Sunt sigură că știi că ești foarte frumoasă, draga mea! Sper să nu te afli printre fătucele care leșină doar când se uită un bărbat la ele.

– Nu m-am văzut niciodată în felul acesta, a răspuns Kitty, privindu-și pistruii în ochii minții, dar vă asigur că nu este cazul. În fond, tata este preot și m-a învățat să mă port cu modestie.

– Tatăl tău mi-a spus că știi să coși și să cârpești lucruri? Și că știi să-mi prinzi părul?

– Aranjez părul mamei și al surorilor mele, a mințit Kitty, gândindu-se că era tot un drac, așa că nu conta. Cert era că pleca în Australia.

– Te îmbolnăvești des?

Doamna McCrombie a ridicat monoclul ca s-o studieze pe Kitty îndeaproape.

– Mama zice că am avut difterie și pojar și am supraviețuit. Răcesc rar.

– Mă îndoiesc că asta va fi problema noastră în Australia, cu toată că, desigur, voi lua în bagaje ulei de camfor pentru piept. Ei bine, nu mai avem multe de pus la punct. Ne revedem pe 13 noiembrie. Doamna McCrombie s-a ridicat și i-a întins mâna. O zi bună, domnișoară McBride. Vom traversa oceanele împreună și ne vom bucura de aventură.

– Într-adevăr. La revedere, doamnă McCrombie!

***

Kitty și-a petrecut următoarele două săptămâni pregătind micul cufăr pe care i-l cumpărase tatăl ei. Faptul că urma să calce pe urmele lui Darwin atât de curând după ce îi citise cărțile i se părea suprarealist. Poate că ar fi trebuit s-o sperie asta, în fond citise destule în cărțile lui ca să știe că băștinașii din Australia erau extrem de ostili față de omul alb și se zvonea și că practicau canibalismul. Se îndoia că doamna McCrombie avea să se aventureze în apropierea acelor manifestări, mai ales că orice aborigen care ar fi gătit-o ar fi avut parte de o masă decentă pentru o familie mare.

Lucra până noaptea târziu, când se lăsa liniștea în casă și își croia rochii simple, pe care spera să le poată purta pe vreme toridă. Și cel puțin activitatea o făcea să se concentreze la altceva decât la durerea de stomac pe care o avea de câte ori se gândea la Annie și la tatăl ei. Știa că mai avea un singur lucru de făcut înainte să plece.

***

În dimineața plecării, Kitty s-a trezit înaintea zorilor și a ieșit grăbită din casă, înainte s-o vadă cineva. S-a îndreptat pe alee spre docuri și a încercat să se calmeze privind peisajul și ascultând sunetele orășelului Leith pentru ultima oară. Era singura casă pe care o cunoscuse în cei optsprezece ani ai ei și urma să treacă ceea ce părea a fi o eternitate înainte să se întoarcă.

A sosit la ușa lui Annie, a tras aer în piept și a bătut cu grijă. În cele din urmă, ușa s-a deschis și a apărut Annie, îmbrăcată cu o salopetă foarte uzată și cu un sorț. A cercetat puțin figura lui Kitty înainte să se dea la o parte ca să o primească în casă.

Încăperea mică nu prea avea mobilă și era foarte rece. Salteaua din păr de cal era pătată și întinsă pe jos, deloc atrăgătoare, dar cel puțin podeaua era măturată și masa simplă de lemn din centrul camerei părea curățată bine.

– Am venit să văd ce mai faci, a început Kitty timid.

Annie a încuviințat.

– Da, îs bine. Și copilu' la fel.

Kitty a făcut un efort să se uite la burta ei, în care se afla sora sau fratele ei vitreg.

– Îți jur că nu-s păcătoasă, a spus Annie gutural. Kitty i-a văzut lacrimile din ochi. Am... fost cu preotul de două ori. Am avut încredere în dragostea lui Dumnezeu, în dragostea tatălui tău, că... Ralph mă va îndruma. Dar...

Și-a luat privirea de la Kitty și s-a dus la o servantă din colț, unde a căutat ceva într-un sertar. S-a întors cu o pereche de ochelari de citit, pe care Kitty i-a recunoscut imediat. Erau identici cu cei pe care-i purta tatăl ei când scria predicile.

– Ralph i-a lăsat aici ultima oară când a venit să mă vază. I-am promit că nu zic la nimenea ce-am pățit. Și am promis în fața lu' Dumnezeu și-așa. Să-i dai ăștia înapoi. Nu mai vreau nimic de-al lui sub acoperișul meu.

Kitty a luat ochelarii de la Annie și se întreba dacă se va putea abține să vomite acolo. Apoi a băgat mâna în buzunarul fustei și a scos un săculeț mic.

– Și eu am ceva pentru tine.

Kitty i-a dat săculețul lui Annie.

Annie l-a deschis, s-a uitat înăuntru și a icnit.

– *Don'șoară*, nu pot să iau asta de la tine, nu pot și gata.

– Ba poți, a insistat Kitty.

În ultimele două săptămâni pusese deoparte bani din donații și cu o seară în urmă luase un teanc de bancnote din cutia de tablă pe care o ținea tatăl ei încuiată într-un sertar. Era o sumă destul de mare cât să le ofere lui Annie și copilului un viitor sustenabil, cel puțin până când putea munci din nou. Până să descopere Ralph că lipseau banii, Kitty avea să fie în drum spre cealaltă parte a lumii.

– Mulțumesc atunci.

Annie a scos încă ceva din săculeț – un lanț cu o cruce mică de argint. Și-a trecut degetele peste ea, nesigură.

– Am primit-o la botez de la bunicii mei, i-a explicat Kitty. Vreau s-o păstrezi pentru... copil.

– Ești bună, *don'șoară* McBride! Foarte bună. Mulțumesc, îngăimă Annie ai cărei ochi sclipeau de lacrimi nevărsate.

– Azi plec în Australia. O să fiu plecată câteva luni, dar când mă întorc, pot să vin să văd cum te descurci?

– Bineînțeles, *don'șoară*!

– Între timp, aș vrea să îți dau adresa la care voi locui. În caz de urgență, a adăugat Kitty și i-a întins un plic.

S-a simțit prost apoi, fiindcă habar n-avea dacă femeia știa să scrie sau să citească, darămite dacă știa să pună la poștă o scrisoare pentru altă țară. Dar Annie doar a încuviințat și l-a luat.

– N-o să uităm niciodată bunătatea ta, i-a mai spus, în timp ce Kitty se îndrepta spre ușă. La revedere, *don'șoară*! Și fie ca Domnul să te aibă în pază în călătoriile tale!

Kitty a părăsit coșmelia și s-a îndreptat spre docuri, unde s-a așezat la marginea apei și a privit pescărușii care dădeau roată deasupra catargului unui vapor care intra în port. A scos ochelarii de citit din buzunarul fustei și i-a aruncat cât de departe a putut în apa cenușie de sub ea.

– Până și Satana se ascunde sub forma unui înger al luminii, a murmurat ea. Dumnezeu fie cu tata și cu biata mea mamă neștiutoare!

***

– Ești gata cu toate? a întrebat Adele, din ușa camerei lui Kitty.

– Da, mamă, a răspuns ea, în timp ce prindea închizătoarele cufărului și își lua boneta.

– O să-mi fie îngrozitor de dor de tine, draga mea Kitty! i-a spus mama și a luat-o în brațe.

– Și mie de tine, mamă, mai ales că bebelușul se va naște în absența surorii mai mari. Te rog să ai grijă de tine cât sunt plecată și nu mă pot ocupa eu de asta.

– Să nu cumva să-ți faci griji, Kitty! Îi am pe tatăl tău, pe Aylsa și pe surorile tale. Îți voi trimite telegramă imediat ce el sau ea își face apariția pe lumea asta. Kitty, te rog, nu plânge! Adele a șters o lacrimă de pe obrazul fiicei. Gândește-te numai la poveștile pe care ni le vei spune când te vei întoarce acasă. Sunt doar nouă luni, exact cât are nevoie un copil să se nască.

– Iartă-mă, e numai din cauză că-mi vei lipsi enorm, s-a tânguit Kitty pe umărul primitor al mamei.

Curând după aceea, în vreme ce cufărul îi era încărcat în trăsura doamnei McCrombie, stătea la ușă, unde își îmbrățișa surorile. Miriam în special plângea neconsolată.

– Draga mea Katherine, ce dor îmi va fi de tine!

Apoi a luat-o și tatăl ei în brațe și, la pieptul lui, a rămas rigidă și încordată.

– Nu uita să îți spui zilnic rugăciunile și fie ca Dumnezeu să te aibă în pază!

– La revedere, tată! a îngăimat ea cu greu.

Apoi s-a desprins de el, a făcut cu mâna iubitei familii pentru ultima oară și s-a urcat în trăsură. Vizitiul a închis portiera după ea.

***

Pachebotul *RMS Orient* a tras sirena și a purces la drum, iar Kitty stătea pe punte și urmărea ceilalți călători gălăgioși, care își luau rămas-bun de la rudele rămase pe doc. Cheiul era aglomerat de binevoitori care fluturau steagurile Regatului Unit și eventual câte un steag australian. Pe ea nu o condusese nimeni, dar cel puțin, spre deosebire de mulți oameni din jurul ei, știa că se va întoarce într-o zi pe țărmurile Angliei.

În vreme ce pe doc oamenii rămâneau doar niște siluete nedeslușite și vasul scotea aburi la ieșirea din estuarul Tamisei, s-a așternut o liniște totală printre pasagerii care își dădeau seama acum de enormitatea deciziei luate. Oamenii s-au dispersat și în urma lor s-a auzit suspinul straniu pe care-l Kitty îl recunoștea: se întrebau dacă îi vor revedea vreodată pe cei dragi.

Cu toate că văzuse de multe ori vapoarele mari care andocau în portul Leith, acum părea că acest vas cu aburi avea o sarcină copleșitoare de a-i transporta peste mări și țări, în siguranță, în cealaltă parte a lumii, în ciuda înălțimii impresionante a coșurilor de fum și a catargelor pe care erau înfășurate pânzele.

Kitty cobora scara îngustă a coridorului de clasa a doua, unde se afla cabina ei, cu senzația că nu ei i se întâmpla toată această experiență. A deschis ușa și, întrebându-se cum avea să doarmă în zgomotul infernal al motoarelor imense de sub ea, s-a întors patruzeci și cinci de grade ca să închidă ușa după ea. Încăperea – dacă se putea numi așa la dimensiunile unui coridor subțirel și scund – găzduia două paturi ca niște sicrie și un dulăpior în care își putea pune hainele. În colț se afla o chiuvetă și Kitty a observat că și aceasta, și alte utilități erau pironite în podea.

– Ziua bună! Mi-ești noua colegă de cameră?

Peste balustrada de lemn a patului de sus s-au ivit doi ochi căprui și luminoși, încadrați de o claie de păr cârlionțat.

– Da.

– Mă cheamă Clara Dugan. Îmi pare bine de cunoștință!

– Asemenea. Eu sunt Kitty McBride.

– Din Scoția, hă?

– Da.

– Eu din bătrânu' East End din Londra. Un' te duci?

– La Adelaide.

– D-asta n-am auzit. Eu una mă duc la Sydney. Ești îmbrăcată elegant. Ești servitoare la vreo cocoană?

– Nu. Adică… sunt însoțitoare.

– Ooo! a adăugat Clara, deloc cu bunătate. Păi, din câte știu, dacă cocoana ta n-a adus și servitoare, atuncea tu o să-i faci și să-i dregi pe vapor. Tu o să-i ștergi borâtura cân' e marea agitată. Frate-miu Alfie mi-a zis că vaporu' duhnește zile întregi când îi furtună. El îi deja acolo și-și câștigă pâinea, zice. Mi-o zis să pun bani deoparte să nu merg cu clasa a treia. Cinci suflete or murit când o traversat el. Am muncit zi și noapte doi ani la fabrică să cumpăr biletu' cu pat. Da' merită dacă ajungem cu bine.

– Doamne! Să sperăm atunci că noi o să călătorim fără evenimente.

– Aicea pot să fiu cine vreau să fiu. O să fiu liberă! Nu că-i cel mai bine așa?

Clara radia de bucurie. Deodată s-a auzit o bătaie la ușă și Kitty s-a dus să deschidă. Un tânăr servitor rânjea la ea.

– Sunteți domnișoara McBride?

– Da.

– Doamna McCrombie cere să mergeți la cabina dumneaei. Are nevoie s-o ajutați să despacheteze.

– Desigur.

În timp ce Kitty ieșea din cabină pe urmele servitorului, Clara s-a întins pe spate zâmbind pieziș.

– Ei, cel puțin unii din noi îs liberi, a strigat ea după Kitty.

***

După o primă noapte, în care s-a întors de pe-o parte pe alta și a îndurat vise febrile cu furtuni, epave, în care o mâncau canibalii de vie și toate nuanțate de sforăit sonor din patul de deasupra, zilele lui Kitty au intrat în rutină și au trecut repede. În vreme ce Clara dormea de mama focului, Kitty se trezea la șapte, se spăla, se îmbrăca și se pieptăna. Apoi se ducea pe coridorul care se legăna ușor și urca scările spre clasa întâi, pe puntea de sus.

Își căpătase numaidecât echilibrul pe vas și, cu toate că atât Clara, cât și doamna McCrombie se urcaseră în pat în timpul unui „val blând", după cum îl numise echipajul, Kitty s-a mirat să vadă că se simțea într-adevăr foarte bine, lucru pe care echipajul l-a apreciat pe deplin, în special George, servitorul personal al doamnei McCrombie, despre care Clara spunea că avea „ochi" pentru ea.

Pe lângă decorul simplu al cabinelor de la clasa a doua, cele de la clasa întâi erau cu adevărat somptuoase. Pe jos erau covoare de pluș cu design complex „William Morris", finisaje de alamă lustruite până sclipeau și pereți de lemn sculptați superb. Doamna McCrombie era în elementul ei și în fiecare seară, când se ducea la cină, se îmbrăca cu rochii extravagante.

Kitty își petrecea cea mai mare parte a zilei la dispoziția doamnei McCrombie, care avea nevoie de foarte multe reparații. Suspina în fața tivurilor desfăcute ale corsetelor și corsajelor și, până la urmă, a presupus că doamna McCrombie refuzase cu siguranță să dezvăluie realele ei măsuri croitoresei, din pură vanitate. La prânz, Kitty se ducea în salonul de la clasa a doua și lua masa cu Clara. Era uimită de prospețimea mâncării și de dexteritatea ospătarilor care cărau tăvi cu băutură și farfurii pe podelele care, de multe ori, se ridicau și coborau. După-amiaza își lua avânt să-și facă plimbarea pe punte, ca apoi să se retragă cu doamna McCrombie în salonul de la clasa întâi, ca să joace *pinacle* sau *cribbage*.

Pe măsură ce vaporul înainta pe Mediterană, spre sud, oprindu-se puțin la Napoli, înainte să continue drumul spre Port Said și apoi să treacă alene prin Canalul Suez, vremea s-a încălzit. Cu toate că doamna McCrombie refuza să coboare de pe vas când andoca, pretinzând că se temea să nu ia „plaga mortală de la vreunul dintre băștinași", cu ochii la țărmurile străine incredibil de exotice, Kitty a început să simtă gustul nebun al aventurii.

Pentru prima oară în viața ei, nu mai ținea seama de reguli și dansa la *ceilidhs*[13], care se țineau la lumina de gaz din salonul afumat la clasa a treia. Clara o târâse pur și simplu la primul dans și Kitty rămăsese afectată pe

margine, uitându-se la prietena care se distra, țopăind un dans după altul, pe muzica celtică vioaie. A fost curând convinsă să li se alăture și s-a trezit învârtită ba de un tânăr, ba de altul, niște domni desăvârșiți cu toții.

Se obișnuise și cu doamna McCrombie, care, după două-trei pahărele de whisky la *cocktail hour*, dădea dovadă de un simț al umorului nărăvaș și făcea glume dubioase care i-ar fi dat atac de cord tatălui ei. Tocmai într-una dintre aceste seri, doamna McCrombie și-a mărturisit temerea de a-și revedea sora.

– Nu am văzut-o pe Edith de când aveam optsprezece ani, nu mai mult ca tine acum, draga mea, când ea a plecat în Australia să se căsătorească cu Stefan. Are cu aproape cincisprezece ani mai puțin ca mine și venirea ei pe lume a fost un șoc pentru Papa. Doamna McCrombie a rânjit și apoi a râgâit discret. Nici nu seamănă cu mine, a adăugat ea, în timp ce-i făcea semn ospătarului să-i umple paharul. Și bănuiesc că știi că tatăl tău era un afemeiat pe vremea când l-a cunoscut familia mea.

– Serios? Măi să fie! a răspuns Kitty neutru, în speranța că doamna McCrombie va elabora, dar binefăcătoarea ei deja își pierduse atenția în favoarea muzicanților care începeau să cânte și conversația nu a depășit acel moment.

În timp ce se apropiau de portul Colombo din Ceylon, vaporul *Orient* a fost zguduit de valuri sălbatice. Kitty a rămas în picioare și a avut grijă și de doamna McCrombie, și de Clara, care se făcuseră verzi la față și se duseseră în pat. Se gândea că răul de mare era într-adevăr cea mai importantă măsură socială, având în vedere că nici o avere de pe lumea asta nu îl putea împiedica. Pasageri din toate clasele erau la mila valurilor agitate și servitorii alergau de colo colo și împărțeau infuzii cu ghimbir, menite să calmeze stomacul. Kitty nu avea nici o șansă s-o oprească pe doamna McCrombie să își toarne cantități generoase de whisky în băuturile medicinale, pretinzând că „Nimic nu poate opri amețeala infernală, așa că mai bine amețesc de tot, draga mea".

Pe măsură ce traversau vastul Ocean Indian și continentul Australia se întindea înaintea lor asemenea pământului făgăduinței, Kitty a avut de suportat o căldură mai puternică decât și-ar fi imaginat vreodată. Stătea cu doamna McCrombie pe puntea de promenadă – cel mai bun loc să te afli în bătaia brizei – cu o carte luată din biblioteca vaporului și se întreba cum de își crease o identitate proprie. Nu mai era doar fiica reverendului McBride, ci

o femeie capabilă care nu avea rău de mare și se ținea bine pe propriile picioare pe vapor, după cum spusese servitorul George, mai bine ca orice femeie pe care văzuse el și se ținea foarte bine fără protecția mamei și a tatălui ei.

Uitându-se la cerul senin, oroarea celor descoperite înainte de plecare rămânea undeva în urmă, odată cu Scoția. Atunci când doamna McCrombie a anunțat că mai aveau doar o săptămână până la destinație, Kitty a simțit un gol în stomac care nu avea de-a face cu mișcarea vaporului. Se apropia de tărâmul lui Darwin, tărâmul omului care nu s-a ascuns în spatele lui Dumnezeu ca să își explice motivele sau crezurile, ci a celebrat puterea și creativitatea naturii, cu tot ce are ea mai bun și mai rău în frumusețe, formă brută și cruzime, expusă așa cum e, ca s-o vadă toată lumea. Natura era sinceră, lipsită de bigotism sau de ipocrizie.

Dacă era să găsească o metaforă potrivită pentru ceea ce simțea în acel moment, Kitty decise că ar fi fost ca și cum doamna McCrombie și-ar fi scos corsetul mult prea strâmt și ar fi hotărât să respire în voie.

***

Majoritatea pasagerilor erau pe punte în dimineața în care *Orient* s-a apropiat de coastele australiene. Entuziasmul și agitația erau palpabile și toată lumea își lungea gâtul ca să vadă ceea ce, pentru mulți dintre pasageri, avea să fie casa și noua lor viață.

O liniște stranie s-a așternut pe punte odată cu apariția acestei imagini, cu coasta prinsă între albastrul mării și cerul strălucitor, ca o fâșie subțire și roșie de pământ.

– Cam plat, nu? a spus Clara ridicând din umeri. Un deal nu văz.

– Așa-i, a răspuns Kitty visătoare.

Parcă nu-i venea să creadă că vedea cu ochii ei ceea ce până atunci fusese doar un punct intangibil pe atlas.

Vaporul a intrat în portul Fremantle și s-a oprit la locul lui în toiul uralelor. Lui Kitty i se părea mai mare decât portul Londrei, unde se îmbarcaseră inițial și se minuna să vadă atât vasele de pasageri, uluitor de înalte, asemenea celor de marfă, care se băteau pe spațiul cheiului, cât și mulțimile de toate crezurile și culorile care își vedeau de treabă în port.

– Vai de mine! Clara a luat-o în brațe pe Kitty. Chiar am reușit să ajungem în Australia! Ce zici de asta?

Kitty se uita la pasagerii care coborau pe pasarelă ținându-se bine de lucrușoarele și de copii lor. Câțiva au fost întâmpinați de prieteni sau rude, dar majoritatea rămâneau pe doc, amețiți și nedumeriți în soarele puternic, până când venea un oficial să-i conducă la vreun ghișeu.

– O lume veche și brută, din ce am văzut, spunea doamna McCrombie în sufragerie, la masa de prânz, la care se serviseră cotlete de miel. E știut că Australia a fost inițial populată cu scursurile societății aduse din Anglia. Pușcăriași și infractori majoritatea. În afară de Adelaide, bineînțeles, care a fost construit cu planul de a încuraja pe cei mai… rafinați dintre noi să-și facă o viață aici. Edith îmi spune că e un orășel bun și cu frică de Dumnezeu.

Tulburată, a ciulit urechea la niște voci cu acel accent australian nefamiliar, ce pătrundeau pe ferestrele deschise și își făcea vânt violent, în vreme ce fruntea-i era acoperită de broboane de sudoare.

– Nu putem decât spera ca temperatura din Adelaide să fie mai mică decât aici, a continuat ea. Dumnezeule, nu mă mir că băștinașii se fâțâie în pielea goală. Canicula asta e insuportabilă.

După prânz, doamna McCrombie s-a dus în cabină să tragă un pui de somn, iar Kitty s-a plimbat pe punte, fascinată de vitele pe care încă le scoteau de pe vas. Majoritatea erau sfrijite și ametite în timp ce coborau pasarela.

– Departe de câmpurile verzi de-acasă, a șoptit în sine.

În dimineața următoare, vaporul a pornit din nou la drum, Adelaide fiind următoarea destinație. În ultimele două zile, înainte de sosire, nu au făcut decât să împacheteze uriașa garderobă a doamnei McCrombie și s-o înghesuie în cufere.

– Poate poți să vii să mă vezi în Sydney după ce mă stabilesc? Nu poa' să fie așa departe un oraș de altul, nu? Pe hartă păreau aproape, a comentat Clara la ultima lor masă de prânz la bord.

Mai târziu, în seara aceea, Kitty l-a întrebat pe George, servitorul, dacă era posibil așa ceva, la care el a chicotit, amuzat de neștiința ei.

– Cred că în linie dreaptă sunt peste o mie de kilometri între Adelaide și Sydney. Și chiar și atunci, tot ar trebui să ai de-a face cu triburi de negri cu sulițe, ca să nu mai zic de canguri și șerpi și păianjeni, care te omoară cu o singură mușcătură. Nu te-ai uitat pe hartă, domnișoară McBride? Și nu te-ai întrebat de ce nu sunt orașe în interiorul Australiei? Nici un alb nu supraviețuiește mult în brusa australiană.

În ultima seară la bordul vasului, când Kitty s-a pus la somn, s-a rugat.

– Te rog, Doamne, nu mă deranjează șerpii sau cangurii, nici măcar sălbaticii, dar, te rog, nu-i lăsa să mă fiarbă de vie în oală!

***

Orient a intrat în portul din Adelaide și Kitty și-a luat rămas-bun de la înlăcrimata Clara.

– Deci ne luăm la revedere. Mă bucur că te-am cunoscut, Kitty. Promiți să-mi scrii?

Cele două fete s-au strâns în brațe.

– Bineînțeles că-ți voi scrie. Ai grijă de tine, Clara, și sper să ți se împlinească toate visurile.

În timp ce Kitty o ajuta pe doamna McCrombie să coboare pe pasarelă, îi venea și ei să plângă. Abia acum când debarca își dădea seama cât aveau să-i lipsească prietenii făcuți la bordul vasului.

– Florence!

Kitty se uita la o femeie elegantă și zveltă, cu un păr bogat de culoarea mahonului, care venea spre ele.

– Edith!

Cele două surori s-au pupat foarte reținut pe cei doi obraji.

Kitty a pornit în spatele lor, în vreme ce vizitiul în uniformă le conducea la trăsură. A aruncat o privire la veșmintele lui Edith – o rochie de brocart cu nasturi încheiați până la gât, ca să nu mai zicem de corset și combinezon pe dedesubt – și se întreba cum de le suporta pe căldura aceea. Kitty tânjea să se azvârle goală în apele reci de lângă doc.

Când au ajuns la trăsură, un băiat cu cea mai neagră piele din câte văzuse Kitty sălta cuferele pe suportul din spate.

– Dumnezeule! Doamna McCrombie s-a întors dintr-odată spre ea. Așa m-am entuziasmat să te văd că am uitat să ți-o prezint pe domnișoara Kitty McBride, fiica mai mare a unuia dintre dragii noștri prieteni de familie, reverendul McBride. A fost salvarea mea în timpul călătoriei, a adăugat cu drag doamna McCrombie, aruncând o privire spre Kitty.

– Atunci sunt încântată de cunoștință, a răspuns Edith, trecând vag cu privirea peste Kitty. Bun venit în Australia și sper să te bucuri de șederea alături de noi, la Adelaide!

– Mulțumesc, doamnă Mercer.

În timp ce Kitty aștepta să urce cele două surori în trăsură, a avut senzația că urarea lui Edith era la fel de pustie pe cât suna.

Capitolul 8

Drumul prăfuit din port, prin căldura înăbușitoare, începuse cu cocioabe cu acoperiș de tablă în apropierea docurilor, ajungea treptat la niște rânduri de bungalow-uri, ca, în sfârșit, să dea spre o stradă largă, mărginită de case grațioase.

„Alicia Hall", botezat după numele soacrei lui Edith, era un conac colonial, imens și alb, pe Bulevardul Victoria. Construită să suporte zăpușeala din timpul zilei, casa era înconjurată pe toate părțile de verande răcoroase, la umbră și de terase îngrădite de garduri minuțios lucrate. La apus, un cor de insecte, pe care Kitty nu le-ar fi putut numi, zumzăiau de mama focului.

De la sosirea lor, cu trei zile în urmă, doamna McCrombie – sau Florence, cum îi spunea Edith – își petrecuse timpul fie dormind în camera ei, unde se odihnea după călătorie, fie stând cu Edith pe verandă, unde își povesteau viețile.

În momentul de față, cele trei erau singure la conac: domnul Stefan Mercer, soțul lui Edith și stăpânul casei, era plecat cu multe dintre treburile lui și cei doi fii ai cuplului lipseau și ei. Cu excepția micului dejun, a prânzului și a cinei, când niciuna dintre surori nu o includea în conversație, dincolo de salutul de întâmpinare și „o zi bună" la despărțire, Kitty stătea în camera ei cu pereți înalți și culori pastelate, la etajul clădirii.

Până acum, nu o deranjase defel solitudinea. Kitty fusese mulțumită să ia o carte din biblioteca de la parter și să o citească pe terasa dormitorului. Numai că, pe măsură ce zilele treceau lent, cu aceeași rutină și se apropia Crăciunul, gândurile ei se întorceau acasă. În timp ce scria o scrisoare familiei, aproape că adulmeca aerul rece și încărcat de ceață și vedea cu ochiul minții imensul pom de Crăciun de pe strada Princess, decorat cu luminițe care săltau și dansau în briză.

După micul dejun, în mod normal pornea în inspecție prin grădina vastă și luxuriantă, împărțită pe secțiuni, cu poteci curate tăiate prin iarbă, unele dintre ele umbrite de structuri care debordau de glicină. Tufișurile verzi erau

tunse perfect artistic, ca și straturile erbacee de pe bordurile care conțineau specimene luminoase, pe care nu le văzuse în viața ei: flori de un roz și portocaliu aprins, frunze verzi lucioase, boboci mov cu aromă dulceagă, în care fluturii mari și albaștri se cufundau să le bea nectarul.

La marginea grădinii erau arbori imenși cu scoarță neobișnuit de albă. Ori de câte ori se apropia de ei, simțea un miros proaspăt, sublim, care adia în briză și își promitea să țină minte s-o întrebe pe Edith ce fel de copaci erau.

Totuși, oricât de frumos întreținută era, Kitty începea să simtă că Alicia Hall era o închisoare de lux. În viața ei nu fusese atât de lipsită de activitate. O armată de servitori se ocupau de fiecare nevoie a locatarilor și, cum Australia o aștepta dincolo de zidurile grădinii, iar ea nu avea mai nimic de făcut, timpul începea să atârne ca o povară pe umerii ei.

Se apropia Crăciunul și Kitty se întorcea din grădină după plimbarea de dimineață, când a văzut un bărbat la poarta din spate. S-a oprit pe loc și i-a studiat stratul de praf roșu ce-i acoperea claia de păr de o culoare incertă, hainele și cizmele murdare. Primul ei instinct a fost să țâșnească în casă și să le spună servitorilor că bântuie un hoț pe proprietate.

S-a strecurat în spatele unui stâlp pe verandă și l-a urmărit pe furiș cum venea spre intrarea servitorilor.

– Ziua bună, a strigat el și Kitty se întreba cum de o văzuse, fiind atât de bine pitită. Vă văd umbra, oricine ați fi. De ce vă ascundeți?

Știa că bărbatul o putea prinde ușor dacă se apuca să fugă pe verandă, dar și-a dat seama că se aflase în situații mai rele cu bețivii scoțieni de la docuri. Așa că a tras aer în piept și s-a arătat la față.

– Nu mă ascundeam. Mă feream de soare.

– E cam puternic în perioada asta, dar nu se compară cu arșița din nord.

– Nu am de unde să știu. Abia ce-am sosit.

– Serios? De unde?

– Scoția. Aveți treabă aici? a cerut să știe.

El părea să se amuze de întrebarea ei.

– Păi, așa sper, da.

– Atunci, îi spun doamnei Mercer când se întoarce că are un musafir.

– Doamna Mercer nu e acasă acum?

– Sunt sigură că se va întoarce repede, a răspuns Kitty, când și-a dat seama de greșeală. Dar sunt mulți servitori înăuntru.

– Atunci o să intru să vorbesc cu ei, a spus el și s-a dus spre ușa din spate, care dădea spre bucătărie. O zi bună să aveți!

Ea a intrat repede și a urcat scările în camera ei, a ieșit pe terasă și câteva minute mai târziu a văzut intrând pe poarta din spate o trăsură cu un cal. Ușurată că probabil se descotorosiseră servitorii de el, s-a prăbușit pe pat și și-a făcut vânt cu violență.

***

În seara aceea, Kitty s-a gătit să coboare la cină. Încă se minuna că, în cealaltă parte a lumii, pe tărâmul nativilor păgâni, exista lumină electrică și o cadă care se putea umple în orice zi dorea. Kitty s-a îmbăiat îndelung și relaxant, și-a prins părul, și-a blestemat pistruii, după care a coborât pe scara curbată și elegantă. S-a oprit dintr-odată, căci sub ea se afla cea mai deosebită și neașteptată priveliște: un pom de Crăciun împodobit cu ornamente micuțe, care străluceau în lumina blândă a candelabrului. Mirosul familiar de pin îi amintea foarte mult de ajunul Crăciunului în familie și i-a dat o lacrimă.

– Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți! a șoptit ea.

A coborât mai departe, alinându-se cu gândul că la anul pe vremea asta va fi din nou acasă. Când a ajuns în capul scărilor, a văzut un bărbat îmbrăcat formal de cină, care tocmai atârna un ultim glob în pom.

– Bună seara, a spus acesta, scoțând capul dintre ramuri.

– Bună seara, răspunse Kitty.

În timp ce se uita la el, și-a dat seama că îi recunoștea timbrul vocii.

– Vă place pomul? a întrebat bărbatul venind spre ea, cu brațele încrucișate, în timp ce-și privea opera.

– E frumos.

– E cadou pentru ma… doamna Mercer.

– Serios? Ce frumos!

– Da.

Kitty l-a privit din nou, observând părul negru care-i sclipea în lumină.

– Cred că ne-am cunoscut deja, domnișoară...

– McBride, a îngăimat Kitty, dându-și seama cine era și de ce îl recunoștea.

– Sunt Drummond Mercer, fiul doamnei Mercer. Sau cel puțin, fiul numărul doi, a adăugat.

– Dar…

– Da?

– Dumneavoastră…

Kitty s-a înroșit toată de jenă, văzând că el se amuza.

– Îmi pare foarte rău. Am crezut…

– Că sunt vreun hoț care a venit să jefuiască locuința?

– Da. Vă rog să mă scuzați.

– Și dumneavoastră trebuie să mă scuzați că nu m-am prezentat mai devreme. Am venit călare pe cămilă de la Alice Springs și de-asta arătam așa de… *déshabillé*[14].

– Ați venit pe cămilă?

– Da, pe cămilă. Avem mii de cămile în Australia și, orice v-ar spune oamenii, sunt cele mai sigure forme de transport pe terenul ăsta primejdios.

– Înțeleg, a spus Kitty, încercând să asimileze toate astea. Atunci nu mă mir că arătați mizerabil. Adică... dacă ați traversat Australia. Eu am venit cu vaporul și mi-a luat câteva săptămâni și…

Kitty știa că trăncănea aiurea, după cum spunea tatăl ei.

– Sunteți iertată, domnișoară McBride. Este de-a dreptul incredibil cum se poate dichisi chiar și cel mai murdar vagabond, nu-i așa? Când am sosit aici, am luat o șaretă și un ponei și m-am dus la docuri să iau pomul pentru mama. În fiecare an comand unul din Germania și am vrut să mă asigur că îl iau pe cel mai de soi. Anul trecut i-au căzut acele în prima zi. Acestea fiind zise, mergem în salon să bem ceva?

Kitty s-a ridicat cât era de înaltă și și-a îndreptat spatele în fața mâinii lui întinse.

– Aș fi încântată.

În seara aceea, cu Drummond la masă, Kitty a simțit atmosfera mai destinsă. El a tachinat-o neîncetat pe seama greșelii inițiale, timp în care doamna McCrombie își tot ștergea lacrimile de râs de pe obraji. Numai Edith era rezervată și privea toată veselia cu o mutră dezgustată.

De ce-o fi așa rece cu mine? se întreba Kitty. *Nu am făcut nimic rău.*

– Așadar, domnișoară McBride, v-ați aventurat în orășelul nostru de vază? a întrebat-o Drummond la desert.

– Nu, dar cu siguranță mi-ar face plăcere, fiindcă nu am cumpărat încă daruri de Crăciun pentru familia ta, i-a mărturisit ea în șoaptă.

– Ei bine, mâine trebuie să mă duc să mă ocup de niște… treburi. Pot să vă duc cu șareta, dacă doriți.

– Ar fi minunat, domnule Mercer. Mulțumesc.

După prima și nefericita lor întâlnire, Kitty a fost nevoită să recunoască faptul că Drummond se dovedise a fi o companie încântătoare. Avea un fel destins de a fi și o lipsă de formalitate pe care Kitty o considera foarte atrăgătoare. Era, de asemenea, cam cel mai frumos bărbat din câți văzuse vreodată, înalt, cu umeri lați, ochi albaștri luminoși și păr negru ondulat. Nu că ar fi avut vreo relevanță, desigur, se gândea Kitty, în timp ce se băga seara în pat. Nici nu s-ar fi uitat la ea – fiica unui cleric sărac, năpădită de sute de pistrui. Și-apoi, gândul că s-ar fi putut apropia vreun bărbat de ea o făcea să se cutremure. Când venea vorba de intimitate fizică, în momentul acela nu se putea decât duce cu gândul la ipocrizia tatălui ei.

***

A doua zi de dimineață, Drummond o ajuta pe Kitty să se urce în șaretă lângă el.

– Gata? a întrebat el.

– Da, a răspuns ea. Mulțumesc.

Calul a ieșit pe poartă și a pornit pe bulevardul cel mare. Kitty adulmeca mirosul persistent pe care nu-l putea deslușI.

– A ce miroase? l-a întrebat.

– A eucalipt. Koala mănâncă de rup. Bunica îmi zicea că, atunci când au construit Alicia Hall în 1860, erau doldora copacii de familii de koala.

– Dumnezeule! Eu doar am citit despre ei în cărți.

– Arată destul de mult ca niște ursuleți de pluș în carne și oase. O să vă arăt, dacă văd vreunul. Iar dacă auziți noaptea vreun muget care seamănă și cu un sforăit, și cu un mârâit, atunci să știți că e un mascul în preajmă, care fie caută frunze de mâncare, fie o femelă cu care să se împerecheze.

– Înțeleg.

Kitty începea să se obișnuiască cu straniul accent al lui Drummond, un amestec de intonație germană cu câte o expresie australiană. Soarele dogorea și și-a tras boneta mai aproape de față.

– Vă cam chinuie temperatura, așa-i?

– Puțin, da, a recunoscut ea, mă arde soarele imediat.

– În curând, o să vi se obișnuiască pielea și trebuie să vă spun că aveți niște pistrui adorabili.

I-a aruncat lui Drummond o privire ca să vadă dacă își bătea joc de ea, dar el era serios și se concentra la calul care înainta pe drumul din ce în ce mai aglomerat. Kitty ședea tăcută când au intrat în oraș, observând că străzile erau mult mai largi decât în Edinburgh, iar clădirile, mai solide și elegante. Locuitorii bine îmbrăcați se plimbau pe trotuare și femeile se adăposteau de razele soarelui cu ajutorul unor umbrele.

– Deci, ce părere aveți despre Adelaide până acum? a întrebat-o Drummond.

– Încă nu am văzut destul cât să îmi dau cu părerea.

– Ceva îmi spune că nu prea vă spuneți părerea în general, domnișoară McBride. E adevărat?

– De cele mai multe ori. Doar pentru că mă îndoiesc că i-ar interesa pe alții.

– Pe unii dintre noi i-ar interesa, i-a oferit el prilejul. Sunteți o mare enigmă, așa-i?

Din nou, Kitty nu a răspuns, nesigură dacă era un compliment sau o insultă.

– Am fost o dată în Germania, a spus el, rupând tăcerea și de data aceasta. Până acum, a fost singura mea excursie în Europa. Mi s-a părut rece, întunecată și destul de plictisitoare. Australia o avea problemele ei, dar cel puțin soarele strălucește aici și totul este dramatic. Puteți suporta puțină dramă, domnișoară McBride?

– Poate, a răspuns ea neutru.

– Atunci o să vă meargă bine în Australia, pentru că nu e pentru cei slabi de înger. Sau cel puțin nu în afara orașelor, a adăugat el, în timp ce oprea calul. Asta e strada King William. I-a arătat strada mărginită de magazine, cu fațade colorate și tăblițe sclipitoare care făceau reclamă mărfurilor. Mai civilizat de-atâta nu se poate. Vă las aici, la Beehive Corner, și vă iau în două ore, la unu fix. E bine așa?

– E foarte bine așa, mulțumesc.

Drummond a coborât din șaretă și i-a oferit mâna lui Kitty, ca s-o ajute să coboare.

– Mergeți atunci și faceți ce vă place vouă, doamnelor, cel mai mult și, dacă sunteți cuminte, mai târziu vă duc să-l vedeți pe Moș Crăciun pe strada Rundle. O zi bună!

Drummond i-a făcut cu ochiul și s-a urcat din nou în șaretă. Kitty a rămas pe loc, în strada prăfuită, uitându-se la trăsuri, căruțe trase de cai și de ponei, care transportau bărbați cu pălării cu boruri late. A ridicat privirea și a văzut la ce se referea Drummond când spusese „Beehive Corner": o clădire alb cu roșu, cu arcade și ornamente, care în vârf avea pictată delicat o albină. Încrezătoare că o va regăsi, a pornit pe stradă, uitându-se în vitrine. Transpirând profund, a intrat într-o mercerie peste care a dat întâmplător și a început să se uite la uimitoarea abundență de funde și dantele pe care le oferea magazinul. Era, dacă se putea așa ceva, mult mai cald înăuntru decât afară. Își simțea sudoarea cum i se prelingea pe ceafă și a cumpărat dantelă suficientă pentru doamnele McCrombie și Mercer și niște material de bumbac alb pentru bărbați, cu gândul că ar putea face niște batiste și să brodeze scaieți scoțieni pe colțuri.

A plătit și a părăsit magazinul cu aer îmbâcsit înainte să se facă de râs și să leșine acolo. A grăbit pasul, disperată să găsească adăpost de soare și apă rece de băut și nu s-a oprit până când nu a dat cu ochii de o tăbliță în depărtare: The Edinburgh Castle Hotel.

A năvălit pe ușile unei încăperi aglomerate și încărcate de fum, cu ventilatoare enorme deasupra capului. Și-a făcut loc spre bar, fără să observe că întreaga cameră tăcuse la vederea ei și s-a cufundat pe un scaun, murmurând:

– Apă, vă rog!

Barmanița, al cărei corset părea croit pe măsura căldurii intense, a încuviințat și a scos apă cu cana dintr-un butoi. Kitty a înșfăcat cana și a dat apa pe gât, după care a mai cerut una. Imediat ce a golit și a doua cană și a început să-și revină, a săltat capul și a văzut în jur de patruzeci de perechi de ochi bărbătești care o studiau.

– Mulțumesc, i-a spus barmaniței.

Și, cu toată demnitatea de care mai era în stare, s-a ridicat și a pornit spre ușă.

Tocmai când întindea mâna spre clanța ușii, cineva a apucat-o de un braț.

– Domnișoară McBride! Ce coincidență să vă văd aici!

A ridicat privirea spre ochii amuzați ai lui Drummond Mercer și a simțit din nou cum i se încingea fața.

– Mi-era sete, a răspuns în apărarea ei. E foarte cald afară.

– Așa este. Dacă stau bine să mă gândesc, nu ar fi trebuit să vă las singură pe stradă, fiind nou-venită în această climă.

– Acum mă simt mai bine, mulțumesc.

– Atunci, mă bucur. Ați terminat cumpărăturile?

– Cu siguranță mai terminate de-atât nu vor fi. Nu știu cum poate să facă cineva cumpărături pe arșița asta, a adăugat ea, făcându-și vânt.

– O măsurică de whisky doriți, domnișoară? s-a auzit o voce în spatele ei.

– Am…

– Cu scopuri medicinale doar, a asigurat-o Drummond. Îi țin eu de urât, Lachlan, a adăugat, în timp ce se întorceau împreună la bar. Și apropo, această tânără vine taman din Edinburgh.

– Atunci, orice dorește domnișoara e din partea casei. E un șoc când vii prima oară, a continuat bărbatul, în timp ce se strecura după tejghea și deschidea o sticlă. Da, îmi amintesc prima săptămână, când aveam impresia că ajunsesem în iad. Și visam la nopțile reci și încețoșate de acasă. Hai, dă-o pe gât și să bem în cinstea bătrânei noastre țări.

Chiar dacă nu mai pusese gura pe alcool, după ce o văzuse pe doamna McCrombie cum dădea pe gât paharele de whisky seară de seară, la bordul vasului *Orient*, Kitty și-a spus că un păhărel n-avea ce rău să-i facă.

– În cinstea țării noastre! i-a urat Lachlan.

– În cinstea țării noastre! a răspuns Kitty.

Cei doi bărbați au dat băutura pe gât dintr-odată și Kitty a sorbit doar un pic, înainte să înghită. Alcoolul i s-a prelins pe gâtul fragil, arzându-l. Cei de față o urmăreau cu mare interes. Simțind whisky-ul așezându-se cu bine în stomac, Kitty a dat capul pe spate și a golit păhărelul. Apoi, asemenea tovarășilor ei, l-a trântit de bar.

– Așa, o adevărată scoțiană!

Lachlan a făcut o plecăciune în glumă, la care ceilalți au aplaudat și au strigat urale de apreciere.

– Încă un strop pentru toată lumea!

– Măi să fie! a făcut Drummond, în timp ce îi mai dădea un pahar. Sunt foarte impresionat, domnișoară McBride. Iată că, până la urmă, am putea face o australiană din dumneata.

– Nu sunt o lașă, domnule Mercer, ar trebui să știți asta, a spus Kitty, înainte să dea pe gât al doilea păhărel de whisky, după care s-a așezat brusc pe scaun, într-o stare mult mai bună decât fusese cu câteva minute în urmă.

– Se vede, domnișoară McBride, a încuviințat Drummond cu înțelepciune.

– Acum, haideți să cântăm „Over the Sea to Skye“, pentru fătuca cea frumoasă de-i e dor de casa noastră, a strigat Lachlan.

Toți cei din bar s-au lansat în cântare și, zău, și-a zis Kitty, după ce își petrecuse o viață în corul bisericesc de femei cu glas *tremolo*, putea spune că bărbații aceia chiar știau să cânte. După aceea, a mai primit o măsură de whisky și li s-a alăturat în toiul refrenului cântecului „Loch Lomond“.

– Și unde locuiești, *don'șoară*?

– În Leith.

– Așa deci! Lachlan a bătut în masă și și-a mai turnat un păhărel de whisky din sticlă. Eu m-am născut în sud. În zona săracilor, desigur. Dar destul despre bătrâna noastră țară, hai să mai vedem celebrul curaj scoțian!

I-a mai turnat și lui Kitty și a ridicat din sprânceană la ea.

Fără să spună nimic, ea a ridicat păhărelul la gură și l-a golit, cu ochii lipiți de cei ai lui Drummond.

O oră mai târziu, după ce a dansat cu Lachlan diverse dansuri scoțiene în uralele spectatorilor, Kitty se pregătea să mai golească un păhărel, când Drummond a pus mâna pe el.

– Ajunge, domnișoară McBride. Cred că e timpul să mergem acasă.

– Dar… prietenii mei…

– Vă promit că vă mai aduc în altă zi, numai că acum chiar trebuie să ne întoarcem acasă. Altfel o să creadă mama că v-am răpit.

– Da, dacă eram mai tânăr cu câțiva ani, a intervenit Lachlan, și eu aș face la fel. Kitty a noastră e o frumusețe, zău așa! Și nu-ți face griji, fătucă, o să te descurci de minune în Australia.

În vreme ce Kitty încerca și eșua să se ridice, Drummond a ajutat-o și Lachlan a pupat-o afectuos pe amândoi obrajii.

– Crăciun fericit! Și ține minte: dacă ai necazuri vreodată, Lachlan e mereu la dispoziția ta!

Kitty nu a reținut mare lucru din drumul spre casă cu șareta, cu toate că simțea brațul lui Drummond care o sprijinea de mijloc. Apoi, probabil că a adormit, căci următorul lucru de care-și aducea aminte era că cineva o purta pe brațe în conacul Alicia Hall și sus pe scări, înainte să o așeze ușor pe pat.

– Mulțumesc frumos, a murmurat ea, înainte să sughițe. Ești un om foarte bun.

Capitolul 9

Kitty s-a trezit ameţită pe întuneric, cu senzaţia c-o călcau pe cap o turmă de elefanţi. S-a ridicat în şezut şi s-a strâmbat, pentru că elefanţii îi făceau creierii terci cu picioarele lor enorme şi îi venea stomacul în gât.

Kitty s-a aplecat pe o parte şi a vărsat pe jos. A gemut şi s-a întins spre sticla cu apă de lângă pat, din care a băut repede, înainte să se prăbuşească pe perne, încercând să se dezmeticească, ca apoi să regrete nespus că a şi reuşit.

– O, Doamne, ce-am făcut? a şoptit ea, îngrozită la gândul că va da ochi cu doamna McCrombie, care o fi fost ea prietenă cu băutura, dar sigur nu ar fi apreciat ca „însoţitoarea“ ei să bea whisky prin baruri şi să cânte balade scoţiene.

Totul era infernal. Kitty a închis ochii şi a hotărât că cel mai bine era să se culce la loc. S-a trezit din nou auzind nişte voci şi scârbită de duhoarea de vomă stătută din cameră. Era încă pe vapor? Fusese furtună? S-a ridicat în şezut, cel puţin uşurată că turma de elefanţi părea să se fi mutat din capul ei pe alte pajişti. În cameră era beznă şi Kitty s-a întins să aprindă lampa cu gaz de lângă pat, observând imediat balta de vomă pe podea.

– O, Doamne! a şoptit ea, ridicându-se pe picioarele de plastilină.

Îi bubuia capul dacă încerca să-l ţină drept, dar a reuşit să ajungă clătinându-se la chiuvetă, de unde a luat nişte cârpe de muselină şi ligheanul smălţuit, ca să încerce să cureţe mizeria. A vârât cârpele murdare în lighean, întrebându-se ce naiba să facă cu ele. Uşa a scârţâit şi, când s-a întors, l-a văzut pe Drummond în prag.

– Bună seara, domnişoară McBride. Sau pot să-ţi spun Kitty, mândria Scoţiei şi a hotelului The Edinburgh Castle?

– Vă rog…

– Te tachinam doar, domnişoară McBride. În Australia se poartă, după cum sigur ai descoperit şi tu. Cum te simţi?

– Cred că se vede cu ochiul liber, a spus ea, uitându-se la ligheanul cu vomă pe care-l ținea pe genunchi.

– Atunci nu înaintez, pe de-o parte din cauza mirosului de-aici – și îți sugerez ca, atunci când cobori, să deschizi ușile terasei – dar, în mod special, pentru că nu ar fi îngăduit să fiu găsit în dormitorul unei doamne. Le-am spus și mamei, și mătușii că, din cauza faptului că nu am avut grijă de tine, ai făcut insolație în timp ce erai la cumpărături în oraș, motiv pentru care nu te simți suficient de bine încât să vii la cină.

Ea și-a plecat ochii jenată.

– Mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi, Kitty. Adevărul e că eu ar trebui să-ți cer scuze. Nu ar fi trebuit să te încurajez să bei primul pahar, darămite al doilea și al treilea, mai ales pe căldură, când știam că nu ești obișnuită nici cu una, nici cu alta.

– Nu pusesem niciodată picătură de alcool în gura mea, a șoptit Kitty. Și mor de rușine din cauza comportamentului meu. Dacă m-ar fi văzut părinții...

– Dar nu te-au văzut. Iar de la mine nici nu va afla nimeni vreodată. Crede-mă, Kitty, când ești departe de familie, uneori e plăcut să fii tu însuți. Așa... Agnes o să urce imediat cu niște ciorbă și să-ți ia ligheanul pe care-l ții spre mine ca pe un orfan dickensian.

– Nu mai beau cât oi trăi!

– Mă rog, cu toate că astăzi m-am distrat cum n-am mai făcut-o de mult, mă consider răspunzător pentru suferința ta de-acum. Încearcă să te odihnești și să bei zeama aia. Mâine e ajunul Crăciunului și ar fi păcat să-l ratezi. Noapte bună!

Drummond a închis ușa și Kitty a pus pe jos ligheanul urât mirositor, cuprinsă de groază și de umilință. Ce spunea tatăl ei în astfel de situații? Poate nu neapărat în această situație, a băgat de seamă strâmbându-se, dar o învățase de copil ca, atunci când faci o greșeală, să ții fruntea sus și să înveți din ea. Așa că, a decis ea, în seara asta nu va sta pe loc ca să-l lase pe Drummond să creadă că era ea fata fragilă neinvitată la bal. În schimb, avea să coboare ca să ia cina cu toată lumea.

Îi arăt eu lui, și-a spus, în timp ce a tras aer în piept și s-a legănat spre dulap. Până să bată Agnes, servitoarea, la ușă, era îmbrăcată și își pieptăna părul transpirat într-un coc prins în vârful capului.

– Cum vă simțiți, domnișoară McBride? a întrebat Agnes.

Fata era chiar mai tânără decât Kitty și vorbea cu accent puternic irlandez.

– Mi-am revenit, mulțumesc, Agnes. Când cobori, îi spui, te rog, doamnei Mercer că vin și eu la masă?

– Sunteți sigură, domnișoară? Mă scuzați că îndrăznesc, dar sunteți cam verde la față și nu ar fi frumos să mergeți bolnavă la masă, a sfătuit-o Agnes, încrețindu-și nasul din cauza mirosului din lighean, pe care l-a acoperit cu o cârpă curată.

– Mă simt foarte bine, mulțumesc. Și îmi cer scuze pentru asta, a adăugat, cu un gest spre lighean.

– Ah, nu vă faceți probleme! Am avut parte de lucruri mai rele până să instaleze toaletă aici, i-a explicat Agnes, dându-și ochii peste cap.

Zece minute mai târziu, Kitty cobora gingaș pe scară, în speranța că nu făcea o mare greșeală, având în vedere că-i venea greață de la mirosul pinului. L-a văzut pe Drummond lângă scară, cu brațele încrucișate, admirând pomul de Crăciun.

– Bună seara, a spus ea, coborând ultima treaptă. Am decis că mă simt destul de bine să iau masa cu voi.

– Serios? Și cine sunteți, mă rog?

– Eu… vă rog, nu mă tachinați, l-a implorat. Știți foarte bine cine sunt.

– Vă asigur că nu am fost prezentați oficial, cu toate că îmi imaginez că sunteți domnișoara Kitty McBride, însoțitoarea mătușii mele.

– Doar știți asta, domnule, vă rog, nu glumiți cu mine. Dacă e tot o glumă, pedeapsă pentru mai devreme… doar…

– Domnișoară McBride, ce mă bucur să te văd pe picioare după criza de insolație!

Acum, Kitty își dădea seama cât de rău se simțea, căci un alt Drummond și-a făcut apariția din salon, amuzat și cu o privire care parcă o avertiza.

– Dă-mi voie, te rog, să ți-l prezint pe fratele meu, Andrew, a continuat el. După cum ți-ai dat seama probabil, suntem gemeni, deși Andrew s-a născut cu două ore înaintea mea.

– Ah! a exclamat Kitty, mulțumind Domnului că Drummond sosise la momentul potrivit, înainte să-i dezvăluie ceva lui Andrew. Iertați-mă, domnule, nu mi-am dat seama.

– Vă rog să nu vă faceți griji, domnișoară McBride! Vă asigur că e o greșeală normală. Andrew s-a îndreptat spre ea și a întins mâna. Sunt foarte încântat de cunoștință și de faptul că vă simțiți suficient de bine să luați

masa cu noi în seara asta. Pot să vă conduc în salon? Trebuie să vă fac cunoștință cu tata.

Kitty l-a luat pe Andrew de brațul oferit și și-a dat seama că încă îi tremurau picioarele. L-a surprins pe Drummond care-i făcea cu ochiul, dar a întors capul și l-a ignorat.

Masa era decorată festiv: suporturi aurii și elegante pentru șervete și rămurele de brad cu globulețe roșii cuibărite în ele, care sclipeau la lumina lumânărilor. Kitty se uita fascinată la familia Mercer care spuneau rugăciunea în germană, înainte ca Andrew să aprindă a patra lumânare dintr-o coroană complexă, așezată în centrul mesei.

În timp ce se așezau cu toții, Andrew i-a surprins privirea curioasă.

– Sunt lumânări de Advent, i-a explicat el. Părinții mei au fost atât de buni, încât să mă aștepte să mă întorc acasă, pentru a aprinde eu ultima lumânare înainte de ajunul Crăciunului. A fost dintotdeauna plăcerea mea să fac asta când eram mic. E o veche tradiție luterană germană, domnișoară McBride, a adăugat el.

În timp ce se serveau preparatele din vită, Kitty a reușit să înghită doar mușcând câte puțin și mestecând bine, timp în care îi studia pe furiș pe gemeni. Chiar dacă fizic erau identici, cu părul negru și ochii albaștri, personalitățile lor erau complet diferite. Andrew părea mult mai serios și mai gânditor. Stătea lângă ea și îi punea întrebări politicoase despre viața ei din Edinburgh.

– Trebuie să-mi cer scuze în numele fratelui meu. Ar fi trebuit să știe că soarele la prânz este mult prea puternic pentru orice tânără doamnă, mai ales una nou-venită pe aceste tărâmuri.

Andrew s-a încruntat la Drummond peste masă, iar acesta a ridicat nonșalant din umeri.

– Doar mă cunoști, dragă frate. Sunt complet iresponsabil. Ce bine de tine că-l ai pe Andrew să aibă grijă de tine acum, domnișoară McBride! a adăugat Drummond.

În capul mesei stătea Stefan Mercer, tatăl gemenilor. Avea aceiași ochi albaștri ca fiii săi, dar era puțin mai corpolent și avea o chelie generoasă cu pistrui în creștetul capului. A povestit cum venise familia lui pe țărmurile australiene, cu șaptezeci de ani în urmă.

– Poate știți deja că mulți dintre înaintașii noștri au venit inițial în Adelaide pentru că asta le permitea să-l venereze pe Domnul nostru în orice

religie doreau. Bunica mea era germană și s-a alăturat unei mici așezări pe nume Hahndorf, pe dealurile Adelaidei. Bunicul era prezbiterian din Anglia și aici s-au cunoscut și s-au îndrăgostit. Australia e o țară cu mintea liberă, domnișoară McBride și eu unul nu mai ader la nici o doctrină anume, dintre cele create de om. Ca familie, mergem la catedrala anglicană din oraș. Mâine-seară mergem acolo la slujba de la miezul nopții. Sper să ne puteți însoți.

– Va fi o plăcere, a spus Kitty, emoționată că Stefan era evident tulburat că nu era o biserică prezbiteriană.

Chinuindu-se să mănânce desertul – o delicioasă tartă cu fructe și frișcă adevărată – Kitty îi asculta pe cei trei bărbați care vorbeau despre afacerile familiei, ce păreau să aibă mult de-a face cu ceva pe nume „manta“ și câte tone aduseseră echipele pe ceva numit „lughere“. Drummond vorbea de „inspecții“, ceea ce, presupunea ea, era cumva legat de „capete“ de vite. Cel mai bun „păstor“ al lui nu mai se întorsese și Drummond a anunțat, fără urmă de ironie, că acesta fusese „tăiat bucăți de către negri și pus în oală la fiert“.

Cum stătea în casa asta elegantă și confortabilă, Kitty își spunea cât de extraordinar era că astfel de lucruri se petreceau dincolo de periferia unui oraș, care, prin comparație cu străzile din Leith, era foarte monden.

– Probabil că ți se pare o conversație șocantă, a spus Drummond, reflectându-i gândurile.

– Am citit o carte de Darw… Kitty s-a oprit, neștiind dacă Drummond ar fi apreciat… un autor care a petrecut mult timp în țara asta și care a menționat astfel de lucruri. Băștinașii chiar îi trag în țeapă pe oameni?

– Din păcate, da. Drummond a coborât glasul. După părerea mea, asta se întâmplă doar din cauza provocărilor severe din partea invadatorilor nedoriți. Triburile aborigene se află pe teritoriul lor de mii de ani, probabil că reprezintă cea mai veche populație indigenă din lume. Pământul lor și stilul lor de viață au fost luate cu asalt chiar sub nasul lor. Dar... Drummond s-a abținut să continue. Un astfel de subiect ar trebui discutat cu altă ocazie.

– Desigur, a spus Kitty, începând să-l placă puțin pe Drummond. Apoi și-a întors atenția spre Andrew: Unde locuiți?

– Sus, pe coasta de nord-vest, într-o așezare pe nume Broome. Recent, am început să mă ocup de afacerea cu perle a tatei. Este o… parte interesantă a

țării, cu istorie îndelungată. Avem chiar și urma unui dinozaur într-o stâncă, care se poate vedea când e reflux.

– Dumnezeule! Ce mi-ar plăcea să văd așa ceva! E departe Broome? Poate m-aș putea duce cu trenul.

– Din păcate, nu, domnișoară McBride. Andrew s-a abținut să nu râdă de ea. Pe mare v-ar lua câteva zile, cel puțin, iar cu cămila și mai mult.

– Desigur, a răspuns Kitty, jenată de naivitatea ei geografică. Chiar dacă teoretic cunosc dimensiunile țării, e greu de crezut că poate dura atât de mult traversarea ei. Sper să am la un moment dat șansa să trec de limitele orașului, chiar dacă numai pentru a atinge o piatră care se află aici de la începutul lumii. Am auzit că există multe urme de inscripții și picturi interesante pe multe din ele.

– Într-adevăr, așa este, deși în privința asta, mai ales când vorbim de zona Ayers Rock, fratele meu este cel care se pricepe. E aproape, cel puțin în termeni australieni, de locul în care se ocupă de creșterea vitelor noastre.

– Mi-ar plăcea să vizitez formațiunea stâncoasă într-o zi. Am citit despre ea, s-a bucurat Kitty.

– Să înțeleg că te pasionează istoria antică și geologia, domnișoară McBride?

– Mă interesează foarte mult felul în care... – Kitty s-a controlat încă o dată – a ajuns Dumnezeu să ne așeze aici, domnule Mercer.

– Te rog, spune-mi Andrew. Și da, este într-adevăr fascinant. Și poate, pe timpul ședерii lor aici, a continuat Andrew ridicând tonul și adresându-i întrebarea doamnei McCrombie, mătușa Florence și domnișoara McBride ar putea să facă o călătorie cu vaporul pe coasta de nord-vest? După ce se încheie sezonul umed în martie, bineînțeles.

– Florence dragă, nici să nu te gândești, a intervenit Edith dintr-odată. Ultima oară când m-am dus la Broome, a fost ciclon și vaporul a eșuat chiar după Albany. Fiul meu cel mare locuiește într-un orășel complet necivilizat, plin de negri, gălbejiți și Dumnezeu știe ce alte naționalități – niște hoți și niște vagabonzi cu toții! Am jurat să nu mai calc în locul ăla!

– Ei, hai, hai, draga mea! Stefan a pus mâna pe antebrațul soției. Să nu fim necreștini, mai ales în perioada asta a anului. Broome e cu certitudine neobișnuit, domnișoară McBride, o amestecătură de toate crezurile și culorile. Personal, mi se pare fascinant și am trăit acolo zece ani când îmi puneam pe picioare afacerea cu perle.

– E un oraș lipsit de moralitate și uitat de Dumnezeu, dominat de disperați după averi și lacomi care nu-și doresc decât să-și potolească pofta asta! i-a întrerupt Edith din nou.

– Și totuși, nu asta reprezintă Australia, mamă? a întrebat Drummond tărăgănat. Și, a continuat el arătând spre salonul enorm și spre conținutul mesei, noi nu suntem la fel?

– Cel puțin, noi ne purtăm civilizat și avem valori creștine sănătoase, a contracarat Edith. Du-te dacă vrei, soră dragă, dar nu te voi însoți. Bun, doamnelor, ne retragem să-i lăsăm pe bărbați să fumeze și să discute partea neplăcută a Australiei?

– Vă rog să mă iertați, a spus Kitty câteva secunde mai târziu, în timp ce stătea cu Edith și cu Florence în holul de la intrare. Încă nu mă simt foarte bine și aș vrea să fiu în stare bună mâine-seară, de Crăciun.

– Desigur. Noapte bună, domnișoară McBride! i-a urat Edith laconic, cumva ușurată.

– Somn ușor, dragă Kitty! a strigat doamna McCrombie, pornind după sora ei spre sufragerie.

În camera ei, Kitty a ieșit pe terasă și a ridicat ochii spre stele, căutând steaua Betleemului, pe care o privea mereu cu surorile ei în ajunul Crăciunului. Aici nu o vedea pe cerul nopții, poate pentru că în Adelaide erau foarte mult înaintea orei britanice.

A intrat în cameră și a lăsat ușile spre terasă întredeschise, pentru că încă mirosea urât. Cu îndrăzneală, fiindcă noaptea era foarte călduroasă, Kitty a ignorat cămașa de noapte și s-a băgat în pat în lenjeria intimă.

***

Soarele dogoritor a trezit-o de dimineață. S-a ridicat în șezut și și-a dat seama că era ajunul Crăciunului. Se pregătea să coboare din pat când ceva enorm și maro a căzut din tavan pe cearșaful care îi acoperea coapsele. Creatura s-a grăbit să se ascundă imediat pe burta ei și Kitty a scos un țipăt sfâșietor, observând că era un păianjen gigantic păros. Încremenită pe loc în timp ce acesta mergea spre pieptul ei, a țipat din nou, fără să-i pese cine o auzea.

– Ce dracu' se întâmplă? a exclamat Drummond, care a apărut în cameră și s-a uitat la ea, depistând problema pe loc.

Cu un singur gest, păianjenul supărător a fost ridicat de unul dintre multele picioare, zbătându-se în mâna lui Drummond care ieșea cu el pe terasă. Sub privirile ei, a aruncat dihania peste balustradă, apoi s-a întors înăuntru și a închis ferm ușa după el.

– Asta se întâmplă dacă le lași deschise, a certat-o el cu degetul cu care ținuse, laolaltă cu cel mare, prădătorul.

– Tu mi-ai spus să le las deschise! a ripostat Kitty, puțin cam tare.

– Un pic, asta sugeram, nu toată noaptea. Mă rog, asta-i bună! S-a uitat urât la ea. Mă trezesc din somn cum se crapă de ziuă în ajunului Crăciunului ca să salvez o doamnă la necaz și, în loc de mulțumire, mai și țipă la mine!

– Era... otrăvitor?

– Cine, păianjenul vânător? Nu. Uneori te mai mușcă, dar sunt foarte prietenoși. Sunt doar niște creaturi mari și urâte care își fac bine treaba de a ține sub control populația de insecte. Nu se compară cu ce întâlnești pe Teritoriul Nordic unde locuiesc eu. Closetul din curte – toaletă pe limba ta – e plin de ei și unii sunt periculoși. A trebuit să sug otrava de câteva ori din păstorii mei. Rele creaturi cele cu spate roșu.

Kitty, cu inima bubuind, dar revenindu-și în simțiri, a hotărât că Drummond se bucura să-i ofere șocuri.

– Acolo e altă viață, a mai spus el, de parcă îi citea gândurile. E o chestiune de supraviețuire. Te întărește.

– Nu mă îndoiesc.

– Bun, păi atunci te las să mai dormi, având în vedere că e doar cinci și jumătate dimineața. A dat din cap către ea și s-a îndreptat spre ușă. Și apropo, domnișoară McBride, pot să te întreb dacă dormi mereu în furou? Mama ar fi îngrozită.

Rânjind, Drummond a ieșit din dormitor.

***

Trei ore mai târziu, la micul dejun, în timp ce mâncau pâine prăjită și un gem delicios de căpșune, doamna McCrombie a scos un pachet mare pe care i l-a dat lui Kitty.

– Pentru tine, draga mea, a spus zâmbind. Mama ta m-a rugat să-l păstrez până la Crăciun. Știu ce dor ți-a fost de casă și sper să te aline când te gândești la Scoția.

– Ah…

Kitty ținea pachetul greu în mâini și i-au dat lacrimile, dar a clipit ca să și le rețină.

– Haide, deschide-l, copilă! Umblu cu el de săptămâni întregi și mă întreb ce e.

– Să nu aștept până mâine? a întrebat Kitty.

– Tradiția germană spune să deschizi darurile în seara ajunului, a răspuns Edith. Chiar dacă le păstrăm pentru diseară. Te rog, draga mea, deschide-l!

Kitty a desfăcut hârtia maro și a scos diverse lucruri, încântată foc. Era o cutie de tablă în care se afla celebra pâine de casă făcută de mama ei, funde de la surorile ei, felicitări și desene. Tatăl ei îi trimisese o carte de rugăciuni legată în piele, pe care Kitty a pus-o la loc în cutie, fără ca măcar să citească ce scria în ea.

Și-a petrecut restul dimineții oferindu-și serviciile în casă, arătându-i negresei care servea în bucătărie cum să frământe carnea tocată și să facă chiftele, pentru că doamna McCrombie adusese cu ea carnea în cutii mici de fursecuri. Aparent, în seara aceea urmau să mănânce gâscă, iar curcanul se afla în camera frigorifică, pregătit pentru ospățul din ziua de Crăciun. În arșița cumplită a după-amiezii, Kitty a trimis mesaje de dragoste familiei care se trezea în ajun și se gândea la surorile ei, care aveau să se bucure în așteptarea următoarelor două zile pline de evenimente. Extenuată după petrecerea alcoolică de ieri, a tras un pui de somn și s-a trezit cu o bătaie în ușă.

– Intră! a spus amețită.

A apărut Agnes, care adusese pe brațe niște straturi de mătase împăturită.

– De la doamna McCrombie, domnișoară. E cadou de Crăciun și a zis s-o purtați diseară la cină.

Kitty o vedea pe Agnes cum atârna rochia în exteriorul dulapului și i se părea cea mai frumoasă din câte văzuse vreodată, dar se îngrijora că nu va putea să-și ridice brațele, de teamă să nu i se vadă petele de sudoare la subraț.

Familia s-a adunat în salon la ora cinci și Kitty a fost prezentată celebrei bunici Alicia Mercer, care nu era defel cum se așteptase fata. În loc să aibă veșnica mutră nemulțumită care o definea pe Edith, figura durdulie a Aliciei era încrețită în pliuri plăcute și ochii albaștri sclipeau de bucurie. Era trist totuși, și-a spus Kitty, că nu putea să poarte măcar o discuție cu ea, fiindcă Alicia vorbea în principal germană, în ciuda faptului că trăia de mulți ani în

Adelaide. Andrew a tradus scuzele Aliciei pentru puțina engleză pe care o vorbea, dar atingerea caldă a mâinilor ei era suficientă să înțeleagă că era bine-venită în ceea ce fusese inițial casa Aliciei.

Se minuna cu câtă ușurință schimbau gemenii limba, în vreme ce făceau conversație și în germană, și în engleză. Era emoționată și de faptul că toată lumea fusese amabilă și ținuse seama și de ea când s-au împărțit cadourile. Edith și Stefan i-au oferit un pieptene de fildeș, Andrew – niște cercei micuți cu perle și Drummond – un bilet scris de mână și lipit de un pachet.

Dragă domnișoară McBride,

Biletul este menit să-ți spună că adevăratul tău cadou de Crăciun se află la fundul dulapului din camera ta. Promit că nu e un păianjen viu.

Drummond

I-a privit expresia amuzată în timp ce citea, apoi a tras de fundă și a zâmbit.

– Mulțumesc, Drummond. Culoarea e frumoasă și o voi folosi ca să-mi tai părul mai târziu.

– Ți se asortează cu ochii, a șoptit el, când toată conversația s-a mutat la cadoul pe care Edith îl primea de la soțul ei.

– Draga mea, Crăciun fericit! Stefan a sărutat-o pe obraji. Sper să-ți placă.

Înăuntru se afla o perlă absolut superbă, prinsă de un lanț delicat de argint. Suprafața opalescentă și netedă sclipea abundent în ultimele raze ale soarelui care apunea grăbit.

– Doamne! a exclamat Edith, în timp ce sora ei i-l prindea la gât. Alte perle.

– Dar asta e specială, draga mea. E cea mai bună din colecția de anul ăsta. Nu-i așa, Andrew?

– Da, tată. Însuși T.B. Ellies a declarat-o, mamă. Anul ăsta nu s-a găsit alta mai mare pe fundul mării din Broome.

Kitty nu-și putea lua ochii de la mărgica strălucitoare, care dansa pe pieptul generos al lui Edith. Se minuna atât de dimensiunea prețioasei bijuterii, cât și de indiferența cu care păruse s-o primească Edith.

– Îți plac perlele? a întrebat-o Andrew, care ședea lângă ea pe șezlongul de catifea.

– Le ador, a răspuns. La Leith, întotdeauna deschideam cochiliile în căutarea lor, dar bineînțeles că nu am găsit niciodată nici una.

– Nu, și mă îndoiesc că ai fi găsit vreodată. Au nevoie de un anume climat și de o anumită specie de stridie, ca să nu mai vorbim de mulți, mulți ani până să dea rod.

După deschiderea cadourilor, toată lumea s-a retras să se schimbe pentru cină și Kitty a profitat de ocazie ca să vadă ce anume hotărâse Drummond să-i dăruiască de Crăciun. Știindu-l, probabil o sticlă de whisky sau un păianjen vânător în ramă. Pachetul era atât de micuț, încât i-a luat o grămadă de timp să răscolească după el până când l-a găsit. Era o cutie simplă, legată cu o fundă simplă. A deschis-o ușor și înăuntru a găsit o pietricică gri.

A scos-o din cutie și i-a simțit răcoarea în palma încinsă, uluită de motivul pentru care îi oferise așa ceva. Era ca orice altă pietricică pe care o putea găsi pe plaja din Leith, simplă și gri, și nici dacă o ridica în lumină nu observa să aibă măcar niște striații interesante.

Dar, când a întors-o, a văzut că avea o inscripție pe cealaltă parte. Fascinată, și-a trecut degetele peste marginile și adânciturile rotunjite de vreme și de nenumărate atingeri, dar nu reușea să deslușească vreo formă sau vreun cuvânt.

A pus-o în dulăpiorul de lângă pat și a regretat sentimentele urâte pe care le nutrise mai devreme față de darul lui Drummond. A chemat-o pe Agnes ca s-o ajute cu rochia cea nouă și să-i prindă nasturii infimi de perlă înșirați pe tot spatele ei, până la gât. Îi era deja prea cald și legată precum proverbialul curcan de Crăciun, dar reflexia din oglindă compensa pentru aceste neajunsuri. Culoarea mătăsii îi sublinia perfect ochii, care acum străluceau cu o nuanță de turcoaz. În timp ce Agnes îi prindea funda de la Drummond în bucle, Kitty și-a dat cu roșu în obraji, s-a ridicat și a coborât la petrecere.

– Măi, măi, arăți superb în seara asta, domnișoară McBride! a spus doamna McCrombie, cu aerul mândru al unei cloști. Știam eu că ți se potrivește de minune culoarea de cum am văzut-o.

– Mulțumesc foarte mult, doamnă McCrombie. E cel mai de seamă cadou de Crăciun pe care l-am primit vreodată, a răspuns Kitty febril, în timp ce alți oaspeți sunau la ușă și intrau în salon să se alăture celor care sosiseră deja.

– Cel mai de seamă, da? s-a auzit încet o voce în spatele ei. Ești încântată, nu mă îndoiesc.

Era Drummond, foarte elegant în costumul de seară.

– Eram doar politicoasă. Mulțumesc pentru fundă… și pentru piatră, dar trebuie să mărturisesc, habar nu am ce reprezintă.

– Aceea, draga mea domnișoară McBride, este un lucru foarte rar și prețios. Se numește piatră de *tjurunga* și pe vremuri a aparținut unui băștinaș din tribul aborigen Arrernte. Se pare că a fost cel mai valoros lucru al lui, primit la inițierea sa ca bărbat, ca simbol al responsabilităților deosebite.

– Dumnezeule! a exclamat Kitty și apoi a mijit ochii. Nu ai furat-o, nu?

– Drept cine mă iei? De fapt, am găsit-o acum câteva săptămâni, când traversam brusa australiană, venind de la ferma de vite aici. Am dormit într-o peșteră și acolo am găsit-o.

– Sper că persoana căreia i-a aparținut să nu-i ducă lipsa.

– Sunt sigur că a murit de mult și că nu se va plânge. Drummond a întins mâna spre o tavă cu băuturi care trecea pe lângă ei și de pe care a luat două pahare. Așa, domnișoară McBride, pot să-ți ofer puțin sherry?

Kitty i-a observat sclipirea din ochi și a refuzat.

– Nu, mulțumesc.

– Trebuie să recunosc că arăți deosebit în seara asta, a mai spus și a dat pe gât băutura, înainte să o bea și pe cea pe care o refuzase ea. Crăciun fericit, Kitty! a exclamat cu blândețe. Până acum, a fost o adevărată… aventură să te cunosc.

– Domnișoară McBride…

Kitty s-a întors și l-a găsit pe Andrew lângă ea și i s-a părut cu totul deconcertant să vadă gemenii în aceeași cameră cu ea. Parcă vedea dublu.

– Bună seara, Andrew, și mulțumesc pentru cerceii frumoși. Îi port în seara asta.

– Mă bucur să văd că se asortează cu minunata ta rochie. Pot să-ți ofer un mic sherry în cinstea sărbătorii de Yuletide[15]?

– Domnișoara McBride nu bea. Nici nu pune gura pe alcool, nu-i așa? a murmurat Drummond lângă ea.

A traversat camera și Kitty s-a întrebat care va fi momentul în care-l va plesni, numai ca să-i șteargă rânjetul înfumurat de pe față. Curând, oaspeții s-au adunat în salonul pregătit pentru un ospăț somptuos: gâscă friptă, cartofi copți tradițional și chiar și *haggis*, pe care doamna McCrombie îl ținuse în camera frigorifică a vaporului pe durata călătoriei. Uitându-se la

hainele frumoase și la bijuteriile femeilor, Kitty și-a dat seama că petrecea seara de Crăciun cu *crème de la crème* din societatea din Adelaide. În dreapta ei ședea un domn german care vorbea impecabil engleza și care-i povestea despre afacerea lui – fabrica de bere și podgoriile sale, care aparent prosperaseră pe Dealurile Adelaide.

– Climatul este similar cu cel din sudul Franței și strugurii cresc bine. Ține minte ce spun: în câțiva ani, lumea va cumpăra vin australian. Asta – s-a întins spre o sticlă ca să-i arate – este de-a noastră. Pot să te conving să guști un strop?

– Nu, mulțumesc, domnule, a spus ea încet, neputând suporta încă o privire a lui Drummond care stătea în fața ei la masă.

Odată ce s-a terminat cina, câțiva s-au adunat în jurul pianului și au cântat „Stille Nacht" în germană, apoi colinde de Crăciun britanice. Când s-a terminat repertoriul, Edith, care deja dăduse dovadă de un talent surprinzător la pian, s-a întors către fiul ei cel mare.

– Andrew, nu vrei să ne cânți ceva?

Adunarea l-a aplaudat politicos, invitându-l la pian.

– Iertați-mă, doamnelor și domnilor, dar nu am mai exersat. După cum vă puteți imagina, nu prea am ocazia să cânt la Broome, a spus Andrew. Voi cânta „Ev'ry Valley", din „Mesia" lui Handel.

– Iar eu voi face tot posibilul să-l acompaniez.

– Doamne, ce voce! a șoptit vecinul producător de vin, după ce a terminat Andrew de cântat și toată lumea a început să-l aplaude. Poate că ar fi putut fi cântăreț de operă profesionist, dar viața... și tatăl lui au avut alte planuri. Cam asta e Australia, a adăugat încet. Multe oi, vite, bogății căpătate pe nedrept, dar cultură slabă. Țara noastră se va schimba într-o zi, nu uita ce spun!

Deja se făcuse unsprezece seara și majordomii își conduceau musafirii la trăsurile care porneau rând pe rând spre centrul orașului, la slujba de la miezul nopții.

Catedrala Sf. Petru era o priveliște impunătoare, cu spirale gotice complexe care se ridicau spre cer și cu lumina caldă a lumânărilor care se revărsa pe ferestrele cu vitralii. Drummond și-a condus mama și mătușa în catedrală, în timp ce Andrew o ajuta pe Kitty să coboare din trăsură.

– Ai o voce frumoasă, i-a spus ea.

– Mulțumesc. Toată lumea îmi spune asta, dar probabil că nu apreciem ceea ce avem deja. Dincolo de a distra musafirii părinților de sărbători, este un talent inutil, a comentat Andrew, în timp ce urcau treptele catedralei, pe urmele celorlalți.

Interiorul bisericii era la fel de impresionant, cu arcade și bolți înalte în jurul stranelor. Slujba, pe care tatăl ei ar fi numit-o *high church*[16], s-a ținut în aroma tămâii care-i învăluia pe clericii îmbrăcați în genul de veșminte țesute cu aur, de care Ralph și-ar fi bătut joc. Kitty s-a dus la Sfânta Împărtășanie și a îngenuncheat la altar între Drummond și Andrew. Se gândea că cel puțin nu-i înghețau picioarele de frig, cum se întâmpla de obicei în biserica tatălui ei din Leith, în ajunul Crăciunului.

– Ți-a plăcut? a întrebat-o Andrew la ieșire.

– Sunt de părere că pe Domnul nostru nu îl interesează unde și cum Îl venerezi, atâta timp cât Îi ridici numele în slăvi, a răspuns Kitty cu tact.

– Asta dacă există Dumnezeu. Ceea ce eu, personal, mă îndoiesc, a răsunat vocea lui Drummond din întunericul din spatele ei.

Kitty s-a retras mai târziu în camera ei și, după ce a verificat că ușile terasei erau bine închise și după ce a cercetat tavanul și colțurile în căutarea monștrilor păroși cu opt picioare care ar fi putut decide să se bage în pat cu ea, a hotărât că fusese o zi foarte interesantă.

Capitolul 10

Între Crăciun și Revelion – sau, cum îl numeau cei de-aici, ajunul Anului Nou – au tot făcut plimbări ca locuitorii de la Alicia Hall să se distreze. Au făcut picnic la Elder Park și au ascultat o orchestră care cânta în pavilion, apoi, a doua zi i-a găsit la grădina zoologică din Adelaide. În timp ce Kitty se bucura să observe diverșii prizonieri blănoși, precum oposumi cu ochi mari și adorabilii koala, Drummond se amuza trăgând-o spre casa reptilelor ca să-i arate șerpii. Făcea tot posibilul să-i indice pe cei benigni și pe cei letali.

– Pitonii sunt destul de inofensivi, dar tot te mușcă rău dacă din greșeală calci pe ei. Cei maro, australieni, sunt greu de văzut pe pământ și sunt cei mai veninoși. Și, a arătat spre geam, ăla cu dungi, înfășurat pe crenguța din colț. E șarpele-tigru și mușcă foarte rău. Șerpii te supără numai dacă-i superi tu, așa să știi, a adăugat el.

Drummond i-a sugerat lui Kitty să facă o plimbare cu elefantul, mândria grădinii zoologice din Adelaide. Kitty a fost ridicată fără pic de eleganță pe spatele cenușiu și încrețit al pahidermului ei. Călare pe el, se simțea ca o nevastă de maharajah hindusă, căci văzuse astfel de fotografii.

– Stai să vezi cum e pe cămilă, aia da plimbare cu hopuri! a strigat Drummond la ea.

În seara aceea s-a întors acasă și a scris imediat familiei, ca să le povestească cum călărise ea un elefant în cel mai puțin probabil loc.

A venit Revelionul și Kitty a aflat că petrecerile erau întotdeauna găzduite de Edith.

– În fiecare an ne pune să trecem prin asta, a mormăit Drummond la micul dejun în acea dimineață. Insistă să ne purtăm tartanul.

– În Edinburgh, asta se poartă tot anul, a răspuns Kitty.

– Tocmai asta e, domnișoară McBride. Eu m-am născut și am crescut în Australia, nu am călcat vreodată în Scoția și, de fapt, mai mult, nici nu am de gând. Dacă ar afla băieții de la Kilgarra că țopăi în fustă în seara asta, asemenea unei fete, atunci să vezi ce m-ar aștepta.

– Cu siguranță, nu e o tragedie să o mulțumești pe mama ta, a intervenit Andrew. Nu uita că ea acolo s-a născut și îi e dor de țara ei. Și sunt sigură că i-ar plăcea și domnișoarei Kitty.

– Nu m-am gândit să-mi aduc tartanul de clan, și-a mușcat ea buza.

– Sunt sigur că îți poate împrumuta mama unul de-al ei. Are un dulap care dă pe dinafară. Scuză-mă. Drummond s-a ridicat. Am treabă în oraș înainte să plec în Europa.

– Fratele tău pleacă în Europa? l-a întrebat Kitty pe Andrew, după ce a ieșit Drummond din încăpere.

– Da. Mâine, cu tata, a răspuns el. Drummond vrea să cumpere niște vite, fiindcă a cam rămas fără o parte din ele, din cauza secetei și a sulițelor băștinașilor, iar tata are niște perle magnifice de vânzare, din recolta de anul ăsta și nu are încredere s-o facă altcineva în locul lui. Și-apoi, în nord e sezonul ploios și nu e deloc confortabil acolo. Lugherele noastre din Broome stau mai mult în port din cauza sezonului de cicloane. Curând o să mă întorc la cârma vasului, ca să zic așa. Ultimii trei ani i-am petrecut acolo învățând meserie de la tata și de-acum încolo o să mă ocup eu de afacerea asta, înainte să divorțeze mama de el, din motive de dezertare.

Andrew i-a zâmbit pieziș lui Kitty.

– Îmi aduc aminte când a spus că nu i-a plăcut la Broome.

– Acum zece ani, când a locuit mama acolo, era greu pentru o femeie, dar pe măsură ce se dezvoltă industria de perle, se dezvoltă și orașul. Și cu o societate atât de pestriță, nu ai cum să te plictisești niciodată. E adevărat că e un gust dobândit, dar, în ce mă privește, mi se pare interesant. Cred că ți-ar plăcea și ție, pentru că ai spirit de aventură.

– Da?

– Eu așa zic. Și pari să iei oamenii la adevărata lor valoare.

– Tata... și Biblia, a adăugat repede, spun să nu judeci după crez sau culoare, ci numai după sufletul omului.

– Da, domnișoară McBride. E foarte interesant, nu-i așa? Că cei care se consideră adevărați creștini se pot purta exact pe dos? Mă rog… a mai spus, apoi a lăsat să se aștearnă o tăcere inconfortabilă.

– Bun. Kitty s-a ridicat în picioare. Trebuie s-o caut pe mama ta și să mă ofer s-o ajut cu pregătirile pentru petrecerea din seara asta.

– E drăguț din partea ta, dar mă îndoiesc că va avea nevoie. Ca în toate situațiile în care se ocupă de ceva, totul va merge ca uns.

În vreme ce Kitty își punea rochia turcoaz în seara aceea, pe care Agnes o trecuse cu dibăcie prin aburi ca să elimine orice pată de transpirație, a auzit o bătaie la ușă. Doamna McCrombie a intrat cu un tartan pe brațe.

– Bună seara, draga mea domnișoară McBride. Iată brâul tău pentru festivitate. Grație mie și bietului soț răposat. Voi fi mândră să te văd purtând tartanul McCrombie. În ultimele câteva săptămâni, mi-ai devenit ca o fiică.

– Mulțumesc, doamnă McCrombie. Kitty era foarte emoționată de cuvintele ei. Ați fost foarte bună cu mine.

– Îmi faci onoarea să ți-l prind eu?

– Sigur că da. Mulțumesc.

– Știi, a continuat doamna McCrombie, în timp ce punea tartanul peste umărul drept al lui Kitty, a fost o plăcere să te văd înflorind în săptămânile astea, de când am plecat din Edinburgh. Erai ca un șoarece când te-am cunoscut. Și-acum, uită-te la tine! Doamna McCrombie a prins o broșă delicată cu stema Scoției pe umărul lui Kitty. Ia uite, ești o frumusețe și faci cinste familiei tale! Vei fi o soție de care orice bărbat va fi mândru!

– O să…?

Kitty s-a lăsat împinsă spre oglindă.

– Uită-te la tine, domnișoară Katherine McBride! Cu o moștenire scoțiană de toată cinstea, un creier inteligent și un fizic frumos. Oh, ce m-am amuzat să mă uit la cei doi nepoți ai mei, care se băteau pe atenția ta, fiecare cum știa.

Doamna McCrombie a chicotit ca o fetișcană și Kitty știa că deja trăsese la măsea.

– Așadar, a continuat ea, m-am întrebat pe care-l vei alege. Sunt foarte diferiți. Draga mea, ai decis ce geamăn vrei?

Având în vedere că nici nu-i trecuse prin cap să se gândească la faptul că gemenii înstăriți ar fi privit-o altfel decât ca pe o distracție (Drummond) sau ca o soră mai mică (Andrew), Kitty a răspuns sincer.

– Serios, doamnă McCrombie, sunt sigură că vă înșelați. Familia Mercer este evident una dintre cele mai puternice familii din Adelaide…

– Dacă nu din Australia, a adăugat doamna McCrombie.

– Da, iar eu, o biată fiică a preotului din Leith, nu m-aș putea niciodată considera destul de bună pentru vreunul din ei. Sau familia lor…

Clopoțelul de la intrarea a fost cel care a salvat-o.

– Lasă, draga mea. Doamna McCrombie a strâns călduros în brațe. Hai să vedem ce se întâmplă, bine? Și în caz că nu am ocazia să-ți urez un an nou 1907 fericit în seara asta, o fac acum. Pur și simplu știu că va fi unul fericit.

Kitty s-a uitat după doamna McCrombie care ieșea din cameră, ca un veritabil vapor cu pânze în plin avânt. Odată închisă ușa, s-a prăbușit pe pat, ușurată și nedumerită.

***

Unul dintre lucrurile la care se pricepea Kitty erau dansurile scoțiene. Ea și surorile ei învățaseră de la mama lor, și pentru că lui Adele îi plăcea să danseze, dar și pentru că nu prea aveai altceva mai bun de făcut ca să treacă timpul în serile lungi de iarnă din Leith. În plus, avantajul era că ținea și de cald.

În timp ce dansa „Duke of Perth", chiar asta se întâmpla, se gândea Kitty. Îi invidia pe bărbații care aveau cel puțin luxul de a avea picioarele goale sub kilturi, în timp ce ea, încorsetată în rochia de mătase și sub brâul greu de tartan, transpira ca un porc. Totuși, în seara asta nu-i păsa și a țopăit dans după dans cu diverși parteneri până când, în cele din urmă, puțin înainte de miezul nopții, s-a așezat să se odihnească și Andrew i-a adus un mare pahar cu punci de fructe, ca să-și potolească setea.

– Măi, măi, domnișoară McBride, în seara asta am mai văzut o față a ta. Ești o dansatoare desăvârșită.

– Mulțumesc, a spus ea, gâfâind și rugându-se ca Andrew să nu se apropie mai mult de ea, ca să nu-i simtă mirosul îngrozitor.

Câteva minute mai târziu, el a condus-o în holul de la intrare cu restul oaspeților, ca să observe întâmpinarea primei persoane care avea să le treacă pragul la miezul nopții. S-au adunat în jurul pomului de Crăciun, care părea oropsit, cu acele căzute de jur împrejurul lui și Kitty s-a așezat lângă Andrew.

– Încă zece secunde! a strigat Stefan din mulțime și au început să numere până când au izbucnit în urale și și-au făcut urări afectuoase de An Nou.

Dintr-odată, Kitty s-a trezit în brațele lui Andrew.

– La mulți ani, domnișoară McBride! Am vrut să te întreb…

Kitty i-a deslușit anxietatea în privire.

– Da?

– Aș putea să-ți spun Kitty de-acum înainte?

– Dar sigur că da!

– Ei bine, sper ca în 1907 să ne putem continua… prietenia. Eu… adică... Kitty…

– La mulți ani, băiete! l-a întrerupt Stefan și l-a bătut pe fiul lui pe spate. Nu mă îndoiesc deloc că mă vei face mândru la Broome.

– Voi face tot posibilul, a răspuns Andrew.

– Și la mulți ani și dumitale, domnișoară McBride! Ești o podoabă încântătoare pentru acest Crăciun în familie.

S-a aplecat și a pupat-o pe Kitty cu drag, gâdilând-o cu mustața pe obraz.

– Și sunt sigur că amândoi sperăm să decizi să mai rămâi cu noi în Australia, nu-i așa, băiete?

Stefan i-a făcut cu ochiul fiului său și s-a dus la alți musafiri pentru a-i felicita.

Andrew s-a scuzat și a plecat în căutarea mamei lui, iar Kitty a ieșit pe verandă, în căutare de răcoare.

În clipa aceea a fost luată pe sus de două brațe puternice care au răsucit-o iar și iar, înainte s-o lase la pământ.

– La mulți ani, domnișoară McBride, Kitty… Kat… da, porecla ți se potrivește de minune, căci ești felină[17], agilă și mult mai deșteaptă, bănuiesc, decât au impresia mulți oameni. Pe scurt, ești o supraviețuitoare.

– Serios? I se învârtea capul, dar s-a echilibrat. A ridicat privirea la Drummond. Ești beat?

– Ha! zise ea, domnișoara Kitty-Kat. Poate doar puțin, dar cică, atunci când sunt beat, sunt afectuos. Acum, trebuie să-ți spun ceva.

– Ce anume?

– Trebuie să știi la fel de bine ca mine că se fac planuri serioase ca să rămâi în familia noastră, cam permanent.

– Dar…

– Nu te face că habar n-ai ce zic. E destul de clar pentru toată lumea că Andrew e îndrăgostit de tine. I-am auzit pe părinți discutând despre asta. Tata e de acord. Mama, din cine știe ce îndărătnicie feminină, nu prea. Dar, având în vedere că ultimul cuvânt în casa asta îl are tata, sunt sigur că nu mai e mult până apare și cererea în căsătorie.

– Te asigur că nu-mi trece prin cap așa ceva.

– Atunci, ești fie foarte plină de falsă modestie, fie mai proastă decât te-am crezut. Evident, fiind mai mare, el are dreptul primul să încerce, dar, înainte

să decizi, voiam să-mi depun și eu candidatura și să-ți spun că, pentru o femeie, ai o sumedenie de calități pe care le apreciez. Și…

Pentru prima oară de când îl cunoștea Kitty, a văzut nesiguranță în ochii lui Drummond.

– Uite cum stau lucrurile.

Atunci a luat-o în brațe și a sărutat-o apăsat pe buze. Fie de șoc sau din pură plăcere, Kitty nu s-a retras pe loc și tot corpul i s-a topit ca untul la soarele australian.

– Așa, a spus el și i-a dat în sfârșit drumul, după care s-a aplecat și i-a șoptit la ureche. Ține minte: fratele meu îți poate oferi siguranță, dar cu mine, vei avea aventura. Jură-mi că nu iei nici o hotărâre până când nu mă întorc din Europa. Acum trebuie să plec la The Edinburgh Castle ca să sărbătoresc până în zori cu prietenii mei. Noapte bună, domnișoară McBride!

I-a făcut cu mâna și Drummond a lăsat-o pe verandă și s-a întors în casă. În timp ce asculta șareta trasă de ponei ieșind pe poartă, Kitty și-a dus ușor degetele la buze și s-a bucurat de fiecare secundă de plăcere pe care o simțise la atingerea lui.

***

Kitty nu l-a văzut pe Drummond a doua zi, căci plecase devreme la vapor, ca să supravegheze încărcarea cuferelor. Kitty i-a dat lui Stefan Mercer scrisorile pentru familia ei, pe care el se oferise cu atâta generozitate să le pună la poștă când sosea în Europa.

– Sau de fapt, a spus el, în timp ce-i făcea cu ochiul, poate mă duc să le livrez personal. La revedere, draga mea!

A pupat-o pe amândoi obrajii, apoi, condus la ușă de toată casa, s-a urcat în trăsură.

Kitty a luat micul dejun doar cu Andrew, pentru că doamna McCrombie mânca singură în camera ei, iar Edith se dusese la docuri să-și ia rămas-bun de la soțul și fiul ei. Având în vedere diversele discuții care avuseseră loc cu o zi în urmă, nu era în apele ei în prezența lui. El părea neobișnuit de temperat.

– Domnișoară McBride, a spus el în cele din urmă.

– Te rog, Andrew, am căzut de acord să-mi spui Kitty.

– Desigur, desigur. Kitty, călărești?

– Da, sau mai degrabă călăream în trecut. Am învățat copil fiind, când mergeam la bunici, în Dumfriesshire. Unii ponei erau cam sălbatici, aduși dinspre mlaștini și de cele mai multe ori mă azvârleau de pe ei. De ce întrebi?

– Mă gândeam că, dacă mergem călare, se mai lămuresc lucrurile. Avem un bungalow pe Dealurile Adelaide, unde ținem un mic grajd. Ce zici dacă am merge azi acolo? Aerul e mai curat și mai răcoros și cred că ți-ar plăcea. Apropo, *maman* mi-a dat permisiunea să te însoțesc.

Două ore mai târziu soseau la bungalow-ul familiei Mercer. Kitty se așteptase să vadă un soi de cocioabă, așa că a rămas trăsnită în fața clădirii scunde, un conac în toată regula, pe un singur nivel, cuibărit între grădini luxuriante și înconjurat de podgorii. Într-o întoarcere de trei sute șaizeci de grade, a văzut felul în care coborau și urcau dealurile verzi în jurul lor. Îi aminteau puțin de Lowlands din Scoția.

– E frumos, a răsuflat ea, cu toată sinceritatea.

– Mă bucur că-ți place. Hai să-ți arăt grajdurile!

Jumătate de oră mai târziu, cei doi porneau la plimbare călare. În timp ce traversau valea la trap și ajungeau pe o câmpie, Kitty a încercat să meargă puțin la galop. Luându-i frâul din mână, Andrew ținea calul pe ritmul ei și Kitty râdea tare, bucurându-se de aerul proaspăt și de verdeața din jur.

Când s-au întors la bungalow, a văzut că pe masa de pe verandă fusese pregătit un prânz ușor.

– Arată delicios, a spus Kitty, gâfâind în continuare de oboseală, în timp ce se așeza pe un scaun și, fără să mai zăbovească, a luat o felie de pâine caldă, proaspăt scoasă din cuptor.

– Ai și limonadă proaspătă, i-a spus Andrew.

– Cine le-a făcut?

– Menajera de-aici. Stă tot anul în casa asta.

– Chiar dacă, așa cum spuneai pe drum încoace, vii rar?

– Da. Tata e foarte bogat și așa am de gând să fiu și eu.

– Sunt sigură că vei reuși, a spus Kitty după o pauză.

– Bineînțeles, a continuat Andrew repede, dându-și seama că făcuse o greșeală, nu e țelul meu principal, dar mai ales aici, în Australia, banii sunt foarte utili.

– Sunt utili oriunde, dar eu chiar cred că nu pot cumpăra fericirea.

– Sunt perfect de acord, Kitty. Familia și... dragostea contează.

Au mâncat restul prânzului în liniște totală și Kitty se concentra doar la împrejurimile de care se bucura. Și încerca să nu se întrebe care era adevăratul motiv acestei ieșiri.

– Kitty... a rupt Andrew tăcerea în cele din urmă. Poate știi de ce te-am adus aici.

– Să-mi arăți priveliștea? a răspuns ea, nesinceră chiar și pentru propriile urechi.

– Și pentru asta, și... Nu se poate să fie o surpriză totală să afli cât de... mult m-am atașat de tine în ultimele zece zile.

– Ah, sunt sigură că te-ai sătura de mine dacă m-ai cunoaște mai mult, Andrew.

– Mă îndoiesc, Kitty. Ca de obicei, ești doar modestă. Am vorbit foarte mult cu mătușa mea, o femeie care te cunoaște de o viață și nu a găsit un cuvânt rău la adresa ta. În ochii ei, ca și în ai mei, pari perfectă. Și, după ce le-am făcut cunoscute – și tatei, și mamei – intențiile mele și amândoi au căzut de acord...

Și cu asta, Andrew s-a ridicat brusc și a îngenuncheat în fața ei. Katherine McBride, aș vrea să te rog să-mi faci onoarea de a deveni soția mea.

– Dumnezeule! a exclamat Kitty, după o pauză la locul ei, ceea ce, spera ea, denota faptul că nu avusese habar despre această cerere în căsătorie. Sunt șocată. Nu m-am gândit niciodată...

– Asta pentru că ești cine ești, Kitty. O fată... femeie, de fapt, care nu își recunoaște propria frumusețe, fie ea pe dinăuntru ori pe dinafară. Chiar ești frumoasă, Kitty! Și am știut din prima clipă în care te-am văzut că îmi doream să fii soția mea.

– Serios?

– Da. Nu spun că sunt vreun romantic, dar... Andrew s-a înroșit. Chiar a fost dragoste la prima vedere. Și apoi, a chicotit în sinea lui, am știut că sigur e de bun augur când ai dat dovadă de entuziasm față de urma de dinozaur din Broome. Majoritatea fetelor nici nu ar ști ce-i aia dinozaur, darămite să le intereseze o urmă fosilizată. Deci, ce spui?

Kitty s-a uitat la Andrew și la figura lui deosebit de frumoasă, apoi a ridicat capul spre moșia superbă pe care acest bărbat urma probabil să o moștenească. S-a întors cu gândul la Leith și la tatăl ei care-și declarase dragostea, doar ca apoi s-o alunge, din cauza celor aflate, în cealaltă parte a lumii.

Mintea ei demonică i-a scos la iveală o imagine cu Drummond și, în consecință, a început să se joace cu amintirile care-i treceau prin cap. Felul în care o tachina și o trata mai puțin ca pe o păpușă de porțelan, ci mai degrabă ca pe un egal, felul în care o făcea să râdă fără să vrea și, cel mai mult, felul în care se simțise când o sărutase cu numai câteva ore în urmă.

Întrebarea era: scotea ce era mai bun sau mai rău în ea? Oricare ar fi fost, cu siguranță se simțea altfel când era cu el.

– Te rog, înțeleg că e un șoc să te cer imediat după ce te-am cunoscut, a insistat Andrew din cauza tăcerii ei. Dar în februarie sau în martie trebuie să mă întorc în Broome și, așa cum a subliniat și *maman*, nu mai rămâne prea mult timp să pregătim nunta. Adică... nu că vreau să te grăbesc să iei o decizie, dar...

Andrew s-a pierdut și ea se gândea ce dulce era.

– Pot să mă gândesc o vreme? Plănuisem să mă întorc acasă, în Scoția, la familia mea. Iar asta ar însemna să... mă rog, să rămân aici. Tot restul vieții. Cu tine.

– Draga mea Kitty, înțeleg perfect. Te rog să te gândești cât dorești. Mătușa Florence mi-a spus din ce familie unită provii și cunosc sacrificiul pe care l-ai face dacă te-ai căsători cu mine. Și, bineînțeles, cel puțin în următorii ani, ai locui în Broome.

– Un loc pe care mama ta îl detestă.

– Și cel care cred că ție ți-ar plăcea în timp. S-a schimbat mult de când a catadicsit ea să-l viziteze. Broome înflorește, Kitty, navele care sosesc zilnic din toată lumea aduc lucruri de lux, foarte valoroase, cum nu-ți vine să crezi. Dar da, a căzut el de acord, este încă o societate neformată, unde multe dintre regulile unui comportament social normal nu există. Și totuși, cred că tu l-ai îmbrățișa la fel de mult cât l-a luat mama în derâdere, doar mulțumită firii tale egalitariste și generoase. Acum trebuie să mă ridic, înainte să-mi plesnească rotulele. Andrew s-a ridicat și i-a luat mâna. De cât timp ai nevoie?

– Câteva zile?

– Desigur. De-acum înainte, a spus el, sărutându-i mâinile ușor, te las în pace.

***

În următoarele zile, Kitty a dezbătut situația cu ea însăși, cu un papagal mic din grădină și, bineînțeles, cu Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu i-a putut oferi mai multă pricepere. Tânjea după înțelepciunea mamei, ale cărei sfaturi ar fi fost date numai din dragoste și doar spre binele fiicei ei.

Oare? cântărea Kitty acum, în timp ce se fâțâia prin cameră, dându-și seama că existau toate șansele ca Adele să fi insistat ca fiica ei să profite imediat de ocazia de a se căsători cu un bărbat frumos, dintr-o familie de seamă și bogată, având în vedere viața frugală pe care o duceau în Leith.

Crunta realitate era că, în ciuda faptului că știuse că următorul pas în viața ei de după optsprezece ani avea să fie căsătoria, întotdeauna i se păruse foarte departe în viitor. Și totuși, acum, iată! Întrebarea pe care și-o tot punea fără încetare era dacă trebuie să-ți iubești viitorul soț din prima clipă în care dai ochii cu el sau dacă inițial entuziasmul logodnei răsărea dintr-un unghi mult mai pragmatic: acela din care știi că unul dintre ei fusese cules din copacul tinerelor necăsătorite – mai ales săracă, așa cum era ea –, iar celălalt avea viitorul asigurat. Poate că ar fi apărut și dragostea dacă împărțeau o existență împreună, care într-o zi avea să includă o familie.

Kitty era sigură și că, dacă familia Mercer ar fi fost conștientă de circumstanțele precare în care trăia familia ei, și-ar fi dat seama că nu era tocmai un premiu și ar fi privit cu totul altfel uniunea asta. Totuși, aici nu era Edinburgh, ci Australia, unde ea și restul lumii care puseseră piciorul pe țărmurile sale roșii se puteau reinventa și alege cine doreau să fie.

De fapt, ce o aștepta pe ea în Scoția? Cu puțin noroc, o măritau cu Angus și avea o viață ca soție de cleric, nu foarte diferit de primii ei optsprezece ani de viață, poate și mai rău.

În ciuda cuvintelor lui Drummond care vorbise despre „aventură", Kitty și-a dat seama că, dacă se mărita cu oricare dintre gemeni și pleca după ei în nordul acestui teritoriu vast, obținea același lucru.

Dar... felul în care se topise la sărutul lui Drummond... Când o luase Andrew de mână și i-o atinsese cu buzele, nu fusese neplăcut, dar...

În sfârșit, complet extenuată de dialogul ăsta cu sine, Kitty a decis să se ducă la doamna McCrombie. Așa părtinitoare cum era, era omul cel mai apropiat de familia din câți avea Kitty aici.

A ales un moment în care Edith plecase să facă niște vizite. Au luat ceaiul împreună și doamna McCrombie a ascultat cu atenție câtă vreme Kitty îi relata intrigile pe care le născocise mintea ei.

– Măi să fie! Doamna McCrombie a ridicat din sprânceană și, spre mirarea lui Kitty, nu a dat dovadă nici de plăcere, nici de dezgust. Știi deja că mă așteptam să se întâmple asta, dar, draga mea, chiar înțeleg prin ce treci. Niciunul dintre noi nu e atât de naiv încât să creadă că decizia ta nu va avea un efect irevocabil pentru tot restul vieții tale.

– Da.

– Cât de tare ți-a lipsit Edinburgh de când ești aici?

– Mi-a lipsit familia.

– Dar nu locul în sine?

– Când arde soarele, tânjesc după răcoare, dar până acum îmi place ce am văzut din Australia. E țara tuturor posibilităților, unde orice se poate întâmpla.

– La bine și la rău, a intervenit doamna McCrombie. Domnișoară, din punctul meu de vedere, voi repeta ce am spus de Anul Nou. Nu pot să zic decât că ai înflorit de când ești aici. Chiar cred că Australia ți se potrivește și că tu te potrivești aici.

– E cert că m-am simțit mai liberă aici, a îndrăznit Kitty să spună.

– Totuși, în cazul în care te măriți cu Andrew, trebuie să te resemnezi cu faptul că nu îți vei mai vedea familia mulți ani. Deși, draga mea, fără îndoială îți vei întemeia propria familie. E o evoluție naturală, că se întâmplă aici sau în Edinburgh. Într-un fel sau altul, odată ce o femeie se căsătorește, viața ei se schimbă. Și Andrew? Îl placi?

– Chiar foarte mult. E atent, bun și deștept. Și din ce mi-a spus, și foarte muncitor.

– Este, într-adevăr, a admis doamna McCrombie. Oricum se vede din afară, să fii fiul unui tată extraordinar de bogat are dezavantajele sale. Trebuie să îi dovedească și lui Stefan, și lui însuși că poate avea succes. Spre deosebire de Drummond, care, printr-o pură întâmplare la naștere, nu poartă pe umeri o asemenea responsabilitate. Moștenitorul și fiul de rezervă la tronul Mercer, a chicotit doamna McCrombie. Pot să te întreb, Kitty, Drummond a vorbit cu tine înainte să plece în Europa?

– Da. Kitty a hotărât că nu avea timp să se mai jeneze. Mi-a cerut să-l aștept.

– Așa mă gândeam. Nu prea putea să-și ia ochii de la tine, de cum te-a văzut prima oară. Toată tachinarea aia prostească... un mod infantil de a-ți căuta atenția. Și ce i-ai spus?

– Nu am spus nimic. A plecat atunci și nu l-am mai văzut înainte să se îmbarce spre Europa.

– Ditamai drama! Ei bine, nu vreau să fac pe deșteapta și să-ți enumăr avantajele pe care le prezintă fiecare dintre nepoții mei, dar, draga mea Kitty, ce pot să-ți spun e că, atunci când o tânără decide să se dedice căsătoriei, ceea ce are nevoie de la pretendentul ei e foarte diferit de ceea ce visează ca fată. Și când spun asta mă refer la siguranță, la protecție – mai ales într-o astfel de țară, genul stabil, de nădejde, pe care poți să te bazezi. Un om pe care să-l respecți, și da, înainte să întrebi, dragostea vine în timp. Și nu mă îndoiesc că Andrew te iubește deja.

– Mulțumesc, doamnă McCrombie, pentru sfaturile înțelepte. Mă voi gândi la ce mi-ați spus. Și trebuie s-o fac repede, căci știu că nu e timp.

– E plăcerea mea, Kitty. Sunt sigură că știi că nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să devenim rude, însă decizia îți aparține. Doar ține minte că Andrew nu îți oferă doar dragostea lui, ci o întreagă viață, cu care poți face orice dorești.

***

Mai târziu, în aceeași zi, când l-a văzut pe Andrew venind acasă cu cabrioleta trasă de ponei, a coborât iute în întâmpinarea lui, ca să-i comunice decizia ei în pragul ușii, înainte să se răzgândească.

– Andrew, pot să vorbesc cu tine?

El s-a întors spre ea și ea știa că îi studiază expresia feței, ca să deslușească răspunsul în ochii ei.

– Desigur. Hai să mergem în salon.

Kitty l-a văzut încordându-se când au intrat în cameră și s-au așezat.

– Andrew, iartă-mă că a durat atât până să iau o hotărâre în privința cererii în căsătorie. După cum știi, e o decizie importantă pentru mine. Totuși, am decis deja și aș fi onorată să-ți devin soție, dacă suntem de acord ca tata să ne dea consimțământul. Kitty a tăcut imediat după aceea, cu respirația tăiată și s-a uitat la Andrew. El nu părea atât de încântat pe cât se aștepta ea.

– Andrew, te-ai răzgândit?

– Eu... nu... Este... ești absolut sigură?

– Sunt absolut sigură.

– Nu te-a forțat nimeni să-mi dai răspunsul ăsta?

– Nu!

Acum, că-i dăduse răspunsul, părea să o fiarbă la foc mic din cauza motivelor pentru care fusese de acord cu cererea lui.

– Ei bine... mi s-a părut că-ți făceai curaj să mă refuzi. Că poate există altcineva...

– Jur, nu am pe nimeni.

– Aha! Bine, păi...

Kitty vedea cum i se ridica vălul de nori de pe ochi.

– Dumnezeule! Păi, atunci sunt cel mai fericit om din lume! Trebuie să-i scriu imediat tatălui tău ca să-i cer permisiunea, dar... te-ai supăra dacă o fac prin telegramă? După cum știi, scrisorile ajung greu și timpul este esențial. Și, bineînțeles, îi voi trimite și tatei una, ca să-i cer să îi viziteze pe părinții tăi degrabă, cât se află în Europa. Andrew nu mai contenea în timp ce se fâțâia de colo colo prin salon. Sper că tatăl tău e pregătit să-mi încredințeze fiica cea iubită. Îmi cunoaște familia prin mătușa mea, desigur. Andrew s-a oprit ca să-i ia mâinile într-ale sale. Îți jur de pe-acum, Katherine McBride, că te voi iubi și că-ți voi oferi tot ce-i mai bun în viața asta.

Kitty a încuviințat și a închis ochii, iar el a sărutat-o ușor pe buze.

***

Două zile mai târziu, Andrew îi arăta lui Kitty telegrama care tocmai sosise.

ANDREW STOP ÎNCÂNTAT SĂ-ȚI DAU BINECUVÂNTAREA PENTRU CĂSĂTORIA CU FIICA MEA STOP MULTĂ DRAGOSTE ȚIE ȘI LUI KATHERINE STOP MAMA ȘI FAMILIA VĂ TRIMIT FELICITĂRI AMÂNDURORA STOP RALPH STOP

– Ultimul hop! a exclamat Andrew jubilând. Acum putem anunța pe toată lumea și să începem pregătirile de nuntă. E posibil să nu fie ceva atât de grandios pe cât ți-ai dori din cauza timpului scurt, dar *maman* știe tot ce e de știut în Adelaide și poate trage sfori ca să se asigure că vei avea, cel puțin, o rochie frumoasă.

– Serios, Andrew, lucrurile astea nu au importanță pentru mine.

– Poate, dar nunta asta e importantă pentru mama. Așa că în seara asta le vom anunța pe ea și pe mătușa Florence.

Kitty a încuviințat, apoi s-a întors cu spatele și a urcat la etaj, știind că mai avea un pic și îi dădeau lacrimile. Când a intrat în camera ei, s-a aruncat pe

pat și a plâns, pentru că tot ce crezuse despre tatăl ei, care încerca să scape definitiv de ea, fusese adevărat.

***

În dimineața nunții cu Andrew, o lună mai târziu, Kitty stătea în fața oglinzii înalte, îmbrăcată în rochia de nuntă. Edith trăsese niște sfori, într-adevăr, și purta o rochie albă demnă de o prințesă. Avea talia atât de subțiată, încât aproape că nu i se mai vedea deloc, iar gâtul lung îi punea în evidență părul roșcat, pe care Agnes îl prinsese frumos în creștetul capului. Bogata dantelă de *Alençon* era ornată cu sute de perluțe, care sclipeau și scânteiau la cea mai lină mișcare.

– Ce frumoasă ești, domnișoară Kitty! Îmi vine să plâng, a spus Agnes, în timp ce-i aranja voalul pe umeri.

– Bună dimineața, Kitty!

Kitty a deslușit reflexia lui Edith, care intrase în cameră și apăruse în spatele ei.

– Bună dimineața!

– Nu că arată ca-n povești, *coniță*? a spus Agnes, ștergându-și nasul.

– Ba chiar așa, a răspuns Edith bățoasă, de parcă o durea să pronunțe cuvintele. Pot să vorbesc cu Katherine între patru ochi?

– Sigur, *coniță*!

Agnes s-a strecurat din cameră afară.

– Am venit să îți doresc noroc, Katherine, a spus Edith, dându-i roată nurorii sale și asigurându-se de perfecțiunea rochiei.

– Mulțumesc.

– Pe vremuri, când eram mai tânără, l-am cunoscut pe tatăl tău. Ne-am întâlnit la un bal în Highlands. Am crezut că era leșinat după mine, cum eram și eu după el. Dar tatăl tău a fost dintotdeauna un hoț de inimi, după cum sunt sigură că știi.

Lui Kitty începuse să-i bubuie inima. Nu a răspuns, știind că Edith nu terminase.

– Evident că m-am înșelat. S-a dovedit nu doar că fura inimi, ci că îi și plăcea să riște. Un bădăran care se distra seducând femei, iar atunci când termina cu ele, trecea la următoarele. Pe șleau, m-a lăsat cu ochii în soare. Nu voi intra în detalii, dar, după ce că mi-a frânt inima, a fost cât pe ce să-mi distrugă și reputația. Eu... ei bine, o să spun doar că, dacă nu ar fi fost Stefan,

care venise din Australia și pe care l-am cunoscut întâmplător la Londra – iar el habar nu avea de toată această... „notorietate“ pe care o căpătasem – perspectivele mele ar fi fost ruinate.

Respiră adânc, și-a ordonat Kitty, încinsă toată și de jenă, și de șoc și asudând sub rochie.

– Te asigur că ceea ce îți spun este adevărat. Sper că înțelegi de ce am fost mai puțin decât încântată atunci când mi-a scris sora mea să-mi spună că o vei însoți și că voi fi obligată să te primesc în casa mea. Căci, desigur, adevărul a fost doar vârât sub covor și sora mea habar nu avea ce-mi făcuse sfântul ei Ralph. Iar acum... Edith s-a așezat în fața ei. Tu, fiica lui, te vei căsători cu cel mai mare fiu al meu și vom fi rude. Ironia nu-mi scapă, așa cum nu-i scapă nici tatălui tău.

Kitty a plecat ochii spre interminabila dantelă albă care-i inunda picioarele încălțate elegant.

– De ce-mi spuneți asta? a șoptit ea.

– Pentru că intri în familia noastră și nu vreau să mai existe secrete între noi. Și, de asemenea, ca să te avertizez că, dacă îmi vei răni vreodată fiul așa cum m-a rănit tatăl tău pe mine, te voi urmări până te voi nimici. Înțelegi?

– Da.

– Ei bine, asta e tot ce vreau să spun. Și sper doar că ai firea mamei tale. Sora mea mi-a spus că e o femeie tare scumpă și foarte stoică. Retrospectiv vorbind, mi-am dat seama ce noroc am avut să scap, căci sunt sigură că mama ta a suferit pe durata căsniciei cu acest bărbat, cum am suferit și eu. El! Preot?? Edith a chicotit răgușit, dar apoi, văzând stresul lui Kitty, s-a potolit. Bun, deci, Kitty, am încheiat acest subiect. Edith s-a apropiat și, nesigură, a sărutat-o pe amândoi obrajii. Ești frumoasă, draga mea! Bun venit în familia Mercer!

CECE

Plaja Phra Nang, Krabi, Thailanda Ianuarie 2008

Capitolul 11

Ace și-a întins brațele cât era de lung și a căscat, aruncând cartea pe canapea. M-am ridicat în fund și m-am gândit la povestea pe care tocmai o auzisem.

– Uau! am exclamat. Kitty Mercer pare incredibilă! Să se mute ea în cealaltă parte a lumii și să se mărite cu un bărbat pe care nici nu-l cunoștea, moștenind cu ocazia asta soacra iadului...

– Păi, cred că așa făceau multe femei pe vremea aia, mai ales cele care aveau o viață la care nu voiau să se întoarcă. Ace se uita în gol. Asemenea lui Kitty, a adăugat în cele din urmă.

– Da, tatăl ei chiar pare un mârlan get-beget. Crezi că a făcut alegerea bună când s-a căsătorit cu Andrew, și nu cu Drummond?

Ace s-a uitat atent la figura lui Kitty pe copertă.

– Cine știe? Facem atâtea alegeri zilnic...

Avea o expresie care sugera că se izolase în mintea lui și nu am vrut să insist să aflu ce decizii luase el, de ajunsese să se ascundă aici, în palatul ăsta.

– Întrebarea e, am spus, ce are ea de-a face cu mine? Nu cred că suntem înrudite, nu semănăm deloc.

Ca să dovedesc, am ridicat cartea la cap și am încercat să afișez aceeași expresie sobră. Ace a chicotit și m-a mângâiat cu degetul pe obraz.

– Nu trebuie să semănați ca să fiți rude. Uită-te la mine, tata e european și fac pariu că și tu ești o amestecătură de rase. Nu te-ai întrebat niciodată?

– Ba normal că m-am întrebat! Sinceră să fiu, am acceptat, pur și simplu, dintotdeauna. Oamenii încercau să ghicească de unde sunt dacă le ziceam că am fost adoptată. Spuneau tot soiul de lucruri, ba că sunt din Asia de Sud, ba America de Sud, ba africană... E ca și cum toți încearcă să te bage într-o cutie și să îți pună o etichetă, dar eu voiam doar să fiu eu.

Ace a încuviințat.

– Mda, normal. Aici, în Thailanda, ne numesc *luk kreung* – literal „jumătate de copil“. Dar și dacă știu de unde vin, tot nu înseamnă că înțeleg

cine sunt sau unde mi-e locul. Oriunde mă aflu, tot dezrădăcinat mă simt. Mă întreb dacă în Australia o să simți că ți-ai găsit locul.

– Nu știu, am spus cu ezitare pentru că începeam să mă sufoc din cauza tuturor întrebărilor pe care mi le punea și mi se învârtea capul, așa încât m-am ridicat. Mă duc să înot pentru ultima oară și să văd apusul, am spus și am traversat terasa spre scară. Vreau să fac fotografii.

– Cum adică „pentru ultima oară"?

– Mâine plec. Mă duc să-mi iau bikini.

Am ajuns la poartă câteva minute mai târziu cu camera foto și l-am găsit pe Ace care mă aștepta alături, în slip, cu ochelari de soare și cu șapca de baseball.

– Vin cu tine, a spus.

– Bine.

Am încercat să nu mă arăt mirată când a apăsat butonul roșu și i-am dat camera lui Po, în timp ce Ace a luat-o la fugă în viteză spre mare, cu mine după el. Am înotat departe, mult mai departe de restul lumii și m-a luat în brațe și m-a sărutat.

– De ce nu mi-ai spus că pleci?

– Sinceră să fiu, am pierdut noțiunea timpului. Numai când m-am uitat la biletul de avion din rucsac, azi-dimineață, mi-am dat seama.

– O să fie ciudat fără tine, CeCe!

– Sunt sigură că te descurci tu. Haide, am spus în timp ce ieșeam din apă, trebuie să-mi iau camera și să fac niște poze cu apusul înainte să se ducă.

Mi-am luat aparatul de la Po și m-am întors pe plajă să surprind apusul, în timp ce Ace stătea și mă urmărea de la umbră.

– Vreți poză? Fac eu, s-a oferit Po.

– Te superi dacă facem o poză împreună? l-am întrebat pe Ace. Cu apusul și tot ce e în spatele nostru? Ca amintire.

– Dar...

I-am citit frica în ochi, înainte să cadă de acord, șovăitor. I-am arătat lui Po pe ce buton să apese și, cu spatele la plajă, Ace m-a cuprins cu brațul și am pozat în fața apusului pe Phra Nang. Po a declanșat bucuros, până când Ace a ridicat mâna și l-a oprit, înainte să introducă codul și să dispară dincolo de poartă. Am pornit după el și m-am oprit să-mi iau camera.

– Doamna, duc la magazin să scot? Vărul meu ai loc bun în oraș Krabi. Duc acum, poze mâine-dimineața, s-a oferit Po.

– Bine, mulțumesc, am căzut de acord și am scos filmul din aparat. Fă două seturi, te rog, da? Am arătat două degete, cu gândul că i-aș fi lăsat lui Ace o amintire frumoasă.

– Nici o problemă, doamna! mi-a zâmbit Po. Plăcerea mea. Trei sute baht pentru doi set poze?

– Batem palma.

M-am îndepărtat, întrebându-mă de ce era așa săritor și m-am gândit că poate încă îl rodea conștiința încărcată. Poate că, din când în când, oamenii vor să compenseze pentru fapte urâte din trecut.

În seara aia m-am tot întrebat dacă eu eram cea care nu se simțea în apele ei, însă conversația, care de obicei curgea în timpul cinei, acum stagna nefiresc. Ace era ciudat de tăcut și nu râdea la glumele mele, ceea ce nu se întâmpla nici atunci când făceam glume proaste. Imediat ce am lăsat din mână cuțitul și furculița, a căscat și a zis că ar trebui să ne culcăm devreme, iar eu am fost de acord. În pat, a venit tăcut spre mine și am făcut dragoste pe întuneric.

– Noapte bună, CeCe! a spus când el s-a culcat și eu am rămas trează.

– Noapte bună!

Am ascultat felul în care și-a schimbat respirația ca să îmi dau seama dacă adormise, dar nu se întâmpla. În cele din urmă, l-am auzit suspinând și a întins o mână spre mine.

– Dormi? a șoptit.

– Știi că în general nu prea dorm.

– Hai încoace, vreau în brațe.

M-a tras spre el și m-a ținut așa de strâns, că mi se lipise nasul de pieptul lui și nu mai puteam respira.

– Vorbeam serios mai devreme. O să-mi fie dor de tine, a murmurat în beznă. Poate vin în Australia. Îți dau numărul meu de mobil. Promite-mi că-mi scrii adresa când ajungi.

– Da, normal.

– Suntem doi, nu-i așa?

– Da?

– Da, amândoi la răscruce, fără să știm încotro ne îndreptăm.

– Cam așa.

– Ei bine, cel puțin în privința ta e adevărat. Din păcate, eu știu exact încotro mă îndrept. Până la urmă...

– Unde?

– Nu contează, dar vreau numai să-ți spun că, dacă lucrurile ar sta altfel... I-am simțit buzele pe creștetul capului. Ești cea mai reală persoană pe care am cunoscut-o vreodată, Celaeno D'Aplièse. Să nu te schimbi niciodată.

– Nu cred că pot.

– Nu, a chicotit el. Probabil că nu. Vreau doar să-mi promiți încă un lucru.

– Care?

– Dacă... auzi lucruri despre mine în viitor, încearcă să nu le judeci. Știi că lucrurile nu sunt neapărat cum par. În plus... Știam că se chinuia să își găsească cuvintele. Uneori trebuie să faci anumite lucruri ca să-i protejezi pe cei la care ții.

– Da, cum am făcut eu pentru Star.

– Da, iubito, cum ai făcut tu pentru Star.

Și cu asta m-a sărutat din nou și s-a întors cu spatele.

***

Evident că nu am mai închis un ochi toată noaptea. Mă încercau tot felul de emoții, din care unele necunoscute. Voiam doar să pot vorbi cu cineva, să cer părerea despre ce-mi spusese Ace. Dar chestia era că Ace devenise acel „cineva"... prietenul meu. Am întors cuvântul pe toate părțile în mintea mea. Nu mai avusese nicicând un prieten adevărat, care să nu fi fost sora mea și poate că nu știam cum funcționa prietenia. Oare și eu eram prietena lui? Sau doar mă folosise ca să-și aline singurătatea... și făcusem și eu același lucru? Ori eram deja mai mult decât prieteni?

Nu mai aveam chef să zac în pat dacă tot nu puteam dormi, așa că m-am târât pe plajă, chiar dacă era prea devreme pentru răsărit. Inima a început să-mi bubuie la gândul că părăseam adăpostul micului univers pe care îl creasem împreună cu Ace. O să-mi lipsească și el, și paradisul ăsta, foarte mult.

Po tocmai se întorcea la post pentru tura de zi, exact când intram pe poarta palatului pentru ultima oară.

– Am pozele, doamna. A băgat mâna în rucsacul lui de nailon și a scos niște plicuri colorate.

A răsfoit prin ele și, după ce le-a verificat, m-am întrebat dacă era un serviciu pe care-l făcea de cealaltă parte, altor rezidenți ai plajei Phra Nang, pentru niște bani în plus.

– Astea tale, a confirmat și a băgat celelalte două plicuri în rucsac.

– Mulțumesc, am spus și mi-am adus aminte să-i dau bani și un bacșiș considerabil la plecare, apoi am pornit pe alee spre camera mea, ca să-mi fac bagajele.

O oră mai târziu, mi-am săltat rucsacul în spate și am tras ușa după mine. Am coborât nefericită pe terasă, unde Ace se fâțâia de colo colo. M-am liniștit să-l văd la fel de deprimat și de agitat ca mine.

– Pleci?

– Da. Am scos din buzunar un plic cu poze, pe care l-am pus pe masă. Sunt pentru tine.

– Uite numărul meu de telefon, a spus și mi-a dat o bucată de hârtie.

Am rămas pe loc și ne-am privit stângaci. Abia așteptam să treacă momentul ăla.

– Mulțumesc pentru… tot.

– Nu trebuie să-mi mulțumești, CeCe. A fost plăcerea mea.

– Bine atunci.

Am dat să-mi salt iar rucsacul pe umăr, când și-a desfăcut brațele.

– Hai încoace! M-a tras spre el și m-a strâns la piept, cu bărbia sprijinită de capul meu. Promite-mi că ținem legătura.

– Da, normal.

– Cine știe, poate chiar ajung în Australia, a spus, în timp ce-mi căra rucsacul la poartă.

– Ar fi foarte tare. Pa.

– Pa, CeCe.

Po a apăsat butonul roșu ca să ies și i-am dat banii pentru fotografii și apoi bacșișul. În mod surprinzător, l-a refuzat, clătinând din cap și privindu-mă cu vinovăție, cum numai el o făcea.

– Pa-pa, doamna.

Am mers pe Poteca Plebei până la Railay, prea supărată să mă duc să-mi iau rămas-bun de la Jack și gașca lui. Nu că mă așteptam să-mi ducă dorul. În timp ce treceam pe lângă bar, l-am văzut pe Jay lenevind la marginea verandei cu o bere Shingha, un accesoriu care părea mereu lipit de mâna lui. Am dat să trec pe lângă el, pentru că nu aveam chef de vorbărie.

– Hei, CeCe, m-a interceptat el. Gata?

– Mda.

– Nu-ți iei și iubitul cu tine?

Am observat licărul în ochii lui ameţiţi şi un zâmbet care arăta mai degrabă a rânjet.

– Ai înţeles greşit, Jay. Nu am iubit.

– Nee, normal că nu.

– Trebuie să plec că pierd avionul. Pa.

– Ce face sora aia a ta? a strigat după mine.

– Bine, am strigat şi eu, din mers.

– Transmite-i salutări din partea mea, da?

M-am prefăcut că nu am auzit şi mi-am văzut de drum pe nisip, către bărcile cu motor, care transportau pasagerii înapoi în oraşul Krabi.

***

În vreme ce avionul părăsea pista aeroportului din Suvarnabhumi şi se îndrepta spre Sydney, mă gândeam că, din cauza faptului că nu-mi fusese mintea decât la Ace în ultimele câteva ore, cel puţin nu mă mai ambalasem în privinţa zborului de douăsprezece ore sau a necunoscutului care mă aştepta la sosire. Reuşisem şi să cumpăr ceea ce farmacistul de la aeroport numea „pastile de somn", ca să mă aline pe drum. Luasem două exact când se anunţa îmbarcarea, numai că singurul efect era că mă simţeam acum şi mai trează, şi mai atentă decât în mod normal şi mă întrebam dacă pastilele alea conţineau cumva cofeină, în loc de poţiune de somn.

Din fericire, avionul era destul de gol şi aveam două locuri libere lângă mine, aşa că imediat ce s-a stins semnalul centurii de siguranţă, m-am întins peste ele şi m-am făcut comodă, spunându-i creierului meu că eram extenuată şi drogată şi cerându-i favoarea de a mă lăsa să dorm.

Evident că nu m-a ascultat şi după ce m-am întors pe toate părţile, m-am ridicat în şezut şi am acceptat mâncarea primită de la însoţitoarea de zbor thailandeză. Am băut chiar şi o bere ca să mă calmez. Nici asta nu a funcţionat. Aşa că, atunci când s-au stins luminile din cabină, m-am lăsat pe spate şi am făcut un efort să mă gândesc la ce ar fi putut urma.

După ce am aterizat la Sydney dimineaţa devreme, m-am îndreptat spre un orăşel pe nume Darwin, chiar în vârful nordic al Australiei. De-acolo, am luat un alt avion spre oraşul Broome. Ceea ce mă iritase îngrozitor în legătură cu chestia asta când am cumpărat biletele a fost că trebuia să zbor drept peste ambele locuri ca să mă apropii de sudul Australiei, apoi să bat tot

drumul înapoi, încă o dată. Asta însemna multe ore suplimentare în aer, ca să nu mai zic de timp petrecut în tranzit pe aeroportul din Sydney.

Căutasem Broome pe internet în aeroport și, din fotografii, părea să aibă o plajă agreabilă. În perioada asta era mai mult un loc turistic decât orice altceva, dar, cu ceva timp în urmă, având în vedere ce aflasem din biografia lui Kitty Mercer, știam că fusese centrul industriei perlelor. Mă întrebam dacă aici îmi erau rădăcinile.

Dacă învățasem ceva în ultimele săptămâni, aceea era că „banii n-aduc fericirea“ era un clișeu absolut adevărat. M-am gândit la Ace, care era în mod evident extrem de bogat, dar singur și nefericit. Oare îi era dor de mine? În seara aceea chiar îmi lipsea. Nu într-un fel sentimental în care nu aș fi putut trăi fără el sau ceva de genul ăsta, ori că tânjeam să-mi atingă mâna. Adică da, partea cu sexul fusese în regulă și mult mai bine decât avusesem parte până atunci, dar cel mai mult îmi plăcuse apropierea pe care, până atunci, o avusesem doar cu Star.

Ace umpluse abisul care se căscase la plecarea ei. Îmi fusese prieten și confident până la un punct. *În felul ăsta îmi lipsește*, mi-am zis, *doar faptul că a fost lângă mine*. Știam că, în lumea reală din afara palatului, drumurile noastre nu s-ar fi întâlnit niciodată. El, bogătanul de la oraș, obișnuit cu blondine slăbănoage care își cumpără poșete de designer și poartă pantofi de toc cui de doisprezece centimetri.

Ne bucuraserăm de un moment în timp: doi oameni singuri, eșuați pe o plajă, care și-au ținut de urât. El avea să meargă mai departe, ca și mine, dar chiar speram să rămânem prieteni pentru totdeauna.

În acel moment, ori berea, ori „pastilele de somn“ și-au făcut efectul, fiindcă nu am mai știut de mine până nu m-a trezit însoțitoarea de zbor, ca să-mi spună că mai aveam patruzeci și cinci de minute până la aterizarea în Sydney.

Două ore mai târziu am decolat din nou cu un avion mult mai mic, cu care m-am întors pe același drum peste Australia. În timp ce lăsam Sydney în urmă, m-am uitat afară la pustietatea de jos. Nimic, dar absolut nimic în afară de culoarea roșie. Totuși, era un roșu care nu era tocmai roșu. Cea mai bună descriere a culorii pământului de sub mine era *paprika* pe care o punea Star în mâncare uneori.

M-am întrebat imediat cum aș putea reda culoarea, dacă ar fi s-o pictez. După un timp mi-am dat seama că aveam o eternitate să mă gândesc la asta,

pentru că pământul de *paprika* se întindea la nesfârșit. În mare parte era plan și peisajul îmi amintea de supa de roșii stricată: maronie pe la periferie, cu ceva smântână subțiată turnată deasupra, ca să indice un drum sau un râu.

Totuși, pe măsură ce ne apropiam de Darwin și de destinația mea, mi s-a strâns deodată inima și mi-a crescut pulsul. Mă simțeam, în mod ciudat, atât de entuziasmată, că-mi dădeau lacrimile, de parcă mă uitam la un film înălțător, ca și cum îmi venea să dau cu pumnul în geam, să sar afară și să aterizez pe țărâna aia tare și neiertătoare pe care o simțeam instinctiv ca făcând parte din mine. Sau, mai precis, eram eu parte din ea.

După ce am aterizat, tot elanul de mai devreme a fost înlocuit de frica abjectă la îmbarcarea într-un avion de jucărie, atât de mic era. Nu mai era nimeni în jur atât de îngrijorat, cu toate că ne-a zgâlțâit fiecare curent de aer înainte să aterizăm undeva în Kununurra, un orășel de care nu auzisem niciodată și care sigur nu era Broome. Când am dat să cobor, mi s-a spus că era o simplă oprire și că următoarea va fi Broome, de parcă eram în autobuz sau în tren. Înfricoșătorul autobuz zburător a decolat din nou și am mai luat o pastilă de somn, ca să mă liniștesc. Când am atins în sfârșit pista pentru ultima oară, nu mai lungă decât aleea din fața oricărei casei din Geneva, mi-am făcut cruce, pur și simplu.

În sala din aeroportul infim am căutat un centru de informații. Am văzut un ghișeu, în spatele căruia ședea o fată care avea aceeași culoare de piele ca și mine. Până și părul – o claie de bucle de abanos – semăna cu al meu.

– Ziua bună, cu ce vă pot ajuta?

Mi-a zâmbit călduros.

– Da, caut un loc unde să stau în oraș pentru câteva nopți.

– Atunci ați venit la locul potrivit, a spus și mi-a dat un teanc de pliante.

– Pe care-l recomandați?

– Eu prefer Pearl House, pe strada Carnarvon, dar nu pot să vă recomand preferințele personale, a adăugat cu un rânjet. Să aflu dacă au cameră liberă?

– Ar fi minunat, am răspuns.

Îmi tremurau picioarele, care evident obosiseră după ce mă căraseră mii de kilometri în jurul Pământului.

– Se poate la etajul unu? Sau la doi? Să nu fie la parter.

– Nici o grijă.

În timp ce suna la hotel, mi-am spus că mă purtam ridicol. În fond, păianjenii se cațără, nu? Chiar și pe țevile de apă.

– Da, doamna Cousins are o cameră liberă, a spus în timp ce închidea telefonul. A notat detaliile și mi le-a dat. Stația de taxi e chiar în față.

– Mulțumesc.

– Sunteți franțuzoaică? m-a întrebat.

– Elvețiancă, de fapt.

– Ați venit în vizită la rude?

– Poate, am ridicat din umeri, întrebându-mă de unde știa.

– Ei bine, pe mine mă cheamă Chrissie și asta e cartea mea de vizită. Sunați-mă dacă aveți nevoie de ajutor și poate ne mai vedem.

– Da, mulțumesc, am spus și m-am îndreptat spre ieșire, uimită și de modul ei prietenos de a fi, și de perspicacitatea ei.

Transpirasem deja când m-am urcat în taxi și șoferul mi-a spus că nu aveam mult de mers până în oraș. Ne-am oprit în fața unei clădiri scunde care dădea spre un scuar verde și unde drumul lat era mărginit de magazine și de case mici.

Hotelul era simplu, dar când am intrat în cameră m-am bucurat că era extrem de curat și, după o inspecție temeinică, nu avea păianjeni.

M-am uitat la telefon ca să văd cât era ceasul, dar evident că bateria era moartă. Mi-am dat seama doar că se lăsa amurgul, ceea ce însemna că era în jur de șase seara. Corpul îmi spunea că trebuia să dorm, chiar dacă nu aveam ceas.

Mi-am scos hainele de pe drum și m-am băgat în pat. În cele din urmă am adormit.

***

M-a trezit soarele, bătând puternic în fereastră. Am făcut duș, m-am îmbrăcat și am dat fuga jos ca să văd dacă puteam mânca ceva.

– Pot să iau micul dejun? am întrebat-o pe doamna de la recepție.

– L-am strâns de câteva ore. E aproape două după-amiaza, drăguță.

– Aha! Unde pot găsi un loc unde să mănânc?

– La Runway Bar, mai jos, fac pizza și diverse chestii. Mai bine de-atât nu găsești la ora asta. Se deschid altele mai târziu.

– Mulțumesc.

M-am dus în fața hotelului. Chiar și pentru mine ardea soarele al naibii de tare, de parcă peste noapte ajunsesem cu câteva mii de kilometri mai aproape de scoarța Pământului. Oricine avea creier stătea în interior, pentru că strada era pustie. Mai jos am văzut patru statui de bronz lângă o parcare și m-am dus să mă uit la ele. Reprezentau trei bărbați la costum, toți bătrâni dacă te luai după riduri și al patrulea purta o salopetă, bocanci și o cască rotundă ce-i acoperea toată fața – arăta ca un astronaut. Pe statui erau niște plăcuțe cu scris mic, care probabil descriau ce-i făcea atât de speciali, numai că începea să mi se facă rău de la soare și știam că trebuia să mănânc. Până să ajung la Runway Bar, umiditatea mă făcea să asud teribil.

M-am dus la bar și am cerut întâi apă, pe care am băut-o imediat. Am ales un burger și am luat unul dintre pliantele gratuite cu atracțiile orașului, înainte să mă așez la o masă de plastic uzată.

– Ești turistă? a întrebat tipul care mi-a adus burgerul.

– Da.

– Ce curaj pe tine, drăguță! În perioada asta nu prea vine nimeni. Ai nimerit în timpul sezonului ploios[18], să știi! Sfatul meu e să nu te duci prea departe fără umbrelă sau evantai, a adăugat. Deși, în sezonul ăsta, ambele sunt inutile.

Mi-am mâncat burgerul din patru îmbucături sănătoase și m-am uitat la harta orașului. Ca de obicei, literele îmi dansau în fața ochilor, dar m-am încumetat să găsesc locul pe care-l căutam. M-am întors la bar să plătesc și să mai iau apă și am arătat spre locul de pe hartă.

– Cât de departe e?

– Muzeul? La douăzeci de minute de mers pe jos.

– Bine, mulțumesc. M-am întors să plec, dar m-a oprit.

– Dar azi e închis. Încearcă mâine.

– OK. La revedere.

Părea că totul era închis în Broome după-amiaza. M-am întors în camera mea, unde mi-am amintit de mobilul descărcat, așa că l-am băgat în priză lângă pat. Cât timp eram în baie, am auzit sunetul care anunța mesaj după mesaj, ceea ce m-am mirat și am dat fuga să mă uit.

– Uau! am exclamat.

Erau mesaje de la Star și de la celelalte surori. Am deschis pagina și am văzut că mesajele nu pridideau să intre. Aveam și câteva apeluri pierdute. Am început cu mesajele.

Star: ***Cee! OMG! Sună-mă.***
Maia: ***CeCe, unde ești? Care-i treaba? Sună-mă!***
Ally: ***Tu ești, da? Sună-mă.***
Tiggy: ***Ești ok? Mă gândesc la tine. Sună-mă.***
Electra:…
Mi-a scris Electra…
Cuprinsă de panică din cauză că-mi scriseseră toate surorile deodată, m-am concentrat să descifrez mesajul Electrei.
Electra: ***Măi, iapă oacheșă!***
Nici un pupic sau „sună-mă“ la sfârșitul mesajului, dar nici nu mă așteptam.
– S-a întâmplat ceva, am murmurat, în timp ce am ajuns la un mesaj de la un număr necunoscut.
Ace: ***Am avut încredere în tine. Sper că ești mulțumită.***
Am dat fuga la rucsac și am scos bucata de hârtie pe care notase Ace numărul lui și am văzut că era același cu cel de pe ecranul mobilului.
– Doamne, Cee… Mi-am frecat obrajii cu palmele disperată. Ce-am făcut? Doamne!
Am refăcut în minte parcursul de la plecarea din Thailanda, căutând indicii ca să-mi dau seama ce s-ar fi putut întâmpla.
Ai fost mai mult în avion în tot acest timp...
Nu, nu avea ce. Nimic din ce spusesem sau gândisem chiar despre Ace nu era rău. Din contră, de fapt. M-am ridicat și m-am fâțâit prin camera mică, cu podea de gresie, apoi m-am întors la mobil și am format numărul căsuței vocale, doar ca să aud într-o engleză australiană puternic accentuată că nu formasem numărul corect, fără să-mi spună însă care era cel bun. Enervată, am aruncat telefonul pe pat.
Chiar dacă urma să coste o avere, trebuia să aflu ce se întâmplase. Cel mai bun mod era să mă duc direct la sursă, adică la Ace. Îmi doream ca măcar o dată să le fi avut cu băutura – câteva shoturi de whisky date pe gât, urmate de o tequila – poate patru – m-ar fi calmat, că-mi tremurau mâinile când am format numărul lui Ace. M-am încordat toată, de parcă urma o luptă fizică și am așteptat să răspundă.
O altă voce cu accent australian m-a informat că numărul nu mai era disponibil. M-am gândit că formasem greșit și am mai încercat de zece, poate cincisprezece ori, dar răspunsul era mereu același.

– Rahat! Ce fac acum? m-am întrebat.

Sun-o pe Star… ea sigur știe.

M-am mai fâțâit puțin, pentru că asta însemna să rup tăcerea și știam că, dacă aveam să-i aud glasul pentru prima oară după atâtea săptămâni, o să mă rup și eu în două. Totuși, știam că nu aveam de ales. N-aveam cum să dorm în noaptea aia, până când nu aflam ce făcusem.

Am format numărul lui Star, în cele din urmă a sunat – tot era ceva. Apoi am auzit vocea surorii mele și am făcut tot posibilul să înghit în sec când a răspuns.

– Sunt eu, Sia… am spus, pronunțând automat porecla pe care o foloseam cu ea.

– CeCe! Ești OK? Unde ești?

– În Australia… în pustietate, am chicotit.

– Australia? Dar întotdeauna ai refuzat să mergi acolo!

– Știu, dar sunt aici. Auzi, ai idee de ce am primit atâtea mesaje de la toată lumea?

La celălalt capăt s-a lăsat liniștea. În cele din urmă a spus:

– Da. Tu nu?

– Nu. Chiar nu știu.

Altă pauză, dar eram obișnuită să facă asta și am așteptat să-și aleagă cuvintele. Rezultatul a fost dezamăgitor.

– Aha, a făcut. Înțeleg.

– Ce înțelegi? Serios, Sia, chiar nu știu. Poți să-mi spui?

–Da... Are legătură cu tipul cu care te-ai fotografiat.

– Fotografiat? Cine?

– Anand Changrok, escrocul care a spart Banca Berners și care a dispărut de pe fața pământului.

– Cine? Ce?? Nu cunosc nici un Anand Changrok.

– Un bărbat înalt, brunet, cu alură orientală?

– Ah! Aoleu! Rahat… E Ace!

– Deci îl cunoști? a întrebat Star.

– Da, dar nu și ce a făcut. Ce a făcut??

– Nu ți-a spus?

– Evident că nu! Altfel nu te mai sunam să aflu, nu? Și cum adică a „spart“ o bancă?

– Nu cunosc detaliile, dar e ceva ilegal. Oricum, până să se descopere frauda, plecase deja din Regatul Unit. Din ce-am citit ieri în *The Times*, e căutat de serviciile secrete din toată lumea.

– Aoleu, Sia! Nu a suflat o vorbă!

– Cum naiba l-ai cunoscut?

– Era un tip oarecare de pe plaja Phra Nang, ții minte plaja aia… cea frumoasă, cu piloni de calcar.

– Normal că țin minte.

Mi s-a părut că i-am simțit o anumită nuanță în voce când a spus asta.

– Dar cum de știe toată lumea că l-am cunoscut? am continuat.

– Pentru că pe prima pagină a tuturor ziarelor din Anglia e o fotografie cu voi doi pe o plajă, în care vă țineți în brațe. Azi-dimineață am văzut-o la chioșcul de ziare de lângă librărie. Ești celebră, Cee!

M-am oprit să mă gândesc și toate amintirile mi-au inundat creierul: refuzul lui Ace de a ieși ziua în public, insistența lui să nu spun nimănui unde stăteam și, evident, Po, paznicul care făcuse fotografia.

– Cee? Mai ești acolo?

– Da, am spus în cele în urmă, gândindu-mă cât de amabil fusese Po să ne facă fotografia împreună. Atunci când îi dădusem aparatul de fotografiat în ultima seară, îi oferisem ocazia perfectă. Nu mă mir că abia aștepta să ducă filmul la „vărul“ lui din Krabi. Evident, făcuse copii, ceea ce explica plicurile suplimentare cu poze, pe care le văzusem în rucsacul lui. Atunci mi-am amintit de Jay, fostul jurnalist, și m-am întrebat dacă cei doi fuseseră în cârdășie și puseseră toată povestea asta la cale.

– Ești OK? m-a întrebat Star.

– Nu tocmai, nu. A fost o mare greșeală, am mai spus pleoștită, în timp ce mă gândeam la plicul de poze pe care i-l lăsasem lui Ace pe masă și care dovedea că, dacă existase vreodată o faptă pe care o făcusem din tot sufletul și care să poată fi interpretată ca fiind făcută cu rea-voință, asta era.

– Cee, spune-mi unde ești. Serios, pot să mă urc în avion în seara asta și mâine să fiu la tine. Sau poimâine.

– Nu, e OK. N-am nimic. Ești OK? am îngăimat.

– Da, doar că mi-e dor de tine. Serios, dacă pot să te ajut cu ceva, să-mi spui.

– Mulțumesc. Trebuie să închid, am spus, înainte să cedez cu totul. Pa, Sia!

Am încheiat convorbirea și am închis mobilul. M-am întins pe pat cu ochii în tavan. Nici nu puteam să plâng, depășisem stadiul ăsta. Încă o dată, se părea că reușisem să distrug o prietenie frumoasă.

Capitolul 12

A doua zi m-am trezit cu aceeași senzația ca în dimineața în care am aflat vestea morții lui Pa Salt. Primele secunde au fost în regulă, înainte să năvălească realitatea peste mine ca un potop. M-am întors și mi-am îngropat fața în perna ieftină de spumă. Nu voiam să fiu trează, nu voiam să înfrunt adevărul. Era aproape – și nu tocmai – amuzant, pentru că, și dacă aș fi știut că Ace era un infractor căutat, tot eram prea nătângă ca să profit de asta. Fuseseră alții destul de deștepți s-o facă însă, iar vina picase pe mine.

Era clar că Ace mă ura și avea tot dreptul. Numai dacă îmi imaginam ce gândea despre mine și mi se întorcea stomacul pe dos. Mi-am dat seama că nu era de glumă, așa că am fugit la baie și am vărsat. Am reușit să mă liniștesc, m-am spălat pe gură și am băut niște apă, după care am hotărât că tot ce puteam face era să ies și să mă confrunt cu dovada.

„Înfruntă-ți fricile", mi-am spus, în timp ce mă îmbrăcam și coboram la recepție.

– Există vreun internet café în zonă? am întrebat-o pe femeia de la recepție.

– Da, sigur. Faceți dreapta și mergeți două sute de metri. Se face o alee și o să vedeți.

– Mulțumesc.

Am ieșit pe trotuarele pline de bălțoace imense de culoarea condimentului *paprika*, care se formaseră pe asfaltul neregulat și mi-am dat seama că peste noapte plouase. În timp ce mergeam, parcă pluteam, parcă eram beată, probabil din cauza unui cocktail letal de frică și nefericire la vederea monitorului.

După ce am plătit câțiva dolari femeii de la internet café, mi-a arătat o cabină, unde m-am dus și m-am așezat și unde mi s-a făcut din nou rău. M-am logat cu codul primit și m-am uitat la *browser*, întrebându-mă ce să scriu. Star îmi spusese numele real al lui Ace, dar să dea naiba dacă îl mai țineam minte. Și chiar dacă mi-aminteam, nu aș fi știut să îl scriu corect.

Am scris „Prăbușire bancă“ și am apăsat *enter*, dar mi-au apărut doar informații despre Wall Street 1929. Am încercat din nou, scriind „Criminal căutat bancher“. A apărut un film cu John Wayne, *Pe el, cowboy!*

Până la urmă am scris „bancher care se ascunde în Thailanda“ și am apăsat *enter*. Ecranul s-a umplut cu titlurile ziarelor, de la *The Times* și *The New York Times* la un ziar chinezesc. Am apăsat întâi pe „imagini“, fiindcă trebuia să văd ce văzuse toată lumea.

Și iată: fotografia cu noi doi, la apus, pe plaja Phra Nang. Eu! Mă uitam la mine, dintr-o fotografie color, în văzul tuturor, inclusiv al celor din acest – cum ar fi spus John Wayne – orășel anonim.

– La naiba!

Am înjurat încet și m-am uitat mai bine la poză. Se vedea că zâmbeam, ceea ce nu prea făceam în fotografii. În brațele lui Ace păream fericită, atât de fericită, că nu mă recunoșteam. Și, de fapt, nu arătam deloc rău, mi-am spus, pipăindu-mi instinctiv cârlionții rigizi care mi se adunau pe umeri. Acum înțelegeam de ce-i plăcea părul mai lung lui Star: cel puțin în fotografie arătam ca o fată, nu ca un băiat urât.

Încetează, m-am certat, pentru că nu era momentul să fiu vanitoasă. Cu toate astea, în timp ce deschideam imaginile interminabile, inclusiv cele din ziarele australiene, mi-am permis să chicotesc sumbru. Dintre toate surorile D'Aplièse, care puteau ajunge pe prima pagină a tuturor ziarelor naționale, era cel mai improbabil să fiu eu aceea. Nici măcar Electra nu atinsese aceste culmi.

Coborând cu picioarele pe pământ, am deschis articolele și am încercat să descifrez ce spuneau. Vestea bună era că cel puțin mi se spunea „femeia fără nume“, așa că nu îmi făcusem familia de rușine. Dar Ace…

Două ore mai târziu am părăsit internet café-ul. Cu toate că mai devreme săream peste bălți, acum nu puteam decât să pun un picior în fața celuilalt. M-am întors în holul hotelului și am întrebat recepționera cum să ajung la plajă. Aveam foarte multă nevoie de aer și de spațiu.

– Vă chem un taxi, s-a oferit ea.

– Nu pot merge pe jos?

– Nu, drăguță, e prea departe pe căldura asta.

– Bine.

M-am supus și m-am așezat pe o bancă rigidă și ieftină și am așteptat taxiul. M-am urcat în mașină și am rămas amorțită pe bancheta din spate,

uitându-mă pe geam. Priveliștea părea pustiită de oameni și se vedeau doar țărâna roșie pe marginea drumului lat și parcările goale din jurul clădirilor, unde nori de păsări albe ședeau în copaci și întorceau capul când treceam pe lângă ele.

– Aicea, drăguță! Șapte dolari, a spus șoferul. Du-te la Sunset Bar când vrei să pleci, că mă cheamă ei.

– Sigur, mulțumesc, am spus și i-am dat o bancnotă de zece dolari, fără să aștept restul.

Mi-am cufundat picioarele în nisipul moale și am alergat spre marea albastră, știind că, dacă exista cineva care avea nevoie să-și înece necazul, eu eram aceea. Am ajuns la mal, am simțit răcoarea apei și, cu toate că eram în șort și tricou, m-am aruncat imediat în ea. Am înotat în apa superbă, atât de curată, încât vedeam pe fundul ei umbrele păsărilor care zburau pe cer. După o vreme m-am întors la mal, complet extenuată și m-am întins pe spate, pe acea bucată deșartă de rai, în mijlocul pustietății. În stânga și în dreapta, plaja părea să se întindă pe kilometri întregi și arșița cotropitoare din oraș era alungată de briza oceanului. Nu mai zăream pe nimeni cât vedeai cu ochii și mă întrebam de ce nu veneau localnicii să înoate în piscina asta perfectă care se afla atât de aproape de ei.

– Ace… am șoptit.

Simțeam nevoia să-i spun niște vorbe de dulce cerului, ca să îmi exprim durerea. Dar, ca de obicei, nu-mi veneau cuvintele, așa că am lăsat sentimentele să vorbească.

Ceea ce reușisem să înțeleg din toate articolele era că Ace era „notoriu“. A trebuit să caut cuvântul în dicționar, așa cum mă învățase Star.

Ace al meu, bărbatul cu care mă împrietenisem și în care avusesem încredere, întruchipa tot ce era mai rău pe lumea asta. Nimeni nu avea de spus un cuvânt bun despre el. Totuși, dacă nu cumva era cel mai bun actor de pe lume, nu puteam crede că tipul pe care-l descriau ei era același cu cel cu care trăisem și râsesem până cu câteva zile în urmă.

Aparent făcuse comerț fraudulos la greu. Sumele pe care le „risipise aiurea“ erau astronomice și la început crezuseră că vedeau prea multe zerouri. Era scandalos ca un om să piardă atâția bani – adică... unde se duseseră toți banii ăia? Sigur nu-s ascunși în tapiseria canapelei.

Motivul pentru care toată lumea era furioasă era pentru că fugise în clipa în care se descoperise totul și nimeni nu mai știa nimic de el din noiembrie.

Până acum, desigur.

Mulțumită mie, îi găsiseră vizuina. Totuși, după ce văzusem toate fotografiile cu el făcute cu un an în urmă – îmbrăcat într-un costum elegant Saville Row, bărbierit și cu părul mai scurt decât îl aveam eu de obicei –, părea improbabil ca vreo persoană din Krabi să fi recunoscut vârcolacul slăbănog de pe plajă, ca fiind cel mai căutat om din lumea bancară. Acum, că mă gândeam mai bine, paradisul thailandez pe care-l împrumutase fusese ascunzătoarea perfectă: printre mii de turiști, diversiunea perfectă.

Ediția de astăzi a ziarului *Bangkok Post* spunea că autoritățile britanice erau în tratative cu cele thailandeze pentru „extrădarea“ lui. Din nou, am căutat în dicționarul on-line și am aflat că asta însemna, practic, să-l ducă în Anglia cu forța, ca să înceapă distracția.

Am simțit ace în piele și, ridicând privirea, am văzut nori de furtună care se adunaseră într-o plapumă cenușie și mânioasă deasupra mea. Am luat-o la fugă și am ajuns la timp la barul de pe plajă, unde am comandat un *shake* de ananas și, așezându-mă la o masă, am urmărit spectacolul de lumini al naturii. Îmi amintea foarte mult de furtuna pe care o văzusem pe când mă aflam în Peștera Prințesei, înainte să fiu dată afară cu forța, și mă gândeam că Ace chiar urma să fie arestat când avea să se întoarcă în Anglia.

Dacă lucrurile ar sta altfel…

Atunci, credeam că problemele lui Ace erau legate de o altă femeie, dar nici vorbă de așa ceva. Dacă aveam să ne mai întâlnim vreodată, eram sigură că, în loc să mă ia în brațe, ar vrea să mă înjunghie.

Motivul pentru care aveam un nod în gât era faptul că avusese într-adevăr încredere în mine. Ba chiar îmi dăduse prețiosul lui număr de telefon, în condițiile în care știam din nenumărate filme că putea fi urmărit pentru a găsi proprietarul. Probabil că își dorise foarte mult să păstreze legătura cu mine dacă își asumase un asemenea risc.

Știam, pur și simplu știam că acel jeg de Jay participase la șarada asta. Probabil că-l recunoscuse pe Ace cu ochii lui de jurnalist jerpelit și îl urmărise până la palat, unde îl mituise pe Po ca să obțină fotografiile doveditoare. Nu mă îndoiam că vânduse fotografia și locul în care se afla Ace celui care licitase mai mult, iar acum sărbătorea faptul că avea destui bani cât să se scalde în bere Singha în următorii cincizeci de ani.

Nu că ar mai avea vreo importanță. Ace nu ar crede niciodată că nu eu fusesem autoarea și nici eu nu aș fi crezut în locul lui. Mai ales că intenționat

nu-i spusesem că îl recunoscuse Jay, chiar dacă o făcusem ca să nu se îngrijoreze. Ar fi sunat a scuze de doi bani. Oricum, nici măcar nu-l mai puteam contacta. Puteam să fac pariu pe viața mea că SIM-ul lui era pe fundul mării de la plaja Phra Nang.

Of, Cee, m-am mustrat singură, cuprinsă de dezolare. *Ai dat-o rău în bară. Ești pur și simplu inutilă!*

Vreau acasă…

– Ziua bună, s-a auzit în spatele meu. Ce faci?

M-am întors și am văzut-o pe fata de la centrul de informații din gară.

– Sunt bine.

– Aștepți pe cineva? m-a întrebat.

– Nu, încă nu știu pe nimeni aici.

– Te superi dacă stau cu tine?

– Normal că nu, am spus, cu gândul că ar fi fost nepoliticos altfel, chiar dacă nu prea aveam chef de discuții.

– Ai înotat? m-a întrebat privindu-mă încruntată. Ai părul ud.

– Ăăă... da, am răspuns, atingându-mi părul şi simţind că mi se lipise ceva de cap.

– Ioi! Nu ți-a zis nimeni de meduze? În perioada asta fac ravagii. Noi nu intrăm în apă până în martie, când se curăță coasta. Ai avut noroc. Dacă te atinge o *irukandki,* poți să dai ortu' popii. Adică să mori, mi-a tradus.

– Bine că mi-ai zis. Mai sunt și alte chestii periculoase de care ar trebui să știu?

– În afară de crocodilii din pâraie și de șerpii veninoși care umblă în perioada asta, nu. Și? Ai reușit să dai de rubedeniile tale?

– Adică de rude? M-am uitat dublu, încercând să țin pasul cu dialectul australian. Nu, nu încă. Adică nu cred că mai trăiește vreunul. Am pornit pe urmele descendenților și mi s-a spus să pornesc din Broome.

Fata, al cărei nume mă chinuiam să mi-l amintesc, m-a privit fermecător cu ochii de chihlimbar.

– Da, se potrivește. Pari să fii de prin părțile astea după trăsături.

– Da?

– Da. Părul, culoarea pielii și ochii… Fac pariu că pot să-ți zic de unde îi ai.

– Zău? De unde?

– Aș zice că ai sânge aborigen amestecat cu sânge de alb și poate ochii ăia sunt japonezi, ca ai mei. A făcut un gest vag spre împrejurimi. Broome era plin de japonezi acum câteva generații și sunt mulți copii metiși ca noi în zonă.

– Ești parțial aborigenă? am întrebat.

Aș fi vrut să fi studiat mai multe despre Australia, pentru că păream de-a dreptul toantă. Cel puțin mi-am amintit brusc cum o chema: Chrissie.

– Am bunici aborigeni. Sunt Yawuru, adică principalul trib aborigen din părțile astea. De la ce vine CeCe? m-a întrebat apoi.

– Celaeno. Știu, e un nume ciudat.

– Ce tare!

De data asta era rândul lui Chrissie să pară uluită.

– Da?

– Da' normal! Ești botezată după una dintre cele șapte surori Pleiade – *gumanyba*. Sunt ca niște zeițe în cultura noastră.

Amuțisem. Nimeni, niciodată, dar niciodată nu știuse de unde venea numele meu.

– Da' nu știi mai nimic despre străbunii tăi, așa-i?

– Nu. Nimic. M-am simțit și mojică, pe lângă proastă și am adăugat: Dar aș vrea să aflu mai multe.

– Bunica mea e expertă în chestiile astea. Cred că ar fi superîncântată să-ți spună poveștile ei fantastice[19] – chestii care au fost transmise din generație în generație. Sună-mă când ai chef și te duc la ea.

– Da, ar fi foarte interesant.

Am aruncat o privire spre plajă și am văzut că ploaia rămăsese o simplă amintire, înlocuită de soarele mov-auriu care se cufunda grăbit la orizont. Mi-a atras atenția un bărbat care se plimba cu cămila pe plajă în fața barului.

Chrissie s-a întors și ea spre el.

– Hei, uite-l pe amicul meu, Ollie! Lucrează pentru agenția care face tururi cu cămila, a spus ea și i-a făcut cu mâna, entuziasmată.

Ollie a venit la bar să ne salute și a lăsat cămila cu mutră adormită și docilă pe plajă. Băiatul avea pielea mai închisă la culoarea decât a noastră, o figură prelungă și frumoasă și a trebuit să se aplece ca s-o ia în brațe pe Chrissie. Am rămas pe loc, neștiind ce să fac, în timp ce au început să pălăvrăgească și mi-am dat seama că nu vorbeau engleză, ci o limbă complet necunoscută mie.

– Ollie, ea e CeCe, e prima oară în Broome.

– Zi bună, a spus el și mi-a strâns mâna cu palma lui plină de bătături. Ai mai fost cu cămila?

– Nu, am răspuns.

– Ai chef să dai o tură? Am scos-o pe Gobbie la plimbare, ca s-o învăț cum să se poarte frumos, că e nouă pe aici și sălbatică, așa că încă nu am legat-o de celelalte. Dar sunt sigur că voi, fetele, o puteți ține în frâu.

Ne-a făcut cu ochiul.

– Chiar așa? am întrebat stresată.

– Sigur, ce nu fac eu pentru prietenii lui Chrissie, a spus cu căldură.

L-am urmat pe Ollie la cămila Gobbie, care a întors capul asemenea unui copil răsfățat, atunci când i-a cerut Ollie să îngenuncheze. După a nu știu câta oară, Gobbie a consimțit, în sfârșit.

– Ai mai făcut asta vreodată? i-am șoptit lui Chrissie, în timp ce ne cățăram amândouă pe spinarea cămilei. Duhoarea era copleșitoare. Practic, puțea.

– Da, a șoptit ea și respirația ei mi-a gâdilat urechea. Pregătește-te pentru o tură zdruncinată.

Gobbie s-a ridicat brusc și am simțit mâna lui Chrissie pe mijloc, care mă echilibra în timp ce ne înălțam spre cer. Soarele începea să se ascundă în ocean și corpul cămilei arunca o umbră lungă pe nisipul auriu, cu picioarele subțiri, ca într-o pictură de Dali.

– Ești bine?

– Da, n-am nimic, am răspuns.

Plimbarea nu a fost deloc blândă, căci Gobbie părea să facă tot posibilul să alerge. Amândouă am țipat când Gobbie a pornit la galop și mi-am dat seama cât de repede se puteau mișca animalele astea.

– Întoarce-te, gloabă! a strigat Ollie, fugind ca să țină pasul, dar puțin îi păsa lui Gobbie. În cele din urmă, Ollie a reușit să o încetinească și Chrissie și-a sprijinit bărbia de umărul meu, răsuflând ușurată.

– *Ioi*! Ce mai tură! a exclamat ea, în vreme ce mergeam la pas pe plajă.

Apusul luminase cerul cu nuanțe de roz, mov și roșu intens, care se reflectau perfect în ocean. Parcă pluteam într-un tablou în care norii semănau cu băltoace de ulei pe paletă.

Gobbie ne-a dus înapoi la Sunset Bar, unde ne-a azvârlit complet dizgrațios în nisip. I-am făcut cu mâna lui Ollie și am urcat treptele

verandei.

– Cred că ne-ar prinde bine ceva rece după distracția asta, a propus Chrissie, așezându-se pe scaun. Ce vrei să bei?

Am cerut un suc de portocale și ea la fel, după care ne-am așezat la bar ca să ne revenim.

– Și cum o să-ți găsești familia? a întrebat. Ai vreun indiciu?

– Câteva, am spus, jucându-mă cu paiul, și nu prea știu ce să fac cu ele. În afară de numele unei femei care m-a adus aici, am o fotografie alb-negru cu doi bărbați – unul în vârstă și altul mult mai tânăr –, dar habar n-am cine sunt sau ce legătură au cu mine.

– Ai arătat-o cuiva până acum? Poate îi recunoaște cineva, a sugerat Chrissie.

– Nu. Mâine mă duc la muzeu. Mă gândeam că găsesc niște răspunsuri acolo.

– Pot să mă uit și eu? Dacă sunt făcute prin părțile astea, s-ar putea să-i cunosc.

– De ce nu? Numai că poza este în camera de la hotel.

– Nici o problemă. Te duc eu și ne uităm împreună.

Am ieșit în stradă, unde amurgul adusese cu el bâzâitul miilor de insecte care zburau în aer, înainte să fie înșfăcate de lilieci care plonjau după pradă. O umbră a traversat drumul gol și la început am crezut că era o pisică, dar când a încremenit și m-a privit, am văzut că avea ochi mari și un bot ascuțit și roz.

– E oposum, Cee, mi-a explicat Chrissie. Aici sunt considerați animale dăunătoare. Bunica îi băga în oală și îi gătea.

– Uau! am exclamat, în timp ce o urmam prin parcare, spre un moped rablagit și ruginit.

– Poți să mergi pe motoretă în spate? a întrebat.

– După tura cu cămila, pare ideal, am glumit eu.

– Hopa sus atunci!

Mi-a dat o cască veche pe care mi-am pus-o pe cap și am cuprins-o pe fată cu brațele de mijloc. Am pornit nesigur, dar ne-am redresat. Briza îmi răcorea fața – o alinare într-o seară incredibil de umedă, în care nu se simțea nici cea mai mică pală de vânt în aerul greu.

Ne-am oprit în fața hotelului și, în timp ce Chrissie parca mopedul, am dat fuga în cameră să aduc poza. Când m-am întors, Chrissie vorbea cu

recepționera în holul hotelului.

– Gata, am spus și i-am făcut cu mâna.

Ne-am așezat puțin mai încolo în locul destinat odihnei, pe canapeaua lipicioasă din imitație de piele. Chrissie și-a aplecat capul ca să se uite mai bine.

– E o poză foarte proastă, că au soarele în spate și e alb-negru, am spus.

– Adică nu te prinzi ce culoare au oamenii din ea? a întrebat Chrissie. Aș zice că cel în vârstă e negru și băiatul are pielea mai deschisă. A ridicat fotografia în lumina veiozei. Aș crede că e făcută prin 1940 sau 1950. Scrie ceva pe camioneta din spatele lor. Vezi? a întrebat, dându-mi fotografia.

– Da, parcă „JIRA".

– Băi, ce chestie! Chrissie a arătat spre silueta mai înaltă din fața mașinii. Cred că știu cine e individul ăsta.

A urmat o pauză în care s-a uitat la mine cu gura căscată de încântare și eu am privit-o inexpresiv.

– Cine?

– Albert Namatjira, artistul – doar cel mai cunoscut aborigen din Australia. S-a născut într-o misiune din Hermannsburg, la câteva ore de Alice Springs. O fi rudă cu tine, crezi?

M-a trecut un fior.

– De unde să știu? A murit?

– Da, a murit cam demult, pe la sfârșitul anilor '50. A fost primul bărbat aborigen care a primit aceleași drepturi ca albii. Putea deține pământ, putea vota, bea alcool, ba chiar a cunoscut-o pe regina Angliei. Era un pictor extraordinar. Am o copie după „Mounts Hermannsburg" pe peretele din dormitor.

Era clar că Chrissie era o admiratoare a acestui tip.

– Și, înainte de asta aborigenii, nu aveau drepturile astea?

– Nu, până la sfârșitul anilor '60, nu, mi-a explicat. Dar Namatjira și-a căpătat drepturile mulțumită talentului artistic. Ce mai tip! Chiar dacă nu îți e rudă, s-ar putea să fie un indiciu bun în privința proveniență tale. Câți ani ai?

– Douăzeci și șapte.

– Deci… Chrissie făcea niște calcule în minte. Asta înseamnă că te-ai născut în 1980, ceea ce înseamnă că ți-ar putea fi bunic! Știi ce înseamnă

asta, da? Radia. Următorul pas e să te duci la Alice Springs. Uau, CeCe, nu-mi vine să cred că el e în poză!

Chrissie mi s-a aruncat în brațe și m-a îmbrățișat strâns.

– Bine, am înghițit în sec. De fapt, plănuisem să mă duc la Adelaide ca să vorbesc cu avocatul despre moștenirea primită. Unde e Alice Springs?

– Tocmai în mijlocul țării – ce numim noi „Never Never“[20]. Întotdeauna am vrut să mă duc acolo, e lângă Uluru. Când mi-a văzut mutra nedumerită și-a dat ochii peste cap. Ayers Rock, toanto!

– Și ce picta tipul?

– A revoluționat cu totul arta aborigenă. Crea niște peisaje incredibile în acuarelă și a pus bazele unei noi școli de pictură. Îți trebuie ceva îndemânare să pictezi ca lumea în acuarelă, în loc să arunci cu vopsea pe pânză. El dădea luminozitate peisajelor, chiar știa cum să stratifice acuarela ca să se joace frumos cu lumina.

– Uau! De unde știi toate astea?

– Întotdeauna mi-a plăcut arta, a spus Chrissie. Am avut un curs de cultură australiană la facultatea de turism și un semestru la universitate am studiat artiști aborigeni.

Nu eram pregătită să recunosc că și eu studiasem artele și că mă lăsasem de școală.

– Și? A mai pictat și altceva? Portrete de exemplu? am întrebat, curioasă să aflu mai multe.

– Portretele sunt complicate în cultura noastră. Adică e un mare tabu, pentru că, practic, redai esența unui om și asta ar supăra spiritele acolo sus, că ele și-au făcut treaba aici, pe Pământ, și vor să fie lăsate în pace. Când moare unul dintre noi, nu trebuie să îi mai pronunțăm numele.

– Serios? Nu e bine să-i amintești pe care dragi, care-ți lipsesc?

Mă gândeam cât de des pronunțaserăm eu și Star numele lui Pa Salt de când murise.

– Normal, dar, dacă le spui pe nume, îi chemi înapoi și ei se bucură să ne ajute de-acolo, din cer.

Am încuviințat, încercând să absorb toate informațiile, dar fusese o zi lungă și nu-mi mai puteam masca faptul că îmi venea să casc.

– Nu te plictisesc, nu? m-a tachinat ea.

– Scuze, sunt superobosită după atâta drum.

– Nici o problemă. Te las să-ți faci somnul de frumusețe, a spus și apoi s-a ridicat. Dar sună-mă mâine dacă ai chef s-o cunoști pe bunica.

– În mod sigur. Mulțumesc, Chrissie.

Mi-a făcut cu mâna și a ieșit din hotel, iar eu am urcat scările, prea extenuată ca să procesez ce tocmai descoperisem, dar însuflețită că bărbatul din fotografie fusese artist, ca mine.

Capitolul 13

În ziua următoare, m-am trezit ciudat de devreme. Poate din cauză că avusesem un vis ce părea atât de real și de intens, încât m-am chinuit să mă dezmeticesc.

Se făcea că eram mică și stăteam pe genunchiul unei bătrâne, care, dintr-un motiv sau altul, era goală, cel puțin în partea de sus. Mă ducea de mână peste un deșert roșu, spre o plantă sub care se afla un soi de cuib de insecte. A arătat spre el și mi-a spus că era treaba mea să am grijă de ele. Eram destul de sigură că avea ceva de-a face cu mierea, dar chestia ciudată era că, în ciuda aversiunii mele față de orice avea mai multe picioare ca mine, țineam în mână una dintre insectele alea ca pe un hamster sau ceva așa. O mângâiam cu degetele mici și mi se plimba în palmă. Ba chiar îmi aminteam senzația de gâdilătură a picioarelor ei. Orice ar fi fost, știam că-mi era prietenă, și nu dușman.

Încurajată de toate câte aflasem cu o zi în urmă, am pus mâna pe telefon și am format numărul avocatului din Adelaide. Chiar dacă nu mă duceam acolo, m-am gândit că era cazul să primesc niște răspunsuri. Telefonul a sunat de câteva ori și la capătul celălalt a răspuns o femeie.

– Angus and Tine, cu ce vă pot ajuta?

– Bună ziua, pot să vorbesc cu domnul Angus Junior, vă rog?

– Mi-e teamă că s-a pensionat acum câteva luni, a răspuns femeia. Dar lucrările lui au fost preluate de Talitha Myers. Să vă fac o programare?

– De fapt, sunt în Broome și voiam să pun câteva întrebări scurte. Să sun mai târziu, când se eliberează sau…?

– Așteptați o clipă, vă rog.

– Talitha Myers, s-a prezentat o altă voce. Cu ce vă pot ajuta?

– Bună ziua, am primit o moștenire anul trecut şi domnul Angus l-a înştiinţat pe avocatul tatălui meu din Elveția. Mă numesc Celaeno D'Aplièse.

– În regulă. Știți data exactă la care a fost trimisă înştiinţarea la avocatul tatălui dumneavoastră?

– Am primit-o în iunie, anul trecut, când a murit tata, dar nu sunt sigură cu cât timp înainte o primise avocatul lui.

– Și care e numele avocatului?

– Hoffman și Asociații din Geneva.

– Da, am găsit. A urmat o pauză. Așadar, cu ce vă pot ajuta?

– Încerc să dau de urmele familiei mele și speram să aveți informații despre persoana care mi-a lăsat moștenirea.

– Dați-mi voie să mă uit la notițele din computer, cu toate că, din păcate, multe nu voi afla, fiindcă domnul Angus prefera să scrie totul pe fișe, ca pe vremuri. Nu, nimic. Numai puțin, să verific dacă apare ceva în registre.

S-au auzit niște bufnituri și apoi sunetul paginilor răsfoite.

– Așa. Deci… din ce înțeleg, aici face trimitere la notițele din ianuarie 1964 – „sumă depusă de răposata Katherine Mercer."

Katherine, Kitty… Era să scap telefonul din mână de șoc.

– Kitty Mercer?

– O cunoașteți?

– Puțin, am murmurat. Aveți idee pentru cine a depus suma?

– Mi-e teamă că nu-mi dau seama din notițe, dar pot să cobor în pivniță să verific registrul din 1964. Să vă sun după ce aflu?

– Ar fi minunat, mulțumesc!

I-am dat numărul meu de mobil și am încheiat convorbirea cu un nod un gât. Oare, până la urmă, eram înrudită cu Kitty?

Am ieșit din hotel și m-am întors la internet café, ca să văd cine era Albert Namatjira. M-am oprit în fața unui chioșc cu ziare, fiindcă am dat cu ochii de o figură familiară pe prima pagină a ziarului *The Australian.*

„CHANGROK SE PREDĂ ȘI SE ÎNTOARCE ACASĂ"

– Pe bune?!

Am rămas cu gura căscată când m-am uitat mai bine la poză: Ace în cătușe, condus pe treptele avionului și înconjurat de o sumedenie de bărbați în uniformă.

Am cumpărat ziarul, știind că-mi va lua mult să descifrez ce spunea paragraful de sub titlu și, în plus, continua și pe pagina 4. Am făcut stânga-mprejur și m-am întors la hotel. Nu mai avea sens să mai merg la internet café, fiindcă știam că mintea mea nu era capabilă să facă mai multe lucruri

deodată nici în cele mai bune momente, iar ăsta chiar nu era momentul să investighez cine era Albert Namatjira.

Sus, în cameră, mi-am dat seama cât de mult depinsesem de Star să-mi explice matrapazlâcul din ziare, e-mailurile și cărțile. Și, cu toate că-mi scrisese mai multe mesaje peste noapte ca să vadă în ce stare eram și nu mă îndoiam că s-ar fi oferit să mă ajute, simțeam că era important să îmi dovedesc mie însămi că mă puteam descurca singură. Așa că m-am așezat turcește pe pat și am făcut tot posibilul să decodific articolul despre Ace al meu.

Anand Changrok, afaceristul escroc care a distrus, în noiembrie trecut, Berners Investment Bank, a zburat astăzi acasă din vizuina în care se ascundea în Thailanda și s-a predat pe aeroportul din Heathrow. Înconjurat de polițiști, Changrok a refuzat să facă orice comentariu. Banca Berners, una dintre cele mai vechi bănci din Regatul Unit, a fost cumpărată recent cu suma de 1 liră sterlină de către Jinqian, o bancă de investiții chineză.

La vestea arestului lui Changrok, mulțimea de investitori furioși a înconjurat clădirea băncii de pe strada Strand din Londra pentru a protesta pentru fondurile pierdute. Mulți își investiseră pensiile în fonduri administrate de Berners și și-au pierdut economiile de o viață. David Rutter, directorul executiv al băncii Berners, a refuzat să comenteze ce nivel de compensație li se va oferi investitorilor, dar comitetul director a anunțat că în acest moment se află în desfășurare o investigație asupra felului în care această situație a trecut neobservată.

Changrok se află între timp în arest preventiv la închisoarea Wormwood Scrubs și se va înfățișa la tribunal marțea următoare, acuzat de fraudă și fals în documente. Sursele declară că este improbabil să fie eliberat pe cauțiune.

Așadar, Ace era în momentul acela într-o celulă dintr-o închisoare londoneză. Mi-am mușcat buza de stres, gândindu-mă că, dacă nu i-aș fi cerut lui Po să facă poza aceea, poate că ar fi venit și el în Australia și am fi devenit amândoi niște nelegiuiți în brusa australiană. Poate ar trebui să îl vizitez, să încerc să-i spun adevărul între patru ochi… Nu era ca și cum ar fi putut fugi undeva, având în vedere unde se afla. Dar ar fi fost un drum prea lung de făcut, în cazul în care ar fi refuzat să mă vadă.

M-am uitat la ceas și am văzut că era trecut de unsprezece și că Muzeul de Istorie din Broome se deschisese probabil. Am pornit la drum cu harta turistică a orașului Broome în mâini.

În timp ce mergeam pe bulevardul larg, m-am uitat la vitrine și am văzut platouri cu perle, nu doar albe, ci și negre și roz, înșirate pe coliere sau prinse delicat la cercei. Într-unul dintre copacii pe lângă care treceam, s-a stârnit un vacarm nemaiauzit.

În stânga mea, peste fâșia de mangrove dense, se afla vastul ocean, care se contopea lin cu cerul la orizont. În cele din urmă am văzut muzeul de istorie. Arăta asemenea multor alte clădiri din Broome: pe un singur nivel, cu acoperiș canelat și o verandă în față.

Cum am intrat, am simțit imediat că atrăgeam atenţia, pentru că eram singura vizitatoare. În fața unui computer am văzut o femeie cu o figură pistruiată, care mi-a zâmbit fără să deschidă gura.

Învârtindu-mă pe-acolo, am observat că aproape totul era legat de industria perlelor: multe machete de bărci și fotografii alb-negru cu oameni care le navigau. Am trecut cu privirea peste plăcuțele care le descriau cu litere mici și m-am îndreptat spre un colț unde se afla echipamente antice, după cum arăta. Era un costum identic cu cel pe care-l purta astronautul sculptat în bronz, cu găuri rotunde în casca metalică, prin care mă privea cu ochi goi. Am mijit ochii ca să văd ce scria dedesubt și mi-am dat seama, într-un sfârșit, că era un costum de scufundări pentru culesul perlelor, cu mult înainte de existența neoprenului.

În următoarea vitrină, perlele ședeau frumos pe perne de catifea roșie, în cutiuțe de lemn. Multe dintre ele păreau diforme, ca niște lacrimi strălucitoare vărsate pe jos. Nu am fost niciodată pasionată de bijuterii, dar aceste mărgeluțe cremoase erau așa de atrăgătoare, de-ți venea să întinzi mâna și să le atingi.

– Pot să vă ajut cu ceva?

Am tresărit cu un sentiment de vinovăție în fața vitrinei, deși nu făcusem nimic rău.

– Mă întrebam dacă ați auzit vreodată de Kitty Mercer.

– Kitty Mercer? Normal că am auzit, drăguță. Mă îndoiesc să existe cineva în Broome care să nu fi auzit de ea. E unul dintre cei mai cunoscuți oameni care au locuit vreodată aici.

– Ah, asta e bine atunci, am spus eu. Aveți informații despre ea?

– Da' normal, drăguță. Faceți vreun proiect pentru școală?

– Universitate, de fapt, am improvizat, mirată că mă credea atât de tânără.

– Vin multe studente aici, ca să studieze biografia lui Kitty Mercer. A fost una dintre marele pioniere ale Australiei. Mai mult sau mai puțin, ea a fost cea care a condus acest oraș la începutul secolului douăzeci. Pe raftul acela găsiți o biografie a ei, care a fost scrisă recent, de un istoric local. Am citit-o și am aflat tot felul de lucruri pe care nu le știam despre ea. V-o recomand.

– A, da, cred că am una deja, am spus în grabă când am văzut biografia pe care mi-o cumpărase Ace.

Mă întrebam dacă asta era singura sursă de informație despre Kitty. Mă gândeam dacă exista vreun documentar TV despre ea, la care să mă uit, pentru că altfel mi-ar fi luat ani și ani să termin cartea singură. Apoi mi-au picat ochii pe o masă de lângă raft, pe care se aflau niște cărți audio și am recunoscut coperta uneia dintre ele.

– CD-ul conține biografia?

– Da.

– Minunat. Îl cumpăr, am spus, ușurată toată.

– Face douăzeci și nouă de dolari, drăguță. Nu ești de pe-aici, nu? m-a întrebat, în timp ce număram bancnotele de zece dolari.

– Nu.

– Te-ai întors să îți studiezi trecutul? a încercat ea să afle.

– Da. Și ca să scriu eseul.

– Păi, dacă mai ai nevoie de ajutor, să-mi spui.

– Mulţumesc. La revedere!

– La revedere, drăguță. Mă bucur să văd că una dintre voi a ajuns la universitate.

Am ieșit din muzeu recunoscătoare, pentru că femeia aia mă privea cu un amestec de compătimire și disconfort, lucru care nu mi-a plăcut. Am încercat să o ignor și am intrat într-un magazin cu lucruri la reducere, pe care-l văzusem pe drum, ca să cumpăr un CD player portabil și o pereche de căști ieftine, fiindcă eram destul de sigură că restul oaspeților de la hotel nu ar fi vrut să audă ore în șir povestea vieții lui Kitty Mercer prin pereții subțiri.

Am mai luat de la cafenea un burger pentru prânz și, în timp ce mă duceam spre hotel, am observat câțiva copii negri stând pe vine pe iarbă. De fapt, unul era întins și părea să doarmă. Unul dintre ceilalți a dat din cap spre mine și un altul a tras o dușcă dintr-o sticlă de bere.

Am văzut o femeie care le dădea târcoale de departe, de parcă îi era frică să n-o atace în toiul zilei. Mie mi se păreau în regulă, în fond erau niște tineri dintre cei pe care îi vezi la orice colț de stradă într-un oraș sau sat.

Tocmai sosisem în camera de hotel când mi-a sunat mobilul și am văzut că era Ma. Mă simțeam prost că nu-i răspunsesem la mesaje și am răspuns la telefon.

– Alo?

A urmat o pauză lungă, probabil din cauza conexiunii slabe cu îndepărtata Elveție.

– CeCe?

– Da, bună, Ma!

– *Chérie!* Ce mai faci?

– Bine. Mă rog, pe cât se poate.

– Mi-a spus Star că ești în Australia.

– Da.

– Ai plecat din Thailanda?

– Da.

Altă pauză, de data asta făcută de Ma. Parcă o și vedeam cum se gândea dacă să mă întrebe sau nu de Ace.

– Tu ești bine? a zis ea în cele din urmă.

– Întotdeauna, Ma, am răspuns, întrebându-mă când o să treacă la subiect.

– *Chérie*, știi unde mă găsești dacă ai nevoie de mine.

– Știu. Mulțumesc.

– Cât mai stai în Australia?

– Sincer, nu știu.

– Bine, mă bucur că ți-am auzit vocea.

– Și mie, am spus.

– Atunci o să-mi iau la revedere.

– Ma…

Era evident că, dacă ea nu zicea nimic, trebuia s-o fac eu.

– Da, *chérie*?

– Crezi că Pa ar fi supărat din cauza fotografiei?

– Nu. Sunt sigură că nu ai făcut nimic rău.

– Nu. Habar nu avea despre Ace și despre ce făcuse. Te-a căutat cineva? Adică vreun jurnalist?

– Nu, dar chiar dacă o face cineva, nu voi spune nimic.

– Știu asta. Mulțumesc, Ma! Noapte bună!

– Noapte bună, *chérie!*

Am închis telefonul gândindu-mă cât de mult țineam la femeia asta. Chiar dacă în excursia mea în Australia aveam să aflu cine îmi era mama biologică, tot nu cunoșteam pe cineva mai bun, mai înțelegător și mai de nădejde ca Ma. Ne iubea pe toate din toată inima, lucru pe care, evident, mama mea nu-l făcuse, pentru că, în cazul în care nu m-a smuls Pa din brațele ei, ea mă abandonase. Probabil că exista o explicație. Poate fusese bolnavă sau săracă și s-a gândit că mi-ar fi fost mai bine cu Pa Salt.

Dar… legătura dintre mamă și fiică nu ar trebui să fie mai presus de toate astea?

M-am rezemat în pat și mă gândeam dacă mai voiam de fapt să continui această călătorie bizară și să îi găsesc pe cei care se descotorosiseră de mine. Adică... poate nu mă voiau înapoi. Totuși, Maia, Ally și Star păreau să-și fi găsit fericirea în noua viață, tocmai pentru că își urmaseră calea.

Mi-a sunat telefonul din nou și am văzut că era Chrissie. Am răspuns, timp în care m-am întrebat cum de părea să fie mereu prezentă când mă simțeam la pământ.

– Salut, CeCe! Ai fost la muzeu azi?

– Da.

– Ai aflat ceva?

– Destul de multe, dar încă nu sunt sigură care e legătura cu mine.

– Vrei să ne vedem mai târziu? Am vorbit cu bunica și chiar ar vrea să te cunoască.

– Sigur.

– Ce-ar fi să trec pe la hotel, pe la trei și te iau să mergem la ea?

– Sună bine, Chrissie, dacă nu e nici un deranj.

– Nici un deranj. Pa, CeCe.

Tocmai îmi băgam mobilul în buzunarul șortului când a sunat din nou. Era Star.

– Salut! Star părea să gâfâie. Ești OK?

– Da. Bine. Tu?

– Da, bine. Auzi, CeCe, mă gândeam să te avertizez că am primit un telefon azi. De la un ziar.

– Poftim?

– Nu știu de unde au numărul meu, dar voiau să știe unde ești. Evident că le-am spus că nu știu.

– Doamne, am murmurat, simțindu-mă dintr-odată la fel de hăituită ca Ace. Chiar nu știu nimic, Sia.

– Te cred, dragă Cee, evident că te cred. Voiam doar să știi că ți-au aflat numele întreg. Ai idee cum?

– Fac pariu că de la Jay, tipul din Railay, cel care te plăcea, ții minte? E un fost jurnalist și cred că el e cel care a vândut poza ziarelor. E amic cu Jack de la hotelul Railay Beach și ei au toate datele noastre de la cazare, numere de telefon, adrese. Prietena lui Jack a fost cea care mi-a spus că Jay l-a recunoscut pe Ace. E recepționeră acolo. Probabil că Jay a mituit-o ca să-l lase să se uite în registre.

La celălalt capăt al firului am auzit un chicotit.

– Ce-i așa amuzant?

– Nimic. Adică trebuie să fie ceva amuzant în toată povestea asta, nu? Doar tu puteai ajunge pe prima pagina a tuturor ziarelor, alături de cel mai căutat om din lumea băncilor și nici măcar să nu știi cine era!

A chicotit din nou și brusc a redevenit Star pe care o cunoșteam.

– Da, fac pariu că Electra moare de gelozie, am chicotit și eu.

– Nu mă îndoiesc. Probabil stă pe telefoane cu oamenii de la PR acum. E greu să ajungi pe prima pagină a unui ziar, darămite în toate ziarele. Of, Cee…

Star a continuat să râdă și până la urmă am râs și eu, pentru că întreaga situație era nebunească și ridicolă. Am ajuns să mă țin de șale în timpul unui atac de „'stericale", cum ziceam când eram mici.

Într-un final, ne-am calmat amândouă și am tras aer adânc în piept, înainte să vorbesc.

– Chiar îmi plăcea de el, m-am lamentat. Era un tip super.

– Se vede din poză că-ți plăcea. Ți se citește în ochi. Păreai foarte fericită. Îmi place părul, apropo, și bluza pe care-o porți.

– Mulțumesc, dar nu mai contează, că acum mă urăște. Crede că eu sunt cea care a spus presei unde se afla, din cauză că fotografia era pe filmul meu. Paznicul îl developase și i-am dat până și lui Ace un set, ca dar de despărțire. Ca și cum i-aș fi dat peste nas.

– Of, ce groaznic, Cee! Cred că ești devastată.

– Da, sunt, dar ce să fac?

– Să-i spui că nu tu ai făcut-o.

– Nu m-ar crede. Pe bune, Sia, nu era deloc cum scrie în ziare.

– Crezi că a făcut-o?

– Poate, dar e ceva care nu se potrivește.

– Păi, dacă te ajută cu ceva, Mouse crede că Ace e doar un țap ispășitor. Altcineva din bancă știa sigur ce se petrecea.

– Mda, am făcut, neștiind dacă să mă bucur sau să mă întristez că iubitul ei „Mouse“ era de partea mea, având în vedere că jucase un rol important în necazurile dintre mine și Star de la bun început.

– Auzi, dacă te putem ajuta cu ceva, să ne suni.

Acel plural m-a iritat și mai tare.

– Mulțumesc. Așa am să fac, desigur.

– Ai grijă de tine, dragă Cee. Te iubesc.

– Și eu, pa.

Am închis cu senzația că râsesem ca pe vremuri, doar că acum mă deprima faptul că un singur cuvânt îmi amintise câte se schimbaseră de-atunci. Star îl avea pe Mouse al ei și în brațele lui dormea toată noaptea. Își încheiase călătoria în trecut și începuse viitorul, pe când eu eram departe de oricare dintre ele.

***

La ora trei fix, Chrissie a apărut la recepție. În ciuda căldurii, purta o pereche de blugi decolorați și un tricou strâmt, cu o bandană care-i ținea buclele în spate.

– Ziua bună, CeCe! Ești gata s-o tăiem la drum?

M-am urcat în spatele ei pe moped și am pornit. Am recunoscut aeroportul când am mers paralel cu pista, după care am luat niște curbe strânse, până când am ajuns la un drum prăfuit cu cocioabe cu acoperișuri de tablă, departe de pistă. Nu era un orășel dărăpănat, dar era clar că oamenii care trăiau în colibele alea nu aveau bani să-și înfrumusețeze casele.

– Am ajuns. Chrissie a oprit mopedul și l-a ținut bine până am coborât și eu. Te avertizez că s-ar putea să ți se pară ciudată bunica, dar îți spun că nu e nebună. Gata?

– Gata.

Chrissie a luat-o înainte pe o alee care trecea tehnic prin curtea din față, dar care arăta mai degrabă a sufragerie. Avea o canapea maro uzată, diverse

scaune de lemn și un șezlong cu o pernă și un cearșaf, ca și cum dormise cineva pe el.

– Bună, Mimi, a strigat Chrissie către cineva din spatele canapelei.

M-am dus după ea, în față și am văzut o femeie mică de statură, care stătea turcește pe jos. Avea pielea de culoarea ciocolatei negre și figura străbătută de sute de riduri în zigzag. Era cea mai în vârstă persoană pe care o văzusem vreodată și totuși, purta pe frunte o bandană la fel de modernă ca și a nepoatei sale.

– Mimi, *ngaji mingan*? Ea e Celeano, fata despre care ți-am povestit, i-a spus Chrissie.

Bătrâna a ridicat privirea la mine și i-am zărit ochii uimitor de luminoși și clari, ca ai unei fetișcane prinse din greșeală în corpul unei persoane antice. Mi-aminteau de două alune într-o baltă de lapte alb.

– *Mijala juyu*, a spus ea și am rămas pe loc, neștiind ce spusese.

A lovit solul cu palma și m-am așezat lângă ea, neînțelegând ce rost mai aveau canapeaua și scaunele.

– De ce stă pe jos? am întrebat-o pe Chrissie.

– Fiindcă vrea să simtă pământul sub ea.

– Aha!

Simțeam încă privirea bătrânei ațintindu-mă de parcă îmi sonda sufletul. A întins o mână noduroasă și mi-a mângâiat obrazul. I-am simțit pielea incredibil pe moale pe a mea. Apoi a tras de una dintre buclele mele și a zâmbit. Am văzut că avea o mare strungăreață între cei doi incisivi.

– Știi povestea lui *gumanyba*? a întrebat într-o engleză stricată.

– Nu, i-am răspuns cu o privire inexpresivă.

– Se referă la cele Șapte surori, Cee. Așa se numesc pe limba noastră, mi-a tradus Chrissie.

– Ah! Da, o știu. Mi-a povestit tata despre toate.

– Sunt *kantrimen* ale noastre, Celaeno.

– Asta înseamnă rude, a intervenit Chrissie.

– Noi familie, un neam din același *kantri*[21].

– Am înțeles.

– Îți explic altă dată ce înseamnă, a șoptit Chrissie.

– Totul începe în Vis, a început bătrâna.

– Ce anume?

– Povestea celor șapte surori, mi-a explicat Chrissie. Ți-o spune acum.

Am ascultat povestea în traducerea lui Chrissie. Aparent, cele Șapte surori au coborât în zbor din cer și au ajuns pe un deal înalt, gol ca o peșteră înăuntru. Acolo se afla un pasaj secret care ducea în interior și asta însemna că surorile puteau veni și pleca între cer și pământ fără să fie văzute. Când erau pe pământ, cu noi, trăiau în peșteră. Într-o zi, când plecaseră să caute mâncare, le-a văzut un bătrân, dar ele erau prea atente la vânătoare și nu l-au observat. El s-a hotărât să le urmărească, pentru că își dorea o tânără soție. Când au ajuns la râu să se odihnească, el a țâșnit și a prins-o pe cea mai mică dintre surori. Celelalte au fugit speriate în peșteră, au intrat în pasajul secret și au zburat în vârful dealului, de unde s-au ridicat la cer, lăsând-o pe biata fată să scape singură de bătrân.

Auzind asta, chiar mi s-a părut urât din partea lor s-o lase în urmă. În orice caz, sora cea mică a reușit într-adevăr să scape și a fugit în peșteră. Când și-a dat seama că celelalte își luaseră deja zborul și, știind că bătrânul încă o urmărea, a intrat și ea în pasajul secret și și-a luat zborul după surorile ei. Aparent, acesta era motivul pentru care cea mai mică soră – despre care credeam că se numește Merope, dar pe care bătrâna a numit-o altfel – nu prea putea fi văzută, căci își pierduse calea spre „țară".

Când a terminat de vorbit, bătrâna a tăcut, dar nu și-a luat ochii de la mine.

– Ce e foarte ciudat, i-am spus lui Chrissie în cele din urmă, e că suntem doar șase surori, pentru că Pa nu a adus-o niciodată acasă pe a șaptea.

– În cultura noastră, acolo sus se reflectă ca în oglindă tot ce se află aici, a răspuns Chrissie.

– Cred că bătrânul de care vorbește bunica ta e Orion, despre care ne-a povestit tata din mitologia greacă.

– Probabil, a spus ea. Sunt o grămadă de legende despre surori, din diverse tradiții, dar asta e a noastră.

Cum puteau fi atât de similare poveștile astea din toată lumea? m-am gândit deodată. Adică, atunci când fuseseră spuse inițial, cu mii de ani în urmă, nu era ca și cum grecii trimiteau un e-mail aborigenilor sau maiașii din Mexic vorbeau la telefon cu japonezii. Ar putea oare fi vreo legătură mai puternică între cer și pământ decât credeam? Poate era ceva mistic, cum spunea Tiggy, faptul că fuseserăm toate numite după niște celebrități din cer, iar a șaptea lipsea...

– De pe unde ești? m-a întrebat bătrâna și m-am întors cu picioarele pe pământ.

– Nu știu. Am fost adoptată.

– Ești d-acilea. A luat un băț lung cu însemne pe el și a bătut tare în solul prăfuit. Ești *kantrimen*.

– Familie, mi-a reamintit Chrissie, înainte să se întoarcă spre bunica ei. Am știut din clipa în care am văzut-o că cel puțin o parte din ea era.

– Cea mai importantă parte: inima. Sufletul. Bătrâna s-a bătut în piept, cu ochii căprui plini de căldură. A întins mâna și mi-a strâns-o pe a mea cu o putere surprinzătoare. Vii acasă. Aici locul tău.

Continua să mă țină de mână și dintr-odată am amețit și simțeam că-mi dădeau lacrimile. Era posibil să fi observat și Chrissie, căci s-a sculat și m-a ajutat ușor să mă ridic.

– Trebuie să plecăm, Mimi, că CeCe are o întâlnire.

Am dat din cap recunoscătoare spre ea și m-am sprijinit de brațul ei mai mult decât am vrut.

– Da, așa e. Mulțumesc pentru poveste.

– Mai spun multe. Vii înapoi, m-a încurajat femeia.

– Așa am să fac, i-am promis, cu gândul că avea un accent deosebit de ciudat. Puținele cuvinte pe care le știa în engleză le pronunța cu accent australian, dar le rotunjea și le adăuga niște consoane în plus, care le îmblânzeau. La revedere.

– *Galiya*, Celaeno.

Mi-a făcut cu mâna în timp ce Chrissie mă conducea prin grădină spre moped.

– Vrei să bem ceva? E un *servo* după colț.

– Da, ar fi fain, am răspuns, fără să am habar ce-i aia „servo“[22], dar nu eram pregătită să mă urc așa repede pe mopedul ăla.

S-a dovedit că era o benzinărie cu un mic magazin general. Am cumpărat o cola și ne-am așezat afară pe bancă.

– Îmi cer scuze pentru bunica. E foarte... pasională.

– Nu e cazul. A fost foarte interesant. Doar că m-am simțit ciudat, atâta tot, să aud toate lucrurile astea care țin de... – îmi căutam cuvântul potrivit – o cultură de care e posibil să aparțin. Știam foarte puține despre ea înainte să vin aici.

– N-ai de ce să te simți prost. De ce ai ști lucrurile astea, Cee? Ai fost adoptată și dusă în Europa când erai bebeluș. Și-apoi, bătrânii vor să se asigure că poveștile lor sunt spuse mai departe, mai ales în cultura noastră. Totul se spune pe cale orală, înțelegi? Din generație în generație. Nimic nu se scrie.

– Vrei să spui că nu aveți... Biblie sau Coran, cu toate poveștile, și regulile, și alte chestii?

– Nimic. De fapt, chiar ne supărăm dacă se apucă cineva să scrie. Totul e vorbit și pictat, Cee. S-a uitat cât de șocată eram. Pari debusolată, ce e?

– Păi, faza e că... Am înghițit în sec, cu senzația că totul devenea din ce în ce mai straniu. Sunt dislexică și nu pot să citesc ca lumea, cu toate că tata mi-a oferit cea mai bună educație de care puteam avea parte. Literele sar pur și simplu în fața ochilor mei, dar, na, sunt artistă.

– Da?

De data asta, Chrissie era cea care părea bulversată.

– Da.

– Și de ce nu mi-ai spus până acum? E foarte tare! Mai ales că s-ar putea să fii rudă cu Namatjira!

– Nu e nimic de capul meu, Chrissie...

– Toți artiștii sunt speciali. Și nu-ți face griji, și eu sunt mult mai receptivă la auditiv și la vizual. Poate ne stă în gene.

– Poate. Chrissie, pot să te întreb ceva?

– Bineînțeles, orice.

– Știu că s-ar putea să par o fraieră, dar există vreun... prejudiciu împotriva aborigenilor din Australia?

Chrissie și-a întors fața frumoasă spre mine și a încuviințat ușor.

– Măi, din păcate, da, dar despre asta vorbim altă dată, nu când bem cola în față la *servo.* Adică, dacă întrebi orice alb, o să spună că nu, dar cel puțin nu ne mai omoară cu miile și nu ne mai fură pământul. Asta au făcut-o acum câteva sute de ani și încă nu au retrocedat cea mai mare parte din el. În fiecare an, în luna ianuarie, albii sărbătoresc Ziua Australiei, ziua în care flotele britanice au sosit să își însușească țara noastră. Pentru noi e Ziua invaziei, pentru că e ziua în care a început genocidul poporului nostru. Suntem aici de cincizeci de mii de ani și au făcut tot ce-au putut ca să ne distrugă și pe noi, și stilul nostru de viață. Mă rog, a ridicat ea din umeri, nu e nici o noutate, dar îți povestesc altă dată.

– Bine, am răspuns.

Nu voiam să întreb ce înseamnă „genocid“, dar nu suna deloc bine.

– Te sperie chestia asta? m-a întrebat după o pauză. Să realizezi că faci parte dintre noi sau cel puțin o parte din tine?

– Nu. Întotdeauna am fost altfel. Un intrus, știi?

– Știu. Mi-a pus mâna caldă pe braț. Bun, hai să te duc înapoi la hotel.

După ce m-a lăsat Chrissie și mi-a spus s-o sun dacă am nevoie de ceva, m-am dus în cameră și m-am aruncat pe pat. Nici nu-mi aminteam de când nu mai dormisem. Am adormit cum am pus capul pe pernă.

Când m-am trezit, am deschis un ochi și m-am uitat la mobil. Era trecut de opt seara, ceea ce însemna că dormisem trei ore întregi. Poate că potopul de informații din ultimele două zile avuseseră efectul unui somnifer: creierul meu știa că nu putea să le facă față și atunci a decis să se oprească. Sau poate, doar poate... era un fel de ușurare profundă că deja, făcându-mi curaj să vin aici, începeam să aflu cine eram.

Vii acasă...

Și dacă credeam asta, oare voiam să fiu etichetată prin genele mele și să ignor educația primită? M-am ridicat și m-am dus la toaletă. Mi-am privit nasul plat în oglindă și am știut că era același nas ca al bătrânei și al lui Chrissie, noua mea prietenă. Ele nu doar că știau bine cine erau, ci erau și mândre de cultura lor și poate că de asta aveam nevoie: ceva mândrie. Poate că nu mai eram legată de Star – și învățasem asta pe pielea mea, că nu poți deține pe cineva niciodată. Dar poate era posibil să țin de mine însămi și de o cultură care mă definea.

Într-o lume mai mare eram o ratată, dar astăzi, când stătusem cu Chrissie și cu bunica ei, îmi văzusem moștenirea ca pe un atu. Cu alte cuvinte, aveam de partea mea oameni care înțelegeau, pentru că și ei erau ca mine. Ai mei... *kantrimen*. Familia.

M-am întors în dormitor încărcată de energie. Am decis s-o sun pe Chrissie și să văd dacă-mi putea spune mai multe despre cultura aborigenă. Când am pus mâna pe mobil, am observat că aveam douăsprezece noi mesaje și câteva vocale.

Primele două erau de la Star.

„Ce bine-mi pare că am apucat să vorbesc cu tine aseară și să râdem. Știi unde mă găsești dacă ai nevoie de mine. Te iubesc, S.“

„Tot eu, m-au sunat și de la alte ziare! NU RĂSPUNDE LA TELEFON!“

Apoi...

„Acesta este un mesaj pentru CeCe D'Aplièse. Bună ziua. Numele meu e Katie Coombe. Sunt jurnalist la *Daily Mail.* Aș vrea să vă iau un interviu în legătură cu relația dumneavoastră cu Anand Changrok. Sunați-mă la orice oră ca să ne spuneți versiunea dumneavoastră."

Și încă unul...

„Acesta este un mesaj pentru CeCe D'Aplièse de la BBC1 Newsdesk din Londra. Am dori să vorbim cu dumneavoastră despre Anand Changrok. Vă rog, sunați la Matt, la numărul de mai jos. Mulțumesc."

Și un altul...

„Bună ziua, e numărul lui CeCe? Sunt Angie de la *News of the World*. Haideți să discutăm termenii pentru un interviu complet."

Și tot așa..

– Rahat!

Evident, ziariștii erau pe urmele mele. Ace fiind închis și protejat de poliție și de lege, nu mai puteau obține nimic de la el, așa că veneau la mine. Pentru o clipă, m-am gândit să sun la Wormwood Scrubs ca să întreb dacă pot vorbi cu Ace și să-l întreb dacă voia să transmit ceva presei în numele lui.

Nu mai fi fraieră, Cee, mi-am spus. *N-ar avea încredere nici să-i aduci un shake de mango de la bar pe plajă...*

Linda știe adevărul, mi-a spus odată. Deci cine era Linda? Vreo iubită? Sau poate soția, cu toate că în ziare nu se vorbise că ar fi avut vreo parteneră de viață. În afară de mine, normal, dar, așa cum mă numise unul dintre tabloide, „iubita de-o zi", era clar că mă catalogaseră ca una din grămadă.

Totuși, instinctul îmi spunea că ar fi trebuit să fac ceva pentru el. În fond, el mă ajutase când avusesem nevoie. Întrebarea era ce? Și cum?

Nu puteam face decât un singur lucru. Am scos cardul SIM din telefon, am verificat că aveam toate numerele necesare în agenda de mână, m-am dus cu SIM-ul la toaletă, l-am înfășurat în hârtie igienică și l-am aruncat în vas, după care am tras apa cu putere. Mulțumită că nu mai putea da nimeni de mine acum, am ieșit din cameră, m-am dus la magazinul din colț și am cumpărat un SIM local. Le-am scris lui Star și lui Ma de pe noul număr și treizeci de secunde mai târziu mi-a sunat telefonul.

– Bună, Sia, am spus.

– Verificam doar că merge.

– Merge, dar e *pay-as-you-go* și doamna de la magazin spune că trebuie să plătesc convorbirile din străinătate, așa că probabil mai am treizeci de secunde din cei douăzeci de dolari.

– A fost o idee bună să arunci SIM-ul. M-au sunat și azi o mulțime. Mouse spunea că, dacă sunt deștepți, probabil te pot găsi și prin intermediul liniilor aeriene, așa că...

S-a întrerupt brusc legătura cu Star și am văzut mesajul care mă anunța că rămăsesem fără credit.

– E ridicol, am mormăit, în timp ce mă întorceam spre hotel. Nu eram James Bond și nici Pussy Galore sau cum o chema.

– Bună ziua, domnișoară D'Aplièse, m-a salutat recepționera. Ați hotărât cât mai rămâneți la noi?

– Nu.

– Atunci îmi spuneți când știți. Am observat că femeia mă studia cu atenție. Nu ați mai stat aici, nu? Îmi păreți cunoscută.

– Nu, niciodată, am răspuns, încercând să rămân calmă. Mulțumesc, la revedere, am spus și am urcat în cameră.

În spatele ferestrei deschise cânta un cor de broaște la înserat. Am aprins lumina în cameră și am văzut CD-playerul pe noptieră, așa că mi-am adus aminte să mai ascult din povestea lui Kitty, fiindcă aveam nevoie de ceva să-mi distragă atenția. M-am așezat pe pat, am pus baterii noi în dispozitiv și am introdus al doilea disc. Mi-am pus căștile, m-a lăsat pe spate, am apăsat *play* și am închis ochii, ca să aflu ce s-a întâmplat cu Kitty Mercer mai departe.

KITTY

Broome, Australia de Vest Octombrie 1907

Capitolul 14

Kitty a tresărit când a sărutat-o Andrew pe frunte.

– Plec la chei, i-a spus el. Trebuie să ajungă un lugher în următoarea oră și vreau să văd marfa și să mă asigur că niciunul dintre nenorociții ăia de *koepangeri*[23] vicleni și diabolici nu a ascuns perle pe undeva. Să te odihnești bine azi, da, draga mea?

– Așa am să fac.

Kitty și-a privit soțul, îmbrăcat ca de obicei în uniforma lui elegantă de stăpân al perlelor: un costum de un alb sclipitor, cu guler tip tunică, butoni de sidef și o cască albă colonială. Știa că, atunci când se va întoarce acasă la prânz, costumul avea să fie inevitabil plin de praf roșu și că va trebui să se schimbe înainte să iasă din nou din casă. Aici, în Broome, rufele se spălau zilnic, dar, în loc să transpire chiar ea peste oalele cu apă fierbinte, costumele erau împăturite de o servitoare și trimise la Singapore, unde erau curățate atunci când se întorcea vaporul de două ori pe săptămână.

Era una din multele excentricități din Broome la care fusese nevoită să se adapteze, acum că nu mai era fiică de preot, ci soția unui magnat al perlelor.

Curând după căsătoria cu Andrew se îmbarcase pe *Paroo*, vaporul cu aburi din Fremantle și, după câteva zile crunte pe mare, se zărise și țărmul în depărtare. Kitty văzuse plaja galbenă și plată și câteva cocioabe înghesuite, cu acoperiș de tablă. Vaporul ancorase la cheiul lung de un kilometru și jumătate, unde apa maronie sărea pe pilonii de lemn. Malul era înconjurat de o pădure deasă de mangrove, în spatele căreia se afla un șir de umbrare din fier ruginit. Infamele lughere de perle erau în golf, cu catargele strânse laolaltă și înălțate spre cerul extrem de senin.

După ce coborâseră de pe vas, ea și Andrew fuseseră duși cu cabrioleta trasă de ponei prin mica enclavă a orașului, iar Kitty nu se simțise deloc încurajată. Odată cu sosirea vapoarelor cu aburi și a lugherelor, barurile și hotelurile de pe Dampier Terrace, strada principală a orășelului, fuseseră cotropite de oameni zgomotoși care cântau atât la pian, cât și din vocile

guturale și fumau trabuc. Asta-i amintea lui Kitty de Vestul Sălbatic din America, despre care citise. Era mai cald decât își putuse imagina și mirosul celor nespălați se simțea în aerul umed și neclintit de nici o briză.

Bungalow-ul cu acoperiș de tablă, pe care socrul ei îl construise numai cu gândul de a pune un acoperiș temporar deasupra capetelor lui și al lui Edith cât pusese bazele afacerii cu perle, îi păruse foarte puțin atrăgător. Andrew promisese să-i ofere lui Kitty un cămin mai confortabil și construcția se terminase abia cu câteva luni în urmă.

La șapte luni după sosirea ei aici, Kitty începea să se obișnuiască încet-încet cu acest orășel bizar și izolat, așezat pe o latură a mării și mărginit de deșertul roșu în cealaltă parte. Puținele case de pe strada Robinson cea prăfuită și adesea inundată, unde locuiau mai mult albii înstăriți se aflau la doar câteva minute de bordeiele supraaglomerate. În toată amestecătura sa multiculturală plină de energie, Broome nu avea pic de eleganță sau grație și, cu toate astea, era epicentrul industriei perlelor din toată lumea. Dacă o ducea Fred, servitorul ei aborigen, cu mașina în oraș, întâlnea un melanj de rase diferite care veniseră în ziua respectivă cu vaporul și care căutau moduri de distracție. Aici banii curgeau ca apa și erau destule locuri să-i primească cu bucurie. Yamasaki și Mise aduceau tot soiul de comori japoneze minunate, precum și mătăsuri moi care se puteam transforma în frumoase rochii de seară pe care le etalau nevestele afaceriștilor din industria perlelor în timpul sezonului de baluri.

Kitty s-a chinuit să se ridice un șezut, căci o durea spatele din cauza burții imense și, numai mulțumită Domnului, copilul avea să vină pe lume în mai puțin de trei luni. Doctorul Blick, pe care Kitty îl văzuse golind sticla de whisky când îl întâlnise la diverse petreceri, o asigurase că la momentul potrivit va avea parte de cea mai bună îngrijire. În fond, Andrew – sau cel puțin tatăl lui – deținea cea mai mare afacere cu perle din Broome, cu o flotilă de treizeci și șase de lughere care cărau în port sute de tone de cochilii în fiecare an.

Când venise la început, habar n-avea la ce se referea Andrew când spunea „lugher“, „provizii“ și „calitatea cochiliilor“, numai că, vorbind mereu, mintea ei începuse treptat să asimileze vocabularul acestei afaceri.

Compania Mercer Pearling îndurase un început de sezon dificil, când un lugher și tot echipajul său dispăruseră într-un ciclon. Aflase repede că aici viața era fragilă. Acesta chiar era acel adevăr cu care se străduia să se

împace. Cruzimea și brutalitatea vieții din Broome – mai ales, tratamentul populației aborigene – era ceva ce știa că nu va putea niciodată accepta întru totul.

Fusese îngrozită prima oară când văzuse un grup de bărbați aborigeni în lanțuri, prinși unul de altul la gât și supravegheați cu pușca de un paznic, în timp ce curățau resturile construcției unei case recent distruse de un ciclon. Andrew o luase de-acolo, fiindcă începuse să plângă de groază.

– Încă nu înțelegi cum funcționează lucrurile în Broome, draga mea, încercase Andrew s-o liniștească. E pentru binele lor. În felul ăsta pot fi productivi pentru societate.

– În lanțuri? Kitty tremura de furie. Fără pic de libertate?

– E o metodă umană. Tot pot merge în ele. Te rog, draga mea, calmează-te!

Kitty ascultase neajutorată cum îi explicase Andrew că cei responsabili considerau că „negrii“ ar fugi în deșert imediat, dacă ar avea ocazia. Așa că îi înlănțuiseră unii de alții și peste noapte îi legau și de copac.

– E crud, Andrew. Chiar nu-ți dai seama?

– Cel puțin, dacă muncesc, primesc tutun și saci cu făină să ducă familiilor acasă.

– Dar nu și salariu? stăruise ea.

– Nu de asta au nevoie, draga mea. Oamenii ăștia și-ar vinde și nevestele, și copiii fără să ezite. Sunt ca animalele sălbatice și, din păcate, așa trebuie tratați.

După săptămâni de dispute între ei pe tema asta, Kitty și Andrew ajunseseră la concluzia că nu puteau fi de acord în privința asta. Ea era convinsă că, prin bunătate, înțelegere și puțin respect pentru faptul că acești oameni erau în Australia de mult mai mult timp decât coloniștii albi, se putea ajunge la un acord mai blând. Andrew o asigurase că se mai făcuseră astfel de încercări și toate eșuaseră.

Totuși, numai faptul că știa cât de nedreaptă era această inegalitate o rodea pe dinăuntru. Ba chiar fusese nevoită să ceară permisiune specială de la poliție ca să îl poată ține pe Fred pe proprietatea ei noaptea, ca să nu-l ia cu restul și să-l ducă într-un lagăr din afara orașului, departe de „stăpânii“ lui albi.

Situația asta și pierderea vieților cu o regularitate înnebunitoare în zona bordeielor extrem de aglomerate și pe mare erau prețul pe care trebuia să-l plătească fiecare om din Broome pentru veniturile mult mai mari decât cele

medii. Și, pentru cei câțiva, acesta era prețul suprem: cel de a găsi perla perfectă.

În naivitatea ei, Kitty crezuse că se găsea una în fiecare scoică, dar se înșelase. Industria supraviețuia practic mulțumită sidefului. În cochiliile pestrițe, maronii și urâte care se ascundeau pe fundul mării se afla un material lucios care se vindea la tonă în toată lumea, pentru a fi folosit ca decorațiune pentru pieptene, cutii și nasturi.

Foarte rar se întâmpla ca un căpitan triumfător să arate cutia perlei pe care o zdrăngănea în fața afaceristului. Iar în cutie – care nu se putea deschide după ce era introdusă perla în ea, căci numai patronul însuși deținea cheia – se afla o comoară de o valoare, cel mai probabil, inestimabilă. Kitty știa că Andrew visa în fiecare noapte să găsească perla magnifică, care avea nu doar să-l facă bogat, ci și faimos. O perlă care să-i confere titlul – ea, nu tatăl lui – de comandant suprem al industriei perlelor din Broome. Și astfel, să-i pună lumea la picioare.

De nenumărate ori venise acasă cu o perlă cât mărgica de sticlă de mare și ochii îi sclipeau de entuziasm, în timp ce-i arăta bijuteria cu formă bizară. Apoi ajungea la magazinul lui T.B. Ellies pe strada Carnarvon, ca să vadă dacă ce găsise Andrew era bun de ceva. T.B. era cunoscut ca fiind cel mai seamă expert în perle din lume.

Asemenea diamantelor, perlele trebuiau meșterite și șlefuite pentru a le dezvălui adevărata frumusețe. Kitty fusese intrigată când aflase că perlele erau făcute din straturi subțiri, precum ceapa. Dibăcia lui T.B. stătea în abilitatea lui de a pili fiecare strat imperfect, fără să deterioreze lustrul de dedesubt. Îl urmărise pe T.B. cum ținea o perlă în lumină, ca și cum ochii lui căprui și atenți puteau vedea până în străfundurile ei. Degetele lui sensibile pipăiau apoi marginile neregulate minuscule, pe care le elimina cu tot soiul de pile și cuțite, la lupa de bijutier.

– Practic, e scuipat de stridie, a spus el nonșalant, în timp ce-l privea Kitty la lucru. Animalul simte o iritație, poate chiar un fir de nisip, și construiește straturi de salivă în jurul său, ca să se protejeze. Și iată, cel mai frumos mineral creat! Dar uneori… Aici se încruntase înainte să mai pilească un strat. Uneori, straturile nu protejează decât un vârf de noroi. Ridicase perla să le arate lui Kitty și Andrew și, într-adevăr, printr-o găurică cursese un pic de lichid maro. Andrew mormăise fără să vrea, în timp ce T.B. își văzuse în continuare de treabă.

– Jumătate-de-perlă[24]. Păcat! Poate ajunge pe un ac de pălărie totuși.

A ridicat pieziș colțul gurii pe sub mustață și s-a întors la treabă.

Kitty se întreba în sinea ei dacă singalezul tăcut știa că avea mai multă putere ca oricine în Broome. Era un creator de vise, în magazinul lui cu fațada simplă de lemn, cojea cu mare grijă straturile de perlă, ca să dezvăluie o bijuterie ce îți putea schimba viața sau, din contră, îți năruia orice speranță ce se risipea ca praful de perlă pe masa lui de lucru.

Broome era un microunivers intens, de sine stătător, unul care cuprindea fiecare suflet ce locuia acolo. Și Kitty însăși era acum un nou mecanism în marea mașinărie și juca rolul unei soții supuse de comandant al industriei perlelor.

– Într-o zi, draga mea, spusese Andrew, în timp ce o ținea în brațe după o nouă dezamăgire în fața magazinului lui T.B., îți voi aduce magnifica perlă și o vei purta în văzul lumii.

***

Kitty și-a pipăit șiragul de perluțe delicate, pe care Andrew le alesese și le înșirase pentru ea. În afară de obsesia lui de a găsi o comoară specială, făcea orice ca s-o mulțumească. Kitty învățase să nu dea glas visurilor ei, ca Andrew să nu se ducă la capătul pământului pentru a i le împlini. Umpluse casa cu cea mai frumoasă mobilă antică, cumpărată de pe vapoarele andocate în Broome și venite din toată lumea. Își exprimase la un moment dat dragostea de trandafiri și, o săptămână mai târziu, o luase de mână și o dusese pe verandă ca să-i arate tufele care fuseseră plantate la ordinul lui, înainte să se trezească ea.

În noaptea nunții fusese blând și curtenitor cu ea. În vreme ce actul în sine fusese ceva la care Kitty se supusese mai degrabă, decât să aibă o plăcere activă, nu fusese deloc insuportabil. Andrew probabil că fusese mai încântat decât ea în clipa în care îl anunțase, cu cinci luni în urmă, că era însărcinată, când copilul din ea era mai mic decât o perlă. Andrew îi spusese deja că „fiul“ lui va călca pe urmele tatălui și că va merge în Adelaide la Colegiul Immanuel și de-acolo la universitate. O săptămână mai târziu, Kitty primise un coș de copil, frumos sculptat în mahon și nenumărate jucării.

– Cât de antagonic e Broome, a suspinat ea, în timp ce se ridica din pat și întindea mâna spre halatul de mătase. Nouăzeci și nouă la sută dintre

locuitori trăiau în condiții mizere, și totuși, orice și-ar fi dorit bogătașii puteau primi în acest locșor izolat în numai câteva săptămâni.

Kitty își luase și scuturase bine papucii, după ce învățase că păianjenii și gândacii aveau o predilecție pentru interiorul lor comod. I-a aruncat pe jos și și-a cuibărit picioarele umflate în ei. Obișnuită să fie activă, pe măsură ce-i creștea burta, refuzase să se închidă în casă, știind că putea să își piardă mințile de plictiseală dacă făcea asta.

La micul dejun a făcut o listă cu lucruri pe care voia să le cumpere din oraș. Înainte de sarcină, făcea zece minute până la Dampier Terrace și magazinele lor diverse care vindeau orice, de la caviar adus din Rusia la carne suculentă de vită, proaspăt măcelărită la Hylands Star. Mâncau bine și din abundență, cu o varietate și calitate mult superioară celor disponibile în Leith. Tarik, bucătarul lor malaysian îi făcuse cunoștință cu *curry*, pe care, spre uimirea ei, Kitty îl considera extrem de gustos.

După ce și-a pus boneta de soare, a luat coșul și umbrela și s-a îndreptat spre grajduri pe lângă casă, unde Fred dormea pe paie. A bătut din palme și el s-a trezit și s-a ridicat în câteva secunde. I-a zâmbit, știrb de dintele din față, lucru care aparent era obișnuit la bărbații aborigeni și avea ceva de-a face cu un ritual, aflase Kitty.

– Oraș?

A arătat spre el, fiindcă engleza lui Fred era foarte slabă. Vorbea limba tribului Yawuru, indigenă în Broome.

– Mergem oraș, a consimțit el, în timp ce lega poneiul la șaretă, iar ea îl privea ușurată că îl găsise. Fred mai dispărea din când în când, cum zicea el, „ca să mă perind[25], doamna șefa". Ca și în privința dintelui lipsă, Kitty aflase că majoritatea aborigenilor făceau asta: dispăreau cu săptămânile prin teritoriile sălbatice și primejdioase ale țării. Inițial, fusese îngrozită când își dăduse seama că Fred dormea pe o claie de fân în grajd.

– Draga mea, negrii nu vor să stea înăuntru. Și dacă-i faci adăpost, tot afară doarme. Luna și stelele sunt acoperișul deasupra capului de aborigen.

Și, cu toate astea, Kitty nu se simțea deloc în apele ei în privința asta și, în timp ce li se renova casa, insistase ca Andrew să construiască un loc simplu în care să se poată și spăla, să aibă un pat și o chicinetă pe care Fred să le folosească după bunul plac. Până acum, Fred nu alesese să se bucure de aceste facilități. Chiar dacă făcea în așa fel încât să aibă uniforma veșnic spălată, tot îi simțea mirosul de la câțiva pași.

Kitty s-a lăsat ajutată de el să urce în șaretă și s-a așezat lângă el, bucurându-se de briza vagă ce-i răcorea fața, în timp ce căluțul tropăia prin oraș. Ar fi vrut să poată vorbi cu Fred, să-l înțeleagă, și pe el, și firea poporului lui, dar, oricât ar fi încercat să-l ajute să-și îmbunătățească engleza, Fred rămânea deosebit de dezinteresat.

Cum au ajuns la Dampier Terrace, Kitty a ridicat mâna și a spus „Stop!“, iar Fred a ajutat-o să coboare.

– Stau *ici*?

– Da.

Kitty i-a zâmbit și s-a îndreptat spre măcelărie. După ce a terminat cumpărăturile pentru cină, s-a oprit la soare ca să stea de vorbă cu doamna Norman, soția altui magnat al perlelor. Simțindu-se slăbită din cauza arșiței, a intrat pe o alee îngustă la umbră și și-a făcut vânt. Tocmai se pregătea să se întoarcă la șaretă, când a auzit un glas plin de jale din celălalt capăt al aleii.

S-a îndreptat spre mormanul de gunoaie aruncate, cu gândul că poate era vreun animal rănit, a dat la o parte o cutie urât mirositoare și a văzut un om ghemuit în spatele ei. Culoarea pielii îi spunea că era aborigen și avea siluetă de femeie.

– Hei!

Neprimind nici un răspuns, Kitty s-a aplecat și a întins mâna spre pielea de abanos. Ghemul de om a tresărit și s-a arătat: o tânără cu groaza în ochi.

– N-am făcut nimica, doamna…

Fata s-a făcut mică la loc în mormanul de gunoi și atunci Kitty a observat burta ei mare.

– Știu. N-am venit să-ți fac rău. Vorbești engleză?

– Da, doamna, vorbești un pic.

– Ce-ai pățit? Văd că suntem în aceeași… stare, i-a spus Kitty, arătând spre burta ei.

– Tu și *io* au copil, dar mai bine *io* mor. Plec. Viața aici nu bun pentru noi, doamna.

Cu ceva chin, Kitty a îngenuncheat.

– Nu te teme! Vreau să te ajut. A mai întins mâna o dată ca să o atingă și, de data asta, fata nu a mai tresărit. De unde ești?

– Vin din casă mare. Șef mare a văzut – fata s-a atins pe burtă – acum casă pentru mine nu.

– Ei, ia să stai tu aici, că am o șaretă cu ponei mai încolo. Te duc la mine acasă și te ajut. Înțelegi?

– Lasă mine, doamna. *Io* necaz.

– Nu. Te duc la mine acasă. Am unde să te țin. Nu ești în pericol.

– Mai bine mor, a repetat fata, cu lacrimile șiroind din ochii strâns închiși.

Kitty s-a ridicat, întrebându-se ce putea face ca s-o convingă pe fata asta că vorbea serios. Și-a desfăcut șiragul de perle de la gât, s-a aplecat și l-a pus în mâinile fetei, gândindu-se că, dacă era soi rău, n-o mai găsea la întoarcere, dar dacă nu…

– Ai grijă de asta până când aduc șareta. Am încredere în tine, cum trebuie să ai și tu în mine.

Kitty s-a dus degrabă la Fred și l-a pus să mute șareta la intrarea aleii înguste. I-a făcut semn să coboare și să se vină după ea. Spre ușurarea ei, fata era tot acolo, stătea în fund cu șiragul de perle în mână.

– Așa, Fred, o poți ajuta să se urce în șaretă?

Kitty vorbea și gesticula între timp. Fred s-a uitat uluit la stăpâna lui. Ea vedea cum se uita la fată și fata la el.

– Fă cum zic, Fred, te rog!

Atunci a început o conversație în yawuru, căci Fred se apucase să o certe pe fata care stătea în groapa de gunoi, cu perlele stăpânei în mână. Pe alocuri, discuția era încinsă, dar, până la urmă, Fred a încuviințat.

– Ea OK, doamna șefa.

– Atunci, hai mai repede, ajut-o să se urce în șaretă.

Fred a întins mâna timid, dar fata a refuzat ajutorul lui. Lent și orgolios, s-a ridicat singură, clătinându-se.

– *Io* merg singură, a spus ea, trecând pe lângă Kitty cu fruntea sus.

– Unde *pui* ea? a întrebat Fred.

– Cel mai bine ar fi să stea întinsă și să tragem copertina peste ea.

Cum a terminat Kitty aranjamentele, Fred a ajutat-o să se urce în față cu ea.

– Bun, acum du-ne acasă, Fred!

Când au ajuns, Kitty a adus cearșafuri curate pentru coliba pe care Fred nu o folosise și a ajutat-o pe fată – care de data asta abia mai stătea în picioare – să se așeze pe saltea. A adus niște *hamamelis* și a spălat ochiul umflat al fetei, timp în care a observat și alte vânătăi pe obraz și pe bărbie. A pus urciorul lângă pat și i-a zâmbit.

– Dormi. Aici ești în siguranță, a declarat ea.

– Nu vine bate nimeni?

– Nimeni. Kitty i-a arătat cheia mare de fier din broască. Eu ies, i-a arătat și tu încui ușa. Ești în siguranță. Înțelegi?

– Da, înțeleg.

– Îți aduc niște supă mai târziu, a adăugat, în timp ce deschidea ușa.

– De ce bună, doamna?

– Pentru că ești om. Dormi acum.

Kitty a închis ușa ușor după ea.

***

În seara aceea, după ce i-a dat Camirei – căci așa se numea fata – niște supă, Kitty a deschis o sticlă de vin roșu bun pentru cina lui Andrew. Cum a dat el pe gât două pahare mari, ea a și deschis subiectul tinerei care locuia acum în colibă.

– Mi-a spus că a fost servitoare într-o casă de pe strada Herbert. Când s-a văzut clar care era situația, au aruncat-o în stradă. Mai era și bătută rău.

– Ai idee cine e stăpânul ei? a întrebat Andrew.

– Nu, nu vrea să-mi spună.

– Nu mă miră, a răspuns el și a mai luat o gură de vin. Știe foarte bine că ne putem duce la el și să aflăm adevărul.

– Andrew, cred că adevărul ni l-a spus ea. Nimeni nu își dorește o servitoare însărcinată. Cel mai probabil a fost violată. Kitty nu a ezitat să vorbească pe șleau. Asemenea incidente erau obișnuite în Broome, din cauza marinarilor beți, care jinduiau după „catifea neagră“, cum erau numite femeile aborigene.

– N-ai de unde să știi asta.

– Nu, doar că îți zic ce mi-a spus fata, că a fost educată în misiunea creștină din golful Beagle și vorbește engleză destul de bine. Sigur nu e prostituată.

Andrew s-a rezemat de spătar și s-a uitat uluit la ea.

– Și-acum o să ținem pe proprietatea noastră și o să hrănim o aborigenă însărcinată? Doamne Dumnezeule! Când nu suntem acasă, poate intra și fura tot ce avem!

– Iar dacă face asta, avem bani să înlocuim tot ce fură. Ș-apoi, nu cred c-o va face. Andrew, pentru numele lui Dumnezeu, fata e însărcinată! Așteaptă o

nouă viață! Eu, ca o creștină ce sunt, trebuia s-o las în șanț?

– Nu, sigur că nu, dar trebuie să înțelegi că...

– Sunt deja de șapte luni aici și înțeleg absolut tot despre orașul ăsta. Te rog, Andrew, trebuie să mă crezi. Nu cred că fata ne va jefui, iar dacă o face, îmi asum toată responsabilitatea pentru asta. Cred că o să nască înaintea mea. Vrei să avem pe conștiință două suflete moarte?

– Iar eu îți spun că în clipa în care naște să plece din casă.

– Andrew, te rog! Kitty și-a pus degetele pe frunte. Îți înțeleg reticența, dar mai și știu cât de ușor e ca într-un astfel de loc să devii imun la suferințele celorlalți. Închipuie-ți că aș fi eu în locul ei...

– Bine, a încuviințat el în cele din urmă. Starea ta te-a făcut vulnerabilă când îi vezi pe cei mai sărmani ca tine în aceeași situație. Poate rămâne, cel puțin pentru o noapte, a adăugat el.

– Mulțumesc! Mulțumesc, dragul meu.

Kitty s-a ridicat și l-a cuprins cu brațele de umeri.

– Dar să nu zici că nu te-am avertizat. Mâine o să plece cu tot ce poate căra, a adăugat, fiindcă trebuia să aibă mereu ultimul cuvânt.

***

A doua zi, Kitty a bătut la ușa colibei și a găsit-o pe Camira fâțâindu-se prin cameră, ca un dingo claustrofob.

– Bună dimineața, ți-am adus micul dejun.

– Mă ții aici? a arătat Camira spre ușă.

– Nu, ți-am spus că e cheia în broască. Poți pleca oricând dorești.

Fata s-a uitat la ea, studiindu-i expresia.

– Eu liberă plec acum?

– Da, dacă asta vrei.

Kitty a deschis ușa larg și a arătat spre potecă. Tăcută, Camira a ieșit. Kitty s-a uitat cum a șovăit în prag, s-a uitat în stânga și-n dreapta, s-a uitat la Fred care mesteca tutun, în timp ce încerca să țesale poneiul și a ieșit, călcând timid pe țărâna roșie, încordată toată, în așteptarea unui atac brusc. Văzând că nu se întâmpla nimic, a continuat să meargă spre aleea care ieșea în stradă. Kitty a ieșit din colibă și a intrat în casă.

Uitându-se de la fereastra salonului, a văzut silueta micuță a Camirei care dispărea în depărtare. A suspinat la gândul că probabil Andrew avusese

dreptate. Copilul s-a mișcat atunci în ea și s-a dus să se așeze. Căldura era înăbușitoare în ziua aceea.

A trecut o oră și era pe cale să-și piardă orice speranță, când a văzut-o pe Camira venind spre casă, ezitând o clipă înainte să vină spre alee. După ce a mai așteptat zece minute, Kitty s-a dus la colibă cu un pahar de limonadă rece pe care tocmai o făcuse Tarik, cu gheață spartă din bucata livrată recent.

Ușa colibei era întredeschisă, dar tot a bătut. Camira a deschis și Kitty a observat că tava cu micul dejun pe care i-o dusese era goală.

– Ți-am adus asta. Face bine copilului.

– Mulțumesc, doamna.

Camira a luat limonada de la Kitty și a sorbit timid, parcă de frică să nu fie otrăvită. Apoi a dat-o pe gât cu totul.

– Nu ții prizonieră?

– Bineînțeles că nu, a spus Kitty repede. Vreau să te ajut.

– De ce vrea să mă ajuți, doamna? Albii nu vor.

– Pentru că... Kitty căuta cel mai simplu răspuns. Suntem la fel. A arătat spre burtă. Cât ai fost în misiune?

Ochii negri ai Camirei au fost străbătuți de un val de mândrie.

– Zece ani. Profesorul spune că învăț bine. Știu și germană.

– Serios? Și soțul meu vorbește, dar eu nu.

– Ce vrei, doamna?

Kitty se pregătea să spună „nimic“, dar și-a dat seama atunci că, pentru Camira, conceptul de bunătate din partea unui alb era de neînțeles.

– Păi, pentru început, dacă stai aici, poate l-ai putea învăța engleză pe Fred.

Camira a strâmbat din nas.

– Miroase. Nu spală.

– Poate îl poți învăța și asta.

– Eu fiu profesor, șefa?

– Da. Și – Kitty s-a gândit bine – caut pe cineva ca să mă ajute când vine copilul.

– Mă pricep la copii. Am îngrijit în misiune.

– Atunci, am stabilit. Stai aici – a arătat spre colibă – și noi îți dăm mâncare în schimbul ajutorului tău.

Camira o studia foarte serios pe Kitty.

– Nu încuie ușa.

– Nu încui ușa. Poftim. Kitty i-a dat cheia. Ne-am înțeles?

În cele din urmă, Camira a zâmbit.

– Înțeles.

***

– Deci? Ce-a făcut negresa ta, a fugit cu tot ce-a putut cum ai întors spatele? a întrebat Andrew, când a venit la masa de prânz.

– Nu, s-a dus la plimbare și s-a întors. Îți vine să crezi că vorbește germană pe lângă engleză? Și a primit educație creștină.

– Sunt sigur că doar superficial. Ce-ai hotărât să faci cu ea?

– Zice că a avut grijă de copiii crescuți în cadrul misiunii. I-am sugerat să mă ajute când vine copilul și să-l învețe pe Fred ceva engleză și, în schimb, poate locui în colibă.

– Dar, Kitty dragă, fata e însărcinată! Cel mai probabil e copilul unui alb. Și știi care-s regulile pentru metiși.

– Andrew! Kitty a trântit cuțitul și furculița în farfurie. Camira nu e mai în vârstă ca mine! Ce vrei să fac cu ea? S-o arunc în groapa de gunoi în care am găsit-o? Iar în privința regulilor... sunt crude și barbare. Să iei o mamă de lângă pruncul ei...

– Asta se face pentru protejarea lor, draga mea. Guvernul face tot posibilul să se asigure că acești copii nu mor prin șanțuri. Vor să-i strângă laolaltă și să le ofere o educație creștină.

– Nici nu-mi pot imagina cum ar fi să mi se smulgă copilul din brațe! Kitty tremura deja. Și de ce, când putem ajuta măcar unul dintre ei, am refuza s-o facem? Nu e decât datoria noastră creștină. Iartă-mă, nu mă simt bine.

Kitty s-a ridicat și s-a dus în dormitor, unde s-a întins. Îi bubuia inima.

Știa care erau regulile în privința copiilor metiși, fiindcă îi văzuse pe vlăjganii protectoratului local când făceau ture cu șareta în căutarea bebelușilor și copiilor cu pielea mai albă, care se dădeau imediat de gol. Apoi le auzise pe mamele care țipau, în timp ce le aruncau copiii în șaretă și îi duceau la orfelinatele misiunii, unde scoteau din ei moștenirea aborigenă și o înlocuiau cu un Dumnezeu care aparent credea că era mai bine să crească cu El, decât cu dragostea unei mame.

Câteva minute mai târziu, Andrew a bătut la ușă și a intrat. A venit să se așeze pe pat lângă ea și a luat-o de mână.

– Cum te simți?

– Puțin slăbită, atâta tot. E foarte cald azi.

Andrew a luat o cârpă din teancul de pe noptieră și a înmuiat-o în urciorul cu apă. I-a așezat-o împăturită pe frunte.

– Și tu mai ai puțin, draga mea. Dacă îți dorești să ajuți o mamă care se află într-o situație similară, cine sunt eu să îți refuz asta? Poate rămâne, cel puțin până când naște. Apoi... mai vedem.

Kitty știa că decizia avea legătură cu culoarea pielii copilului, dar nu era momentul să facă nazuri.

– Mulțumesc, dragul meu, ești foarte bun cu mine.

– Nu, tu ești cea bună. Eu sunt de prea mult timp în Broome și probabil că m-am călit în fața suferinței din jurul nostru. Se vede altfel cu o pereche de ochi noi. Oricum, am de păstrat o poziție și o reputație. Nu puteam încălca legea. Înțelegi, Kitty?

– Da.

– Deci când pot să-ți cunosc negresa?

Kitty a zâmbit la cuvintele lui. O cheamă Camira. O să-i fac niște rochii. Are doar hainele de pe ea și sunt murdare.

– În locul tău le-aș arde. Dumnezeu știe pe unde au fost, dar, fără îndoială, că în curând vom afla oricum. Dacă lucra ca servitoare, o să aflăm cine i-a fost stăpân. Așa. Andrew a sărutat-o ușor pe frunte și s-a ridicat. Trebuie să mă duc în oraș. Am întâlnire cu T.B. Vasul *Edith* a venit cu marfă deosebit de bună și vreau să-i arăt câteva perle. Una dintre ele s-ar putea să fie cu totul specială.

Lui Andrew i-au sclipit ochii de plăcere și avariție.

N-avem deja destul? se întreba Kitty oftând, în timp ce Andrew ieșea din cameră.

Știa cine era adevăratul Dumnezeu în orașul acela și numele lui era Banul.

Capitolul 15

În ianuarie, în timp ce barometrul de pe peretele din salon se afla în scădere, indicând începutul sezonului ploios, Kitty s-a trezit cu fruntea transpirată. Trebuia să nască de la o zi la alta și se ruga la Dumnezeu să se întâmple cât mai repede. Umiditatea plutea asemenea unei pături cremoase și etanșe, iar ea se chinuia să respire. Prea extenuată să se ridice, a rămas acolo, dorindu-și să se rupă și cerul, și apa ei. A sunat clopoțelul să dea semnalul la bucătărie că dorea micul dejun. În ultimele zile stătuse în pat, incapabilă să mai tolereze ideea de corset – chiar dacă îi fusese croit special pentru sarcină, plus nenumăratele straturi de sub rochie, plus rochia în sine. Era mai simplu să rămână în cămașa ei de noapte, cu burta nerestricționată și pielea răcorită cât de cât.

S-a întors cu gândul la Camira și Kitty și-a mușcat buza de frustrare. Totul mersese strună, până și Andrew spusese că fata era deșteaptă, după ce îi pusese câteva întrebări în germană. De când bătuseră palma cele două femei și Camira își dăduse seama că nu va fi nici închisă în colibă, nici luată pe sus peste noapte și dusă la închisoare pentru cine știe ce comportament nedorit, s-a dovedit foarte dornică să ajute cum putea. Oricine o angajase inițial, o învățase bine. Curând trebăluia prin casă, țâțâind la servitoarea care tot întârzia, o singaleză cu ochi negri ca tăciunele, pe nume Medha, care mai mult stătea și se privea în oglindă, decât s-o șteargă cum ar fi trebuit.

Kitty s-a amuzat când a văzut-o pe Camira luând frâiele în mână, dând ordine să fie măturate podelele de cel puțin trei ori pe zi, ca să elimine praful interminabil și să fie frecate între timp. Mobila de mahon sclipea sub straturile de ceară de albine și pânzele de păianjen, care se infiltraseră pe la colțurile înalte, erau scoase de-acolo cu tot cu proprietarii lor. În timp ce Camira se mișca prin salon cu pas ușor de căprioară, Kitty privea de la biroul de scris, unde abia mai avea energie să ridice stiloul în mână. Deși Camira avea sarcina mai înaintată ca ea, nu părea s-o afecteze.

Cu zece zile în urmă, Kitty discutase ideea de a scăpa de Medha și de a o lua pe Camira în locul ei.

– Hai să așteptăm să vedem ce se întâmplă când se naște copilul. Nu are sens să ne grăbim. Dacă pleacă, rămânem fără ajutor într-un moment în care o să ai nevoie de tot ajutorul din lume.

Și chiar a doua zi, ca și cum Camira i-ar fi auzit vorbele lui Andrew, când s-a dus Kitty în colibă, nu mai era.

– Fred, unde e Camira? îl întrebase, ieșind din colibă.

– Plecat.

– A zis unde?

– Nu, doamna șefa. Plecat, a informat-o Fred.

– Te-am avertizat, draga mea. Negrii ăștia nu joacă după aceleași reguli ca noi, spusese Andrew mai târziu. Bine că nu am concediat-o pe Medha.

Pe Kitty o iritase îngrozitor satisfacția evidentă pe care o afișa Andrew că avusese dreptate. În fiecare zi de la dispariția Camirei, Kitty se dusese la colibă, doar ca să o găsească la fel de goală ca și până atunci. Și, având în vedere că îi promisese lui Andrew să nu facă deloc cunoscută prezența Camirei în casa lor, Kitty nu putea întreba pe nimeni în oraș dacă o văzuse.

– S-a dus să perinde, doamna, a fost tot ce-a putut spune Fred.

În afară de furia pe care o simțea că fata plecase fără ca măcar să-i spună, mai ales după bunătatea pe care i-o arătase, Kitty îi simțea lipsa. Descoperise că fata înțelegea bine engleza și că avea simțul umorului. Pentru prima oară de când venise în Broome, se trezea chicotind la diverse lucruri neînsemnate și aproape simțise că fata asta, în ciuda vastelor diferențe culturale, îi semăna foarte mult. Pe măsură ce îi venea sorocul lui Kitty, se simțise liniștită de calmul și de siguranța Camirei.

– Nu face griji, doamna șefa, cânt ca să vină copilul pe lume, nici o problemă.

Și Kitty chiar o crezuse, se relaxase și zâmbise, până când și Andrew observase diferența și se bucurase de prezența Camirei.

Lui Kitty i-a dat o lacrimă. Nu avea să mai facă greșeala asta. Atunci a bătut cineva la ușă și Kitty s-a ridicat în șezut, în timp ce se deschidea ușa.

– Bună dimineața, doamna șefa, aduc mic dejun. Medha doarme pe ea.

Kitty se uita șocată la Camira, care, acum slabă, îmbrăcată imaculat în uniforma albă, cu o bentiță care-i ținea cârlionții negri lucioși pe spate, venea spre ea dansând cu tava.

– Tarik zice că nu ai fost cuminte și nu mâncat mâncarea bună. Eu fac ou și aduc lapte pentru copil, a ciripit ea, în timp ce punea tava în poala lui Kitty.

– Unde…? Kitty a înghițit în sec, încercând să-și găsească cuvintele. Unde ai fost?

– M-am dus să perind, fac copil. A ridicat din umeri de parcă se dusese la brutărie ca să cumpere pâine. A venit ușor pe lume fata. Femeile zic că frumoasă și sănătoasă. Mănâncă mult. Camira și-a dat ochii peste cap și a arătat spre piept. Nu dorm deloc.

– De ce naiba nu mi-ai zis unde te duci, Camira? La vederea ei, furia lăsase loc senzației de ușurare. M-am îngrijorat de moarte!

– Nu grijă, doamna șefa! Iese ca melcul din cochilie!

– Nu la asta mă referem, Camira! Deși evident că mă bucur că tu și copilul sunteți bine sănătoși.

– Tu vii la colibă după mic dejun și arăt copil. Te ajut mănânci?

Camira i-a întins lingura după ce a tăiat oul fiert cu cuțitul, ca un expert.

– Nu, mulțumesc. Sunt în stare să mă hrănesc singură.

În timp ce își mânca oul, Camira s-a apucat ca o furtună să facă ordine prin cameră și să se plângă de stratul de praf roșu care se adunase pe jos în lipsa ei.

Kitty și-a dat seama că probabil nu avea să afle niciodată unde dispăruse fata. Era doar ușurată că travaliul Camirei se terminase și o invidia pentru cât de bine își revenise.

Mai târziu în acea dimineață, Kitty s-a dus cu ea la colibă, unde fata încuiase ușa cu grijă. Pe jos, într-un sertar pe care Camira îl scosese din servantă, se afla un bebeluș care țipa de mama focului.

– Ți-am spus că e înfometată, a zis Camira, în timp ce ridica bebelușul. S-a așezat pe pat și și-a desfăcut imediat unul dintre nasturii bluzei. Kitty a văzut sânul umflat și mamelonul din care picura lichidul lăptos și Camira a pus copilul să sugă. Țipetele au încetat imediat ce a început să mănânce și Kitty nu-și putea lua ochii de la ei. Numai văzuse niciodată sânii altei femei. Propriul copil avea să fie hrănit cu biberonul de o doică, pentru că alăptatul era considerat demn doar de sălbatici. Și totuși, în timp ce privea mama și copilul uniți în acest ritual firesc, Kitty a hotărât că aveau o frumusețe proprie.

Când buzele copilului s-au desprins în sfârșit de sân și și-a lăsat capul pe pieptul Camirei, fata l-a aranjat bine pe umăr și a început să-i maseze viguros spatele. Copilul a râgâit și Camira a încuviințat.

– O ții? a întrebat, oferindu-i copilul lui Kitty.

– E fetiță ai zis?

– O cheamă Alkina, înseamnă lună.

Kitty a luat copilul gol în brațe și i-a mângâiat pielea perfectă și moale. Fără îndoială, prin comparație cu mama ei, Alkina era mai deschisă la culoare. Copilul a deschis deodată ochii și a fixat-o cu privirea.

– Doamne! Sunt...

– Femeile zic oblici, i-a spus Camira, în timp ce se încheia la bluză. De la japonez. Om rău.

Kitty s-a uitat lung la semnele evidente ale unei moșteniri care binecuvântase fetița asta cu cei mai frumoși ochi pe care-i văzuse vreodată. Aveau o nuanță verde uluitoare, aproape aurie și, migdalați fiind, păreau și mai mari pe figura ei mică.

– Bun venit pe lume, Alkina, și Dumnezeu să te binecuvânteze! a șoptit Kitty la urechea mică.

Poate i s-a părut, dar copilul a zâmbit la cuvintele ei. Apoi a închis ochii uluitori și a adormit în brațele lui Kitty.

– E frumoasă, Camira, a răsuflat în sfârșit Kitty. Are ochi ca de pisică.

– Așa spun și femeile. Așa că numesc Cat[26] porecla, a chicotit și a luat ușor copilul din brațele ei, înainte să-i învelească fundul într-o cârpă pe care a legat-o în ambele părți.

Îmi zicea și mie cineva așa… și-a spus Kitty.

Camira a pus copilul în leagănul improvizat, i-a șters fruntea și a șoptit ceva neinteligibil cu buzele pe pielea ei. Apoi ochii i s-au întunecat și a dus degetul la buze.

– Secret „pisica", da? Altfel, vin să o ia oamenii răi. Înțelegi?

– Promit, Camira. „Pisica" va fi în siguranță cu noi. Îi voi spune lui Fred să o păzească atunci când lucrezi în casă.

– Tot miroase rău, dar Fred om bun.

– Da, Fred e om bun, a consimțit Kitty.

***

Două săptămâni mai târziu, nici o furtună, nici un copil nu își făcuse apariția ca să atenueze disconfortul lui Kitty. Andrew nu ajuta deloc, posomorât cum era din cauza a două perle pe care i le încredințase lui T.B. Ellies și mâinilor lui dibace, doar ca să le vadă făcute praf în fața ochilor lui.

– E pur și simplu nedrept. Tata mă tot întreabă de ce lugherele nu descoperă niciodată comorile pe care le găseau când le comanda el. Dumnezeule, Kitty, când a venit prima oară la Broome, puteai merge pe

plaja Cable să le culegi din apa mică! Chiar nu înțelege că de-atunci s-a mutat toată lumea aici să le caute? Pe zi ce trece, ne apropiem și mai mult de fundul mării. Numai săptămâna trecută am pierdut un scafandru din cauza decompresiei.

Kitty cunoștea acum această afecțiune și simptomele sale, la fel de bine cum știa despre răceală. Fusese intrigată prima oară când văzuse un scafandru, un tânăr japonez care fusese băgat într-un costum nou de scufundat, pe care Andrew îl comandase din Anglia. Bărbatul subțirel intrase în costumul enorm din pânză bej, cu o cască sferică și grea din bronz, care-i fusese pusă pe cap și înșurubată bine la gât. Avea picioarele pironite în niște bocanci de plumb, iar coechipierii lui îl sprijineau, în timp ce verificau dacă trecea bine aerul prin țeava îngustă.

Se cutremurase la gândul tonelor de apă care aveau să pună presiune pe bietul corp, în timp ce omul se scufunda la treizeci și șase de metri, protejat de pânza fragilă și de aerul prețios care intra printr-un cablu. Presiunea intensă îi putea distruge sever urechile și încheieturile și, dacă scafandrul insista, putea paraliza și muri, din cauza acestei afecțiuni numite decompresie.

– Dumnezeu să-l odihnească! Kitty și-a făcut cruce. Ce oameni curajoși!

– Care sunt plătiți cu o avere ca să fie curajoși, a subliniat Andrew. Iar am primit cerere să le măresc leafa și tot aud că politica aia ridicolă „fără negri“ a început să fie implementată în Broome. Îți imaginezi să angajezi albi să se ocupe de asta?

– Nu, a răspuns ea, dar orice culoare ar avea pielea lor, tot nu-mi pot imagina să îți riști zilnic viața doar ca să câștigi bani.

– Draga mea, tu nu ai cunoscut foametea sau responsabilitatea pe care o au acești oameni de a câștiga cât se poate de mult pentru familiile lor.

– Asta așa este, a spus ea încet, iritată de felul în care reușea Andrew să închege și avariția, și moralitatea în numai câteva propoziții scurte. S-a ridicat. Cred că mă duc să trag un pui de somn.

– Desigur. Să trimit după doctorul Blick să te vadă în seara asta?

– Mă îndoiesc că-mi poate spune mai mult decât că nu e copilul gata să vină pe lume și știu deja asta prea bine.

– Mama mi-a spus că în general primul copil întârzie.

Dar majoritatea mamelor lor nu locuiesc în Broome, în preajma sezonului ploios, și-a spus Kitty, în timp ce încuviința spre el și ieșea din cameră.

Camira a trezit-o mai târziu și i-a pus pe noptieră o cană cu ceva care mirosea grețos.

– Doamna șefa, copilul nu vine. Nu e bine. Ajutăm micuțul, da? I-a întins cana lui Kitty. Femeile mele asta beau. Doamna șefa, e timpul.

– Ce-i în ea?

– Natural. Din pământ. Nu face rău. Bea acum.

Disperată cum era, Kitty s-a supus.

Durerile au început câteva ore mai târziu și, în timp ce se ducea la toaletă, apa i s-a rupt și a sărit cât colo anunțând nașterea iminentă. L-a strigat pe Andrew, care în momentul acela dormea alături, în camera cu garderobă, după care Kitty s-a întors în dormitor și s-a întins.

– Vine copilul, i-a spus ea, când l-a văzut în ușă.

– Trimit imediat după doctorul Blick!

– Și Camira, a spus Kitty, în timp ce o fulgera o contracție. O vreau pe Camira aici.

– O chem acum, i-a promis Andrew, în timp ce se îmbrăca repede, luând-o la goană.

Pe toată durata nopții lungi și febrile, în vreme ce norii de furtună se adunau deasupra orașului, Kitty nu a reținut mare lucru în afară de durere și de vocea mângâietoare a Camirei.

Sosise doctorul Blick și, după cum i se scurgea fața, părea că venise direct din cârciuma de pe Sheba Lane.

– Ce caută un negru în camera de naștere? a bălmăjit el spre Andrew.

– Las-o! strigase Kitty, în timp ce Camira murmura încet și îi masa spatele.

Andrew a ridicat din umeri la doctor și a încuviințat. După o examinare rapidă, doctorul Blick i-a spus că avea să dureze încă mult și să-l cheme dacă avea nevoie de el, după care a ieșit din cameră. Așa că a rămas Camira s-o încurajeze să se ridice, „să te plimbi prin cameră ca să convingi copilul să iasă, în timp ce eu îi cânt".

La patru dimineața, norii au explodat în sfârșit și ploaia s-a pus să lovească în acoperișul de tablă.

– Vine, vine, doamna șefa, foarte curând *acuma*… nu face griji.

Și cum a fulgerat deasupra lor și a luminat grădina și figura ca în transă a Camirei, împingând puternic în toiul unui tunet, copilul lui Kitty a sosit pe lume.

Kitty a rămas pe loc, incapabilă să se miște, ci doar să gâfâie de ușurare când s-a terminat durerea. A ridicat capul să vadă copilul, dar în schimb a văzut-o pe Camira între picioarele ei, rupând ceva cu dinții.

– Ce faci? a șoptit ea gutural.

– Îl eliberez, doamna șefa. A luat copilul în brațe, l-a întors invers pe palmă și l-a plesnit tare la fund. La această grozăvie, copilul a țipat și a început să plângă.

– Uite, doamna! Ține copilul. Aduc *dactaru'*. Apoi i-a mângâiat fruntea lui Kitty. Băiat mare și puternic. Femeie deșteaptă ești.

Și cu asta, a ieșit din cameră.

Doctorul Blick, care evident dormea de rupea în salon, în urma distracțiilor, a intrat clătinându-se pe ușă.

– Doamne Dumnezeule! Ce travaliu rapid! a comentat el, în timp ce încerca să-i ia copilul lui Kitty din brațe.

– E bine, doctore, și aș vrea să rămână cu mine.

– Dar trebuie să-l consult. E băiat?

– Da, și e perfect.

– Atunci să curăț dedesubt.

L-a văzut pe doctorul Blick cum a ridicat cearșaful curat pe care-l așezase Camira peste ea.

– Ei bine, văd că nu e nevoie.

Doctorul Blick a avut decența să se înroșească atunci când și-a dat seama că dormise pe toată durata evenimentului.

– Îl rugați pe soțul meu să vină să-și vadă fiul?

– Desigur, dragă doamnă! Mă bucur că s-a întâmplat repede și fără probleme.

Da, mulțumită Camirei, care a fost aici în lipsa ta, s-a gândit Kitty.

Când a intrat Andrew în cameră, Kitty a mulțumit tuturor stelelor din cer că se întorsese Camira la ea.

Broome, Australia de Vest Decembrie 1911

Capitolul 16

– Draga mea, trebuie să discut ceva cu tine, a spus Andrew, împăturind ziarul *Northern Times* și punându-l frumos lângă farfuria cu micul dejun.

– Ce anume?

– Tata vrea să mă duc în Singapore la anul și de-acolo să plec cu el în Europa. Ar vrea să îi cunosc contactele din Germania, Franța și Londra, pentru că s-a săturat în sfârșit de călătorit și vrea să preiau eu și latura vânzărilor de perle. Vom fi plecați aproape trei luni. Mă gândisem să-ți cer să mă însoțești, dar va fi o călătorie foarte dificilă în perioada asta a anului, când mările sunt furtunoase. Mai ales pentru un copil care nu a împlinit nici patru ani. Bănuiesc că nu ai fi pregătită să îl lași pe Charlie cu Camira?

– O, Doamne, nu! a răspuns Kitty. Sigur nu ar putea veni cu noi?

Charlie era soarele și luna ei, care îi lipsea și după o oră, darămite trei luni.

– După cum știi și tu, viața la bordul unui vapor poate fi plictisitoare și neplăcută. Nu ne vom opri în porturi mai mult de o zi sau două. Trebuie să mă întorc până la sfârșitul lui martie, pentru începutul noului sezon.

– Atunci poate aș putea merge din Londra cu Charlie până la Edinburgh? Mi-ar plăcea să-mi văd mama și restul familiei, să-l cunoască și ei. Fratele meu, Matthew, are aproape cinci ani și nu și-a cunoscut încă sora mai mare.

– Draga mea, îți promit că la anul, când voi fi, în sfârșit, stăpânul propriului program, vom merge în Scoția împreună. Poate de Crăciun.

– O, da! rosti Kitty, închizând ochii de plăcere.

– Atunci vă pot lăsa pe amândoi câteva săptămâni în Edinburgh, cât mă ocup eu de afaceri. Dar anul ăsta, cu tata după mine, pur și simplu e imposibil.

Kitty știa că Andrew se referea la faptul că tatăl lui nu voia să târască un copil după ei. În aceeași măsură, știa din experiență că Andrew nu l-ar fi confruntat ca să insiste.

– Păi, nu-l pot lăsa pe Charlie și, cu asta, basta!

– Atunci ai vrea să mergi la Adelaide cu Charlie în lipsa mea? Cel puțin ai avea compania – și siguranța – mamei mele și a casei de-acolo, a sugerat Andrew.

– Nu, voi rămâne aici. Îi am pe Camira și pe Fred să mă păzească și trei luni nu e așa mult.

– Nu-mi place să te știu singură aici, Kitty, mai ales în timpul sezonului ploios.

– Zău, Andrew, nu pățim nimic. Îi am pe toți prietenii noștri să aibă grijă de mine. Și acum, că a venit doctorul Suzuki în oraș și își pune pe picioare noul spital, sănătatea mea și a lui Charlie e pe mâini bune, a adăugat ea.

– Poate ar trebui să amân călătoria pentru anul viitor, când putem merge împreună, dar îmi doresc atât de mult să devin independent, fără sentimentul constant că-mi suflă tata în ceafă.

– Dragul meu, cu toate că ne vei lipsi, suntem în siguranță aici, nu-i așa?

Kitty s-a întors spre Charlie, care stătea între ei și își mânca oul cu pâine prăjită.

– Da, mama!

Charlie – un înger blond cu resturi de ou și firimituri la gură – a lovit cu lingura în farfurie.

– Liniște, Charlie! Andrew i-a luat lingura. Așa, trebuie să mă duc la birou. Ne vedem la prânz.

Cum a plecat, Camira a intrat în salon să-l curețe pe Charlie și l-a dus să se joace în grădină cu Cat. Fred se dovedise a fi un tâmplar util și ridicase un leagăn din lemn, cu ajutorul a două frânghii puternice, într-un baobab. De fapt, s-a gândit Kitty mulțumită, Fred se schimbase peste măsură. Nu mai mirosea și, mulțumită neobositelor eforturi ale Camirei de a-l educa, începuse treptat să prindă engleza.

Relația dintre Fred și Camira se schimbase cu aproape patru ani în urmă, chiar după nașterea lui Charlie. Doamna Jefford, soția unuia dintre cei mai puternici magnați ai perlelor din oraș, hotărâse să facă o vizită neanunțată, care în sine era un eveniment neobișnuit, fiindcă, în mod normal, astfel de lucruri se aranjau cu cel puțin o săptămână înainte.

– Tocmai treceam pe-aici, dragă Kitty, și mi-am dat seama că încă nu mi-am oferit omagiile de la nașterea fiului tău. Am fost plecată în Anglia, vezi tu, ca să-mi vizitez familia.

– Ce amabil din partea ta să te gândești la noi! Kitty o petrecuse în salon. Pot să-ți ofer un pahar cu o răcoritoare? întrebase ea, în timp ce ochii mărgelați ai doamnei Jefford umblau neistoviți prin cameră.

– Da, mulțumesc. Ce locșor drăgălaș! comentase, în timp ce Kitty îi făcea semn Medhei să aducă urciorul cu limonadă. Foarte… domestic.

Kitty se așeza în timp ce arunca o privire pe geam și o văzuse pe Camira cu ochii mari de frică, făcându-i semn, ca și cum și-ar fi luat gâtul. Doamna Jefford începuse să-i povestească lui Kitty despre comorile pe care le achiziționase recent la ea acasă.

– Credem că vaza ar putea fi chiar Ming, trăncănea ea.

Kitty era obișnuită cu superioritatea nevestelor de magnați ai perlelor, care concurau, se părea, și mai mult decât soții lor, pentru coroana celei mai de succes purtătoare de perle din Broome.

– Domnul Jefford a avut marele noroc anul trecut să găsească opt perle deosebite, dintre care una a vândut-o recent la Paris, pentru colecția unui rege. Sunt sigură că într-o zi și soțul tău va avea asemenea succese, dar evident că e încă tânăr și lipsit de experiență. Domnul Jefford a învățat pe pielea lui că multe dintre perlele valoroase nici nu ajung în mâna lui și a conceput moduri și mijloace de a se asigura de contrariu.

Kitty se întrebase cât avea să dureze acel elogiu de sine și față de soț. Când, în sfârșit, doamna Jefford epuizase lista de extravaganțe recente, Kitty o întrebase dacă dorea să-l vadă pe pruncul Charlie.

– Doarme acum, dar cred că-l pot trezi mai devreme. Doar o dată, adăugase.

– Draga mea, am și eu trei, știu cât de prețios e somnul unui copil, așa că, te rog, nu o face pentru mine. Și-apoi, doamna Donaldson mi-a spus de curând că ai angajat o doică negresă pentru el?

– Da.

– Atunci trebuie să te avertizez să n-o lași niciodată singură cu copilul. Negrii au un preț pe cap de copil alb, nu glumesc!

– Serios? Vor să-i pună în oală și să-i gătească? întrebase Kitty, inexpresivă.

– Cine știe, draga mea! Doamna Jefford se cutremurase. Dar repet, nu sunt de încredere. Cu numai câteva luni în urmă, a trebuit să-mi concediez ultima servitoare, imediat ce mi s-a atras atenția că își suplimenta veniturile prostituându-se prin bordelurile din centrul japonez. Și când spun că mi s-a atras atenția, mă refer la faptul că fata a dispărut câteva luni. A făcut tot

posibilul să se ascundă de mine și de domnul Jefford, bineînțeles, dar, până la urmă, ar fi fost greu să nu observi. Când i-am spus că nu mai aveam nevoie de serviciile ei, m-a atacat pur și simplu, implorându-mă s-o iert și s-o las să stea. A trebuit să mă lupt cu ea. Apoi a dispărut printre bordeie și nu am mai văzut-o nicăieri.

– Nu zău! Ce oribil!

– Într-adevăr! Doamna Jefford i-a studiat expresia lui Kitty. Copilul pe care-l purta e aproape sigur corcit și până acum se va fi născut sigur, așa că trebuie găsit și dus de către Protectorat în misiune.

– Vai de mine! Ce poveste tragică! Deja Kitty își dăduse seama de ce venise doamna Jefford în vizită.

– Trebuie să recunosc că era muncitoare și că mi-a lipsit de-atunci, dar, creștină cum sunt, nu puteam tolera un copil nelegitim în casa mea.

Doamna Jefford îi aruncase o privire mărgelată.

– Sigur că nu. Ah, cred că tocmai l-am auzit pe Charlie plângând. Te rog să mă scuzi.

Kitty se ridicase de pe scaun și se dusese ca sedată spre ușă. Închisese ușa după ea și țâșnise în bucătărie, spunându-i Medhei să-l trezească pe Charlie, înainte să ia crema de ghete de lângă cuptor și să fugă cu ea în curtea din spate. Intrase în colibă fără să bată și o găsise pe Camira ascunzându-se sub pat, cu copila strânsă la piept.

– Fă copilul negru, spusese Kitty împingând spre ea crema de ghete. Fred soțul tău, înțelegi?

Pe întuneric, tot ce vedea Kitty erau ochii înspăimântați ai Camirei.

– Înțeleg, șoptise ea.

Apoi fugise înapoi în bucătărie, unde Medha îl ținea în brațe pe Charlie, care plângea.

– Te rog, adu biberonul în salon, îi ordonase Kitty și luase copilul, ca să se întoarcă la doamna Jefford.

– Iartă-mă că a durat atât. A vomat.

– Doar se ocupă doica de asta, nu? încercase doamna Jefford să sondeze terenul.

– Sigur, dar Camira s-a dus să aducă niște muselină de la mercerie, în timp ce soțul ei trebuie să ia gheață din oraș cu șareta. Abia s-au întors.

– Ce băiet frumos! comentase doamna Jefford, în timp ce Charlie sugea cu poftă din biberon. Spuneai că numele doicii tale e Camira?

– Da și sunt foarte norocoasă s-o am. A fost educată în cadrul misiunii de la Beagle Bay, unde a îngrijit copii la creșă.

– Știi, spusese doamna Jefford după o pauză, sunt aproape sigură că ăsta era numele servitoarei însărcinate pe care am concediat-o. Noi îi spuneam Alice, desigur.

– Desigur, spusese Kitty. Încă învăț cum funcționează lucrurile astea.

– Ziceai că e măritată?

– O, da, cu Fred, care a lucrat și pentru socrul meu, și pentru soțul meu. Conduce cabrioleta, are grijă de ponei și se ocupă de teren. Și ce mândru e de fiica lor! Alkina a venit pe lume cu doar două săptămâni înainte de Charlie. Sunt o familie devotată și studiază Biblia în mod regulat, adăugase Kitty doar așa, ca să fie.

– Măi, măi, habar nu aveam că Alice era căsătorită.

– Atunci poate ai vrea să cunoști fericita familie?

– Da, sigur că aș fi… încântată s-o văd pe Alice și pe copilul ei.

– Atunci, vino cu mine!

Kitty o condusese pe doamna Jefford în curtea din spate.

– Fred? Camira?

Îi bătea inima nebunește când ciocănise la ușa colibei, neștiind dacă fata înțelesese instrucțiunile ei. Spre ușurarea ei, „fericita familie“ – Fred, Camira și copilul din brațele mamei – apăruse la ușa colibei.

– Draga mea prietenă, doamna Jefford, a vrut să îți cunoască soțul și să-ți vadă copilul, declarase Kitty, încercând s-o liniștească pe Camira din priviri. Ia uite ce frumos e! Cred că e leită taică-său.

Camira i-a dat un cot lui Fred și i-a șoptit ceva. Din fericire, Fred și-a încrucișat brațele și a încuviințat asemenea unui tată mândru.

– Așa, intervenise Kitty, văzând că petele mânjite pe fața copilului începeau să curgă de la căldură, Fred, ce-ar fi să o iei tu pe Alkina, ca să i-l pot da Camirei pe Charlie să-l hrănească? Mărturisesc că sunt extenuată.

– Da, doamna!

Urmase schimbul de copii și Fred dispăruse în colibă.

– Măi să fie! spusese doamna Jefford, făcându-și vânt violent, în vreme ce se țineau după Camira care se îndrepta spre casă. Habar nu aveam că Alice era căsătorită. De obicei nu sunt, știi, și…

– Înțeleg complet, doamnă Jefford. Kitty așezase mâna pe brațul ei ca s-o liniștească, bucurându-se întru totul de disconfortul femeii. Ce amabil din

partea ta să ne vizitezi pe mine și pe Charlie!

– Mi-a făcut plăcere, draga mea. Mi-e teamă că trebuie să plec imediat, am un joc de bridge cu doamna Donaldson. Trebuie să vii cu Andrew la cină foarte curând. La revedere!

Kitty o urmărise pe doamna Jefford cum se grăbea să ajungă la trăsura ei. Apoi intrase în bucătărie, unde stătea și tremura Camira, în timp ce îl hrănea pe Charlie cu biberonul.

– A crezut!

Kitty începuse să chicotească, când tocmai apărea figura disperată a lui Fred în pragul ușii, ținând copila în brațe ca pe un sacrificiu ritualic. Kitty îl lăsase să intre și îi șterse fața copilului.

– Doamna Jefford crede că Fred soțul meu?

Dezgustul de pe mutra Camirei o amuzase și mai tare pe Kitty, care râsese cu poftă.

– Eu nu mărit bărbat ca miroase rău ca el.

Fred se bătuse cu pumnul în piept.

– Eu soț!

Și cei trei râseseră de-i duruseră burțile. Din acel moment, Fred își luase în serios rolul fictiv. Când Camira lucra în casă și avea grijă de Charlie, Fred o păzea pe Cat, de parcă ziua în care îi vizitase doamna Jefford îi unise pe toți trei ca o adevărată familie. Începuse să se spele și se deșteptase considerabil, iar acum el și Camira se ciondăneau ca un cuplu căsătorit. Era evident că Fred o adora, dar Camira nici nu voia să audă.

– Nu avem piei la fel, doamna Kitty.

O convinsese după luni întregi pe Camira să-i spună stăpânei pe numele creștin, și nu „șefa“.

Kitty habar n-avea ce semnificație avea asta sau unde era loialitatea religioasă a Camirei de fapt: acum vorbea cu „străbunii“ ei și fredona cântece ciudate cu vocea ei dulce și înaltă când făcea febră unul dintre copii, pe urmă stătea cu Fred în grajd și îi citea din Biblie.

De la vizita doamnei Jefford, nu primiseră nici o amenințare din partea Protectoratului local. Camira era liberă să umble pe unde avea chef în Broome, cu Cat și Charlie laolaltă în căruț. Pentru albi, era acum femeie măritată, protejată de stindardul suprem al „soțului“.

***

Kitty s-a așezat să-i scrie mamei o scrisoare, în care a inclus o fotografie cu ea, Andrew și Charlie, făcută de fotograful orașului. Departe de familie, Crăciunul i se părea cea mai grea perioadă a anului, mai ales că începea „Marele Ploios“, cum îl numea Camira. Se gândea că Andrew urma să plece în Europa în ianuarie și i-ar fi plăcut ca ea și Charlie să poată merge cu el în vizită la mama și la surorile ei din Edinburgh, dar știa din experiență că nu avea sens să-l implore din nou.

În ultimii patru ani, soțul ei devenise și mai atașat de afacerea lui. Kitty îi citea încordarea pe față atunci când se apropia câte un lugher care aducea marfă și stresul dezamăgirii, mai târziu în acea zi, când nu părea să fi găsit nici o comoară. Totuși afacerile mergeau bine, spunea el, și tatăl lui era mulțumit de felul în care decurgeau lucrurile. Numai luna trecută achiziționaseră un nou lugher și un nou echipaj în flotă. Kitty se bucura că îl avea pe Charlie să-i țină timpul ocupat, căci atenția soțului ei era constant în altă parte. Mai presus de toate, tânjea după un singur lucru: descoperirea unei perle perfecte.

– Ce pasionat e! și-a spus ea, în timp ce lipea plicul, pe care l-a așezat apoi pe un teanc cu care se ducea Camira mai târziu la poștă. Aș vrea doar să se mulțumească cu ce are.

***

– I-am scris lui Drummond, a spus Andrew la cină în seara aceea, și i-am explicat că ai insistat să rămâi în Broome cât sunt eu plecat în Europa. De obicei, stă în Darwin în ianuarie și supraveghează transportul vitelor spre piețele internaționale. I-am sugerat să treacă pe la tine după ce termină treaba.

Auzind numele lui Drummond, Kitty a simțit un gol în stomac.

– După cum te-am asigurat, nu pățim nimic. Nu e nevoie să-l deranjezi pe fratele tău.

– I-ar prinde bine. Încă nu și-a cunoscut nepotul și, cum trăiește în locul ăla uitat de lume cu vitele lui, mi-e teamă că devine nativ, atât îi lipsește compania civilizată.

– E încă necăsătorit?

– Ar fi ceva! a pufnit Andrew. E prea amorezat de vitele lui, ca să-și găsească nevastă.

– Sunt sigură că nu ai dreptate, a spus Kitty, întrebându-se de ce își apăra cumnatul.

Nu-l văzuse și nu auzise nimic de la el în ultimii cinci ani, nici măcar o telegramă în care să-i felicite cu ocazia nașterii lui Charlie.

Totuși, asta nu o împiedica să-și aducă aminte cum o sărutase de Anul Nou, mai ales că relațiile maritale cu soțul ei se deterioraseră considerabil. Adesea, Andrew se retrăgea înaintea ei la culcare și, când venea ea în dormitor, dormea deja dus, extenuat de stresul zilei. De la nașterea lui Charlie cu patru ani în urmă, Kitty numărase pe degetele unei mâini de câte ori venise spre ea să facă dragoste.

Faptul că încă nu apăruse al doilea copil era comentat cu pasiune de cercul de neveste bârfitoare ale magnaților din industria perlelor. Kitty le răspundea că era prea bucuroasă de existența lui Charlie ca să mai treacă printr-o sarcină și-apoi era încă tânără. Adevărul era că tânjea să mai aibă un copil, năzuia să aibă o familie mare, precum cea în care crescuse ea însăși. Și, de asemenea, dacă era să fie sinceră, poftea după atingerea unui bărbat.

– Ești absolut hotărâtă să rămâi aici, în loc să te duci la Alicia Hall? a întrebat Andrew, în timp ce Camira strângea farfuriile de pe masă, în urma cinei.

– Pentru ultima oară, dragul meu, da!

– Atunci, îi voi confirma voiajul tatei. Și îți promit, Kitty, că la anul vă duc pe tine și pe Charlie să-ți vizitezi familia.

Andrew s-a ridicat de la masă și a bătut-o pe umăr.

***

În timp ce-și îmbrățișa soția și copilul înainte să urce pe puntea vasului *Koombana* o lună mai târziu, ochii lui Andrew s-au umplut de regret și vinovăție.

– *Auf wiedersehen, mein Kleiner. Pass auf deine Mutter auf, ja?*[27] Andrew l-a lăsat pe Charlie jos, în timp ce suna clopoțelul care anunța plecarea vaporului. La revedere, Kitty! Voi trimite o telegramă când ajung în Fremantle. Și promit să mă întorc acasă cu ceva extraordinar.

I-a făcut cu ochiul și și-a atins nasul, în vreme ce Kitty îl ridica pe Charlie în brațe.

– Ai grijă de tine, Andrew! Charlie, ia-ți rămas-bun de la tata!

– *Auf wiedersehen*[28], Papa! a ciripit Charlie.

La insistențele lui Andrew, i se vorbise și în engleză, și în germană și nu avea nici o dificultate în a trece de la o limbă la alta.

Kitty și Charlie au coborât pe pasarelă și au rămas pe chei cu mulțimea de oameni care veniseră să-i conducă pe pasageri. Prezența vaporului în Broome îi găsea mereu cu chef de petrecut pe locuitori. Vasul era mândria Companiei Maritime Adelaide – extrem de luxos și o bijuterie inginerească, era construit cu fundul plat, încât să poată aluneca prin golful Roebuck și când era reflux. A sunat din nou și locuitorii i-au făcut cu mâna vasului *Koombana* care pornea la drum.

Kitty și Charlie au luat trenul decapotat care mergea între doc și oraș și Kitty a privit apa sclipitoare de sub ea. Era insuportabil de umed afară și avea un chef nebun să-și azvârle hainele de pe ea și să se arunce în apă.

Și-a adus aminte din nou cât de ridicole erau regulile sociale aici. Ca femeie albă, ideea de a înota în mare nu putea fi tolerată sub nici o formă. Camira se ducea mereu cu Cat pe nisipul extrem de mătăsos și în apele mici de pe plaja Cable, când nu erau meduze și se oferise să-l ia și pe Charlie. Kitty îi sugerase lui Andrew, dar acesta refuzase, fără drept de apel.

– Zău, draga mea, uneori vii cu nişte idei extrem de ridicole! Copilul nostru să înoate cu negrii?

– Te rog, nu le mai spune așa! Știi foarte bine cum îi cheamă! Și, având în vedere că stăm lângă mare, cum au și crescut amândoi, de ce să nu învețe să înoate? Sunt sigură că tu făceai asta la Glenelg.

– Era o altă poveste, răspunsese Andrew, deși Kitty habar nu avea la ce se referea. Îmi pare rău, Kitty, dar în cazul ăsta pun piciorul în prag!

În timp ce Charlie dormea pe umărul ei, extenuat de căldură și emoții, Kitty a zâmbit.

Când nu e soțul acasă, Kitty joacă pe masă...

***

A doua zi, Kitty a întrebat-o pe Camira dacă știa vreun golfuleț ascuns, unde ar fi putut să se bălăcească și Charlie. Camira a ridicat din sprâncene la cererea stăpânei, dar a încuviințat.

– Știu loc bun, fără meduze.

În după-amiaza aceea, Fred a mers cu șareta în cealaltă parte a peninsulei. Pentru prima dată de când venise în Australia, Kitty s-a bucurat ca un copil

când și-a băgat picioarele în apele magnifice și răcoroase ale Oceanului Indian. Plaja Riddell nu era o întindere vastă de nisip precum plaja Cable, dar era infinit mai interesantă, cu formațiuni de stânci mari și roșii și bălțoace pline cu pești. Încurajat ușor de Camira, care își scosese bluza și fusta cu inocența unui copil, Charlie țipa vesel și se stropea cu apă cu Cat. Kitty înainta în apa mică, cu fusta ridicată, extrem de tentată să facă la fel.

Apoi, Camira a arătat spre cer și a adulmecat aerul.

– Vine furtuna. Timpul să mergem acasă.

Cu toate că cerul arăta perfect senin pentru Kitty, învățase să aibă încredere în instinctele Camirei. Și, fără doar și poate, tocmai când Fred dădea bice poneiului la intrarea șaretei pe alee, tunetul a bubuit răsunător și au început să cadă din cer primele picături de ploaie. Kitty a suspinat și l-a dus pe Charlie în casă, căci, oricât de mult tânjea după răcoarea superbă a aerului care venea odată cu furtuna, în mai puțin de cinci minute, grădina avea să fie un torent de mâl roșu.

Ploaia a ținut toată noaptea și mult din a doua zi, iar Kitty a făcut tot posibilul să-l distreze pe Charlie în casă cu cărți, hârtie și creioane colorate.

– Ne jucăm cu Cat, mama? a ridicat ochii la ea a jale.

– Cat e cu mama ei, Charlie. Poți să te duci mai târziu la ea.

Charlie s-a bosumflat și ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Vreau să mă duc acum.

– Mai târziu! s-a răstit ea.

În ultimul timp, Kitty observase că, oricât de interesante ar fi fost lucrurile pe care sugera să le facă împreună, Charlie nu voia decât să fie cu Cat. Sigur, copila Camirei era o fetiță extraordinar de simpatică, cu o fire blândă care îl tempera pe fiul hiperactiv al lui Kitty. Fără îndoială, era deja o frumusețe, cu pielea ei minunată de culoarea mahonului lustruit și ochii de chihlimbar hipnotizanți. În ultimele câteva luni, își dăduse seama și că Charlie era nu doar bilingv, ci trilingv. Uneori îi auzea pe copii jucându-se în grădină și vorbind în Yawuru, limba nativă a lui Cat.

Kitty nu îi menționase nimic despre asta lui Andrew, dar faptul că Charlie era destul de inteligent cât să înțeleagă și să vorbească trei limbi, când ea însăși se chinuia să găsească cuvântul potrivit într-una singură, o făcea mândră. Totuși, în timp ce se uita la Charlie care stătea cu ochii pe fereastra bucătăriei, căutând-o cu disperare pe Cat, se întreba dacă nu cumva îi

permisese lui Charlie să petreacă mai mult timp în companiei ei decât ar fi trebuit.

Ploaia a stat în cele din urmă, cu toate că mocirla roșie venise potop peste prețioșii ei trandafiri și, cu ajutorul lui Fred, și-a petrecut a doua zi curățând straturile de flori cât a putut de bine. În acea după-amiază, știind că era reflux și dorindu-și să petreacă un timp cu fiul ei, l-a dus pe Charlie cu șareta la Gantheaume Point, ca să-i arate urmele de dinozauri.

– Monștri! a spus Charlie, în timp ce Kitty încerca să-i explice că scobiturile enorme din stâncile de sub ei erau făcute de un picior gigantic.

– Dumnezeu le făcu?

– Dumnezeu le-a făcut, Charlie, l-a certat ea, dându-și seama că engleza vorbită de Cat și Camira avea un efect asupra lui. Da, El le-a făcut.

– Când *făcut-a* pe pruncul Isus.

– Înainte să-l facă pe pruncul Isus, a răspuns Kitty, știind că Charlie era mult prea mic ca să înceapă să priceapă astfel de chestiuni filosofice.

În timp ce se întorceau acasă, cugeta că viața devine mult mai de neînțeles, dacă o privești prin ochii unui copil nevinovat.

În seara aceea, Kitty l-a băgat pe Charlie în pat și i-a citit o poveste, apoi, fiindcă Andrew nu era acolo, s-a dus cu tava să mănânce în salon. A luat o carte de pe raft, a auzit încă un tunet afară și a știut că mai venea o ploaie și că sezonul ploios începuse cu adevărat. S-a pus să citească *Casa umbrelor*, de Charles Dickens, care o ajuta să se calmeze la orice nivel, în timp ce asculta aversa care începea să cadă pe acoperișul de tablă. Andrew îi promisese că anul următor va pune țiglă, lucru care ar fi atenuat zgomotul puternic.

– Bună seara, doamnă Mercer.

Kitty a tresărit speriată. S-a întors și, în pragul ușii l-a văzut pe Andrew, sau cel puțin o versiune a lui udă leoarcă și pătată de mocirlă roșie.

– Dragul meu! a spus, ridicându-se și dând fuga la el. Ce, Doamne iartă-mă, cauți aici?

– Eram disperat să te văd, normal.

A luat-o în brațe și s-a lipit cu hainele ude de ale ei.

– Dar nu erai în drum spre Singapore? Călătoria spre Europa? Când ai hotărât să te întorci?

– Kitty, ce bine e să te țin din nou în brațe! Mi-a fost dor de tine, dragostea mea!

Mirosul lui era straniu – de mosc, senzual, lucru care a pus-o pe gânduri.

– Aoleu! Tu ești!

– Ai dreptate, doamnă Mercer, sunt eu, într-adevăr. Fratele meu mi-a cerut să văd de tine în lipsa lui. Și cum tocmai treceam pe-aici…

– Fir-ar să fie! Kitty s-a smuls de lângă el. Chiar îți face plăcere gluma asta? Am crezut că ești Andrew!

– Și a fost minunat să…

– Ar fi trebuit să te anunți cum se cuvine. E vina mea că sunteți identici?

Enervată peste măsură de obrăznicia lui, Kitty l-a plesnit peste față. Apoi s-a prăbușit pe un scaun, îngrozită de fapta ei.

– Iartă-mă, Drummond, nu trebuia să fac asta, și-a cerut ea scuze, uitându-se cum își masa obrazul.

– Ei, mi s-a întâmplat și mai rău de-atât și te voi ierta. Deși mă îndoiesc că Andrew îți spune „doamna Mercer“ când intră pe ușă ca să ia masa în compania soției sale. Dar ai, într-adevăr, dreptate, a recunoscut el. Ar fi trebuit să mă anunț din clipa în care am intrat pe ușă, dar – iartă-mi vanitatea – am crezut că mă cunoști.

– Nu te așteptam…

– Sigur ți-a spus Andrew că m-a chemat în vizită…

– Da, dar nu așa curând după plecarea lui.

– Eram deja în Darwin când mi-a trimis telegrama în decembrie. Am hotărât că nu prea avea sens să mă întorc la grajduri, doar ca să vin înapoi și să fac ce m-a rugat fratele meu. Ai cumva niște *brandy*? Sună ciudat având în vedere căldura, dar am început să tremur.

Kitty a văzut pârâiașele roșii care se scurgeau din el și formau băltoace pe podea.

– Doamne, iartă-mă că te-am ținut acolo când ești ud leoarcă și probabil extenuat. O chem pe servitoare să-ți umple cada cu apă. Între timp caut *brandy*. Andrew ține o sticlă pe-aici, pe undeva, pentru musafiri.

– Deci nu mai bei deloc?

A rânjit într-o parte la ea și, fără să vrea, Kitty a zâmbit.

– Bineînțeles că nu.

A luat un pahar și o sticlă din dulap și a făcut cum i-a cerut Drummond.

– Mă duc să mă ocup de baie, a spus Kitty.

– Nu-i nevoie să chemi servitoarea. Arată-mi unde e cada și apa.

A dat băutura pe gât și i-a întins paharul ca să i-l mai umple o dată.

– Ți-e foame?

– Mor de foame și aș mânca bucuros orice vițel gras ai la îndemână. Dar mai întâi trebuie să scot de pe mine hainele astea ude.

L-a condus pe Drummond în odaia lui Andrew și i-a arătat urcioarele cu care să umple cada, după care s-a dus în bucătărie ca să pună pâine, brânză și supă rămase de la cină pe o tavă.

Drummond a intrat în bucătărie douăzeci de minute mai târziu cu prosopul la brâu.

– Toate hainele mele sunt murdare. Pot să împrumut ceva de la fratele meu?

– Sigur că da, ia orice dorești.

Kitty nu s-a putut abține și a aruncat o privire spre pieptul lui gol și încordat, cu mușchii întinși sub pielea bronzată a umerilor care indicau muncă asiduă îndelungată.

A intrat în salon îmbrăcat cu halatul de mătase al lui Andrew și cu papuci în picioare. A mâncat supa în liniște, cu poftă, după care și-a mai turnat un pahar de *brandy*.

– Ai călătorit cu vaporul între Darwin și Broome? a întrebat ea din politețe.

– Am venit pe uscat, călare o parte din drum. Apoi am dat peste oamenii cu cămile din Ghan care făcuseră tabără pe malurile râului Ord. Râul se umflase și așteptau să se așeze apele, ca să poată trece cu cămilele fără probleme. Bietele năpăstuite, nu prea le place să înoate. Mi-am continuat drumul cu ei și a fost mult mai distractiv decât singur. Poveștile pe care le spun oamenii ăștia… și au tot timpul din lume să le spună. Mi-a luat câteva zile să ajung aici.

– Am auzit că, dincolo de Broome, deșertul e primejdios.

– Este, într-adevăr, dar aș zice că nu se compară cu limbile ascuțite de viperă pe care le au vecinele tale. Prefer oricând să dau peste sulița unui negru sau peste un șarpe, numai să nu am parte de conversațiile ridicole ale clasei mijlocii coloniale.

– Zici că viețile noastre aici sunt foarte plictisitoare și lipsite de imaginație, a protestat Kitty supărată. De ce ții mereu să mă iei de sus?

– Iartă-mă, Kitty. Înțeleg că totul e relativ. Faptul că stai acum aici, o femeie singură și neprotejată, într-un oraș la mii de kilometri de civilizație, unde crima și violul sunt la ordinea zilei, dovedește cât de puternică și curajoasă ești. Mai ales cu un copil mic.

– Nu sunt lipsită de apărare. Îi am pe Camira și pe Fred.

– Și, mă rog, cine sunt Camira și Fred?

– Fred se ocupă de proprietate și de cai, iar Camira mă ajută în casă și cu Charlie. Are și ea o fiică, de vârsta fiului meu.

– Bănuiesc că sunt negri.

– Prefer să nu folosesc termenul ăsta. Sunt Yawuru.

– Bravo ție! E neobișnuit să ai o astfel de familie care să lucreze pentru tine.

– Nu i-aș numi tocmai așa. E complicat.

– Întotdeauna e, a confirmat Drummond, dar mă bucur pentru tine. Odată ce-și asumă o obligație, oamenii ăștia devin cei mai loiali servitori și protectori. Sincer să fiu, sunt uluit că fratele meu ți-a permis să angajezi un asemenea cuplu.

– Nu sunt un cuplu.

– Oricare le-ar fi înțelegerea, nu contează. Ceea ce contează este că Andrew a trecut peste prejudecăți și le-a permis să-i stea în preajmă. Acum nu mai sunt îngrijorat că ești singură în Broome. Recunosc că am fost îngrozit când am primit telegrama. De ce nu te-a luat fratele meu cu el?

– A spus că este o călătorie de afaceri și că Charlie s-ar plictisi la bord. Voia să mă duc la Adelaide să stau cu mama voastră, dar am refuzat.

– Ai zis că opțiunea aia e mai rea ca moartea însăși, nu mă îndoiesc.

Drummond a ridicat din sprânceană și și-a reumplut paharul cu *brandy*.

– Sunt sigur că ți-ai dat deja seama că singurul lucru care contează pentru Andrew e să-i arate tatei de ce e în stare. Și, bineînțeles, să devină mai bogat decât el.

– Lucrurile astea contează pentru el, sigur că da, la fel cum contează pentru orice bărbat…

– Nu și pentru mine.

– Pentru oricine altcineva, atunci, se corectă Kitty, în timp ce se uita la Drummond care mai golise un pahar de *brandy*.

– Poate că n-am cunoscut niciodată presiunea de a fi fiul cel mare al unui bogătan. M-am gândit adesea că acele două ore cât mi-a luat să vin pe lume după Andrew au fost divine. Mă bucur că îl am pe el să preia coroana Mercer. După cum ți-ai dat seama probabil, eu sunt o cauză pierdută, nepotrivit pentru o societate civilizată. Spre deosebire de Andrew, care este – și a fost dintotdeauna – un pilon de bază al societății.

– Pentru mine e un soț bun și un tată bun pentru Charlie. Nu ne lipsește nimic, nu am de ce să mă plâng.

– Eu, da. Drummond a trântit deodată paharul de masă. Te-am rugat să mă aștepți până când mă întorceam din Europa înainte să accepți cererea lui Andrew. Și nu ai făcut-o.

Kitty s-a uitat șocată de vanitatea lui.

– Chiar crezi că te-am luat în serios? Nu am mai auzit nimic de la tine!

– Eram pe vapor când te-a cerut fratele meu! Nu mi s-a părut că era cel mai potrivit să trimit o telegramă în care să-l întreb de ce nu m-a ascultat logodnica lui!

– Drummond, erai beat în seara aia, cum ești și acum!

– Beat sau treaz, care dracu' e diferența?! Știai că te doream!

– Nu știam nimic! Ajunge! Kitty s-a ridicat, tremurând de furie. Nu am de gând să mai ascult mizeria asta. Sunt soția lui Andrew. Avem un copil și o viață împreună și, cu asta, basta!

Între ei s-a așternut dintr-odată tăcerea. Singurul sunet din cameră era ploaia care bătea în acoperiș.

– Scuzele mele, Kitty. Am călătorit mult. Sunt extenuat și nu sunt obișnuit să am companie civilizată. Poate că ar trebui să mă duc la culcare.

– Poate că da.

Drummond s-a ridicat și s-a legănat ușor.

– Noapte bună! S-a dus la ușă, unde s-a întors spre ea. Cel mai bine îmi amintesc sărutul de Anul Nou. Tu nu?

Și, zicând acestea, a ieșit din salon.

Capitolul 17

Kitty abia a dormit în noaptea aceea, din cauza cuvintelor lui Drummond care nu-i dădeau pace, ca un roi de muște care se ospătează dintr-un hoit.

– Te rog să ignori tot ce am spus, deliram de oboseală și de beat ce eram, i-a cerut el la micul dejun, a doua zi.

Văzându-l apoi pe Charlie, l-a ridicat în brațe și l-a aruncat în aer, prinzând copilul care râdea și punându-i picioruşele lui dolofane pe umerii lui lați.

– Deci, nepoate, noi, bărbații, trebuie să fim uniți.

Au dispărut imediat pe alee și, fiindcă au lipsit o vreme, la întoarcere au găsit-o pe Kitty foarte îngrijorată.

– Charlie mi-a arătat orașul, a spus Drummond, punându-l jos.

Kitty a văzut că fiul ei avea ciocolată și înghețată pe față și cine știe ce altceva.

– Da, mama, și toată lumea a crezut că e tata! Arată la *felă!*

– Într-adevăr, arată la fel, da, Charlie!

– Am păcălit câțiva oameni, nu, Charlie?

Drummond râdea în timp ce îl curăța la gură.

– Da, unchiule Drum.

– S-ar putea să primim nişte vizite din partea unor vecini nedumeriți care cred că s-a întors soțul tău din călătorie. Personal, abia aștept.

Drummond i-a făcut cu ochiul lui Kitty. Și, în zilele care au urmat, mulți săteni au venit la ușa ei. De fiecare dată, Drummond îi saluta politicos, făcând pe gazda perfectă. Era și mai exuberant ca fratele lui și glumea cu ei, liniștindu-i în privința erorii și fermecând pe oricine-l cunoștea. Rezultatul a constat într-un torent de invitații la cină, care soseau constant în cutia poștală.

– Încă una, a spus Kitty în timp ce o deschidea. Și e de la familia Jefford! Zău, Drummond, trebuie să le refuzăm pe toate!

– De ce? Nu sunt cumnatul tău? Și unchiul lui Charlie și fiul tatălui meu? Oare nu am fost invitat aici la cererea specifică a geamănului meu?

– Ai zis recent că ai prefera să te muște un șarpe, că ar fi mai puțin letal decât viperele de vecine. Vei privi un astfel de eveniment ca pe un meci sportiv și oricât de plictisitoarea ți se vor părea cunoștințele din clasa mijlocie de colonișți, nu vreau să-i jignești, a răspuns Kitty.

– Ți-am spus că eram beat în seara aia. Nu-mi amintesc nimic, a strigat după ea, care intra din hol în salon.

– Ce întâmplat, doamna Kitty? Arăți tristă, spuse cu pământuful de praf în mână Camira, care se uita atent la ea.

– Nimic, cred că sunt obosită.

– Domnu' Drum supărat la tine?

– Nu, a oftat Kitty. E prea complicat să-ți explic.

– Ca lumina în cer, el. Domnul Andrew întunecat, ca pământul. Amândoi buni, doar al'fel.

Kitty și-a dat seama cât de precisă era evaluarea pe care Camira o făcuse gemenilor.

– Charlie îl place, *io* și Fred îl plăcem. Acum e bine că aici.

Dar nu și pentru mine.

– Da, e bine că e aici. Și ai dreptate, Charlie pare să-l adore.

– Domnu' Drum face viață mai bine pentru tine, doamna Kitty. El haios.

Kitty s-a ridicat.

– Cred că mă duc să trag un pui de somn, Camira. Ai tu grijă de Charlie între timp?

Camira s-a uitat suspicios la ea.

– Da. Eu am grijă de micuț.

Kitty s-a dus să se întindă, întrebându-se dacă îi era rău. Era oarecum febrilă și, oricât s-ar fi străduit, numai gândul că Drummond era atât de aproape de ea, dincolo de un perete subțire ca hârtia, îi dădea fiori. Din prima seară nu-i mai adresase un cuvânt intim și oricum deja mărturisise că atunci fusese beat…

Kitty s-a întors pe cealaltă parte ca să-i fie mai comod și și-a lăsat mintea să se odihnească. Poate chiar venise cu cele mai bune intenții: să aibă grijă de cumnata lui, fiindcă așa îi ceruse fratele lui.

***

ÎN SINGAPORE STOP AUD CĂ DRUMMOND E LA TINE STOP MĂ BUCUR CĂ NU EȘTI SINGURĂ STOP AFACERILE MERG BINE STOP VĂ IUBESC PE TINE ȘI PE CHARLIE STOP ANDREW STOP

Kitty a citit telegrama la micul dejun și a mormăit. Până și soțul ei avea impresia că era minunat ca Drummond să stea la ei. Și până acum, oaspetele ei nu dădea semne că ar pleca. În cele din urmă, nu avusese de ales decât să accepte unele invitații la cină și, în consecință, ieșiseră de trei ori în ultima săptămână. Spre mirarea ei, Drummond se purtase impecabil de fiecare dată, fermecând nevestele și povestind soților fanfaronade despre viață lui în brusa australiană. Și, cel mai important, nu se îmbătase deloc.

– Insist să mai veniți în vizită! ciripise doamna Jefford în timp ce Drummond îi sărutase mâna la plecare. Poate luăm prânzul săptămâna viitoare?

– Mulțumesc, doamnă Jefford, vă anunțăm dacă suntem liberi, imediat ce-mi consult agenda, răspunsese Kitty cu politețe.

– Neapărat! Cred că e ciudat cu Drummond în casă. Seamănă atât de mult cu soțul tău și în același timp, e mult mai… mult. Doamna Jefford se înroșise ca o școlăriță. Noapte bună, draga mea!

Plouase neîncetat, dar chiar și așa, Drummond găsise modalități de a-i distra pe Charlie și pe Cat. Se jucau de-a v-ați ascunselea în casă și țipau de bucurie alergând de colo colo toți trei. Făcuseră pistă de cricket pe holul de la intrare și Drummond își arătase groaza că Andrew nu-și învățase fiul nici măcar regulile de bază ale jocului. Fred primise ordin să cioplească bâta și portițele și, după spusele lui Drummond, făcuse „o treabă a dracului de bună".

Ploaia cădea în continuu, așa că ușa de la intrare devenise zidul de bătaie a mingii pe care Drummond o cumpărase pentru Charlie de la magazinul general și Cat era ba atacator, ba apărător, în timp ce Kitty ținea socoteala scorului. Până la sfârșitul jocului, în ciuda faptului că Kitty ținea foarte bine socoteala, Drummond declara mereu remiză.

– Casa veselă când e aici, a anunțat Camira într-o după-amiază, în timp ce pleca la bucătărie cu copiii agitați să le dea ceai. Când pleacă, doamna Kitty?

– Habar n-am, a răspuns ea sincer, neștiind dacă își dorea sau nu acest lucru.

***

– Când se oprește ploaia, cred, a răspuns Drummond, după ce l-a întrebat Kitty la cină, în seara următoare.

– Asta poate însemna câteva săptămâni, a protestat ea, jucându-se în farfurie cu puiul gătit în exces.

Tarik tot nu știa cât să rumenească o pasăre.

– E vreo problemă? Dacă nu sunt bine-venit, plec.

– Nu. Nu-i asta…

– Atunci ce e?

Drummond o privea insistent.

– Nimic. Poate că sunt doar obosită în seara asta.

– Poate te incomodează prezența mea. Nu te-am mai văzut atât de încordată. Și eu care credeam că mă descurc atât de bine în fața tuturor prietenilor tăi și mă străduiam să îi distrez pe Charlie și pe Cat – ce copil adorabil! O să se facă o frumusețe. Ca să nu mai zic că l-am ajutat pe Fred să curețe mocirla de pe potecă și…

– Încetează! Te rog, încetează, rosti Kitty și își luă capul în mâini.

– Doamne, Kat, ce naiba am făcut? Drummond se uita la ea, sincer șocat de tulburarea ei. Te rog, spune-mi și o să încerc să rectific. Nici măcar n-am pus gura pe alcool, că știu că nu-ți place…

– Nu înțelegi?!

– Ce?

– Nu știu de ce ești aici și ce vrei! Orice ar fi, sunt pur și simplu… extenuată!

– Înțeleg, a suspinat el. Iartă-mă. Habar n-aveam că prezența mea te supăra așa de mult. Plec mâine la prima oră.

– Drummond! Kitty și-a dus mâna la frunte. Nu ți-am cerut să pleci mâine, te-am întrebat când ai de gând să pleci. De ce trebuie să faci o dramă din orice? Te duci seara la culcare cu gândul că ți-ai bătut joc de toată lumea? Sau ăsta ești tu și celălalt Drummond e o fațadă? Ori poate nu are nimic de-a face cu nici unul dintre cei de-aici și, oricât contești că nu e adevărat, faci asta pentru că nu poți schimba faptul că te-ai născut la două ore după fratele tău și că el are tot ce vrei tu!

– Ajunge!

Drummond a lovit cu pumnul în masă și porțelanurile au protestat, angrenând într-o orchestră suprarealistă sticla și tacâmurile.

– Deci? Care din ele? Care e adevăratul motiv pentru care te afli aici? l-a întrebat Kitty din nou.

El a tăcut mult înainte să ridice ochii la ea.

– Nu e evident?

– Nu și pentru mine.

Drummond s-a ridicat de la masă, a ieșit din cameră și a trântit ușa după el. Ea se întreba dacă se dusese să-și facă bagajele ca să plece pe loc. Era genul de gest dramatic pe care avea tendința să-l facă.

Câteva secunde mai târziu s-a întors, nu cu bagajul, ci cu un decantor.

– Ți-am adus și ție un pahar, dar bănuiesc că nu vrei.

– Nu, mulțumesc. Pot să-ți mulțumesc cel puțin pentru această lecție.

– Nu și pentru altele?

– Nu de care să-mi aduc aminte acum. Deși am învățat să țin scorul la cricket, chiar dacă schimbi mereu rezultatul.

El a zâmbit și a sorbit din *brandy*.

– Atunci tot am realizat ceva. Ai dreptate, desigur.

– În legătură cu ce? Te rog, Drummond, l-a implorat ea, încetează cu ghicitorile.

– Atunci voi fi cât se poate de direct. Acum câteva momente ai spus că poate vreau în sinea mea tot ce are fratele meu. Ei bine, ai avut dreptate, pentru că era – și este – ceva ce îmi doresc foarte mult. Când te-am cunoscut de Crăciun, atunci, ți-am admirat spiritul și da, te-am considerat frumoasă, dar ce bărbat nu ar face asta? Ești o femeie frumoasă. Și apoi l-am văzut pe fratele meu cum a rămas chitit pe tine și recunosc acum că faptul că am observat cât de mult te voia, te-a făcut și mai atrăgătoare. Frații rămân frați, Kitty, și așa e dintotdeauna, mai ales la gemenii identici. Drummond a mai luat o gură de *brandy*. Totuși, îmi cer scuze dacă a început ca un joc, deoarece cu ocazia acelui Crăciun am urmărit cum te adaptai la regulile noastre, cât de răbdătoare erai cu mama și cu mătușa mea, fără să te plângi nici măcar o dată că-ți lipsea familia ta și te aventurai cu toată inima în orice ți se oferea. Nu pot să uit când te-ai urcat pe elefant, fără să-ți pese de aspect și de modestie. Acela a fost momentul în care totul s-a schimbat. Căci am văzut în adâncul sufletului tău. Am văzut că era la fel de liber ca al meu, neobstrucționat de convenții. Am văzut femeia pe care aș fi putut s-o iubesc.

Kitty se uita deosebit de atent la paharul cu apă, fără să îndrăznească să ridice privirea la el.

– Când ți-am cerut să mă aștepți, am fost extrem de sincer, numai că a fost prea puțin și prea târziu. Am știut când am plecat și, recunosc, în locul tău aș fi luat aceeași decizie. Doi frați, identici ca aspect, unul bețiv și pus pe șotii, altul… ei bine… A ridicat din umeri. Știi cine e Andrew. Când s-a petrecut inevitabilul și am aflat că urma să te căsătorești cu fratele meu, am știut că pierdusem. Timpul a trecut și mi-am văzut de viață, cum se face. Apoi am primit o telegramă de la Andrew, în care îmi cerea să te vizitez în Broome. O să te șochez mărturisindu-ți că m-am zvârcolit ore în șir la gândul ăsta. În cele din urmă am decis că cel mai bine era să vin ca să liniștesc apele și să pot merge mai departe. Am venit odată cu ploaia, sleit, extenuat, m-am uitat la tine și am știut pe loc că nu s-a schimbat nimic. Ba, văzând cât de puternică și de hotărâtă ești să îți construiești o viață pentru tine și pentru copilul tău într-un mediu ostil pe care majoritatea bărbaților – ca să nu mai vorbim de femei – l-ar considera copleșitor, admirația și respectul meu pentru tine au crescut. Pe scurt, draga mea Kitty, ești pe departe cea mai curajoasă, mai încăpățânată, mai inteligentă, mai enervantă și mai frumoasă femeie pe care am avut ghinionul să o cunosc. Și dintr-un motiv extraordinar pe care nu reușesc să-l concep, ador fiecare celulă din corpul tău al dracului de frumos. Așa că – a ridicat el paharul spre ea – asta e.

Lui Kitty nu-i venea să creadă ce tocmai auzise sau nu îndrăznea să aibă încredere în cuvintele lui. Fiecare cuvânt spus de el oglindea exact sentimentele ei. Și totuși știa că trebuia să răspundă pragmatic.

– Sunt soția fratelui tău și tu ai recunoscut că tânjești după ce are el. Ești sigur că acest sentiment pe care spui că-l ai față de mine nu are nimic de-a face cu asta?

– Doamne Dumnezeule! Tocmai mi-am pus inima pe tavă, așa că te-aș ruga să te abții s-o tai în bucățele cu limba ta ascuțită. Totuși, nu are importanță dacă mă crezi sau nu, ci dacă cred eu. M-ai întrebat de ce mai sunt aici și ți-am spus adevărul. Sunt al tău, poți să faci ce vrei cu mine. Dacă vrei să plec, atunci plec.

– Bineînțeles că poți rămâne. În fond, te-a invitat soțul meu. Te rog, ignoră-mi starea ciudată din seara asta. Probabil nu mi-a picat bine mâncarea.

El o privea și încerca să depisteze adevărul în ochii ei, dar ea s-a abținut să îi arate.

Nu voi fi ca tata….

– Sunt obosită, Drummond. Scuză-mă, te rog, mă duc la culcare. Noapte bună!

I-a simțit privirea când ieșea pe ușă.

– Noapte bună, doamnă Mercer, a spus el.

***

Pe măsură ce ploile puneau stăpânire pe Broome, străzile au devenit inundate și impracticabile. Magazinele de pe Dampier Terrace aveau saci cu nisip în față și Fred trecea cutezător prin mocirlă, ca să aducă provizii. Kitty se uita pe geam și își vedea prețioasa grădină, acum îngropată sub un râu de mâl roșu. I-au dat lacrimile gândindu-se cu câtă dragoste încercase să recreeze o mică parte de acasă.

Faptul că nu puteau ieși din casă făcea situația cu Drummond și mai tensionată. Chiar dacă ar fi vrut să plece, așa cum era vremea, nu prea avea de ales. După câteva zile lungi, în care Kitty simțea că își pierdea mințile de frustrare și de râvnă, ploile au încetat în sfârșit și au ieșit cu toții ca niște cârtițe la lumina soarelui. În câteva minute, Charlie și Cat erau până la genunchi în noroiul roșu, țipând și împroșcându-se pe față și pe corp.

Aerul era mai curat și mai răcoros, dar mirosul neplăcut de canal plutea apăsător.

– Trebuie să avem grijă, că e sezonul holerei. Spală copiii bine, da, Camira? a sfătuit-o ea, scoțându-l pe Charlie din noroi.

– Da, doamna Kitty. Nu e bine să fii bolnav după ce se opresc ploile.

Și, într-adevăr, curând au aflat că la spitalul doctorului Suzuki ajunseseră cinci cazuri de holeră și, în consecință, au fost raportate și altele.

– Cel puțin deocamdată sunt cazuri doar la bordeie, a liniștit-o Drummond, după ce a făcut o plimbare în oraș, ca să-și întindă picioarele. Nu s-au raportat cazuri între albi.

Însă curând s-au raportat și acestea și, fiindcă boala era contagioasă, ușile caselor s-au închis fedeleș, de data asta în nasul unei molime letale.

Fred a fost primul care i-a căzut pradă în casa Mercer și a zăcut în delir pe salteaua de paie din grajd. Kitty s-a mirat când a insistat Camira să-l îngrijească, în loc să-l lase să se ducă la spital.

– A fost bun cu mine și nu am încredere în *dactarii* ăia, a spus ea ferm.

– Desigur, a consimțit Kitty, știind că aborigenii numai prioritari nu erau la spital. I-a strâns mâinile Camirei. Să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva.

S-a retras în casă cu pulsul ridicat din cauza gândului că Fred avusese contact cu Charlie zilnic.

– Încearcă să nu-ți faci griji. Aborigenii au o rezistență mult mai mică la holeră decât noi. Bolile noastre vestice au venit cu noi în Australia și au ucis mii de nativi, a spus Drummond.

– Oricât de groaznic e, de dragul lui Charlie mă simt ușurată. I-a zâmbit slab. Mă bucur că ești aici.

– Ia te uită, e primul lucru bun pe care mi l-ai spus în ultimul timp. E plăcerea mea, doamnă.

Drummond a făcut o plecăciune în glumă.

În vreme ce Fred asuda de zor, după două nopți Camira a declarat că era posibil să nu se mai facă bine și s-a dus degrabă la colibă cu niște poțiuni urât mirositoare, pe care le făcuse în bucătărie.

– Ce-ar fi să ducem copiii cu șareta la plajă? a sugerat Drummond.

– Cum așa?

– Plaja Riddell e departe de oraș. Și cred că o gură de aer proaspăt ne-ar face bine tuturor, a adăugat el.

Kitty era la fel de disperată să iasă din casă, așa că a pregătit un picnic și au plecat, iar Drummond a ocolit ca să nu treacă prin oraș.

Kitty s-a așezat pe nisipul moale și Drummond și-a scos hainele și a intrat în apă, îmbrăcat cu o pereche de indispensabili.

– Scuze, dar trebuie, a tachinat-o el. Hai copii, cine ajunge primul în apă?

Charlie și Cat țipau și chiuiau jucându-se cu Drummond în apa mică. Se bucura că scăpase de atmosfera opresivă din casă, dar o tulbura imitația de familie în care bărbatul, care nu se lăsa impresionat de regulile sociale, arăta ca Andrew, dar nu era Andrew. Un bărbat care știa cum să râdă și să trăiască momentul.

Și da, a recunoscut Kitty în cele din urmă, își dorea din toată inima ca lucrurile să fi fost diferite. Când s-au întors acasă, Camira era deja în bucătărie, foarte ușurată.

– Fred bine acum.

– Slavă Domnului! a spus Kitty și a îmbrățișat-o pe Camira. Bine, hai să băgăm copiii în cadă și să ne gândim la cină.

La orele mici ale nopții, Kitty se simțea rău și avea febră. Apoi a început s-o doară stomacul și abia ce a ajuns la baie, unde a găsit-o Camira a doua zi, prăbușită pe jos.

– Domnu' Drum! *Vină* repede!

Poate a visat cum striga Camira după Drummond: „Nu spital, domnu' Drum! Mulți bolnavi! Mergi de ia medicamente, noi *îngrijim* doamna Kitty aici.

A deschis ochii și a văzut figura lui Andrew – ori poate era a lui Drummond – care o îndemna să soarbă un lichid sărat, care o făcea să vomite și a simțit un miros urât, acid care persista în jur.

Niște mâini blânde o spălau cu apă rece în vreme ce i se tot întorcea stomacul pe dos. Visa apoi că zbura spre străbunii Camirei din cer, sau poate chiar spre Dumnezeu. O dată, a deschis ochii și a văzut un înger care sclipea în fața ei și care i-a oferit mâna. O voce înaltă și frumoasă îi cânta la ureche.

Ce bine ar fi să scap de durere, și-a spus zâmbind.

Apoi, o altă figură și-a făcut apariția în fața îngerului și îi spunea: „Luptă, draga mea Kitty. Nu mă lăsa acum, te iubesc, te iubesc...“

Probabil că adormise din nou, căci atunci când a deschis ochii, vedea niște dungi orizontale de lumină în spatele obloanelor.

– De ce n-a închis nimeni draperiile? a murmurat ea. Mereu le închid. Ține căldura…

– Ei bine, maiestate, iartă-mi întârzierea. Am avut alte probleme pe cap în ultimul timp.

Drummond stătea lângă ea cu mâinile în șold. Arăta îngrozitor: palid și slăbit, cu cearcăne negre la ochi.

– Bine ai revenit pe tărâmul celor vii, i-a spus el.

– Am visat un înger care venise să mă ia în cer…

– Nu mă îndoiesc. Era să te pierdem, Kitty. Am crezut că ai renunțat la luptă. Totuși, se pare că Dumnezeu nu te-a vrut încă și te-a trimis înapoi.

– Poate că există într-adevăr un Dumnezeu… a șoptit ea, încercând să se ridice în șezut, dar a amețit imediat și s-a întins pe perne.

– Ei bine, asta chiar e o discuție pe care o lăsăm pe altă dată. Pari lucidă – până la un punct – și nu ai mai murdărit patul de douăsprezece ore, a declarat Drummond.

– Am murdărit patul??

Kitty a închis ochii și, cu puțina energie pe care o mai avea, a întors capul, îngrozită și rușinată.

– Holera e o boală murdară. Nu-ți face griji, nu am stat în cameră când te schimba Camira cu tot cu cearșafuri. Ea s-a ocupat de tot. Deși trebuie să recunosc că, dacă ai fi murit, m-aș fi dus la poliție să-i conving s-o aresteze pentru uciderea stăpânei ei. Când am încercat să te duc la spital, s-a luptat ca o tigroaică cu mine. E convinsă că spitalele de albi sunt pline de boli, ceea ce, sincer, cred că e adevărat. Dacă nu te omoară bacteriile tale în toiul unei epidemii, cel mai probabil te omoară cele ale vecinului. Până la urmă am obosit să mă mai cert cu ea și, Doamne iartă-mă, am consimțit.

– Jur că a fost un înger aici…

– Iar delirezi, Kitty? Sper că nu. Drummond a ridicat din sprâncene. Ei bine, te las cu îngerii tăi și mă duc să-i spun sorei Camira că ești în viață și că e posibil să te faci bine foarte curând.

Kitty s-a uitat după el când ieșea pe ușă.

– Mulțumesc, a îngăimat ea.

– Plăcerea mea, doamnă. Veșnic prezent la datorie.

– Chiar am văzut un înger, a insistat ea, extenuată în urma conversației, a închis ochii și s-a culcat la loc.

***

– Domnu' Drum *stat* zi și noapte. N-a mișcat de lângă tine. Numa' când te-am schimbat pe tine și pe cearșafurile împuțite. Camira și-a încrețit nasul. Bun om alb, mă ascultă când spun nu la spital.

Kitty, care tocmai se ridica în fund și se străduia să soarbă supa apoasă și sărată din fața ei, s-a uitat la mutra visătoare a Camirei. Și-a dat seama că servitoarea și partenerul ei fuseseră și ei vrăjiți de „Domnu' Drum".

– Te iubește, doamna Kitty, a încuviințat ea ferm.

– Ba sigur că nu! Sau cel puțin – a încercat ea să își astâmpere reacția instinctivă la cuvintele Camirei – mă iubește cum ar trebui să mă iubească un cumnat.

Camira și-a dat ochii peste cap, deloc de acord cu ea.

– Ești femeie norocoasă, doamna Kitty. Majoritatea bărbaților nu buni ca el. Acum mănâncă și fă-te puternică pentru băiatul tău.

Două zile mai târziu, destul de încrezătoare, Kitty l-a primit pe Charlie fără teama că-l va speria.

– Mama! Te simți mai bine? a întrebat-o copilul, în timp ce alerga în brațele ei și ea i-a simțit forța de viață pulsând în el.

– Mult mai bine, Charlie dragă. Ce mă bucur să te văd!

– Papa a zis că vine acasă când i-a scris unchiul Drum că ești bolnavă.

Instinctiv, lui Kitty i s-a întors stomacul pe dos, ca zilele trecute, când îi fusese extrem de rău.

– Da? Ce drăguț din partea lui!

– Da, dar pe urmă te-ai făcut bine, așa că unchiul Drum s-a dus la poștă și i-a telegrafiat tatei, așa că nu mai vine.

– Cred că ești dezamăgit, Charlie.

– Da, dar îl avem pe unchiul Drum să aibă grijă de noi și arată la fel, dar e mai haios și joacă cricket și înoată cu noi. Tata de ce nu înoată cu noi?

– Poate o face, dacă-l rogi frumos.

– Nu vrea, că e mereu ocupat și muncește. Charlie a pupat-o pe obraz și a cuprins-o cu mâinile durdulii de gât. Mă bucur că n-ai murit. Eu și Cat o să-l ajutăm pe Fred să construiască o colibă în grădină.

– Ce colibă?

– Casa noastră. Să locuim în ea și să mâncăm acolo uneori. Charlie se uita rugător la mama lui. Putem?

– Poate doar uneori, a consimțit Kitty, prea obosită să protesteze.

– Și într-o zi ne căsătorim ca tine și Papa. La revedere, mamă. Mănâncă-ți supa să te faci bine.

Kitty s-a uitat după el cum traversa camera energic. În numai câteva zile părea să fi crescut și ca maturitate, și ca înălțime.

Cu toate că nu era nimic în neregulă cu jocurile copilăriei, Kitty se întreba din nou dacă nu cumva făcuse o greșeală lăsând-o pe Camira să se ocupe atât de mult de Charlie, dar nu era momentul să-și facă griji acum. Kitty se concentra să-și termine supa.

În dimineața următoare a insistat să facă baie și să se îmbrace, considerând că se simțea suficient de bine. Mâncarea era în continuare o problemă – i se făcea rău ori de câte ori se uita la ea – dar făcea tot posibilul să mănânce. Charlie și Cat își făceau de lucru în grădină cu Fred, care tăia cu fierăstrăul și bătea cuie în coliba lor de jucărie.

– E om bun, a comentat Drummond la micul dejun. I-ai tratat cu respect pe el și pe Camira și te-au răsplătit înzecit.

– Și tu ești om bun. Mulțumesc că ai avut grijă de mine cât am fost bolnavă. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu erai aici.

– Plăcerea mea, sau cel puțin, datoria mea. Nu te puteam lăsa să mori cât eram aici, nu? Fratele meu nu mi-ar fi iertat-o niciodată. Vestea bună e că se pare că epidemia e pe ultima sută de metri în oraș, cu toate că doctorul Suzuki mi-a spus că au pierdut doisprezece oameni la spital și probabil de trei ori mai mult în zona săracă. Din păcate, doamna Jefford se află printre aceștia.

– Ce tragedie! Trebuie să-i scriu imediat soțului ei!

– Moartea ne face pe toți sfinți, nu-i așa? Drummond s-a uitat pieziș la ea. Mă rog, acum că ești bine și că s-a îmbunătățit și vremea, probabil că o să pornesc la drum mâine-poimâine.

– Sigur mai vin ploi.

– Poate, dar nu vreau să-ți mai stau în cale.

– Te rog, rămâi până se astâmpără vremea, l-a implorat ea, nesuportând ideea că ar putea pleca. Charlie te adoră.

Era sigură că vocea lui fusese cea care-o chemase înapoi când stătea să moară.

– Ce amabil să spui asta! Dar tu?

– Mama! Unchiule Drum! Charlie a năvălit pe ușă. Am terminat coliba. Veniți s-o vedeți?

– Sigur.

Kitty s-a ridicat, recunoscătoare fiului ei că o salvase în acel moment.

S-au îngrămădit în jurul colibei, au băut ceai și au mâncat chiflele glazurate făcute de Tarik. Erau ca niște gloanțe de tari, dar nu-i păsa nimănui.

– Putem să dormim aici la noapte, mama? a implorat-o Charlie.

– Îmi pare rău, dragule, dar nu. Cat doarme cu mama ei și tu în camera ta.

Charlie s-a bosumflat și s-au ridicat, s-au aplecat și au ieșit din spațiul prea strâmt.

În seara aceea, lui Kitty i-a luat ceva mai mult să-și facă toaleta decât în mod normal. Fie din cauza felului în care o îngrijise Drummond, fie a vocii care o adusese înapoi la viață sau a modului în care se juca atât de firesc cu Charlie și cu Cat, nu mai putea nega. S-a dat cu parfum pe gât, cu toate că atrăgea țânțarii, și s-a privit în oglindă.

– Îl iubesc, și-a spus. Doamne iartă-mă, nu am ce face!

Au luat masa împreună în seara aia și lui Kitty i-au tremurat mâinile pe durata celor trei feluri de mâncare. Că Drummond simțea sau nu electricitatea în aer, nu știa. El a mâncat bine, s-a bucurat de o sticlă de vin luată dintr-o ladă trimisă de Andrew din Adelaide și părea să nu observe seismul declanșat dintr-odată în ea.

– Poți să-mi dai un pahar mic cu vin? a cerut ea.

– Crezi că e înțelept? Drummond s-a încruntat la ea. Nu prea cred că e o idee bună, având în vedere starea fragilă a sănătății tale.

– Poate, dar vreau să ciocnesc în cinstea faptului că încă am o sănătate de care să-mi fac griji și nu zac la morgă, precum biata doamnă Jefford.

– Bine, a spus el și i-a turnat un deget.

– Încă puțin, te rog.

– Kitty…

– Pentru numele lui Dumnezeu, sunt femeie matură! Dacă vreau să beau un pahar cu vin, o să beau un pahar cu vin!

– Chiar te simți mai bine. A ridicat din sprânceană. Iar dai ordine.

– Dau ordine? l-a întrebat nedumerită.

– Glumeam, Kitty. Ca tot ce spun. Ce te-a apucat în seara asta? Ești nărăvașă ca o iapă sălbatică.

Kitty a luat o gură de vin.

– Cred că faptul că era să-mi pierd viața m-a… schimbat.

– Înțeleg. Cum?

– Mi-am dat seama ce trecătoare e.

– Într-adevăr. Iar în lumea asta mare și nouă a noastră, e și mai adevărat decât în majoritatea locurilor.

– Mărturisesc că în trecut m-am și îndoit de existența lui Dumnezeu, dar în noaptea aceea l-am simțit. I-am simțit dragostea.

– Pe Dumnezeu! Drummond și-a umplut iar paharul cu vin. Ai avut o epifanie! Urmează în curând să te rogi de preotul din sat să te facă prima femeie hirotonisită?

– Dar chiar nu încetezi să mă mai iei peste picior? Kitty a golit paharul și deja i se învârtea capul. Ideea e că… că…

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kitty, zi odată!

– Așa cum am simțit dragostea Lui, te iubesc și pe tine, Drummond. Și cred că te-am iubit din prima clipă în care te-am cunoscut.

Kitty s-a întins după sticlă, dar Drummond i-a smuls-o din față.

– Gata, *don'șoară*! Ți-aduce prea multe amintiri neplăcute. Și... – a apucat-o de încheietura mâinii – vreau să cred că vorbești serios.

– Vorbesc serios. Da. Kitty a râs dintr-odată. Și nu, nu m-am îmbătat de la un deget de vin, dar ce ușurare! Ai idee ce obositor a fost să-mi resping sentimentele în ultimele câteva săptămâni? Te rog, te implor, Drummond, nu putem pur și simplu să ne bucurăm că suntem în viață? În clipa asta? Și să nu ne gândim la ziua de mâine, la ce e bine și la ce e rău…?

După o vreme, a vorbit în sfârșit:

– Habar n-ai cât mă bucură confesiunea ta. Totuși, dincolo de paharul de vin pe care tocmai l-ai băut, cred că ești mai îmbătată de viața în sine, fiind cât pe ce s-o pierzi. Oricât de disperat sunt să te iubesc în toate felurile posibile și imposibile, îți sugerez ca, pentru binele tău, să faci o pauză. Ia-ți timp pentru tine să-ți recuperezi forțele și să te gândești la ce mi-ai spus în seara asta. Și la consecințele pe care le-ar avea toate astea pentru noi și pentru familia noastră.

Kitty s-a uitat uluită la el.

– Așadar, eu mă ofer ție trup și suflet și tu alegi tocmai momentul ăsta să fii rațional! Timpul e un lux finit și, Doamne Dumnezeule, nu vreau să mai pierd o clipă!

– Și gândindu-te la ce mi-ai spus, nu-l vei pierde. Dacă vei gândi la fel și peste câteva zile, ei bine…

– Eu îți vorbesc din suflet și tu cu capul. Doamne! Kitty își frângea mâinile. Chiar trebuie să fii mereu pe dos? Sau poate fiindcă mă vezi așa de bolnavă și cu trupul… lipsit de control, te-ai răzgândit?

– Ți-am văzut fiecare milimetru din trup și te asigur că este foarte frumos.

Drummond a întins mâna spre a ei, dar ea a respins-o și s-a ridicat nesigură pe picioarele încă slăbite.

– Mă duc la culcare.

S-a îndreptat spre ușă cât a putut de demn, dar un braț a apucat-o și a tras-o spre el.

– Kat…

Apoi a sărutat-o focos și a amețit-o și mai tare. Când și-a luat buzele de pe gura ei și i-a dat drumul, Kitty era să cadă din picioare.

– Ești ca o păpușă de cârpă, i-a spus cu blândețe, în timp ce îi susținea greutatea. Hai, te conduc pe hol spre camera ta.

S-a oprit imediat lângă ușă.

– Poți să te dezbraci sau vrei să te ajut? a întrebat-o, zâmbind pieziș.

– Pot, a îngăimat ea.

– Trebuie să mă asigur că ți-e bine, Kitty, pentru că nu vreau să mai trec prin așa ceva. Niciodată.

– Înțeleg. Noapte bună, Drummond!

***

Zilele la care avusese el pretenția trecuseră la fel de lent ca un bolovan care se formează din nisip. Din fericire, copiii se jucau în coliba lor – Kitty nu prea știa ce făceau ei acolo, dar, de câte ori verifica, auzea mereu chicoteli stridente dinăuntru.

Drummond anunțase că se ducea în oraș cu treburi pentru tatăl lui și lipsise de-acasă mare parte din timp, iar Kitty se fâțâise neliniștită, înnebunită de arșiță și de pofte febrile. Indiferent cât se îndemna să se gândească, așa cum îi ceruse el, rațiunea părea să o fi părăsit. Chiar și atunci când primise o telegramă drăgăstoasă de la Andrew, tot nu-și putuse aduna vina necesară pentru a înfrâna gândurile trădătoare.

FOARTE UȘURAT CĂ TE-AI FĂCUT BINE STOP MĂ BUCUR CĂ DRUMMOND A FOST CU TINE STOP SPER SĂ MĂ ÎNTORC CU UN DAR DEMN DE O REGINĂ STOP ANDREW STOP

***

Două zile mai târziu, Kitty deja nu mai suporta. Stătea în pat când a auzit ușa camerei lui Drummond închizându-se. De la plecarea lui Andrew, dormise dezbrăcată, doar cu un cearșaf care-i acoperea trupul. Când a bătut pendulul de la intrare miezul nopții, s-a ridicat și a pus halatul pe ea. A închis ușa ușor în urma ei, ca să nu-l trezească pe Charlie și a pornit tiptil pe coridor. Fără să bată, a intrat în camera lui Drummond. El nu trăsese obloanele și lumina lunii strălucea pe trupul lui gol și întins pe pat.

Și-a desfăcut halatul și l-a lăsat să cadă pe jos. S-a îndreptat spre pat și a întins mâna spre el.

– Drummond?

El a deschis ochii și s-a uitat lung la ea.

– M-am gândit. Și am venit.

Capitolul 18

– Acum ești bine, doamna Kitty, a comentat Camira, o săptămână mai târziu. Te-ai vindecat bine, da?

– M-am vindecat bine, a repetat Kitty.

În timp ce își lua ceaiul pe verandă, se uita la stratul de trandafiri distrus, întrebându-se dacă merita efortul de a planta un altul. O privea visătoare pe Camira, care turna apă peste mocirla roșie, încleiată, pe care o freca cu o perie dură.

– Ești altfel. Camira s-a sprijinit în perie și s-a uitat lung la stăpâna ei. Sclipești ca stelele! a adăugat, înainte să se pună din nou pe frecat.

– Sigur că mă simt ușurată că m-am însănătoșit și poate chiar s-a terminat și cu ploile pe anul ăsta.

– Astea motive bune să fii fericită, *dară* cred că domnu' Drum face fericită, doamna Kitty.

Camira s-a bătut cu degetul pe nas, a făcut cu ochiul și s-a dus să mai aducă o găleată cu apă. Lui Kitty i-a săltat inima la cuvintele ei. De unde știa? Doar nu văzuse nimic, avuseseră mare grijă să păstreze îmbrățișările afectuoase până când se retrăgea Camira în coliba ei cu Cat și Charlie dormea dus în patul lui. Totuși, râsetele care răsunau atunci când o tachina Drummond sau îl gâdila pe Charlie până când se ruga de el să-l lase erau într-adevăr diferite. Casa avea o altă energie, ca și ea. De fapt, se gândea Kitty, se simțea vie pentru prima oară în viață.

Zi și noapte, trupul ei tânjea după Drummond, fie că era în cameră cu ea, fie pitit undeva în imaginația ei. Până și cele mai lipsite de importanță lucruri îi făceau plăcere, acum că era lângă ea. Cea mai simplă atingere cu mâna o curenta și se trezea dimineața tânjind să vină seara, ca să se poată duce la el și să se bucure de lumea secretă a extazului.

După prima noapte, făcuseră un pact să trăiască clipa, să nu permită gândurilor legate de viitor să distrugă ceea ce găsiseră împreună. Kitty se minuna, dar se și rușina cu câtă ușurință făcuse asta. Cu toate că rațiunea îi

spunea că Andrew avea să se întoarcă în mai puțin de o lună, „geamănul“ mult mai puternic și mai emoțional câștigase teren. Își justifica acțiunile cu gândul că prezența lui Drummond pe durata sezonului ploios nu îi salvase doar viața, ci fusese o binecuvântare și pentru Charlie. Mintea inventivă a lui Drummond putea transforma un scaun într-un vapor plin cu pirați și o comoară aruncată în mare sau o masă într-o colibă din junglă, prin fața căreia umblau leii și tigrii. Era o transformare bine-venită de la jocurile de cărți monotone pe care le sugera Andrew când ploua.

Drummond însuși e copil, și-a spus Kitty, în timp ce îl urmărea târându-se pe hol și mârâind feroce. Dar noaptea era cât se putea de bărbat…

De când se făcuse vremea frumoasă făcuseră și câteva excursii la plaja Riddell și, în cel mai îndepărtat cotlon, feriți de formațiunile stâncoase, Kitty se alăturase lui Cat, Drummond și lui Charlie, care înota perfect acum, în apele superbe.

– Mama! Scoate-ți pantalonii! strigase Charlie la ea. Unchiul Drum zice că hainele te trag la fund.

Kitty nu ajunsese până acolo în fața lui Charlie și îl pusese să jure că nu povestea nimănui despre excursiile în care înotau, dar, de câteva ori, îl lăsase pe Charlie cu Camira spunând că avea treabă în oraș. Ea și Drummond se duceau cu șareta la plajă și înotau dezbrăcați. El o ținea în brațe, o săruta pe față, pe gât, îi lingea apa sărată de pe sâni când se întorceau pe plajă și ea știa că nici un moment din viitor nu avea să cuprindă mai multă fericire.

***

– Draga mea, a spus Drummond la sfârșitul lunii februarie, în timp ce stăteau întinși în pat și Kitty era ametită după ce făcuseră dragoste. Am primit o telegramă de la tata. Vrea să mă duc în Adelaide la sfârșitul săptămânii viitoare, să mă întâlnesc cu el și cu Andrew când se întorc din Europa. Vrea să își împartă procentele de afaceri între mine și Andrew, în eventualitatea morții lui. Trebuie să mă duc acasă, la Alicia Hall, ca să semnez documentele cu avocatul și apoi eu și Andrew să ne facem testamentul.

Inima lui Kitty, atât de plină de dragoste și mulțumire în ultimul timp, s-a strâns toată.

– Înțeleg. Când pleci?

– O să iau vaporul peste două zile. Nu vrei să mă întrebi ce primesc? Care-mi e perspectiva?

– Știi că nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de asta. Aș locui cu tine și într-o scorbură, dacă nu am avea de ales.

– O să-ți spun oricum. După cum îți imaginezi, afacerea cu perle îi va fi transferată lui Andrew, iar asta înseamnă șaptezeci la sută din venitul familiei. Eu voi primi o mie șase sute de kilometri pătrați de deșert arid și o fermă de vite înfometate – cu alte cuvinte, ocolul din Kilgarra. A! Și încă niște teren la câteva ore de Adelaide. Se duc tratative să facem un fel de minerit în zonă și tata evident că vrea să participe. E posibil să nu iasă nimic din asta, dar, cunoscând nasul de vulpoi al tatei când vine vorba de bani, ca un dingo care adulmecă vițica moartă, cel mai probabil va fi o afacere profitabilă. O să mai moștenesc un bungalow pe Dealurile Adelaide și podgoria din jur. După moartea părinților mei, fratele meu moștenește Alicia Hall.

– Ah! Dar bungaloul e mult mai frumos! Am fost acolo și priveliștea e spectaculoasă! Acolo m-a cerut Andrew… a spus Kitty, cu amintirea vie, apoi a tăcut jenată.

– Serios? Ce… pitoresc!

– Iartă-mă! A fost lipsit de tact din partea mea.

– Cu totul de acord. Drummond i-a dat la o parte o șuviță de păr de pe față. Din păcate, doamnă Mercer, mi se pare că realitatea se pogoară asupra cuibului nostru de dragoste uitat de lume. Chiar dacă am făcut tot posibilul ca să evităm discuția în aceste săptămâni de vis, a venit timpul să iei niște decizii.

Știa foarte bine asta.

– Ca și tine, de altfel. În fond, Andrew e fratele tău.

– Da, un frate care în copilărie nu avea nici un scrupul să-mi ia jucăriile preferate.

– Sper că nu sunt ținta vreunei răzbunări pentru ce ți-a făcut în trecut, a protestat Kitty.

– Dacă ai fi, ar fi spre binele tuturor, a chicotit Drummond.

Apoi, văzându-i expresia, s-a potolit.

– Kitty…. Kat a mea, ca de obicei, te tachinez. Deși mă îngrijorează faptul că până acum nu am câștigat niciodată vreo bătălie la care m-a provocat Andrew.

– O, ba da, ai câștigat. Kitty s-a întins și l-a sărutat cu blândețe pe obraz. Știi să fii fericit. Și datorită acestui fapt, am învățat și eu.

– E foarte probabil să devin extrem de nefericit dacă nu discutăm despre viitorul nostru, iubita mea. Drummond i-a luat fața în mâini. Când plec la Adelaide, vrei să nu mă mai întorc niciodată?

– Of, Drummond! A clătinat disperată din cap. Nu știu.

– Sigur că nu. Dumnezeule, în ce situație ne aflăm! Poate ajută să-ți spun la ce m-am gândit în ultimul timp.

– Te rog.

– E foarte simplu: nu suport gândul de a te părăsi. S-ar putea să plâng asemenea unei adolescente dacă insiști să rămâi cu fratele meu, a adăugat Drummond, zâmbind abia perceptibil.

– Și ce sugerezi?

– Să fugim în lume, cu Charlie cu tot.

– Unde?

– Pe lună ar fi cel mai bine, dar, având în vedere că asta e și mai departe decât ferma mea de vite și că ne-ar trebui aripi să ajungem, Kilgarra e probabil cea mai bună opțiune.

– Vrei să vin cu tine?

– Da, deși trebuie să te avertizez, Kitty, viața acolo e dură și brutală. Prin comparație, Broome e chiar epicentrul civilizației. Trenul Ghan trece doar de două ori pe an cu provizii și cea mai apropiată așezare, Alice Springs, e la două zile de mers cu cămila. Nu există nici doctor, nici spital, iar toaleta e afară. Dar are un mare atu.

– Care?

– Cel mai apropiat vecin e la o zi distanță, așa că nu mai trebuie să înfruntăm interminabilele dineuri.

Kitty a zâmbit cu greu, știind că Drummond făcea tot posibilul să înveselească atmosfera.

– Și Andrew? Cum să-i facem una ca asta? L-ar devasta. Să-și piardă nevasta, darămite fiul iubit. A clătinat din cap. Nu merită.

– Nu, nu merită și da, o să-l doară cumplit, mai ales că Andrew nu a pierdut niciodată nimic în viața asta. La școală era mereu ticălosul care înscria ultimul eseu și salva situația.

– Nici eu, nici Charlie nu suntem o minge de rugby. S-a uitat la el. Ești absolut sigur că nu vrei doar să câștigi tu în cazul ăsta?

– Nu în cazul de față. Îți jur, Kat, oricât glumesc, țin la el. E fratele meu geamăn și aș face extraordinar de multe lucruri ca să nu-l rănesc, dar de data asta vorbim de viață și de moarte și nu avem ce face.

– Cum adică?

– Fizic, nu pot trăi fără tine. E o nenorocire, dar trebuie s-o facem. Așa că, din punctul meu de vedere, asta e situația. Iar acum, Kitty-Kat a mea, ca să folosesc o analogie din rugby, mingea e cu totul în terenul tău. Depinde de tine ce facem mai departe.

***

Kitty s-a trezit din nou în agonia luării unei hotărâri, pentru că aici nu mai era vorba doar de viitorul ei. Dacă pleca împreună cu Drummond, știa că avea să îi ia lui Charlie dreptul de a crește cu tatăl lui. Mult mai tulburător era gândul că Andrew ar putea să se lupte cu ea pentru Charlie. Cel puțin nu exista nici un dubiu că îl adora pe unchiul Drum și că ar fi un unchi iubitor și un model părintesc care să-l ghideze în viață. Dumnezeu știa ce-i putea spune lui Charlie când creștea. Kitty era perfect conștientă de șocul descoperirii cruntului adevăr despre un părinte pe care îl idolatrizase.

S-a tot gândit și răzgândit, ba chiar s-a dus la biserică din sat și a îngenuncheat să se roage.

– Te rog, Doamne, întotdeauna mi s-a spus că Dumnezeu înseamnă dragoste. Și îl iubesc pe Drummond cu fiecare bucățică din sufletul meu, dar și pe Charlie îl iubesc…

În genunchi fiind, l-a văzut încă o dată pe tatăl ei, ținând mâinile lui Annie în pragul ușii și pe biata și nevinovată ei mamă, însărcinată și în necunoștință de cauză față de duplicitatea soțului.

– Nu sunt o ipocrită și nu pot fi o mincinoasă, a șoptit ea spre niște îngeri înlăcrimați, pictați în zbor și ducând pe aripi morții la cer.

Cu toate că în clipa asta nu sunt cu nimic mai bună ca tata, dacă mă culc noapte de noapte cu fratele soțului meu, și-a spus ea.

– Doamne, cred că am avut o revelație, a suspinat ea, dar se pare că am încălcat majoritatea poruncilor Tale de-atunci.

Afară, la soare, Kitty s-a dus la mormintele celor plecați dintre noi.

– Ai iubit oare ca mine înainte să pleci la cer? a șoptit ea rămășițelor unei Isobel Dowd.

Biata murise la vârsta de douăzeci și trei de ani – cât avea ea acum. Kitty a închis ochii și a suspinat din rărunchi.

– Am mers deja mult prea departe și nu-mi voi înșela soțul tot restul vieții. Așa că… s-a oprit ea și a înghițit în sec, Dumnezeu să mă ajute, dar trebuie să suport consecințele.

***

– Am decis să mergem cu tine la Kilgarra când te întorci după întâlnirea din Adelaide, a spus Kitty calm, în timp ce se așeza în seara aceea la masă cu Drummond.

El s-a uitat mirat la ea.

– Dumnezeule, femeie! Tocmai ziceam să-l mai ducem pe Charlie la plajă pentru ultima oară și tu vii cu asta!

– Mă gândeam că trebuie să știi, a spus ea, bucurându-se măcar de expresia șocată a lui Drummond.

– Da, ai dreptate, e bine de știut. Și-a dres glasul. Bun atunci. Ar fi bine să ne facem planul.

– Am decis și să-i spun eu lui Andrew când se va întoarce acasă. Nu voi fi o lașă, Drummond. Camira îl va lua pe Charlie înainte și voi avea cufărul pregătit. Vom pleca imediat, îl voi lua pe Charlie de la Camira și apoi ne vom întâlni cu tine, oriunde vei fi.

– Se pare că te-ai gândit la toate.

– Sunt o fire pragmatică și am descoperit că, în situații dificile, ajută să te organizezi.

Kitty nu voia să îi arate vâltoarea de emoții care o năpădeau sub calmul pe care-l afișa.

– Pot să-mi exprim bucuria imensă pe care o simt față de hotărârea ta? a întrebat-o el.

– Da, dar mai vreau să știu unde ne întâlnim după ce am… consumat faptul.

– Ia să vedem. Drummond a dus mâna peste masă, spre ea. Kitty, ești sigură că nu vrei să fiu aici când îi spui lui Andrew?

– Absolut. Mi-e teamă că te va împușca pe loc.

– Ar putea să te împuște și pe tine.

– Și exact asta aș merita. Kitty a înghițit în sec. Dar mă îndoiesc. Dacă își împușcă soția, reputația lui va avea de suferit în societatea din Broome.

Au zâmbit amândoi fără consistență.

– Ești sigură, dragă Kat?

– Nu am de ales, pentru că Andrew merită mai mult decât o soție necredincioasă, care nu-l poate iubi.

– Dacă ajută cu ceva, sunt sigur că în curând toate mamele din industria perlelor își vor alinia fiicele ascultătoare la ușa lui. Gata, ajunge! Sugerez să mă duc cu vaporul la Darwin, fiindcă deja am vorbit asta cu tata și cu Andrew. Apoi tu și Charlie plecați cu următorul vapor spre Darwin și ne întâlnim acolo.

– E posibil ca Andrew să vină după noi.

– Poate, și dacă face asta, ne descurcăm noi cumva. Drummond i-a strâns mâna. Până atunci vom fi unul lângă altul.

– Chiar trebuie să pleci la Adelaide? Întâlnirea asta de afaceri cu tatăl tău nu poate fi ținută altă dată? întrebă Kitty, simțind cum se ducea pe apa sâmbetei decizia ei de a nu se lăsa năpădită de emoții.

– Numai să te las singură aici nu-mi doresc. Mai mult, mi-e teamă că te-ai putea răzgândi cât sunt plecat. I-a zâmbit trist. Totuși, ca noi trei să putem avea un fel de viitor, trebuie să mă duc și să semnez actele pentru Kilgarra și alte proprietăți. Mă îndoiesc că tata va dori să mi le mai transfere pe numele meu după ce află adevărul.

– Și Charlie? Kitty simțea că-i dădeau lacrimile. Cum îi explic toate astea?

– Spune-i doar că vine în vizită la unchiul Drum în brusa australiană, la miile de vaci. I-am povestit multe despre Kilgarra și știu că abia așteaptă să vadă cu ochii lui. Pe urmă – Drummond a ridicat din umerii lui lați – timpul trece și nu vă mai întoarceți acasă. A tăcut puțin. Ești sigură de toate astea, Kat?

– Nu.

Kitty a dat ușor din cap, în timp ce el i-a ridicat mâna la buze și a sărutat-o tandru.

– Evident. De ce ai fi?

***

În noaptea dinaintea plecării lui Drummond, Kitty a plâns pe umărul lui, apoi, când el a adormit, s-a uitat cu atenție la fiecare milimetru din corpul lui ca să și-l imprime în memorie. Oroarea pe care trebuia s-o înfrunte acum și data următoare când avea să-l vadă era prea greu de suportat.

A doua zi, despărțirea lor în public, pe chei, a fost cum trebuia să fie. L-a sărutat cast pe obraji și i-a urat cele bune. Orice simțea era ținut în frâu de Charlie cel de neconsolat.

– Să vii să mă vizitezi curând, a strigat Drummond, în timp ce urca pasarela.

– Da, unchiule Drum, promit! strigă Charlie, plângând fără să se ferească.

– Te iubesc, a strigat la el, cu toate că ochii i-au picat pe Kitty atunci. Ne vedem mai curând decât crezi.

Le-a mai făcut o dată cu mâna și Drummond a dispărut din vedere.

Kitty s-a străduit să își facă de lucru pentru curățenia de primăvară, insistând ca Fred s-o ajute să planteze niște trandafiri. Habar nu avea dacă vor prinde rădăcini și, chiar și-așa, nu va fi aici să afle asta.

Cu toate acestea, era perfect hotărâtă. Nu ar mai fi putut trăi în minciună. Era ca și cum viața ei cu Andrew fusese o jumătate-de-perlă – strălucitoare și mare la suprafață, dar în esență doar mâl. Acum, ea și Drummond își creaseră propria perlă perfectă, cu marginile netezite de bucurie și cu dragoste impenetrabilă la mijloc.

Câteva zile mai târziu a primit două telegrame, dintre care una de la soțul ei, în care îi spunea că a ajuns cu bine la Adelaide și că Stefan se va întoarce cu el și cu Drummond, la Broome, pe *Koombana,* ca să-și vadă nepotul.

Cealaltă telegramă era de la Drummond, care spunea același lucru și adăuga că „cele legale“ mergeau de minune. Bărbații Mercer trebuiau să ajungă în Broome pe 22 martie – *în doar zece zile*, s-a gândit Kitty.

– Ce faci, doamna Kitty? s-a auzit o voce din spate.

A sărit cât colo, dorindu-și ca, măcar o dată, să nu se miște Camira asemenea unei pisici.

– Strâng câteva lucrușoare de bebe de-ale lui Charlie ca să le dau, a improvizat ea și a lăsat capacul cufărului.

– *Dară* cămașa aia încă îi vine bine.

Kitty a simțit privirea Camirei în timp ce se ridica.

– Nu era vremea să culci copiii?

– Da. Camira a dat să plece, apoi s-a întors spre Kitty. Văd tot, știu de ce faci bagaj. *Dară* nu ne uita. Venim cu tine și Fred apără de negrii răi.

Și, cu asta, a ieșit din cameră. Kitty a clătinat din cap mirată și iritată. Printr-o osmoză invizibilă, Camira părea să intuiască intrigile ei emoționale.

Seara i se învârtea capul din cauza planurilor făcute cu înfrigurare, luând în calcul tot ce putea sta în calea planurilor lor. Tot ce știa sigur era că Drummond nu o va dezamăgi și odată ce era la adăpost în brațele lui, în Darwin, totul avea să meargă strună.

A scris scrisori emoționante mamei ei și doamnei McCrombie, cerându-le iertare și înțelegere, apoi le-a dosit în căptușeala cufărului. A început să-i scrie o scrisoare lui Edith, dar s-a răzgândit, căci nu putea spune nimic care să salveze situația. Edith va avea cel puțin confortul de a ști că avusese dreptate în tot acest timp. Kitty era, fără doar și poate, fiica tatălui ei.

– Mai pregătită de-atât nu se poate, a șoptit ea.

A doua zi a sosit o altă telegramă de la Andrew.

VEI AVEA O MARE SURPRIZĂ ÎN MULTE FELURI LA SOSIRE STOP TATA VA EXPLICA STOP TREABĂ DE ULTIM MOMENT DAR VOI SOSI BINE SĂNĂTOS STOP VĂ IUBESC PE TINE ȘI PE CHARLIE STOP

Kitty s-a încruntat, întrebându-se la ce se referea Andrew, apoi a apărut Charlie care voia în brațe și să-i spună o poveste, așa că nu s-a mai gândit la asta.

***

Cu o noapte înainte de marea evadare, vremea simpatiza cu emoțiile care o tulburau pe Kitty. Norii negri atârnau pe cerul amenințător, tunetele scuturau pământul și fulgerele străbăteau cerul de parcă-l sfâșiau. Kitty se fâțâia prin casă și ferestrele se zgâlțâiau în efortul de a nu lăsa furtuna să intre.

A doua zi s-a sculat o dată cu restul sătenilor și a ieșit ușurată din casă, constatând că furtuna doar lătrase, nu și mușcase. Trandafirii erau încă în picioare și Fred zicea că vânturile obosiseră undeva deasupra nisipurilor din Pinda, la sud. Nu că ar fi pus geană pe geană, doar *Koombana* urma să sosească în seara aceea în Broome și știa că și după ce avea să-i spună lui Andrew că își lua tălpășița, o aștepta mai departe o călătorie lungă și grea spre Darwin. Uneori, încă i se făcea greață și i se întorcea stomacul pe dos, așa cum o asigurase doctorul Suzuki că se va întâmpla după boală.

Să-i spun lui Andrew în seara asta sau poate mâine-dimineață? s-a întrebat Kitty, pentru a mia oară. Avea să fie și mai complicat cu Stefan acolo și trebuia să aștepte să plece. Îi tremurau mâinile vizibil în timp ce se spăla și îmbrăca.

A găsit-o pe Camira în bucătărie, unde făcea ouă pentru micul dejun al lui Charlie.

– Ești albă, fantomă, doamna Kitty, a comentat ea și a bătut-o pe umăr. Nu face griji, *io* și Fred luăm Charlie pe plajă când vrei să vorbești cu domnu' șef.

– Mulțumesc. Kitty a pus mâna pe mâna Camirei. Promit să-ți trimit vorbă ție și lui Fred odată ce ajungem cu bine în Kilgarra.

– Venim cu voi, a încuviințat Camira. Suntem cu tine, doamna Kitty.

– Mulțumesc, Camira. Sincer, nu știu ce m-aș face fără tine.

***

Koombana trebuia să ancoreze odată cu fluxul de seară, dar, când Kitty – deja într-o stare de agitație atât de mare, încât a trebuit să bea niște *brandy* – a ajuns în port, nu a văzut nici urmă de vapor.

– A fost ciclon, le spunea căpitanul de port celor adunați la fața locului. Credem că s-a adăpostit în Derby până la terminarea furtunii. Nu are sens să stați aici, doamnelor și domnilor! Mergeți acasă și veniți mai târziu.

Kitty a blestemat vremea proastă că lovise chiar în ziua în care ea se pregătise cu atâta meticulozitate. S-a întors cu trenul pe dig și au salutat-o vecinii care comentau despre furtuna din noaptea trecută și despre vapoarele care fuseseră nevoite să se adăpostească. Domnul Pigott, unul dintre colegii de industrie ai lui Andrew, s-a așezat lângă ea.

– Sper să apară curând vaporul ăsta cu care vine jumătate din familia mea. Și a dumneavoastră, din ce aud.

– Da. Credeți că *Koombana* e în siguranță? În fond, e cel mai nou vas din flotă.

– Sunt sigur că da, a răspuns domnul Pigott, dar a fost o furtună îngrozitoare azi-noapte, doamnă Mercer și multe vase, mai mari decât *Koombana*, s-au scufundat înainte. Ei bine, nu putem decât să sperăm că e bine. Și să ne rugăm.

A bătut-o pe mână și s-a ridicat când s-a oprit trenul. Pe Kitty a trecut-o un fior de groază, care i-a urcat pe șira spinării.

Acasă s-a fâțâit prin salon, în timp ce Camira încerca s-o convingă să mănânce, dar a refuzat. Fred, pe care-l trimisese să aștepte pe doc și s-o anunțe dacă vedea vaporul, s-a întors la miezul nopții.

– Nici o barcă, doamna șefa.

Kitty s-a culcat, dar nu a reușit să adoarmă, căci devenise anxioasă.

A doua zi, în vreme ce Fred o ducea spre doc, a fost luată pe sus de mulțimea de oameni adunați în oraș, care discutau în șoaptă soarta vaporului *Koombana*. Kitty a decis să urce cu ei pe deal la capătul străzii Dampier Terrace, de unde localnicii se uitau spre golful Rowbuck.

– Nu știm unde e, doamna Mercer, a spus domnul Rubin, un alt industriaș de perle. Dirigintele de poștă zice că au căzut liniile telegrafice la Derby și de-asta nu răspund. Sunt sigur că vom primi vești în curând.

Sub ea, oceanul primejdios era ca o moară de apă și cei care aveau binoclu raportau lipsa la orizont a oricărui vas. Câteva lughere de perle lipseau și ele și, pe măsură ce se încingea arșița zilei, apăreau din ce în ce mai mulți prieteni și rude pe deal, la oficiul poștal, ca să pună întrebări dirigintelui. El spunea mulțimii că trimitea mereu mesaje la Derby, dar că nu primea nici un răspuns.

În cele din urmă, la apus, peste mulțimea din fața căsuței s-a așternut liniștea în clipa în care mașinăria s-a trezit la viață. Tot ce se auzea era bâzâitul insectelor la amurg și țăcănitul telegrafului.

Dirigintele poștei a ieșit din căsuță foarte înnegurat. A prins un anunț de panou și s-a retras.

„*Koombana* nu e la Derby“, scria pe hârtia cu margine neagră.

Căpitanul portului, domnul Dalziel, a chemat toți bărbații să se alăture căutării vasului și Kitty l-a auzit pe Noel Donovan, directorul Companiei Mercer Pearling, cerând ajutorul cârmacilor de lughere. Acasă, mintea-i gonea extenuată printre orori. Kitty s-a așezat pe pat lângă Camira, care îi mângâia părul de pe fruntea umedă.

– Stau cu tine, cânt să dormi, o liniștea Camira, în timp ce Kitty o ținea de mână, incapabilă să dea glas gândurilor insuportabile care-i treceau prin cap.

***

Au mai trecut câteva zile și veștile tot nu veneau, iar Kitty îi asculta amorțită pe toți cei care veneau la ușa ei ca să afle ce mai știa. Ziarele *Northern Times* se adunaseră pe treapta de la intrare, dar refuza și să arunce chiar și o privire asupra titlurilor.

La aproape două săptămâni după ce *Koombana* ar fi trebuit să ajungă în Broome, Kitty s-a dus în bucătărie. I-a picat fața când a văzut-o pe Camira

plângând pe umărul lui Fred.

– Ce e?

– *Koombana*, doamna Kitty. Scufundat. Toți morți. Nu mai e nimeni.

***

Retrospectiv, Kitty nu-și aducea aminte mare lucru din ziua aceea, poate că șocul îi șterse memoria. Își aducea aminte vag că o dusese Fred cu șareta la oficiul căpitanului portului, unde se adunase mulțimea în lacrimi. Căpitanul Dalziel ceruse atenție și citise cu voce tare o telegramă venită de la Compania de Vapoare Adelaide:

„Cu profund regret, compania anunță că descoperirea epavei de către *SS Gorgon* și *SS Minderoo*, care a fost identificată ca făcând parte din flota *SS Koombana*, dovedește că vasul *Koombana* s-a scufundat cu tot echipajul la bord, în vecinătatea insulei Bedout, în timpul ciclonului devastator din noaptea de 20 spre 21 martie…

Citise lista pasagerilor în fața publicului copleșit.

„McSwain, Donald

Mercer, Andrew

Mercer, Drummond

Mercer, Stefan...“

Se găsiseră imediat niște scaune pe care să șadă femeile. Mulți dintre cei adunați leșinaseră deja. Domnul Pigott fusese printre primii care se prăbușiseră și plângea incontrolabil. Neputând închega un gând măcar ori vreun sentiment, Kitty îi mulțumise Domnului cel puțin pentru mila de a nu pierde un copil. Domnul Pigott își pierduse soția și două fiice.

În cele din urmă, orășenii devastați începuseră să se îndrepte spre casele lor, să transmită rudelor că nu existaseră supraviețuitori. Căpitanul Dalziel menționase că cei apropiați și dragi victimelor erau contactați prin telegrame, chiar în timp ce vorbeau. Fred o dusese pe Kitty la șaretă și ea se gândea că singurul căruia îi putea spune era fiul ei. Totuși, când sosise acasă, luase automat stiloul și scrisese un bilet scurt de consolare lui Edith, înțelegând că nu avea cuvinte de mângâiere pentru o femeie care își pierduse soțul și doi fii printr-o crudă întorsătură a destinului. Îi ceruse lui Fred să o ducă la poștă, apoi se dusese în camera ei, unde închisese ușa după ea și se uitase în gol.

Andrew murise.

Drummond murise…

Cuvintele erau lipsite de sens. Kitty se întinsese apoi îmbrăcată pe patul pe care-l împărțise cu amândoi, închisese ochii și adormise.

***

– Charlie, dragul meu, trebuie să-ți spun ceva.

– Ce e, mama? Când vine Papa?

– Ei bine, Charlie, chestia e că Papa nu mai vine acasă. Cel puțin nu la noi.

– Atunci unde se duce?

– Tatăl tău, unchiul Drum și bunicul Mercer au fost chemați la cer, să stea cu îngerii.

Simțea că-i dădeau lacrimile. Nu vărsase nici măcar o lacrimă de când aflase vestea, știa că nu trebuia și nu putea plânge acum în fața copilului ei.

– Vezi tu, ei sunt deosebiți și Dumnezeu i-a vrut acolo sus, cu El.

– Adică cu străbunii lor? Cu celelalte spirite? Mama… Charlie i-a făcut semn cu degetul. Cat zice că atunci când cineva se duce la cer nu trebuie să le spunem pe nume. A dus degetul la buze. Ssst!

– Charlie, e perfect în regulă să le spunem pe nume. Și să îi ținem minte.

– Cat zice că nu…

– Nu-mi pasă ce zice Cat! Toată tensiunea lui Kitty a explodat la cuvintele lui. Eu sunt mama ta, Charlie și pe mine mă vei asculta!

– Scuze, mama. Lui Charlie a început să-i tremure buza. Și au plecat în rai? Și nu-i mai vedem niciodată?

– Mi-e teamă că nu, dragul meu. Dar îi vom ține minte veșnic, a răspuns Kitty mai blând, îngrozită că a țipat la el într-un astfel de moment. Și ne vor veghea din cer.

– Pot să mă duc uneori în vizită la ei?

– Nu, dragul meu, nu încă, dar într-o zi îi vei revedea.

– Poate coboară ei. Cat zice că străbunii ei fac asta în vis.

– Poate, dar voi doi sunteți diferiți, Charlie și… Kitty a clătinat din cap. Ei, nu mai contează. Îmi pare foarte rău, dragul meu, a început să hohotească, luându-l pe Charlie în brațe și strângându-l la piept.

– O să-mi fie dor de ei, mai ales de unchiul Drum. Ne jucam frumos. Charlie s-a dezlipit de ea și a pus mâna pe brațul ei. Ține minte, ne veghează. Cat zice…

Charlie s-a oprit și nu a mai scos o vorbă.

– Poate mergem la Adelaide și stăm cu bunica Edith?

Kitty încerca cu disperare să-și recapete echilibrul. I se părea că fiul ei de patru ani era cel care o alina pe ea.

– Nu. Charlie și-a încrețit nasul. Îmi place aici cu Cat și cu Camira. Ei sunt familia noastră.

– Da, bravul meu băiat! a zâmbit slab. Așa e.

***

Drummond a murit!

Kitty s-a ridicat brusc, ușurată că fusese doar un coșmar oribil. Apoi, realitatea s-a așezat în jurul ei și și-a dat seama că nu fusese un coșmar. Sau cel puțin era, dar nu unul care se disipa când se trezea, pentru că Drummond nu va mai veni în veci.

Sau Andrew. Măcar un gând pentru soțul tău. Și el e mort.

Ori poate, se gândea, ea era cea moartă. Poate că fusese trimisă în iad ca să sufere pentru ce făcuse.

– Te rog, Doamne, nu permite așa ceva! Nu se poate…

Și-a îngropat fața în pernă să-și înece amarul, care venea sub forma unui torent de lacrimi, cu o durere insuportabilă.

Și Andrew – ce făcuse el vreodată să merite o asemenea înșelăciune? El o iubise în singurul fel în care știuse. Entuziasm? Nu, dar mai avea vreo importanță? Mai conta ceva acum?

– Nu contează nimic, nu contează nimic… Kitty și-a băgat cearșaful în gură, dându-și seama că-i venea să urle. Sunt o târfă, o stricată! La fel ca tata! Nu pot trăi așa, nu pot trăi cu mine așa! O, Doamne!

S-a ridicat, fâțâindu-se și clătinând din cap.

– Nu pot trăi. Nu pot trăi!

– Doamna Kitty, vino afară cu mine!

Vedea numai luminițe mov și roșii, fiindcă ametise, dar a simțit un braț care a cuprins-o de umăr și care a dus-o spre ușă, apoi prin grădină, pe țărâna proaspătă și umedă pe care o punea Fred și pe care o percepea ca sângele care i se usca sub picioare.

– O să țip, trebuie să țip!

– Doamna Kitty, ne plimbăm, cu pământul sub picioare, ne uităm la cer și îi vedem cum se uită și ei la noi.

– I-am ucis pe amândoi, în feluri diferite. M-am culcat cu un bărbat care nu-mi era soț, ci fratele lui geamăn. L-am iubit! Doamne ajută, cât l-am iubit! Și acum îl iubesc.

Kitty a căzut în genunchi. Camira i-a ridicat ușor fața spre cer.

– Înțelege că nu tu faci destin. Fac ei, acolo sus. Camira i-a arătat. Știu că iubești bărbatul acela. Și eu iubesc. Dar nu noi am ucis, doamna Kitty. Lucruri rele se întâmplă. Văd multe lucruri rele. Ei au viață bună. Viața începe și termină. Nu schimbă nimeni asta.

– Nu schimbă nimeni asta. Kitty și-a așezat capul pe genunchi și a plâns. Nu schimbă nimeni asta.

În cele din urmă, când a simțit că nu mai avea lacrimă de vărsat, Camira a ajutat-o să se ridice.

– Duc să dormi *acuma*, doamna Kitty. Tânărul are nevoie de tine mâine. Și pe urmă.

– Da, ai dreptate, Camira, iartă-mă că mă port așa. Doar că…

Kitty a clătinat din cap. Nu mai avea cuvinte.

– În deșert mare, mergem țipăm tare cât vrei, la lună și stele. Face bine, scoate lucrurile rele. Apoi simți mai bine.

Camira a băgat-o în pat pe Kitty și apoi s-a așezat lângă ea, ținând-o de mână.

– Nu *face* griji. *Cânt eu* până când ajung ei acasă.

Kitty a închis ochii extenuată și a ascultat vocea dulce și înaltă a Camirei care fredona o melodie blândă și monotonă.

– Dumnezeu să mă ierte pentru ce am făcut, a murmurat ea, înainte să o ia în sfârșit somnul.

CECE

Broome, Australia de Vest Ianuarie 2008

Capitolul 19

Mi-am șters lacrimile și m-am ridicat în șezut, încercând să-mi astâmpăr pulsul. M-am gândit la suferința pe care o trăisem când murise Pa și am încercat să o multiplic la toți cei pe care îi pierduse Kitty pe *Koombana*, la toți cei pe care-i pierduse acest oraș.

Mi-am scos căștile și mi-am masat urechile amorțite, apoi m-am dus să deschid fereastra ca să intre aer curat. Mi-i imaginam pe toți localnicii adunați în vârful dealului, la capătul străzii Dampier Terrace, stradă pe care mersesem și eu, așteptând cu toții cea mai proastă veste din viața lor.

Am închis geamul să opresc corul sălbăticiunilor de noapte. În ciuda faptului că aerul condiționat era dat la maximum, eram tot încinsă și transpiram. Nici nu puteam să-mi închipui cum se descurcase Kitty în Broome cu un secol în urmă, mai ales cu corsetul, combinezonul și Dumnezeu știe ce alte jupe. Ca să nu mai zic că născuse pe arșiță, după ce că oricum naşterea în sine te face să transpiri cel mai mult.

Chiar dacă nu aș fi chibzuit la relația mea cu Kitty înainte de sosirea mea, acum era o parte din mine care ar fi dorit foarte mult să fie înrudită cu ea. Nu doar din cauza curajului de a pleca de la bun început în Australia, ci și pentru felul în care făcuse față lucrurilor când a ajuns acolo. Experiențele ei făceau ca problemele mele să pară o nimica toată. Trebuia să fii extraordinar să faci ce făcuse ea cu o sută de ani în urmă, în Broome. Și chiar își urmase inima, oriunde ar fi dus-o.

M-am uitat la imaginea cu ea pe coperta CD-ului și nu vedeam cum puteam fi înrudită cu ea, cu toate că avocatul sugerase că de la ea proveneau originile mele. Era mult mai probabil să fi fost înrudită cu servitoarea Camira. Mai ales că fiica ei, Alkina, avea aparent ochii tatălui ei, care era japonez și păreau foarte similari cu ai mei.

Camira și fiica ei de-aici se trăgeau. Pașii ei trecuseră demult pe străzile astea pe care mergeam eu acum. Aveam de gând să aflu mai multe a doua zi. Cum stăteam întinsă, mă gândeam că, doar ascultând povestea lui Kitty,

orășelul ăsta de la marginea pământului căpătase viață. A fost odată ca niciodată un moment în care ea a trăit aici și în care locul ăsta forfotea de oameni. Voiam să văd lucrurile cum le văzuse ea, cu toate că nu știam cât mai rămăsese din ele.

***

A doua zi cu noaptea-n cap m-a trezit telefonul. Era recepționera.

– Domnișoara D'Aplièse? Vă așteaptă un bărbat în holul hotelului. Zice că e de la *The Australian*.

– Da, ăăă… mulțumesc. Spuneți-i că vin în cinci minute.

Îmi tremura mâna când am lăsat receptorul din mână. Așadar, presa mă găsise. Știind că nu aveam o clipă de pierdut, m-am dat repede jos din pat, m-am îmbrăcat degrabă, mi-am îndesat restul lucrurilor în rucsac și l-am săltat pe spate. Am numărat banii pe care-i datoram pentru șederea mea și i-am lăsat pe noptieră lângă cheie, ca să nu mă aresteze că fugisem fără să plătesc. Apoi am fugit pe coridor spre ieșirea de urgență pe care o observasem cu o seară în urmă, când văzusem pe cineva fumând acolo. Am împins ușa și, spre ușurarea mea, s-a deschis fără să declanșeze nici o alarmă. Scările simple de fier coborau într-o curte în spatele hotelului. Zidul era scund, așa că am aruncat rucsacul peste el și am sărit și eu. Câțiva pași mai încolo, m-am trezit la celălalt capăt al străzii.

Și-acum ce fac?

Am sunat-o pe Chrissie, care a răspuns imediat.

– Unde ești? am întrebat-o, gâfâind rău.

– La biroul de la aeroport. Ce s-a întâmplat?

– Cât de ușor e să rezerv un bilet de avion?

– Foarte ușor dacă lucrezi la biroul de informații din fața ghișeului de bilete. Unde vrei să te duci?

– Alice Springs. Care e cea mai bună metodă să ajung acolo?

– Trebuie să iei avionul spre Darwin și de-acolo la Alice.

– Poți să-mi faci rost de biletele astea astăzi?

– Știu că e un avion de-aici la Darwin în câteva ore. Mă duc să-i întreb dacă mai au locuri.

– Dacă au, ia pe loc. Vin imediat ce găsesc un taxi.

– Îți trimit acum unul. Du-te la statuile de bronz din capătul străzii și te ia în zece minute.

– Mulțumesc, Chrissie!

– Pentru puțin.

La aeroport, Chrissie mă aștepta la intrare.

– Poți să-mi spui ce s-a întâmplat după ce îți confirmăm rezervările, a spus și m-a luat de braț, după care ne-am dus la check-in Qantas. El e amicul meu, Zab. Chrissie a arătat spre tipul de la birou. Rezervările sunt pregătite. Trebuie doar să plătești.

Am scos cartea de credit și am trântit-o pe tejghea. Zab a luat-o și apoi mi-a dat *boarding pass*-urile și o chitanță.

– Mulțumesc, Chrissie.

– Vin cu tine la control, a spus ea. Mai stăm la cafenea să vorbim și să-mi povestești despre Thailanda.

La dracu'! Știa și Chrissie, ceea ce nu mă mira, având în vedere că avea un chioșc de ziare în față. Probabil că se uitase zile întregi la mutra mea, în toate ziarele și totuși nu suflase o vorbă.

Ne-am dus la control împreună, apoi la o cafenea micuță și Chrissie s-a întors cu două sticle de apă și câte un sendviș pentru fiecare. Alesesem scaunul cu fața la perete, într-un colț, pentru orice eventualitate.

– Deci, de ce trebuie să pleci așa repede?

– Azi-dimineață m-am trezit la hotel cu un reporter de la ziarul *The Australian*. Probabil știi deja de ce voia să-mi ia interviu.

M-am uitat la ea.

– Da, știu. Te-am recunoscut de când ai apărut prima oară la ghișeul meu. Și…?

– L-am cunoscut pe tip în Thailanda și am petrecut o vreme cu el. Se pare că era căutat pentru un fel de fraudă bancară.

– Anand Changrok?

– Sau „Ace", cum l-am cunoscut eu.

Apoi i-am spus lui Chrissie toată povestea cu el.

– Cum era? a întrebat când am terminat.

– Foarte plăcut. M-a ajutat când am avut nevoie.

– Ați fost împreună?

– Da. Mi-a plăcut de el, dar, și chiar dacă nu mi-ar fi plăcut, tot nu aș fi făcut ceva atât de josnic. Chiar dacă aș fi știut cine era.

– Știu că nu, Cee. Chrissie mă privea mai degrabă compătimitor, decât suspicios. Și-acum crede că tu ai anunțat presa.

– Mi-a trimis un mesaj în care zicea că avusese impresia că putea avea încredere în mine. M-am simțit ca ultimul om, încă mă simt așa, dar nu m-ar fi crezut niciodată, chiar dacă i-aș fi putut explica. Cred că acest tip, Jay, l-a mituit pe paznic să facă poza, iar eu i-am oferit ocazia perfectă.

– Îi poți scrie în închisoare.

– Nu destul de bine cât să-i spun ce-ar trebui să-i spun. Am zâmbit abia perceptibil. Sunt dislexică, ai uitat?

– Pot să scriu eu scrisoarea.

– Poate. Mulțumesc.

– Crezi că a făcut-o?

– De unde să știu? Toată lumea așa crede. Nu știu, Chrissie, e ceva ce nu se potrivește. Chestii pe care mi le-a spus. Zic din instinct, dar cred că nu e asta toată povestea.

– Poate ar trebui să încerci să afli care e.

– Și cum să fac asta? Nu sunt detectiv și nu știu nimic despre bănci.

– Ești deșteaptă, găsești tu o cale, a zâmbit ea.

M-am înroșit, fiindcă nu mai spusese nimeni despre mine că aș fi deșteaptă.

– Oricum, acum vreau să aflu mai multe despre familia mea.

– Hei, dacă ai nevoie de un detectiv care să te ajute în Alice, eu sunt aia, a spus Chrissie dintr-odată. Oricum, nu mi-am luat de mult vacanță și nu se întâmplă nimic pe-aici în perioada asta a anului, așa că ce-ar fi să ne întâlnim acolo?

– Serios? Nu vreau să îți ocup prea mult timp, dar, dacă vrei, m-ar bucura enorm ajutorul tău, am spus, sincer entuziasmată. Ai văzut că sunt pe dinafară cu tot ce se petrece în Australia.

– Neee, frate, trebuie doar să îți arate cineva cu ce se mănâncă toate. O să fie beton și întotdeauna am vrut să mă duc în Alice. Chrissie a ridicat privirea spre panou. E timpul să pleci.

– Urăsc avioanele, am spus, în timp ce mă conducea la poarta de îmbarcare.

– Da? Și eu am vrut mereu să mă duc să văd restul lumii. Îți scriu imediat ce aflu sigur că pot veni și ne vedem acolo. M-a luat în brațe. Drum bun!

– Mulțumesc pentru tot.

M-am îmbarcat și brusc nu m-am mai simțit pierdută, fiindcă aveam o prietenă în Chrissie. Trebuia doar să fac în așa fel încât să nu o dau în bară,

cum făcusem cu Ace.

***

Începuserăm aterizarea în Alice Springs și am zărit o schimbare de peisaj sub mine. De sus, arăta ca o oază verde în deșert, ceea ce probabil și era, dar culorile erau mult mai dramatice. Am văzut un lanț muntos care sclipea în nuanțe de mov în lumina incertă, iar crestele păreau niște dinți masivi care răsăreau din pământ. Avionul a scârțâit și a oprit repede și hurducăit pe pista scurtă, după care toți pasagerii au coborât din avion.

– Uau! am murmurat, când m-a lovit un val de căldură care ar fi putut aprinde un băț de chibrit, numai dacă-l ridicai în aer. Mi-au luat foc nările inspirându-l și m-am bucurat să intru în terminalul răcorit de aer condiționat.

Aeroportul nu era mai mare decât cel din Broome, dar forfotea de turiști. Mi-am luat o sticlă cu apă și câteva pliante pentru hoteluri și locuri interesante și m-am așezat pe un scaun de plastic să încerc să le citesc, înainte să mă hotărăsc unde să stau. Mi-am dat seama că toți turiștii se aflau aici pentru că Alice Springs era poarta către Ayers Rock – sau Uluru, cum zicea Chrissie că o numesc aborigenii. Pliantul spunea că era unul dintre cele mai sacre situri și la „numai" șase ore de mers cu mașina.

Apoi am citit despre Alice Springs – sau „Alice", spus cu afecțiune. Arta indigenă nu era de colo în locul ăsta. Și în oraș, și în afara sa erau câteva galerii, de la Many Hands Art Centre, condus de artiști aborigeni, la Araluen Arts Centre, atât de modern, încât ziceai că era o navă spațială prăbușită în mijlocul deșertului.

M-a trecut din nou un fior de entuziasm și instinctul mi-a spus că, dacă aveam să găsesc undeva răspunsuri, ăsta era locul cu pricina.

– *Kantri* mei, am murmurat, aducându-mi aminte expresia bunicii lui Chrissie.

Am deschis pliantul cu misiunea Hermannsburg, din care am aflat că era muzeu acum la câteva ore de oraș. Tot din pliant am aflat că aici se născuse Albert Namatjira. Până cu o zi în urmă nici nu auzisem de el, dar observasem în pliante că numele lui era folosit pentru galerii, străzi și clădiri. Am încercat să citesc mai multe, dar cuvintele îmi jucau în fața ochilor, mai ales că majoritatea erau nume aborigene.

Mi-am adus apoi aminte că ar trebui să-mi deschid telefonul și mi-au intrat două mesaje de la Chrissie.

Salut! Ți-am găsit hotel – vorbește cu Keith de la biroul de informații din aeroportul ASP și te îndrumă el. C

Tocmai am vorbit la ghișeul Qantas. Primesc o excursie gratuită cadou pentru toate zborurile pe care le-am aranjat pentru turiști. M-AM SCOS! Aterizez mâine după-amiază. Ne vedem!!

Mă minunam că fata asta, pe care abia o cunoșteam, făcea eforturi să zboare mii de kilometri pentru mine. Chiar dacă nu mai găseam nimic despre familia mea, meritase să vin în Australia numai pentru că o cunoscusem pe Chrissie.

M-am dus la biroul de informații, unde am găsit în fața computerului un bărbat înalt, cu pistrui și cu părul blond până la umeri.

– Salut, tu ești Keith?

– Da, cine întreabă?

– Cred că prietena mea, Chrissie din Broome, a vorbit cu tine mai devreme. Zicea că mi-ai rezervat o cameră la hotel?

– Ah, amica lui Chrissie, CeCe! Ți-am făcut rost de super scor. Uite. Mi-a dat o hârtie. Ia taxiul până la Leichard Terrace, lângă râul Todd.

– Mulțumesc pentru ajutor.

– Orice prietenă a lui Chrissie… a spus surâzând. Păi... distracție maximă!

În taxi, m-am minunat cu câtă ușurință își făcea ea prieteni. Părea să fie în pielea ei, mulțumită de cine era.

Prin mila Domnului, sunt cine sunt...

Pentru prima oară, citatul lui Pa Salt de pe sfera armilară avea un oarece sens, pentru că așa voiam și eu să fiu.

Jumătate de oră mai târziu mă instalam în camera „de lux“, care avea cel puțin un duș funcţional și o cană electrică. M-am uitat pe geam, unde mă așteptam să văd râul, cum spusese Keith, dar m-am mirat să văd că era doar o albie nisipoasă, secată, cu câțiva copaci noduroși în jur. Dintr-odată mi-am dat seama că mă aflam în mijlocul orașului.

Se lăsa amurgul când m-am aventurat să ies și am observat că aerul era diferit aici: uscat și aromat față de umiditatea din Broome. Am trecut podul peste albia râului Todd și am mâncat singură o pizza, într-un restaurant plin de familii care discutau și râdeau. Mi-era dor de Chrissie și mă bucuram că urma să ajungă a doua zi.

M-am întors la hotel și am văzut un ziar pe măsuța de lângă recepție. Am ridicat ediția de zi a englezescului *Times* și m-am întrebat dacă mai apăruse ceva legat de situația lui Ace. Povestea fusese redusă la un titlu mult mai mic pe prima pagină:

CHANGROK PLEDEAZĂ VINOVAT DE FRAUDĂ

Era o fotografie cu Ace, sau cel puțin cu umerii și ceafa lui, intrând în tribunal, înconjurat de o mulțime furioasă. Am citit „tot articolul la pagina 7“, așa că am urcat cu ziarul în cameră și am încercat să descifrez cuvintele.

Anand Changrok s-a înfățișat astăzi în fața Tribunalului Woolwich Crown, acuzat de fraudă. Slab și neîngrijit, domnul Changrok a pledat vinovat la toate acuzațiile. Judecătorul nu i-a acordat ieșire pe cauțiune și domnul Changrok va rămâne în custodie până la procesul care va avea loc în luna mai. În fața tribunalului, sute de clienți al Băncii Berners au aruncat cu ouă în el și au fluturat bannere prin care cereau compensație pentru pierderile lor.

Directorul executiv al băncii, domnul David Rutter, a căutat să le potolească temerile.

„Suntem conștienți de situația tristă și dificilă în care se află clienții noștri. Continuăm să facem tot ce ne stă în puteri pentru a-i despăgubi pe cei afectați.“

Întrebat cum va acoperi domnul Changrok pierderile îndelungate și despre faptul că a pledat astăzi vinovat, domnul Rutter a refuzat să comenteze.

M-am băgat în pat și am adormit tulburată, cu gândul la Ace ghemuit pe o saltea subțire de închisoare.

***

M-am trezit tresărind la sunetul telefonului și am răspuns amețită.

– ‘Lo?

– Cee!

– Chrissie?

– Da, am ajuns! Hai, somnorilă, e trei jumătate după-amiaza! Ajung imediat.

A închis și m-am dat jos din pat să mă îmbrac. Câteva minute mai târziu, am auzit cheia în broască și ușa s-a deschis.

– Bună, dragă! Mă bucur să te văd.

Chrissie m-a salutat cu un zâmbet larg și a aruncat rucsacul pe celălalt pat.

– Sper că e OK dacă dormim în aceeași cameră, da? Keith zicea că nu mai are camere libere.

– Nici o problemă, am împărțit o cameră cu sora mea o viață.

– Ce noroc pe tine! Eu a trebuit s-o împart cu doi frați. Chrissie a râs și și-a încrețit nasul. Mereu mirosea a băieți, știi?

– Uiți că am cinci surori? La noi pe coridor mirosea a parfum.

– Cam la fel de rău, a rânjit ea. Ia, am adus niște ronțăieli.

Mi-a dat o cutie de plastic pe care am deschis-o și în care am găsit fursecuri pătrate de ciocolată cu cocos. Miroseau excelent.

– Hai, m-a îndemnat. Sunt *lamington*, eu le-am făcut. Gustă-le și pe urmă mergem să explorăm.

Cu gura plină de fursecuri delicioase, care aveau gust de *Victoria sponge cake,* dar cu clinchet de clopoței, am ieșit în soarele unei după-amiezi târzii, încă puternic, care-mi ardea capul. Pe hartă părea că nu era greu să navighezi prin Alicia Springs, fiindcă locul era mic. Am mers pe strada Todd, mărginită de galerii de artă pe un nivel, saloane de manichiură și cafenele cu scaune așezate sub palmieri. Ne-am oprit să bem și să mâncăm ceva la una dintre ele și am observat o mare pictură punctiformă, agățată în vitrina galeriei de vizavi.

– Uau, uite, Chrissie! Cele Șapte surori!

– E celebră aici, a rânjit ea. Mai bine nu zici că ai numele uneia dintre ele, că vin localnicii peste tine și-ți ridică altar.

Chrissie m-a îndemnat să mănânc primul fel de mâncare de cangur din viața mea, cu gândul că Tiggy nu m-ar fi iertat niciodată dacă ar fi aflat. Era amorezată de „Bebe cangur“, din poveștile cu Winnie the Pooh pe care ni le citea Pa și cam atunci se hotărâse să devină vegetariană.

– Îți place canguru’? mi-a dat ea un cot.

– E bun, seamănă cu căprioara. Nu e specie pe cale de dispariție?

– Aoleu, nu, sunt cu miile, țopăie prin toată Australia.

– Nu am văzut niciunul.

– Pe-aici sigur o să-i vezi, că sunt cu miile în brusă. Deci, ai avut timp să te documentezi în privința lui Albert Namatjira? întrebă Chrissie, privindu-mă cu ochii luminoși.

– Nu. Ieri am ajuns, nu uita. Și nu știu de unde să încep.

– Păi, aș zice că mâine putem merge la Hermannsburg. E destul de departe de oraș totuși, așa că trebuie să mergem cu mașina.

– Nu știu să conduc, am recunoscut.

– Eu da, dacă e automată. Dacă ai bani s-o închiriezi, conduc eu. Bine?

– Bine. Mulțumesc, Chrissie, am spus recunoscătoare.

– Știi, dacă chiar ești rudă cu Namatjira, e clar că-ți ridică altar aici, iar eu o să le dau o mână de ajutor. Abia aștept să văd ce pictezi, Cee. Ai trebui să cumperi pânză și pensule și să te-apuci de pictat peisajele astea, cum făcea Namatjira.

– Poate, dar arta mea e de rahat de șase luni încoace.

– Mai scutește-mă, Cee. Nu intră nimeni la facultățile de arte din Londra dacă pictează de rahat, a răspuns Chrissie, luând ultima îmbucătură din carnea de cangur.

– Păi, așa erau picturile din timpul facultății. Lectorii mă înnebuneau cumva. Acum nici nu mai știu ce să pictez, a recunoscut ea.

– Am înțeles. Chrissie a pus mâna pe a mea, cu căldură. Poate ar fi bine să afli întâi cine ești înainte să vezi ce vrei să pictezi.

După ce am mâncat, Chrissie mi-a fluturat un pliant în față.

– Ce-ar fi să mergem pe dealul Anzac? a sugerat ea. Nu e mult până acolo și cică e cea mai tare priveliște din Alice Springs la apus.

Nu i-am spus că eram deja sătulă de apusuri în excursia asta, dar avea o energie contagioasă, așa că am ieșit la soare și am început să urcăm încet dealul.

Sus, fotografii își pregăteau deja trepiedul, gata să surprindă apusul și am găsit un loc cu fața spre vest, unde ne-am așezat. M-am uitat la Chrissie care privea apusul, în nuanțe blajine de auriu și lila. Sub noi, Alice Springs se aprindea sub luminile stradale și soarele apunea în spatele munților, lăsând pe cerul indigo o singură linie roșie, întunecată.

După o scurtă oprire la o cola la întoarcere în oraș, ne-am dus la hotel și Chrissie m-a lăsat să fac prima duș. Sub apa rece care-mi curăța pielea de transpirație, mi-am ridicat fața și am zâmbit. Mă bucuram că o aveam pe Chrissie cu mine, pentru că o entuziasma orice. M-am înfășurat în prosop și m-am întors în dormitor, unde m-am uitat de două ori. Cumva, în zece minute cât lipsisem, piciorul drept al lui Chrissie părea să fi căzut și sub genunchi avea numai o bucățică. Restul piciorului se sprijinea lângă ea.

– Da, am unul fals, a spus calmă, în timp ce mă uitam cu gura căscată.

– Cum așa? Când?

– De la cincisprezece ani. M-am îmbolnăvit rău într-o seară, dar mama nu a avut încredere în medicii albi și mi-a dat paracetamol pentru febră. A doua zi m-a găsit în pat fără cunoștință. Nu-mi amintesc nimic, dar m-au dus cu avionul la Darwin cu Flying Doctor Service[29] și m-au diagnosticat cu meningită la spitalul de-acolo. Nu mi-au mai putut salva piciorul, fiindcă începuse să se instaleze septicemia, dar cel puțin am înviat din morți. M-am scos, nu?

– Da... dacă privești lucrurile așa, am căzut eu de acord, încă șocată.

– Ce sens are să le privești altfel? Și mă descurc destul de bine. Nici n-ai observat, nu?

– Nu, deși mă întrebam de ce porți mereu blugi când eu transpir ca porcul în pantaloni scurți.

– Singura chestie nasoală e că eram cea mai bună înotătoare din Australia de Vest. Am câștigat de câteva ori cupa juniorilor și urma să încerc din nou la Olimpiada din 2000 de la Sydney. Eu și Cathy Freeman am arătat lumii întregi de ce sunt în stare aborigenii. Chrissie a zâmbit ușor. Oricum, a trecut, a spus și s-a ridicat fără să se clatine deloc, de parcă își plantase ferm în sol cele două picioare, pe care își sprijinea toată greutatea. Bun, e rândul meu la duș.

S-a apucat frumos cu mâinile puternice de mobilă și a ajuns în baie, unde a închis ușa după ea.

M-am așezat pe pat, de parcă propriile picioare se înmuiaseră. Creierul și inima îmi goneau nebunește cu mii de gânduri și bătăi, în timp ce treceam prin toate emoțiile posibile: vinovăție pentru momentele în care îmi plânsesem de milă, când nu doar că eram extrem de privilegiată, ci și întreagă și agilă, furie că femeia asta nu primise îngrijire medicală când avusese nevoie și, cel mai mult, uluire pură față de felul în care acceptase Chrissie totul, curajul ei de a-și vedea de viață, când putea să-și fi petrecut restul vieții plângându-și de milă. Cum făcusem eu în ultimul timp…

Ușa băii s-a deschis și Chrissie, înfășurată în prosop, s-a întors lejer la pat și a scos o pereche de pantaloni și un tricou în care să doarmă.

– Ce? S-a întors spre mine și mi-a văzut privirea. Ce te uiți așa la mine?

– Voiam doar să-ți spun că te consider incredibilă. Felul în care ai… trecut prin asta.

Am arătat timid spre ciot.

– N-am vrut să mă definească chestia asta, știi? Nu am vrut ca bucata lipsă să mă reprezinte. Nu uita că a venit cu beneficii, a adăugat râzând, în timp ce se urca în pat.

– Cum ar fi?

– Când am aplicat la universitate, am primit toate ofertele din lume.

– Probabil că le meritai.

– Că le meritam sau nu, am avut de unde alege. Un aborigen invalid care reușește să bifeze două căsuțe pe formularele statului. Se băteau universitățile pe mine.

– Sună foarte cinic, am răspuns, în timp ce mă băgam și eu în pat.

– Poate, dar eu am fost cea care a primit șansa la educație serioasă și am profitat la maximum de asta. Deci cine a avut de câștigat din asta? a întrebat, în timp ce se întindea să stingă lumina de lângă pat.

– Tu, am răspuns.

Tu… cu tot pozitivismul, și puterea, și elanul față de viață.

Am stat pe întuneric, simțindu-i energia străină, dar familiară foarte aproape.

– Noapte bună, Cee! a spus. Mă bucur că am venit.

– Și eu, am răspuns zâmbind.

Capitolul 20

– Te trezești au ba?

Am simțit o răsuflare pe față și m-am chinuit să mă trezesc din somnul profund, în aerul îmbâcsit al dimineții târzii.

– Doamne, Cee, am pierdut deja jumătate din dimineață!

– Îmi pare rău. Am deschis ochii și am văzut-o pe Chrissie pe pat în fața mea, iritată. Așa dorm eu, până târziu.

– Păi, în ultimele trei ore eu am mâncat, am tras o tură prin oraș și am închiriat mașina pe care trebuie s-o plătești la recepție. Trebuie să plecăm spre Hermannsburg imediat!

– Bine, scuze.

Am dat cearșaful la o parte și m-am ridicat amețită. Chrissie s-a uitat întrebător la mine, în timp ce-mi trăgeam șortul și răscoleam în rucsac după un tricou curat.

– Ce-i? am întrebat-o, având în vedere că mă urmărea și în oglindă, unde-mi treceam mâna prin păr.

– Ai des coșmaruri? a întrebat.

– Da, uneori. Cel puțin așa mi-a spus sora mea, am răspuns nonșalant. Îmi pare rău dacă te-am deranjat.

– Nu ți le aduci aminte?

– Pe unele, da. Bun, hai să mergem la Hermannsburg, am spus, îndesându-mi portofelul în buzunarul șortului.

În vreme ce ieșeam cu mașina din oraș, pe un drum larg și drept, mărginit de țărână roșie în ambele părți, soarele bătea pe mica noastră cutie de tinichea. Mă miram că nu sărea în aer, așa încinsă cum era.

– Cum se cheamă? am întrebat, arătând spre crestele muntoase din depărtare.

– McDonnell, a spus Chrissie dintr-o suflare. Namatjira a făcut multe tablouri cu ei.

– Par movulii.

– Așa îi picta și el.

– Aha.

M-am întrebat apoi dacă aș fi putut să pictez și eu o reprezentare realistă a ceea ce vedeam în lume.

– Cum supraviețuiește cineva aici? am adăugat uitându-mă pe geam la peisajul vast. Chiar nu se vede nimic, nicăieri.

– Se adaptează, pur și simplu. Ai citit Darwin vreodată?

– Să citesc? Credeam că Darwin e un oraș.

– E, prostuțo, dar a fost un tip Darwin, care a scris cărți – cea mai cunoscută dintre ele fiind „Originea speciilor", în care vorbește despre felul în care toate plantele, animalele și oamenii s-au adaptat mediului înconjurător de-a lungul mileniilor.

M-am întors spre ea.

– Tu, de fapt, ești o tocilară, așa-i?

– Deloc. Chrissie a dat ferm din cap. Doar că mă interesează de unde venim, atâta tot. Pe tine nu?

– Mda, de-aia sunt în Australia.

– Nu mă refer la familiile noastre, ci la ceea ce ne-a făcut pe bune. Și de ce.

– Vorbești ca soră-mea, Tiggy. Ea tot o dă cu forțele mai presus ca noi.

– Mi-ar plăcea s-o cunosc pe sora ta. Pare interesantă. Cu ce se ocupă?

– Lucrează în Scoția la un sanctuar de căprioare.

– Sună bine.

– Așa crede și ea.

– Sufletului îi face bine să fie responsabil pentru ceva sau cineva. De exemplu, când au inițierea băieții noștri, sunt circumcișși și primesc o piatră, care se cheamă *tjurunga* și pe care se află un semn anume care le arată ce trebuie să caute în *bush*[30]. Poate fi un iaz sau o peșteră sacră, poate o plantă sau un animal. Orice ar fi, e răspunderea lor să protejeze și să îngrijească acel ceva. În brusă, pe vremuri, exista un lanț întreg de oameni care aveau responsabilitatea de a se ocupa de necesități. Sistemul a ținut triburile în viață în vreme ce traversau deșertul.

– Sună incredibil, am răsuflat eu. Ca și cum tradițiile chiar au un sens. Și doar băieții primesc tju…?

– Pietrele *tjurunga*. Da, doar bărbații primesc, femeile și copiii nu au voie să le atingă.

– Ce nedrept!

– Așa e, a ridicat ea din umeri, dar noi, femeile, avem și noi tradițiile noastre sacre, pe care le ținem separat de ale bărbaților. Bunica m-a dus în *bush* când aveam treisprezece ani și, nu glumesc, m-am speriat de am făcut pe mine, dar, de fapt, a fost super. Am învățat o grămadă de chestii utile,

cum ar fi să găsesc apă sau insecte cu bățul cu care săpam, ce plante sunt comestibile și cum să le folosesc. Și – Chrissie s-a tras de urechi – până m-am întors, auzeam un strănut din cealaltă parte a străzii și puteam să-ți spun și cine strănutase. Acolo ciuleam urechile la pericole sau la susurul apei sau la vocile din depărtare, care ne ghidau spre familiile noastre la întoarcere.

– Suna fantastic! Întotdeauna mi-au plăcut chestiile astea.

– Uite! a strigat Chrissie, dintr-odată. Canguri!

Chrissie a virat spre marginea prăfuită a drumului și a frânat brusc, lovindu-ne cu capul de tetiere.

– Scuze, nu voiam să-i ratezi. Ai camera?

– Da.

Cangurii erau mult mai mari decât mă așteptam și Chrissie m-a încurajat să mă așez în cele mai cretine poziții în fața lor. Ne-am întors spre mașină, dând din mâini să gonim muștele care ni se lipeau de piele și, fără să vreau, mi-am adus aminte când folosisem ultima oară camera și ce se întâmplase cu filmul din ea. Din mijlocul deșertului, înconjurată de canguri și cu Chrissie lângă mine, Thailanda părea la o lume distanță.

– Cât mai avem? am întrebat-o, în timp ce porneam la drum.

– Cred că cel mult patruzeci de minute.

Și exact atât a durat până când am intrat pe un drum neasfaltat și am văzut niște clădiri albe. Un panou de lemn, pictat de mână, ne anunța că am ajuns la misiunea din Hermannsburg.

În timp ce ieșeam din mașină, am observat că noi și cei care parcaseră o camionetă la intrare eram singurii care veniseră cu mașina. Nu era de mirare. Micul grup de căsuțe era înconjurat de o zonă aridă care se întindea pe kilometri întregi, ca suprafața planetei Marte. Am constatat că era aproape liniște și nu se auzea nici briza, ci doar bâzâitul insectelor. Până și eu, care eram pentru liniște și spații mari și deschise, mă simțeam izolată aici.

Ne-am îndreptat spre poartă și ne-am pitit sub acoperișul de tablă al bungalow-ului, adaptându-ne privirea în urma luminii orbitoare.

– Zi bună, l-a salutat Chrissie pe bărbatul de la ghișeu.

– Zi bună. Voi două numa'?

– Da.

– Nouă dolari fiecare.

– Cam liniște azi, a comentat ea, în timp ce plăteam.

– Nu vin mulți turiști pe căldura asta.

– Normal. Ea e prietena mea, Celaeno. Vrea să-ți arate o poză.

Chrissie mi-a dat un cot și am scos fotografia să i-o arăt tipului. A aruncat o privire și s-a uitat la mine.

– Namatjira. Cum a ajuns poza la tine?

– Mi-a trimis-o cineva.

– Cine?

– Un avocat din Adelaide. Acum caută expeditorul original, pentru că încerc să-mi găsesc familia de baștină.

– Am înțeles. Și ce vrei să știi?

– Nu sunt sigură, am spus, simțindu-mă ca un infractor, pentru că tipul ăsta vedea zilnic potențiale „rude" ale lui Namatjira.

– A fost adoptată când era mică, a intervenit Chrissie.

– Aha.

– Tata a murit acum câteva luni și mi-a spus că am primit niște bani, i-am explicat. Când m-am dus la avocatul lui elvețian, mi-a dat și fotografia asta în plic. Am decis să vin în Australia, ca să aflu cine mi-a trimis-o. Am vorbit cu avocatul din Adelaide, dar habar nu aveam cine era Namatjira, nu auzisem nicicând de el și…

Am trăncănit până când mi-a pus Chrissie mâna pe braț și a continuat în locul meu:

– Practic, CeCe a venit pentru că eu l-am recunoscut pe Namatjira în poză. Crede că ar putea fi un indiciu care să-i spună cine sunt, de fapt, părinții ei.

Tipul s-a uitat din nou la fotografie.

– Clar e Namatjira și aș zice că poza a fost făcută la Heavitree Gap, cândva pe la mijlocul anilor 1940, când Albert își luase camioneta. Da' habar n-am cin' să fie băiatul de lângă el.

– Păi, hai că mă duc cu Cee să ne uităm pe-aici, a sugerat Chrissie. Poate îți mai amintești ceva. Aveți și arhive?

– Avem registre cu fiecare copil născut aici sau care a fost adus în cadrul misiunii. Și o ladă întreagă de poze alb-negru, ca asta. Omul a arătat spre fotografia mea. Dar mi-ar lua câteva zile să trec prin toate.

– Nici o grabă, domnu'! Mergem să dăm o tură.

Chrissie m-a mânat pe lângă standul cu vederi și frigiderul plin cu băuturi reci, către plăcuța care indica intrarea în muzeu. Am mers pe altă cărare

prăfuită și ne-am trezit într-un spațiu mare, deschis, înconjurat de căsuțe albe într-o oarecare formă de L.

– Bun, hai să începem cu capela.

Chrissie a arătat spre clădirea respectivă.

Am mers pe pământul roșu și am intrat în capela mică, cu băncuțe șubrede, care țineau loc de strane și imaginea mare a lui Isus pe cruce, deasupra altarului.

– Așadar, tipul ăsta pe nume Carl Strehlow a venit în misiunea asta, ca să încerce să convertească aborigenii la creștinism. Chrissie citea cu voce tare cuvintele de pe panoul de informații. A sosit din Germania cu familia în 1894. A început ca o misiunea normală, dar apoi, el și următorul pastor au devenit fascinați de cultura și tradițiile localnicilor din Arrernte, mi-a explicat Chrissie, în timp ce mă uitam la figurile întunecate din imagini, toate îmbrăcate în alb.

– Cine sunt Arrernte?

– Gloata de aborigeni de-aici.

– Mai sunt în zonă? am întrebat.

– Da, de fapt zice aici că în 1982 li s-a retrocedat pământul, așa că, în momentul ăsta, Hermannsburg aparține proprietarilor inițiali.

– Asta-i bine, nu?

– Da, e super. Hai să-ți arăt restul.

O clădire lungă cu acoperiș de tablă s-a dovedit a fi școala, în care pe tablă încă se vedeau urmele de cretă, în cuvinte și desene.

– Mai zice aici că Protectoratul nu a adus cu forța nici un aborigen metis. Toți cei care au venit aici au venit de bunăvoie.

– Dar au fost obligați să devină creștini?

– Nu zice clar, pentru că toți participau la slujbe și citeau din Biblie, dar aparent pastorii se făceau că nu vedeau dacă voiau să-și celebreze propria cultură.

– Deci, de fapt credeau – sau pretindeau să creadă – în două religii diferite?

– Îhî. Cam ca mine, a rânjit Chrissie. Și toți din Oz. Hai să mergem și ne băgăm nasul în casa lui Namatjira.

Coliba era formată din câteva camere de bază și am recunoscut figura lui Namatjira într-o imagine deasupra șemineului. Era un tip mare, cu trăsături

puternice, vânjoase, surâdea și mijea ochii în soare, alături de o femeie sfioasă, cu basma pe cap.

– „Albert și Rosie“, am citit. Cine era Rosie?

– Soția lui. O chema Rubina din naștere. Au avut nouă copii, dar patru au murit înaintea lui Albert.

– Nu-mi vine să cred că făceau focul pe căldura asta, am spus, arătând spre șemineul din fotografie.

– Crede-mă, noaptea se face foarte frig în Never Never.

Un tablou de pe perete mi-a atras atenția și m-am dus să-l studiez.

– Namatjira l-a făcut? am întrebat-o pe Chrissie.

– Așa se pare, da.

M-am uitat lung, fascinată, pentru că nu era deloc o pictură tipic aborigenă, ci era un peisaj frumos făcut în acuarelă, într-o parte cu un arbore de eucalipt *aparrerinja*, cu scoarța albă și niște culori suave, superbe care descriau o panoramă cu lanțul muntos MacDonnall pe fundal. Îmi amintea de un tablou impresionist și mă întrebam cum și unde își găsise stilul aparte acest om, care crescuse în mijlocul deșertului, aborigen din naștere, creștin în viață.

– Nu e ce te așteptai? întrebă Chrissie lângă mine.

– Nu, pentru că majoritatea picturilor tradiționale din oraș erau punctiforme.

– Namatjira l-a avut mentor pe Rex Battarbee, un pictor alb, care a fost influențat de impresioniști și care a venit aici să picteze peisajele. De la el a învățat Albert să lucreze cu acuarele.

– Uau! Sunt impresionată. Chiar știi despre ce vorbești!

– Doar pentru că mă interesează. Ți-am spus că arta, mai ales cea a lui Namatjira, e pasiunea mea.

Am ieșit după ea din colibă și mă gândeam că și eu eram pasionată de asta, dar în ultimul timp pierdusem pasiunea și mi-am dat seama că o voiam înapoi.

– Trebuie să mă duc la toaletă, am spus, întorcându-mă prin arșița copleșitoare.

– Toaleta e acolo, mi-a arătat Chrissie.

Am traversat curtea și am văzut semnul ilustrat pe ușă.

ȘERPILOR LE PLACE APA! PUNEȚI CAPACUL!

Am ieșit urgent, mai transpirată decât intrasem.

– Ar trebui să plecăm, a spus Chrissie. Hai să luăm apă pentru drum.

Ne-am dus să plătim în coliba cu bilete și suvenire.

– Mai ai poza, domnișoară? m-a întrebat tipul de la intrare. Zic să le arăt și bătrânilor. Mâine-seară o să vină la întâlnirea lunară. Cel mai în vârstă are nouăzeci și șase de ani și e extrem de lucid. Aici a crescut.

– Ăăă… M-am uitat nesigură la Chrissie. Trebuie să ne întoarcem după ea?

– Sâmbătă vin în Alice, așa că pot să o aduc eu dacă-mi lăsați numărul de mobil și o adresă unde stați.

– Bine, am zis, văzând cum îmi făcea Chrissie semn din cap, așa că i-am dat-o și am notat detaliile pe care mi le ceruse.

– Nu-ți face griji, drăguță, am *io* grijă de ea, a zâmbit el.

– Mulțumesc.

– Drum bun! a strigat la plecare.

– Și? Ai simțit ceva? m-a întrebat Chrissie, în drumul pustiu spre civilizație.

– Cum adică?

– Ți-a spus instinctul că e posibil să îți ai rădăcinile în Hermannsburg?

– Chrissie, nu cred că la mine funcționează „instinctele“ astea.

– Ba normal, Cee. La toți funcționează. Trebuie doar să le dai atenție, să știi.

Ne apropiam de Alice Springs și soarele făcea o plecăciune superbă la capătul munților McDonnell, azvârlind sulițe de lumină prin deșertul roșu.

– Oprește aici! i-am cerut brusc.

Chrissie a frânat în stilul caracteristic și a tras pe marginea drumului.

– Scuze, trebuia să fac o fotografie.

– Nici o problemă, Cee.

Mi-am luat camera, am deschis portiera și am traversat drumul.

– Doamne, superb! am exclamat, în timp ce declanșam și, din senin, m-au gâdilat degetele, semn că mintea mea voia să pictez ceva. Era o senzație pe care nu o mai avusesem de mult.

– Pari fericită, a comentat Chrissie când m-am urcat în mașină.

– Sunt. Foarte.

Și vorbeam serios.

***

A doua zi, m-am trezit când am auzit-o pe Chrissie mișcându-se tiptil prin cameră. În mod normal, m-aș fi culcat la loc, dar astăzi m-a ridicat cu forța din pat o așteptare stranie.

– Scuze că te-am trezit. Mă duceam să bag în mine.

– Nu-i nimic. Vin cu tine.

Am băut o cafea tare, am mâncat bacon cu ouă și o porție de fructe ca să-mi salvez conștiința și am discutat ce urma să facem. CeCe voia să mergem să vedem expoziția permanentă a lui Namatjira la Araluen Arts Centre, dar aveam alte idei, pentru că îmi dădusem seama ce mă trezise cu atâta aplomb.

– Chestia e că… ieri m-a lovit inspirația pe drum. Mă întrebam dacă poți să mă duci în locul în care am făcut fotografia cu apusul. Aș vrea să încerc să-l pictez.

Chrissie s-a luminat la față.

– Ce veste fantastică! Normal că te duc!

– Mulțumesc, dar trebuie să găsesc hârtie și culori.

– Ai noroc de data asta, a spus Chrissie și a arătat pe geam spre galeriile de pe stradă. Intrăm într-una din ele și aflăm de unde își iau ce le trebuie.

După micul dejun, am pornit pe stradă și am intrat în prima galerie. Chrissie a întrebat la recepție unde puteam găsi hârtie și culori, adăugând că eram studentă la Royal College of Art din Londra.

– Vrei să stai să pictezi aici?

Femeia a arătat spre o cameră mare, într-o parte a galeriei, unde câțiva artiști aborigeni lucrau la mese sau pe jos. Lumina se revărsa pe multele ferestre și mai era și o chicinetă unde se făcea cafea. Părea mult mai comod decât în atelierele de la facultate.

– Nu, vrea să meargă în *bush*, nu, Cee? Chrissie mi-a făcut cu ochiul. O cheamă Celaeno de fapt, a adăugat ea.

– Aha. Recepționera mi-a zâmbit. Am niște ulei și pânză, sau pictează cu acuarelă? a întrebat, uitându-se peste mine la Chrissie, de parcă discutau despre un copil de patru ani.

– Și, și, am întrerupt-o eu, dar azi aș vrea acuarele.

– Bine, să văd ce găsesc.

Femeia a ieșit de după tejghea și i-am văzut burta mare sub caftanul galben. Cât a lipsit, m-am plimbat prin galerie și m-am uitat la arta aborigenă.

Era plin de „Cele Șapte surori“, în diverse versiuni. Puncte, dungi, forme stranii prin care artiștii le descriau pe fete și pe „bătrânul“ lor, Orion, care le alerga pe cer. Întotdeauna mă jenasem să fiu botezată după un mit grecesc și niște stele care se află la milioane de ani-lumină, dar în ziua aia m-am simțit specială și mândră. Ca și cum aș fi făcut parte din ele și aveam o conexiune aparte. Iar aici, în Alice, mă simțeam ca în Templul lor.

Îmi plăcea și faptul că stăteam printre artiști care nu făcuseră nici o școală de arte și pe asta îmi puteam paria apartamentul meu șmecher din Londra. Și totuși, uite, erau aici și pictau cum simțeau. Aparent făceau treabă bună, având în vedere numărul de turiști care se învârteau prin galerie și îi priveau la muncă.

– Poftim, Celaeno. Femeia mi-a dat o cutie veche cu acuarele, câteva pensule folosite, niște bandă, hârtie și o pânză pe suport de lemn. Te pricepi? m-a întrebat, în timp ce căutam banii în portofel.

– Foarte bine chiar, a ciripit Chrissie înainte să apuc să zic orice, de parcă era agenta mea. Ar trebui să-i vedeți lucrările.

M-am înroșit sub pielea transpirată.

– Cât costă hârtia și acuarelele? am întrebat-o.

– Ce-ar fi să facem schimb? Tu îmi aduci o pictură și, dacă e bună, o pun în galerie și împărțim profitul. Mă cheamă Mirrin și conduc galeria pentru șeful meu.

– Zău? Ce drăguț, dar…

– Mulțumesc, Mirrin, m-a întrerupt Chrissie din nou. Așa facem, da, Cee?

– Da… mulțumesc.

În soarele orbitor din fața galeriei, am sărit la ea.

– Doamne, Chrissie, nu mi-ai văzut nici măcar o lucrare! Nu mă pricep deloc la acuarele și ăsta era un experiment, ca să mă distrez și..

– Taci, Cee! Deja știu că ai talent. S-a bătut cu mâna peste inimă. Trebuie doar să-ți recapeți încrederea.

– Dar femeia aia, am gâfâit de agitație și căldură, așteaptă să-i duc ceva și...

– Fii atentă, dacă e naspa, aducem înapoi acuarelele și plătim hârtia, bine? Dar n-o să fie, Cee, știu că nu.

În drum spre periferia orașului, Chrissie s-a hotărât să-mi țină o prelegere despre cum aborda Namatjira pictura.

– Ieri ai zis că te miră că picta peisaje, că majoritatea artiștilor aborigeni folosesc simboluri pentru a descrie poveștile străvechi.

– Da, așa e, am recunoscut.

– Păi, dacă te uiți mai bine, ai să vezi că și Namatjira face același lucru, doar că în altă formă. Trebuie să-ți arăt la ce mă refer, dar, dacă te uiți la arborii lui de eucalipt, ai să vezi că nu sunt doar niște copaci. El descrie poveștile străvechi în peisajele lui. Înțelegi?

– Așa cred.

– Punea forma umană în natură și, dacă te uiți mai atent, nodurile dintr-un arbore mulga sunt, de fapt, ochi și într-una din picturile lui, compoziția peisajului – cerul, dealurile și copacii – se preschimbă, se metamorfozează și brusc ai senzația că te uiți la o femeie întinsă pe pământ.

– Uau! Încercam să-mi imaginez. Te-ai gândit să faci ceva cu ce știi despre artă, Chrissie?

– Adică să mă duc la o emisiune trivia cu tema „Artiști australieni ai secolului douăzeci“? a chicotit.

– Nu, profesional zic.

– Glumești? Ăștia care conduc lumea artei studiază ani la rând, ca să fie curatori sau agenți. Cine m-ar vrea pe mine?

– Eu! am răspuns. Ai vândut bine azi. Și-apoi, tipa de la galerie nu părea să aibă nu știu câte diplome și tot conducea maghernița aia.

– Asta cam așa e. Hai că am ajuns. Unde vrei să te așezi?

Chrissie m-a ajutat să întind pătura și pernele pe care le scoseserăm pe furiș din hotel. Ne-am așezat la umbra unui arbore *aparrerinja* și am băut apă.

– Mă duc să mă plimb o vreme, bine? Să te las în pace.

– Da, mulțumesc.

Spre deosebire de artiștii din galerie, nu se punea problema să pot picta cu cineva lângă mine. Mi-am încrucișat picioarele și am prins hârtia de suportul de lemn. M-a cuprins panica, cum se întâmpla de fiecare dată când încercam să iau pensula în ultimele luni.

Am închis ochii și am inspirat aerul fierbinte, vag aromat de un parfum intens, aproape medicinal, care venea dinspre copacul de care mă sprijineam. Mă întrebam cine eram – fiica lui Pa Salt, una dintre cele șapte surori – și îmi imaginam că plutisem din cer la pământ și ieșisem din peșteră în acest peisaj magnific, la lumina soarelui.

Am deschis ochii și am înmuiat pensula în recipientul cu apă, ca s-o amestec în culoare și am început să pictez.

***

– Ce faci?

Am tresărit și era să vărs apa colorată pe toată lucrarea.

– Scuze, Cee! Erai în lumea ta, nu?

Chrissie și-a cerut scuze, în timp ce se apleca să ridice sticla cu apă.

– Ți-e foame? Pictezi de câteva ore bune.

– Da?

Mă simțeam așa de amețită, că parcă tocmai mă trezisem dintr-un somn adânc.

– Da. Am stat patruzeci de minute în mașină cu aerul condiționat la maximum. Vai, ce cald e! Ți-am aduc o sticlă cu apă rece.

Mi-a dat-o și am dat apa pe gât, dezorientată.

– Ei? s-a uitat întrebător la mine.

– Ei, ce?

– Cum merge?

– Păi…

Nu puteam răspunde, pentru că nu știam. M-am uitat la hârtia de pe genunchi, uimită cum apăruse pe ea o pictură aproape terminată.

– Uau, Cee…!

Chrissie s-a uitat peste umărul meu, înainte să am timp s-o opresc.

– Nu-mi vine să cred! Dumnezeule! Și-a strâns mâinile de uimire. Știam eu! E supertare! Mai ales că n-ai avut decât niște acuarele de rahat la îndemână.

– N-aș merge până într-acolo, am zis, studiind pictura. Nu am nimerit ca lumea perspectiva munților McDonnell și cerul e de un albastru mâlos, că am rămas fără apă curată la un moment dat.

Însă, uitându-mă la ea, știam că era de departe cea mai tare acuarelă pe care o pictasem vreodată.

– Aia e o peșteră? Chrissie s-a ghemuit lângă mine. Parcă e o siluetă întunecată la intrarea ei.

M-am uitat mai bine și am văzut că avea dreptate. Era un norișor alb, ca un fir de fum care ieșea pe coș.

– Da, am spus, deși nu-mi aminteam să fi pictat așa ceva.

– Și nodurile alea de pe scoarța eucaliptului... sunt ca niște ochi care privesc pe furiș silueta. Cee! Ai reușit din prima! rosti Chrissie, apoi m-a

luat în brațe și m-a strâns la pieptul ei.

– Da? Nu mi-am dat seama.

– Nu contează. Important e că ai reușit.

– Păi, contează dacă vreau să mai fac. Și sigur nu e perfect. Ca de obicei, când îmi spunea cineva că mă pricep la ceva, ochiul meu critic începea să examineze îndeaproape și vedea hibele. Uite, ramurile eucaliptului nu sunt echilibrate și frunzele sunt ca niște pete, nu tocmai verzi. Și…

– Uau!

Chrissie i-a luat pictura de pe genunchi și a dus-o departe, de parcă îi era teamă să n-o fac bucăți.

– Știu că artiștii sunt cei mai nemiloși critici de sine, dar publicul decide dacă e ceva bun sau rău. Și cum eu sunt publicul și specialistul secret în ale artei, mai ales când e vorba de astfel de picturi, îți spun că tocmai ai făcut un tablou extraordinar. Tre' să fac o poză, ai camera la tine?

– Da, în mașină.

După ce a făcut o serie de poze, am strâns lucrurile și ne-am întors în oraș. Până la Alice, Chrissie numai de pictură a vorbit. De fapt, nu doar vorbea despre ea, o analiza în cele mai mici detalii.

– Cel mai tare dintre toate e că ai preluat stilul lui Namatjira și l-ai prelucrat într-un stil personal. Firul de fum care iese din peșteră, ochii ascunși în copac care privesc, șase nori care își iau zborul spre cer…

– Înainte să mă apuc, m-am gândit la povestea străveche pe care mi-a spus-o bunica ta, cu cele Șapte surori, am recunoscut eu.

– Știam eu! Dar nu voiam să zic până când nu ziceai tu. Cumva, ca și Namatjira, ai reușit să pictezi un alt strat într-un peisaj sublim. Dar în felul tău, Cee! El folosea simboluri și tu ai folosit o poveste. E fantastic. Sunt fascinată!

Stăteam lângă ea, bucurându-mă de laudele ei, dar și dorindu-mi să tacă. Înțelegeam că voia să mă sprijine, dar glasul cinic din mine spunea că, oricâte știa despre Namatjira, numai expert în artă nu era. Și-apoi, dacă imaginea promitea într-un fel, cum s-o mai refac vreodată?

A parcat pe strada principală și ne-am întors în cafenea, unde am mâncat carnea bună de cangur. Am comandat burgeri și am ascultat-o trăncănind.

– Va trebui să înveți să conduci, pentru că trebuie să te mai duci acolo. Mâine la prima oră trebuie să mă întorc în Broome. S-a întunecat la față. Nu vreau, îmi place în Alice. Mi s-au spus multe răutăți despre locul ăsta și

despre problemele dintre noi și albi. Și da, sunt singură că unele sunt adevărate, dar mișcarea artistică de-aici e uluitoare, asta în condițiile în care nici nu am ajuns măcar la Papunya.

– Ce-i aia?

– O altă școală de artă care a apărut după vremea lui Namatjira. Cum sunt cele mai multe picturi punctiforme din galeria pe care am văzut-o.

Am încercat să-mi înăbuș un căscat, dar am eșuat lamentabil. Nu înțelegeam de ce eram așa extenuată.

– Auzi? Ce-ar fi să te întorci la hotel să tragi un pui de somn? a sugerat ea.

– Da, așa aș face, am spus eu, prea adormită să protestez. Vii cu mine?

– Neee, mă gândeam să dau o tură prin centrul Araluen cu expoziția lui Namatjira.

– Bine. Am lăsat banii pentru masa de prânz și m-am ridicat. Ne vedem acasă.

***

M-am trezit câteva ore mai târziu și am sărit cât colo.

Unde e pictura? m-am întrebat imediat, încercând să mă dezmeticesc. Mintea-mi răscolea în toate sertarele memoriei și mi-am dat seama că o lăsasem în portbagajul mașinii când ne duseserăm la masă, iar la ora șase seara mașina trebuia să ajungă înapoi la firma de închirieri.

– La dracu'! am înjurat când m-am uitat la ceas și am văzut că era aproape șapte jumătate. Dacă uitase și Chrissie de ea?

Mi-am tras bocancii în picioare și am dat fuga jos, dar probabil că mi-a luat mai mult decât dacă așteptam câteva secunde să vină liftul. Am ajuns la recepție și am văzut-o prin ușile de sticlă stând pe canapea, în *lobby*. Citea o carte despre Namatjira când am împins ușa și m-am dus spre ea, din ce în ce mai cuprinsă de panică. Pictura nu era lângă ea.

– S-a trezit Frumoasa din Pădurea Adormită. A ridicat privirea la mine și a rânjit până să-mi vadă mutra. Ce s-a întâmplat?

– Pictura, am gâfâit. Unde e? Era în portbagaj, ți-aduci aminte? Și mașina o luau la șase și e șapte jumătate și…

– Aoleu, Cee! Chiar crezi că uitam de ea?

– Nu, dar unde e?

Mi-am pus mâinile în șold cu chef de ceartă și mi-am dat seama cât însemna pictura aia pentru mine. Că era genială sau un gunoi – probabil

ceva între cele două – nu despre asta era vorba. Ci că reprezenta un început.

– Nu-ți face griji, e în siguranță, promit.

– Unde? am întrebat din nou.

– Am zis că e în siguranță. S-a ridicat și s-a încruntat la mine. Chiar ai o problemă de încredere, nu? Mă duc să mă plimb.

– Bine, scuze, dar chiar nu poți să-mi spui unde e?

A ridicat din umeri și a ieșit. Până să prind puteri și să mă duc după ea spre recepție, ieșise deja din hotel. Am ieșit și eu și m-am uitat în toate părțile, dar dispăruse.

M-am întors în cameră și m-am întins pe pat, cu pulsul ridicat. Până la urmă, m-am calmat și mi-am spus că exagerasem, dar era absolut normal să vreau să îmi spună clar și la obiect unde era pictura mea, nu? Pentru că pentru mine însemna că recăpătasem ceva ce crezusem că pierdusem pe veci. Ceva ce-mi aparținea, era doar al meu și nu mi-l putea lua nimeni.

După ce renunțasem și metaforic, și în viața reală la ea, aveam nevoie să o recapăt. Nu era „în siguranță“ dacă nu era la mine. Chiar nu înțelegea asta? Am făcut un duș lung și fierbinte ca să-mi înec gândurile, apoi m-am așezat pe pat și am așteptat să se întoarcă.

– Salut, a zis când a intrat două ore mai târziu și și-a aruncat cheia pe masă.

– Salut, am răspuns.

M-am uitat la ea cum s-a așezat și și-a desfăcut șireturile, după care și-a scos pantalonii și piciorul drept. Nu mi-a vorbit, mă trata cu răceală, cum făcea Star când spuneam sau făceam ceva greșit. M-am întins la loc pe pat și am închis ochii.

– Ai auzit ce-am spus când am plecat mai devreme din hotel? m-a întrebat în cele din urmă.

– Da, oi fi eu proastă și dislexică, dar surdă nu sunt, am zis, fără să deschid ochii.

– Aoleu!

Chrissie a suspinat frustrată și am auzit-o îndreptându-se spre baie. A trântit ușa după ea și a dat drumul la duș.

Uram momentele astea, cele în care toată lumea, în afară de mine, știa ce făcusem greșit. Ca și cum aș fi fost un extraterestru picat din lună și nu înțelegeam regulile jocului. Era supărător și, după toată euforia de mai devreme, complet deprimant.

În cele din urmă am auzit-o pe Chrissie ieșind din baie și patul scârțâind când s-a așezat pe el.

– Sting lumina sau ai nevoie când te dezbraci? m-a întrebat cu răceală.

– Cum vrei. Mi-e indiferent.

– Bine, noapte bună.

A stins lumina. Am rezistat doar cinci minute, poate chiar mai puțin, până să deschid gura.

– Care-i problema ta? Te întrebam doar unde e pictura mea.

Nu zicea nimic. M-am mai abținut o vreme, cât am putut, apoi am izbucnit.

– Ce mare brânză am făcut?

Lumina s-a aprins și Chrissie s-a uitat urât la mine de pe marginea patului.

– Bine! Îți spun unde e pictura aia nenorocită! În momentul ăsta, probabil se află în depozitul din spatele Galeriei Tangetyele, unde așteaptă să fie înrămată, așa cum mi-a promis Mirrin că o va face până mâine. Și e posibil ca până poimâine să se afle pe peretele galeriei, cu prețul de vânzare de șase sute de dolari, pe care i-am negociat. Da?

Lumina s-a stins din nou și am rămas agitată și șocată în beznă.

– Ai dus-o la galerie? am întrebat încet, încercând să respir.

– Da. Așa ne-am înțeles, nu? Știam că nu o să dai doi bani pe părerea mea umilă despre lucrarea ta, așa că am dus-o la un profesionist, a mârâit printre dinții încleștați. Lui Mirrin i-a plăcut la nebunie. Era să mi-o smulgă din mână. Vrea să știe când îi mai duci și altele.

Nu am zis nimic, fiindcă în creierul meu era o harababură de gânduri. Doar respiram cât puteam de bine.

– Mi-a cumpărat pictura? am îngăimat în cele din urmă.

– Nu aș pune-o așa, nu mi-a dat banii în mână, dar, dacă o cumpără careva, atunci primești trei sute cincizeci de dolari și galeria păstrează două sute cincizeci. Voia să facă jumi-juma, dar i-am promis că va mai primi și alte lucrări Celaeno D'Aplièses.

Celaeno D'Aplièses… de câte ori visasem să ajungă numele ăsta celebru în lumea artei? Nu era un nume pe care-l uitai ușor, mai ales că-ți umplea gura.

– Ah! Mulțumesc.

– Pentru puțin.

– Pe bune, mulțumesc, am adăugat, dându-mi seama de ce era așa supărată.

– Am zis pentru puţin, a venit răspunsul răspicat din întuneric.

Am închis ochii şi am încercat să dorm, dar era imposibil. M-am ridicat în fund, cu gândul că era momentul să ies din scenă. Am căutat pe bâjbâite şortul şi, stângace cum eram, m-am împiedicat de piciorul fals al lui Chrissie, care stătea ca o cursă între paturi.

– Scuze, am zis, căutând să-l pun la loc.

Lumina s-a aprins din nou.

– Mulţumesc, am repetat, în timp ce îmi căutam bocancii.

– Fugi de mine? m-a întrebat.

– Nu, doar că nu sunt obosită. Am dormit o grămadă azi.

– Da, în timp ce eu mă ocupam de pictura ta. Chrissie îşi ţinea capul sprijinit pe cot şi mă privea. Uite, Cee, e ultima mea noapte aici şi nu vreau să ne certăm. Dar m-a răvăşit că nu ai încredere în mine că pot avea grijă de pictura aia, după tot ce am zis şi făcut. Şi apoi, azi am văzut ce artist eşti şi m-am entuziasmat. Dar tu nu ai văzut nimic din toate astea, când ai năvălit în holul hotelului, cerând să-ţi spun unde e pictura. M-a şocat, pur şi simplu. Am fost foarte fericită că i-a plăcut lui Mirrin şi abia aşteptam să-ţi spun şi să mergem să sărbătorim. Dar tu ai venit furioasă şi ai distrus momentul.

– Îmi pare foarte rău, Chrissie. Nu am vrut să te supăr.

– Nu înţelegi? Am venit în Alice pentru că voiam să fiu cu tine. Mi-ai lipsit când ai plecat din Broome.

– Da?

– Da. Mult, a adăugat timid.

– Şi eu mă bucur foarte mult că ai venit, am spus cu blândeţe, întrebându-mă dacă mintea mea procesa corect ce auzea. Sau, mai important, subtilităţile. Chiar îmi pare rău, am repetat, dorindu-mi să nu se fi întâmplat nimic, pentru că nu eram în stare să mă descurc acum cu asta. Uneori sunt o toantă.

– Uite, mi-ai spus despre Star şi despre relaţia cu ea şi cum te-a dezamăgit.

– Nu, chiar trebuia să îşi vadă de viaţă, am spus cu loialitate.

– Mă rog. Ştiu că îţi e greu să ai încredere în oameni, mai ales în dragoste, când e… Chrissie a suspinat intens. Cred că ce voiam să-ţi spun înainte să plec e că… mă rog, cred că te iubesc, Cee. Nu mă întreba cum şi de ce, dar aşa stau lucrurile. Ştiu că ai un iubit în Thailanda şi… Dar sunt sinceră, da?

I-am văzut lacrimile şiroindu-i pe faţă.

– Bine, înțeleg, am spus, uitându-mă în altă parte. Ai fost extraordinară, Chrissie…

– Nu trebuie să mai spui nimic. Și eu înțeleg. Cel puțin putem fi prietene înainte să ne culcăm.

– Da.

– Noapte bună atunci!

S-a întins să stingă din nou lumina.

– Noapte bună!

M-am întins pe pat, brusc prea extenuată să mă mai mișc, bulversată de spusele lui Chrissie și ce însemnau ele. Aparent mă iubea cu adevărat și nici măcar eu nu eram atât de naivă să cred că mă iubea ca pe o amică.

Întrebarea era dacă eu o iubeam. Cu numai câteva săptămâni în urmă eram cu Ace. M-a șocat, acum că Star nu mai era cu mine, să constat că mă atașam de tot soiul de oameni, și bărbați, și femei…

Capitolul 21

Am simțit o mână pe umăr.

– Trezește-te, Cee! Trebuie să plec la aeroport în clipa asta. Nu m-am trezit la timp.

M-am smucit imediat din somn și m-am ridicat.

– Pleci? Acum?

– Da, asta spuneam.

– Dar… Am coborât din pat și mi-am căutat șortul. Vin cu tine.

– Nu. Nu mă pricep la despărțiri. Apoi m-a strâns în brațe. Baftă, sper să afli cine ești, a spus și mi-a dat drumul, pornind spre ușă.

Nu mi-a scăpat dublul înțeles din spatele cuvintelor ei.

– Ținem legătura, promit, am răspuns.

– Da, mi-ar plăcea. Orice s-ar întâmpla, a adăugat și a pus mâna pe clanță.

Imaginea asta m-a făcut să trec la acțiune și m-am dus spre ea.

– Să știi că mi-a plăcut compania ta, Chrissie. Zilele astea au fost… cele mai bune din viața mea.

– Mulțumesc. Îmi pare rău pentru seara trecută. Nu ar fi trebuit să… A zâmbit deprimant. Trebuie să plec.

Apoi s-a întins spre mine, mi-a atins gura cu buzele calde și m-a sărutat. După câteva secunde s-a retras.

– Pa, Cee.

Ușa s-a trântit după ea și m-am trezit brusc singură și tristă, de parcă Chrissie ar fi plecat cu toată dragostea, căldura și râsul. M-am prăbușit pe pat, neștiind nici ce să simt, nici ce să gândesc. M-am întins pe spate, dar liniștea îmi bubuia în urechi. M-am simțit ca atunci când plecase Star în Kent, ca să fie cu noua ei familie: abandonată.

Numai că, mi-am dat seama, nu eram. Chiar dacă ceea ce tocmai se întâmplase fusese un șoc, Chrissie îmi spusese că mă iubea. Asta da revelație! Nu mulți din viața mea îmi spuseseră așa ceva. Oare care era

motivul pentru care mă topisem toată cu gândul la ea? Să fi fost…? Oare eram…?

– La dracu'!

Am clătinat tulburată din cap. Nu mă pricepusem niciodată să-mi exprim emoțiile, pur și simplu aveam nevoie de un ghid și de o torță aprinsă care să mă îndrume prin toți pașii psihologici. Mă gândeam că poate ar fi trebuit să mă alătur lumii occidentale și să mă descarc în fața unui profesionist, când a sunat telefonul.

– Bună ziua, domnișoară D'Aplièses. Vrea să vă vadă un bărbat.

– Cum se numește?

– Un domn Drury. Spune că v-ați cunoscut la misiunea Hermannsburg.

– Spuneți-i că vin imediat.

Am închis, mi-am tras bocancii în picioare și am ieșit din cameră.

L-am găsit pe tipul din Hermannsburg plimbându-se prin recepție, ca un animal mare într-o cușcă mică și nu-i plăcea deloc. Se înălța peste orice, în hainele lui prăfuite, cu fața arsă de soare, fără nici o legătură cu locul acela, plin de mobilier modern din plastic.

– Bună ziua, domnule Drury. Mulțumesc că ați venit, am spus, recurgând la politețea învățată de la Ma în copilărie și am întins mâna.

– Bună, Celaeno. Spune-mi Phil. Putem merge undeva să pălăvrăgim?

– Cred că încă e deschis pentru micul dejun.

M-am uitat la recepționera care a încuviințat.

– Bufetul se închide în douăzeci de minute, ne-a spus și noi ne-am dus.

– Aici?

Am indicat o masă la geam în salonul pe jumătate gol.

– Foarte bine, a spus și s-a așezat.

– Vrei ceva de la bufet?

– O să iau o cafea. Tu ia și *mâncă*.

Am cerut cafea tare și neagră și m-am repezit la bufet, unde mi-am umplut farfuria cu colesterol.

– Îmi plac femeile care bagă în ele, a comentat Phil, în timp ce puneam farfuria pe masă.

– O, da, am spus în timp ce mâncam.

Având în vedere cum se uita la mine, mă gândeam că poate trebuia să-mi hrănesc și creierul.

– Aseară am avut întâlnire cu bătrânii la Hermannsburg, a spus, sorbind cafeaua dintr-o înghițitură.

– Da, parcă ziceai.

– Chiar la sfârșitul întâlnirii, am pasat fotografia ta de la unul la altul.

– L-a recunoscut cineva pe tip?

Phil i-a făcut semn chelneriței să-i mai toarne cafea.

– Da. Poți să-i zici și-așa.

– Adică?

– Păi, la început nu am înțeles de ce se uitau toți și râdeau de se prăpădeau.

– Și? am întrebat, curioasă să aflu mai repede.

– Pentru că, Celaeno, tipul din poză era prezent la întâlnire. E unul dintre bătrâni și ceilalți l-au necăjit un pic în legătură cu poza.

Am tras aer adânc în piept, neștiind dacă să sar în sus de bucurie sau să vomit toată mâncarea pe care o ingurgitasem. Nu eram obișnuită să am parte de atâta bucurie în numai douăzeci și patru de ore.

– Da, am spus, știind că voia să continue.

– Până la urmă s-au potolit cu râsul și tipul din fotografie a venit dup-aia să vorbească cu mine, după ce-au plecat ceilalți.

– Și ce-a zis?

– Vrei să-ți zic sincer?

– Da.

– Ei bine, a înghițit Phil în sec, nu am mai văzut un bătrân care să plângă până azi-noapte.

– Aha! am făcut, înghițind și eu în sec.

– Sunt oameni mari, puternici, știi? Nu se emoționează ca o fetiță. Hai să zicem că știa foarte bine cine erai. Și vrea să te cunoască.

– Aha! am exclamat din nou. Cine se crede? Adică… Am clătinat din cap că vorbisem prostește. Îmi e rudă într-un fel?

– Crede că e bunicul tău.

– Aha!

De data asta, nu mi-am putut reține lacrimile, că altfel aș fi vomat tot. Așa că le-am lăsat să curgă în fața acestui om, pe care nu-l cunoșteam. L-am văzut băgând mâna în buzunar și oferindu-mi o batistă albă, imaculată.

– Mulțumesc, am spus și mi-am suflat nasul. E un șoc, adică… Am bătut cale lungă, dar nu mă așteptam să-mi găsesc… familia.

– Sunt sigur că nu.

A așteptat răbdător să mă adun.

– Scuze.

A clătinat din cap.

– E de înțeles.

Țineam batista udă în mână și nu-i putea da drumul.

– Și de ce crede că e bunicul meu?

– Cred că e treaba lui să-ți spună asta.

– Dar dacă se înșală?

– Atunci asta e, a ridicat Phil din umeri, dar mă îndoiesc. Oamenii ăștia nu se bazează doar pe fapte, știi? Au un instinct care se duce dincolo de ce îți pot eu explica ție. Iar Francis, dintre toți bătrânii, știe ce zice. Dacă știe, știe și, cu asta, basta.

Batista era așa de udă acum, că am început să mă șterg cu dosul palmei la nas.

– Aha. Când vrea să ne vedem?

– Cât de curând posibil. I-am spus că o să te întreb dacă ai timp să vii acum la Hermannsburg.

– Acum?

– Da, dacă poți. Curând se întoarce în *bush*, de-asta spun că nu e cazul să pierzi timpul.

– Bine, am spus, dar nu am cum să mă întorc.

– Poți dormi la mine în noaptea asta dacă trebuie și te aduc în oraș când vrei, a răspuns el.

– Am înțeles. Păi, trebuie să-mi strâng lucrurile.

– Sigur, a încuviințat. Nu te grăbi. Oricum mai am niște treburi prin oraș. Ne vedem aici în jumate oră?

– Da, mulțumesc.

Ne-am despărțit la recepție și am fugit sus, în camera mea. Puțin spus că mi se învârtea capul. În timp ce-mi puneam lucrurile în rucsac, mă simțeam prinsă într-un film care rulase ore în șir, adică viața mea de până azi-dimineață, după care o luase la picior, atât de multe lucruri se întâmplaseră deodată. Așa părea viața mea acum.

Australia, Chrissie*, bunicul…*

M-am ridicat și m-am simțit așa de amețită, că m-am sprijinit de perete. Mi-am scuturat capul, dar mai rău am făcut, așa că m-am întins, ca o mămăligă.

– Prea mult entuziasm, am murmurat, încercând să respir adânc, ca să mă calmez. În cele din urmă m-am ridicat și am constatat că mai aveam zece minute până să mă întâlnesc cu Phil jos.

Mergi pe val, Cee, mi-am spus, în timp ce mă spălam energic pe dinți și mă priveam în oglindă. *Mergi pe val și gata.*

Recepționera mi-a spus că nu mai aveam nimic de plătit și mi-am dat seama că probabil Chrissie achitase nota cu puținii bani pe care îi câștiga. M-am simțit îngrozitor că nu mă gândisem la asta și că mi-o luase înainte. Evident era mândră, ca mine și nu voia să pară că profita.

Camioneta rablagită și prăfuită pe care o văzusem în parcare la Hermannsburg era în fața hotelului.

– Aruncă-ți rucsacul în spate și urcă, mi-a explicat Phil.

Am pornit și l-am studiat pe furiș pe drum. De la vârfurile murdare ale cizmelor imense la brațele musculoase și la pălăria Akubra, era arhetipul băștinașului sălbatic australian.

– Ca să vezi, ce coincidență că ai apărut tocmai acum, domnișoară, a comentat el.

– Da. Dacă tipul ăsta chiar o fi bunicul meu. Nu înțeleg cum poate fi așa sigur că suntem rude. Adică nu m-a văzut în nici o poză și știu că tatăl meu adoptiv e cel care m-a botezat.

– Îl știu pe Francis de o viață și nu e un om care să reacționeze cum a făcut-o el, când i-am spus ieri de tine. Și-apoi, aveai poza cu el, nu uita.

– Da, poate el e cel care a trimis-o și mi-a trimis moștenirea.

– Poate.

– Cum e? Ca om, mă refer.

– Francis? Phil a chicotit. E greu de descris. Unic e cuvântul potrivit. A îmbătrânit. S-a născut la începutul anilor ’30 cred, deci are peste șaptezeci și nu prea mai pictează în ultimul timp.

– E artist?

– Da și destul de cunoscut în zonă. A trăit în misiune când era mic. Și după cum îl tachinau bătrânii aseară, se ținea după Namatjira ca un cățel.

– Și eu sunt pictoriță, am spus, mușcându-mi buza simțind că-mi dădeau iar lacrimile.

– Ei, poftim! Talentul se moștenește, nu? Nu știu ce-am moștenit eu de la tată, în afară de ura față de orașe și oameni… Nu te supăra, domnișoară, dar mă înțeleg mai bine cu găinile și cu câinii decât cu oamenii.

– Deci e clar că nu sunt rudă cu Namatjira? Mă gândeam cât de dezamăgită va fi Chrissie.

– Nu prea pare, dar Francis Abraham nu-i de colo de avut ca rubedenie.

– Abraham? am repetat.

– Da, l-au botezat din nou în misiune, ca pe toți orfanii.

– Era orfan?

– Mai bine îți povestește el. Eu nu cunosc toate amănuntele. Tot ce trebuie să știi e că e un tip bun, ca lumea, nu ca unii mitocani de pe-aici. O să-mi lipsească atunci când o să iasă din comitet. Îi ține în frâu pe ceilalți, dacă știi ce zic. Îl respectă toți.

Cum am oprit mașina în parcarea din Hermannsburg a început să-mi bubuie inima și aș fi vrut să fie Chrissie cu mine să mă calmeze.

– Așa, hai să bem ceva rece până când apare, a spus Phil, sărind din camionetă. Mai bine lasă-ți lucrurile aici ca să nu-ți intre în rucsac tot soiul de musafiri nepoftiți.

M-am cutremurat și pulsul mi s-a ridicat îngrozitor de mult când m-a cuprins panica. Dacă trebuia să petrec noaptea aici? În brusă, înconjurată de coșmarurile mele cu opt picioare?

Haide, Cee, fii curajoasă! Trebuie să-ți înfrunți fricile, mi-am spus, în timp ce traversam țărâna roșie în urma lui Phil.

– Cola?

A băgat mâna în frigider.

– Mulțumesc, am spus și am luat una de sus.

Phil s-a dus la raftul cu cărți să caute ceva.

– Uite!

L-am văzut răsfoind o carte mare intitulată *Arta aborigenă a secolului douăzeci* și speram doar să nu-mi dea cine știe ce eseu interminabil de citit.

– Știam eu că-l găsesc aici.

A arătat cu degetul spre o pagină și a bătut în ea.

– Asta e a lui Francis. Acum e în Canberra, la Galeria Națională.

M-am uitat la imaginea lucioasă și am zâmbit fără să vreau. Având în vedere că potențialul meu bunic învățase meserie de la Namatjira, m-aș fi așteptat la un peisaj în acuarelă. În schimb, pictura punctiformă m-a dat pe spate pur și simplu: un soi de vârtej rotunjit de roșu aprins, portocaliu și galben, care-mi amintea de artificiile pe care le aprinsese Pa în grădină la Atlantis, când împlinisem optsprezece ani.

M-am uitat mai bine și am început să disting diverse forme în spirală perfectă. Poate un iepure, poate un șarpe care își croia drum spre centrul cercului.

– Uluitor, am spus, înțelegând pentru prima oară ce poate face un artist cu punctele.

– Se numește „Roata focului“, a comentat Phil din spatele tejghelei. Ce părere ai?

– E superbă, dar nu mă așteptam la asta, fiindcă spuneai că a învățat să picteze de la Namatjira.

– Da, dar Francis a fost și la Papunya cu Clifford Possum, cu mult înainte să apară Geoffrey Bardon în peisaj. Ei doi au pornit mișcarea Papunya. Uite, îți arăt lucrările lui Clifford Possum.

Mi-era jenă că omul ăsta vorbea limbi străine cu mine. Habar n-aveam cine erau Geoffrey Bardon sau Clifford Possum sau ce era Papunya. *Ce pasiune pentru artă mai am și eu*, mi-am reproșat.

– Uite!

Phil a bătut cu degetul în altă pictură superbă. Artistul crease o imagine în pasteluri suave, alcătuind forma din mii de puncte infime, extrem de delicate. Aducea oarecum cu „Nuferii“ lui Monet, cu toate că pictorul parcă îmbinase cele două școli de pictură, atât de diferite, ca să obțină ceva unic.

– Se numește „Warlugulong“. S-a vândut cu peste două milioane de dolari anul trecut. Phil a ridicat din sprâncene. Marafeți serioși. Scuze, Celaeno, trebuie să mă duc la toaletă. Ieri am găsit un șarpe acolo.

– Bine. A zis… bunicul când vine?

– Azi cândva, a spus Phil vag. Ia ce-ți trebuie din frigider, drăguță, și ne vedem imediat.

Cu sticla de apă, am luat cartea și am căutat un loc unde să mă așez și s-o răsfoiesc. Nu aveam decât scaunul înalt de la tejghea, așa că m-am cocoțat pe el și am luat cartea de la început.

Eram atât de captată, nu doar de pictura uluitoare, ci încercam să descifrez titlurile aborigene și înțelesurile lor, încât am ridicat privirea doar când s-a deschis ușa. Evident, nu auzisem mașina venind.

– Bună ziua, a spus silueta din pragul ușii.

– Bună ziua.

La început am crezut că venise un turist la Hermannsburg, pentru că nu putea fi bunicul. Toți aborigenii pe care îi văzusem în fotografii erau scunzi

și cu tenul foarte închis, cu pielea arsă de soare, riduri și crevase ca prunele uscate. Pe lângă faptul că tipul ăsta părea mult mai tânăr, era înalt și slab, cu pielea de aceeași nuanță ca a mea. Și-a scos pălăria Akubra și a venit spre mine și atunci am văzut cei mai incredibili ochi. Erau de un albastru aprins, cu picățele aurii, ca de chihlimbar și irisul părea o pictură punctiformă pe care tocmai o văzusem. Atunci mi-am dat seama că se uita lung la mine, cum mă uitam și eu la el și am simțit cum m-am înroșit sub intensitatea privirii lui.

– Celaeno? Sunt Francis Abraham.

Avea vocea profundă, calculată, dulce ca mierea.

Ne-am conectat privirile de parcă ne-am fi recunoscut.

– Da.

Între tăcere și priviri, mi-am dat seama că nici el nu știa ce să facă în momentul acela, pentru că amândoi știam ce eveniment avea loc.

– Pot să iau niște apă? m-a întrebat, arătând spre frigider.

Eram recunoscătoare că rupsese tăcerea, dar mă și întrebam de ce mă întreba. În fond, el era „bătrânul", ce-o fi însemnând și asta, fiindcă era destul de clar că putea să-și ia câtă apă voia.

S-a dus cu pași lungi spre frigider. Felul în care mergea și în care a întins brațul musculos ca să deschidă ușa de sticlă nu se potrivea cu ce-mi spusese Phil despre vârsta lui. Cum să aibă șaptezeci de ani bărbatul ăsta puternic și plin de viață? Semăna mai degrabă cu Crocodile Dundee decât cu un pensionar, lucru confirmat când a desfăcut cu lejeritate capacul sticlei. A sorbit cu nesaț, poate folosindu-se de gestul îndelungat pentru a se gândi ce să spună.

După ce a golit sticla, a aruncat-o la coș și s-a întors din nou spre mine.

– Eu ți-am trimis fotografia, a spus. Speram să vii aici.

– Ah, mulțumesc.

A urmat o tăcere lungă înainte să suspine profund, a clătinat din cap și a venit după tejghea la mine.

– Celaeno… vino și îmbrățișează-ți bunicul.

Nu prea aveam ce să fac în spațiul mic și strâmt din spatele tejghelei, așa că m-am întins și m-a luat în brațe. Mi-am pus capul pe inima lui și i-am auzit bătăile, pulsând de viață. Și de dragoste.

Ne-am șters amândoi o lacrimă când ne-am desprins unul de celălalt. A șoptit ceva într-o limbă pe care nu o cunoșteam și a ridicat ochii în sus. Era

mai aproape de mine și îi vedeam ridurile încrucișându-se pe fața lui și funiile șerpuind pe gât, care arătau că era mai în vârstă decât îmi păruse la început.

– Nu mă îndoiesc că ai multe întrebări, a spus.

– Așa e.

– Unde e Phil?

– A plecat să caute șerpi la… toaletă.

– Păi atunci nu se supără dacă folosim coliba lui să stăm de vorbă. A întins mâna. Hai, că avem multe de vorbit.

Coliba lui Phil era așa cum părea. Mică, joasă, cu un ventilator antic atârnat deasupra unui pat de lemn rudimentar, cu doar un sac de dormit pe o saltea murdară. Francis a deschis ușa din dormitor spre veranda la umbră. Mi-a tras un scaun care se hâțâna când l-a pus jos.

– Șezi? m-a invitat.

– Mulțumesc.

M-am așezat și am văzut că priveliștea din fața mea compensa lipsa facilităților din interior. Un deșert roșu interminabil, care cobora spre un pârâu. De cealaltă parte, pe margine, era un șir de tufișuri verzi-argintii care depindeau de puțina apă de care dispuneau ca să supraviețuiască. Dincolo de ele, ei bine, nu era nimic până când pământul roșu nu întâlnea orizontul albastru.

– Am trăit pe malul pârâului o vreme. Mulți dintre noi au trăit așa. Înăuntru, dar afară, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Nu înțelegeam, dar am încuviințat. Mi s-a năzărit că mă aflam la intersecția a două culturi, care încă se luptau să se înțeleagă una cu alta, două sute de ani mai târziu. Australia – și eu – eram tinere și încercam să ne dăm seama cine eram. Făceam progrese, dar făceam și greșeli, fiindcă nu aveam secole de înțelepciune și experiență pe care le dobândești cu vârsta, care să ne ghideze.

Am simțit instinctiv că bărbatul din fața mea era mai înțelept ca mulți alții. Am ridicat din nou ochii să-i întâlnesc pe ai lui.

– Ah, Celaeno, de unde să începem? Și-a unit degetele ca o turlă și a privit spre orizont.

– Tu să-mi spui.

– Știi, a rostit, uitându-se la mine, nu mi-am închipuit că va veni ziua asta. Multe din momentele la care visăm nu vin.

– Știu, am consimțit, căutând să-i depistez accentul, pentru că era un amestec de multe intonații care, de fiecare dată când aveam impresia că știam de unde provin, vedeam că mă înșelam. Era ceva australiană, engleză și uneori parcă auzeam și ceva germană.

– Așadar, ai primit scrisoarea și fotografia de la avocatul din Adelaide? a început.

– Da.

– Și suma de bani care o însoțea?

– Da. Mulțumesc, a fost generos din partea ta, dacă tu i-ai trimis.

– Am aranjat transferul lor, da, dar nu i-am câștigat prin muncă proprie. Totuși, banii îți aparțin de drept. Prin familia mea… a noastră. Și-a încrețit ochii într-un zâmbet. Semeni cu stră-străbunica ta. Exact ca ea…

– Adică fata Camirei? Copilul cu ochi de chihlimbar? m-am aventurat să ghicesc din ce ascultasem pe CD până atunci.

– Da. Alikna era mama mea. Eu… mă rog.

Parcă îi venea să plângă.

– Aha!

– Deci… Francis s-a adunat, vizibil tulburat. Spune-mi ce ai descoperit până acum despre neamurile tale.

I-am povestit ce știam, timidă și nesigură, pentru că omul ăsta, prin prezența lui, cu aura lui de calm și charismă mă făcea să mă intimidez și mai mult ca de obicei și să-mi țin gura.

– Am ajuns doar până la momentul în care s-a scufundat *Koombana* și la tatăl care a pierit pe mare, împreună cu ambii frați. Persoana care a scris cartea părea să spună că existase o relație foarte apropiată între Kitty și fratele soțului ei, parcă Drummond, nu?

– Am citit-o. Sugera că au avut o aventură, a consimțit el.

– Știu că unii scriu doar ca să vândă cărți, așa că nu am crezut neapărat ce-am citit, am bolborosit, simțindu-mă mizerabil că i-aș fi putut denigra o rudă – pe cineva din familia noastră.

– Celaeno, vrei să-mi spui că e posibil ca acest biograf să fi înflorit viața lui Kitty Mercer?

– Poate, da, am dat din colț în colț.

– Celaeno!

– Da.

– Când o să auzi ce am să-ți spun, vei ști că nu a făcut destulă vâlvă.

M-am uitat uimită la Francis care și-a dat capul pe spate și a râs. Când și-a întors privirea spre mine, era foarte amuzat.

– O să-ți spun adevărata poveste. Un adevăr pe care mi l-a spus bunica pe patul de moarte. Și nu râdem de asta, pentru că era una dintre cele mai dragi și mai valoroase ființe din câte am cunoscut.

– Înțeleg și te rog să nu-mi spui dacă nu vrei. Poate că ar trebui să ne cunoaștem mai bine ca să știi că poți avea încredere în mine.

– Te-am simțit de când erai o sămânță în pântecul fiicei mele. Grija ta o am, Celaeno. Să nu-ți cunoști rădăcinile, de unde vii… Francis a suspinat din rărunchi. Trebuie să cunoști povestea neamurilor tale. Faci parte din familie. Sângele din sângele lor. Și al meu.

– Cum m-ai găsit? l-am întrebat. După toți anii ăștia?

– Ultima dorință a răposatei mele soții, bunica ta, a fost s-o caut din nou pe fiica noastră. Nu am găsit-o, dar, în schimb, te-am găsit pe tine. Ca să te ajut să înțelegi mai bine, trebuie să ne întoarcem în timp. Știi povestea doar până la scufundarea vaporului care a luat cu el toți bărbații Mercer?

– Da. Dar nu știu unde îmi e locul în toată povestea asta.

– Îți înțeleg nerăbdarea, dar mai întâi trebuie să asculți cu atenție ca să înțelegi. Îți voi spune deci ce s-a întâmplat cu Kitty după aceea...

KITTY

Broome, Australia de Vest Aprilie 1912

Capitolul 22

Kitty se întrebase adesea cum reușeau oamenii să treacă prin cele mai crunte momente ale pierderii. În Leith vizitase familii din cartierele sărace, unde descoperise că fuseseră decimate de gripă sau de o epidemie de pojar. Își puseseră încrederea în Dumnezeu, doar pentru că nu aveau în ce altceva.

Sigur în iad ajung, își spunea constant.

În săptămâna care a urmat, cu toate că în văzul lumii nu își schimbase rutina, Kitty umbla ca un spectru, ca și cum ar fi plecat și ea de pe lumea asta. Pe strada Dampier, vitrinele magazinelor erau acoperite cu pânză neagră și nu era familie în oraș care să nu fi fost afectată de dezastru. Mai mult, ajunsese la ei vestea că Titanicul cel de nescufundat fusese înghițit și el de ocean și puțini fuseseră cei care supraviețuiseră.

Nu știa nimeni cum se scufundase *Koombana*, cu prețioasa încărcătură la fundul mării. O ușă de cabină, o pernă din piele marocană, cam astea erau resturile care ajunseseră la suprafață. Încă nu se găsiseră trupuri și Kitty știa că nici nu vor apărea. Rechinii înfometați îi devoraseră cu siguranță în câteva ore.

Măcar de data asta, Kitty se bucura că se afla într-o comunitate mică ce împărtășea suferința. Regulile sociale obișnuite erau ignorate când se întâlneau pe stradă și se luau în brațe, vărsând lacrimi fără să mai încerce să și le rețină. Kitty era impresionată de bunătatea ce i se arăta și de condoleanțele găsite în cutia poștală, ca să n-o deranjeze.

Charlie, care fusese atât de calm inițial, plânsese pe genunchiul mamei câteva zile după ce-i spusese.

– Știu că s-au dus în rai, mama, dar mi-e dor de ei. Vreau să-i văd pe Papa și pe unchiul Drum.

Suferința fiului ei îi schimba punctul de reper cel puțin și atunci petrecea mai mult timp cu el. Fiindcă muriseră dintr-odată tatăl, bunicul și unchiul din linia Mercer, Charlie era acum singurul moștenitor. Kitty se temea că pe viitor asta se va dovedi o povară pentru el.

După ce-l băga în pat seara, îi mângâia părul ca să-l adoarmă și apoi răsfoia vraful de scrisori nedeschise și de telegrame care o așteptau pe birou. Nu se îndura să le deschidă și să primească acele cuvinte compătimitoare când nu le merita. Oricât ar fi încercat să-și înfrâneze sufletul duplicitar și să își concentreze durerea asupra lui Andrew, continua să-l jelească neîncetat pe Drummond.

A ieșit pe verandă și a ridicat privirea la întinderea vastă înstelată, în căutarea unui răspuns. Și, ca de obicei, nu a aflat niciunul.

***

Fiindcă nu aveau ce să înmormânteze, episcopul Riley a anunțat că urma să țină o slujbă de comemorare în Biserica Buna Vestire la sfârșitul lui aprilie. Kitty s-a dus la Wing Hing Loong, croitorul satului, ca să cumpere îmbrăcămintea de doliu, doar ca să descopere că rămăseseră fără pânză neagră.

Nici o grijă, doamna Mercer, a spus micuțul chinez. Purtați ce aveți, nu-i pasă nimănui cum arătați.

Kitty a ieșit din magazinul aglomerat zâmbind amar, constatând că ceva bun tot ieșise din treaba asta.

Cu toate că majoritatea lugherelor din industria perlelor fuseseră ancorate pe perioada în care nu ieșeau în larg, câteva fuseseră prinse în ciclon. Irlandezul Noel Donovan, directorul blajin al Companiei Mercer Pearling, a venit să-i dea detaliile pierderilor.

– Douăzeci de oameni, a suspinat ea. Aveți adresele lor, ca să le scriu familiilor? Au rude în Broome? Dacă da, aș vrea să le vizitez personal.

– O să iau adresele pe care le am de la birou, doamnă Mercer. Cred că 20 martie, ziua în care s-a scufundat puternicul vas *Koombana*, va intra în istorie. Ne învață să nu ne-o luăm în cap, nu-i așa? Aroganța omului îl face să creadă că poate comanda oceanele. Natura ne arată cum stau lucrurile de fapt.

– Din păcate pentru toate sufletele pierdute, aveți într-adevăr dreptate, domnule Donovan.

– Bun, atunci mă duc. S-a ridicat de pe scaun și și-au strâns mâinile. Mă scuzați că întreb tocmai acum, dar aveți vești de la doamna Mercer, senioara?

– Mi-e teamă că nu am găsit curajul de a deschide toate telegramele pe care le-am primit. Nici scrisorile, a mărturisit Kitty, arătând spre teancul imens de pe birou.

– Nici eu nu am nici o veste de la dumneaei și nu aș vrea s-o tulbur, dar mă întrebam dacă aveți idee ce se va întâmpla cu afacerea. Având în vedere că cei trei bărbați Mercer nu mai sunt…

Noel a clătinat din cap.

– Mărturisesc că nu știu, dar, fiindcă nu mai are cine să o conducă și Charlie e foarte mic, îmi imaginez că va fi vândută.

– Așa mă gândeam și eu și ar trebui să vă avertizez, doamnă Mercer, că vulturii dau roată deja. Și cred că la dumneavoastră vor veni mai întâi, așa că vă sfătuiesc să contactați avocatul familiei din Adelaide. Un anume domn, japonez dacă nu mă înșel, e extrem de interesat. Și domnul Pigott plănuiește să vândă tot. Este o mare lovitură pentru industria noastră, într-adevăr. Bun, în acest caz, vă urez o zi bună, doamnă Mercer și ne vedem la comemorare.

În dimineața slujbei, Kitty a încercat să-i convingă pe Camira și pe Fred să o însoțească pe ea și pe Charlie. Camira părea îngrozită.

– Nu, doamna Kitty, locul ăla de albi. Nu pentru noi.

– Dar meriți să fii acolo, Camira. Tu și Fred… și voi i-ați iubit.

Camira a refuzat cu stoicism, astfel încât Kitty a pornit cu Charlie cu șareta. În mica biserică, oamenii s-au dat la o parte, ca să le facă loc să stea în față. Congregația ajungea până în grădină și mulți se uitau prin ferestre ca să audă predica. Pe timpul ceremoniei, Kitty nu a vărsat o lacrimă, cu toate că în jurul ei se auzeau bocetele jalnice. Se ruga pentru multele suflete pierdute, dar nu plângea. Știa că merita fiecare secundă de durere și vinovăție pe care le îndura.

După aceea s-a ținut un priveghi la hotelul Roebuck Bay. O parte dintre bărbați și-au înecat necazul în alcoolul oferit de stăpânii industriei de perle și au început să fredoneze cântece marinărești scoțiene și irlandeze, lucru care i-a amintit lui Kitty de ziua în care a intrat din greșeală în hotelul The Edinburgh Castle.

Mai târziu, ajunsă acasă, s-a așezat în salon, și, din obișnuință, și-a luat broderia la care lucra în mână. În timp ce cosea, se gândea la viitorul ei și al lui Charlie. Fără îndoială că ceea ce-i spusese lui Noel Donovan era corect, afacerea avea să fie vândută și fondurile depuse în contul lui Charlie. Se întreba dacă să se întoarcă la Edinburgh, dar se îndoia că Edith se va bucura

ca nepotul ei să părăsească Australia. Poate va insista să se ducă amândoi să locuiască în Adelaide și dacă refuza Kitty, să-i refuze și ea averea lui Charlie.

Kitty s-a ridicat de pe scaun și s-a dus la birou. Acum că se terminase slujba, începuse să înfrunte viitorul. A separat scrisorile de telegramele nedeschise, s-a așezat și a început să citească. I-au dat lacrimile în fața generozității oamenilor din Broome.

Și Drummond, ce încântare și prospețime aducea, cum ne înveselea serile cu inteligența și umorul lui...

Kitty a tresărit auzind ușa de la intrare trântindu-se. Pe hol s-au auzit pași grei și ușa salonului s-a deschis cu un scârțâit. Kitty și-a ținut respirația, dându-și seama prea târziu, că acum era o femeie singură într-un oraș periculos. S-a întors și a văzut o siluetă în prag, una foarte familiară, așa murdară și plină de praf roșu. Kitty se întreba dacă halucina, pentru că era imposibil să fie…

A închis ochii și i-a redeschis. Tot acolo era și se uita la ea.

– Drummond? a șoptit ea.

El a mijit ochii, dar nu a răspuns.

– O, Doamne, Drummond, ești în viață! Ești aici! A dat fuga la el, dar a tresărit când el a împins-o cât colo. Avea o privire dură și ochii roșii.

– Kitty, nu sunt Drummond, ci Andrew, soțul tău!

– Am…

I se învârtea capul și îi venea să vomite, dar instinctul îi spunea să se concentreze și să vină cu o explicație.

– Am fost atât de înnebunită de durere, că nu știu nici cum mă cheamă. Sigur că tu ești, Andrew, da, acum văd că ești tu. S-a forțat să-i mângâie obrazul și părul. Cum e posibil? Cum să mi se întoarcă bărbatul din morți?

– Nu prea știu… of, Kitty…

S-a strâmbat și s-a prăbușit lângă perete. Ea l-a prins de un braț și l-a condus la scaun, unde i-a căzut capul în mâini și umerii i se zguduiau de plâns sfâșietor.

– O, dragul meu, a șoptit ea, lăcrimând. S-a dus la dulap și i-a turnat un pahar de *brandy*, pe care i l-a pus în mâinile tremurânde. În cele din urmă, el a sorbit.

– Nu suport așa ceva, a murmurat el. Fratele și tatăl meu… morți. Dar eu sunt aici. Cum poate fi Dumnezeu așa de crud? A ridicat privirea la ea, distrus. Trebuia să fiu pe *Koombana*. Ar fi trebuit să mor cu ei…

– Taci, dragul meu, e un miracol că te-ai întors la noi. Te rog, cum ai supraviețuit?

Andrew a mai luat o gură de *brandy* și s-a adunat. Durerea părea să-i fi adâncit ridurile pe fața tânără și sub șiroaiele de noroi, era cenușiu de extenuare și șoc.

– Am debarcat la scurt timp după Fremantle. Am avut niște… treabă. Am călătorit pe continent și numai când am ajuns în portul Hedland acum două zile am aflat vestea. De-atunci nu am mai dormit.

Și-a ascuns fața de ea, nemaiputând vorbi.

– Ce șoc trebuie să fi fost pentru tine, iubitul meu! a spus ea, încercând să se adune, și nu ai avut timp să înțelegi totul. Dă-mi voie să-ți aduc ceva de mâncare. Trebuie să-ți scoți hainele ude. O să-ți aduc altele uscate.

Trebuia să-și găsească de lucru, căci gândurile îi alergau în toate părțile. El a prins-o de mână.

– Nu ai primit telegrama mea? Ți-am spus că mai aveam de făcut un ultim lucru.

– Ba da. Ai spus că îmi va spune tatăl tău la ce te referi, dar Andrew, nu a mai sosit…

S-a oprit, nemaiputând vorbi nici ea. El s-a strâmbat.

– Desigur. Ce face mama? Probabil e devastată.

– Nu știu. I-am scris imediat după ce s-a întâmplat, dar… Vinovată, Kitty a arătat spre teancul de telegrame nedeschise. Noel Donovan a venit ieri în vizită și a spus că nici el nu are nici o veste de la ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kitty! Andrew s-a ridicat, tremurând de furie. Noel Donovan e un membru al personalului meu. Într-o astfel de perioadă, nu lui i-ar răspunde. Ești nora ei! Nu te-ai gândit că are nevoie să vorbească cu tine? A început să rupă plicurile cu telegramele și să le citească repede, apoi i-a scuturat una în față.

VINO IMEDIAT LA ADELAIDE STOP NU POT VENI ACOLO SUNT DEVASTATĂ STOP TREBUIE SĂ AFLU CE S-A ÎNTÂMPLAT STOP RĂSPUNDE IMEDIAT STOP EDITH STOP

Andrew a aruncat-o pe jos.

– Așadar, în timp ce pe tine te consola toată lumea din oraș și te duceai la slujba de comemorare și primeai scrisori de condoleanțe, mama mea e singură cu durerea ei, la mii de kilometri.

– Ai dreptate și îmi pare foarte rău. Iartă-mă, Andrew!

– Și tu să mă ierți pe mine că vin acasă așteptând să-mi văd soția și să descopăr că tata și fratele meu au murit. Și cu toate astea ai stat aici în ultimele săptămâni, fără să te gândești nici o clipă la biata mea mamă.

Nu au mai vorbit mult după aceea. În timp ce Andrew înfuleca pâinea și carnea rece pe care i le adusese, Kitty se uita atentă la expresiile lui care se schimbau pe măsură ce-l încercau diferite emoții, pe care nu i le împărtășea însă.

– Andrew, vii la culcare? l-a întrebat ea, în cele din urmă. Sigur ești extenuat.

A întins mâna spre el, dar el și-a smuls-o brutal.

– Nu. O să fac baie. Du-te și culcă-te.

– Îți pregătesc eu baia.

– Noapte bună, Kitty. Ne vedem dimineață.

– Noapte bună.

Kitty a ieșit din cameră și, când a ajuns în dormitor, a închis ușa după ea, mușcându-și buza ca să-și stăpânească plânsul care i se acumula în piept.

Nu suport...

S-a dezbrăcat, s-a întins pe pat și și-a îngropat fața în pernă.

I-am spus Drummond… Dumnezeule! Cum am putut?

– Oare știe? și-a șoptit. De-asta e așa nervos? Doamne, ce-am făcut?

Până la urmă s-a ridicat și a tras aer în piept.

– Andrew trăiește, a spus cu voce tare. Ce veste minunată! Charlie, Edith… ce fericiți vor fi! Toată lumea îmi va spune ce norocoasă sunt! Da. Sunt într-adevăr norocoasă.

Andrew nu a venit în pat în noaptea aceea. L-a găsit a doua zi la micul dejun, cu Charlie alături.

– Papa s-a întors din rai, a zâmbit fiul ei vesel. Acu' e înger și-a venit pe aripi acas'.

– Și mă bucur să mă aflu acasă, a spus Andrew.

În timp ce îi servea Camira, Kitty a văzut privirea ei nedumerită.

– Nu e minunat? Andrew e acasă!

– Da, doamna Kitty! a încuviințat repede, înainte să iasă din cameră.

– Mica ta negresă nu pare în apele ei, a comentat Andrew, în timp ce molfăia cele trei felii de pâine prăjită cu bacon.

– Probabil e la fel de uluită și copleșită de miraculoasa ta întoarcere, cum suntem cu toții.

– Aș vrea să vii cu mine în oraș, Kitty. Cred că e important să ne vadă oamenii împreună.

– Da, desigur, Andrew.

– Mă duc la birou atunci, îmi imaginez că o să avem foarte multă treabă. Îi voi trimite o telegramă mamei pe drum, ca să-i spun că mergem la Alicia Hall în curând.

Imediat ce Camira l-a luat pe Charlie la bucătărie, Andrew s-a ridicat și s-a uitat atent la Kitty.

– Am citit scrisorile de condoleanțe ale orășenilor după baia de aseară. Exprimă multă bunătate față de mine, de tata și de bietul Drummond, care, în particular, a fost evident foarte popular aici.

– Așa e.

– Voi doi se pare că ați socializat foarte mult cât am fost plecat.

– Invitațiile nu încetau să sosească și le-am acceptat. Tu mi-ai spus că e important s-o facem.

– Și îmi amintesc de câte ori găseai scuze să le refuzi în trecut. Cel puțin, cu mine.

– Am… adică ploile eu fost mai rele ca de obicei anul ăsta. Cred că am suferit cu toții de claustrofobie și aveam nevoie să ieșim din casă când au stat, a improvizat Kitty.

– Ei bine, acum, că m-am sculat din morți, putem sărbători. Și sper să nu-mi dezamăgesc vecinii prin faptul că merg eu în locul fratelui meu, Dumnezeu să-l odihnească!

– Andrew, te rog, nu vorbi așa.

– Până și fiul meu nu spune decât „unchiul Drum“ în sus, „unchiul Drum“ în jos. Se pare că s-a făcut îndrăgit de toată lumea. Și de tine însăți, draga mea?

– Andrew, te rog, fratele tău e mort! Dispărut pe veci! Doar nu detești faptul că s-a bucurat de câteva săptămâni de viață aici cu familia și că și-a făcut prieteni noi!

– Sigur că nu. Drept cine mă iei? Totuși, chiar dacă e mort, mi se pare că a intrat în propria mea casă și în propria mea viață și s-a făcut stăpân peste ele cât am fost plecat.

– Și Slavă Domnului că a fost aici, mai ales când am căzut la pat.

– Da, desigur. Andrew a încuviințat, moderat. Iartă-mă, Kitty, m-au copleșit toate. Aș vrea să plecăm în oraș la ora zece. Ești gata până atunci?

– Sigur că da. Îl luăm și pe Charlie?

– Mai bine lasă-l aici, a decretat Andrew.

În timp ce mergeau pe Dampier Terrace, Kitty presupunea că Andrew își dorea ca orășenii să observe că s-a întors. Urmărea reacțiile vânzătorilor și trecătorilor care se adunau în jurul lui, disperați să afle cum reușise să scape din mormântul acvatic. Andrew le spunea aceeași poveste la nesfârșit și ei o îmbrățișau pe Kitty și îi spuneau ce norocoasă era.

Sunt norocoasă, a reiterat pe mutește, în timp ce se îndreptau spre oficiul de lângă port. Încă o dată, Kitty a fost martora șocului și apoi a bucuriei lui Noel Donovan, care, emoționat, și-a îmbrățișat șeful. Au adus o sticlă de șampanie și a urmat o petrecere ad-hoc. Aparent, toți cei din oraș voiau să sărbătorească miracolul supraviețuirii lui Andrew și Kitty își lipise un zâmbet pe față, în timp ce era luată în brațe și i se vărsau lacrimi de fericire pe umăr pentru întoarcerea soțului. Și Andrew era constant înconjurat de oameni care-l băteau pe spate, parcă verificând dacă era real.

– Poate ar trebui să-mi spună Lazăr, glumea el în seara aceea, în timp ce petrecerea se mutase la hotelul Roebuck Bay.

Pentru el era un moment rar de umor și Kitty se bucura de el.

În următoarea săptămână au primit o serie de vizite acasă, căci oamenii se înghesuiau să audă din nou povestea deciziei lui Andrew de a debarca la Geraldton.

– Ați avut o viziune? a întrebat doamna Rubin. Știați că asta se va întâmpla?

– Sigur că nu, a răspuns Andrew, altfel nu aș fi lăsat vasul să meargă mai departe. A fost o simplă coincidență.

Numai că, aparent, nu voia nimeni să creadă că asta fusese. Andrew își asumase rolul de Mesia și supraviețuirea lui era un semn că orașul Broome putea aștepta și alte minuni, lucru care i-a învigorat pe căpitanii lugherelor și pe scafandrii, cei care fuseseră deprimați în urma pierderilor recente. Chiar și colegii lui de industrie, care fuseseră dornici să vadă Compania Mercer prăbușindu-se, l-au pus pe Andrew în capul mesei, atunci când au reluat întâlnirea lor săptămânală.

În toată harababura asta, Kitty a trecut prin toate zilele ca o marionetă, cu mâinile și picioarele manevrate de forțe externe și cu mintea într-o colivie, ca martor al unei vieți pe care nu avea s-o trăiască. Vina nu-i dădea pace de când se culca până se trezea și nici măcar în somn. Ziua, Andrew era

curtenitor, bun și recunoscător celor din jur, dar seara, la cină, abia dacă-i adresa o vorbă. După aceea se retrăgea la culcare, în patul lui din odaia separată.

– Nu ți-ar fi mai comod în dormitor? îl întrebase Kitty într-o seară.

– Nu am stare și nu vreau să te deranjez, draga mea, îi răspunsese cu răceală.

Până la sfârșitul săptămânii, Kitty era o epavă. Stătea cu Andrew și cu Charlie la micul dejun, observând cum fiul ei era subjugat în prezența tatălui lui. Poate din cauza pierderii cumplite pe care o suferise și cu care încerca să se împace, i se părea că Andrew se purta așa cu ea sau… Dar nu putea concepe celălalt motiv.

– Kitty, aș vrea să mă însoțești azi când plec cu treburi, i-a întrerupt el gândurile, fără să-i arunce o privire.

– Desigur, a consimțit ea.

După micul dejun, a ajutat-o să se urce în șaretă și apoi s-a așezat bățos lângă ea și a mânat calul spre ieșire, numai că, în loc să o ia spre oraș, Andrew a pornit spre plaja Riddell.

– Unde mergem? a întrebat ea.

– Mă gândeam că trebuie să avem o discuție. Doar noi doi.

Lui Kitty i-a sărit inima din piept, dar nu a spus nimic.

– Charlie mi-a spus că v-ați dus de multe ori la plajă cât am fost plecat, a continuat Andrew. Aparent ați fost să înotați. În lenjerie intimă.

– Da, dar era foarte cald și…

Kitty a clipit printre lacrimi.

– Doamne Dumnezeule! Unde o să ajungem? Soția mea înoată ca un băștinaș în lenjerie intimă! Andrew a oprit șareta și a legat poneiul de un stâlp. Hai să mergem pe jos. A arătat spre plaja de jos.

– Cum dorești, a spus ea.

Se gândea că Andrew urma să-i spună că știa despre aventura ei și că alesese exact locul în care, cu numai câteva săptămâni în urmă, se culcase cu fratele lui. Era prima oară când sugerase Andrew o plimbare pe plajă. Ura senzația de nisip în pantofi.

Bătea o briză ușoară și aceeași mare care-i furase iubirea era acum calmă, asemenea unui prunc în somn. Andrew a luat-o înainte spre ocean și Kitty, care nu îndrăznea să-și scoată ghetele și să înfrunte dezaprobarea lui Andrew, se ținea greoi după el. Au ajuns în golfulețul stâncos, pe care se

urcase recent și de pe care se aruncase în apă. Andrew stătea lângă mare, unde valurile spumegau aproape de pantofii lui.

– Tata și fratele meu sunt undeva acolo. Andrew a arătat spre ocean. Eu trăiesc, ei sunt morți pe veci. Kitty l-a văzut cum s-a așezat pe o piatră cu capul plecat și și-a luat fața în mâini. Îmi pare foarte rău, draga mea. Ea a înțeles atunci de ce venise aici: să plângă și să-i jelească pe cei doi în liniște. Umerii i se zguduiau, în timp ce-și revărsa sufletul.

– Andrew, încă ne ai pe mine și pe Charlie, pe mama ta și…

A îngenuncheat și a încercat să-l ia în brațe, dar el s-a desprins de ea, s-a ridicat și a plecat pe plajă, clătinându-se.

– O, iartă-mă, te rog, iartă-mă, Doamne, dar…

Kitty s-a ridicat nedumerită. Părea să râdă, nu să plângă.

– Andrew, te rog!

A alergat după el, în timp ce valurile îi atacau pantofii lustruiți și s-a prăbușit pe nisip zgâlțâit de plâns, cu ochii ascunși în mâinile mari și bronzate. În sfârșit, a ridicat capul și și-a luat mâinile de la ochii care șiroiau de lacrimi.

– Doamne, iartă-mă, a spus în cele din urmă, dar trebuia să fac asta. Pentru tine și pentru mine și pentru Charlie. Kitty a mea. Kat a mea…

Se uita la el și își dădea seama că nu erau lacrimi de durere, ci de bucurie.

– Andrew, nu înțeleg… De ce râzi?

– Știu că nu e amuzant, ba din contră, dar… A tras aer în piept de câteva ori și s-a uitat la ea. Kitty, chiar nu mă recunoști?

– Bineînțeles că te recunosc, dragul meu. Kitty se întreba deja cum să-l urce în șaretă și să-l ducă la doctorul Suzuki. Era evident că-și pierduse mințile. Ești soțul meu și tatăl copilului nostru, Charlie.

– Așadar, chiar am reușit! a țipat el, lovind cu pumnul în aer. Pentru numele lui Dumnezeu, Kitty! Sunt eu!

A tras-o spre el și a sărutat-o cu poftă, pasional. În vreme ce se topea cu totul lipită de trupul lui, și-a dat pe loc seama cine era.

– Nu! S-a smuls de lângă el, plângând de șoc și nedumerire. Încetează! Te rog, încetează! Ești Andrew, soțul meu… soțul meu! A căzut în genunchi. Te rog, nu te mai juca, l-a implorat. Orice vrei să recunosc, recunosc. Doar încetează, te rog!

Două brațe puternice au cuprins-o de umeri.

– Iartă-mă, Kitty, dar trebuia să fac asta, ca să mă asigur că toată lumea va crede că sunt soțul tău, inclusiv tu. Dacă reușeam să fiu atât de convingător să păcălesc persoana care ne cunoaște cel mai bine, atunci puteam păcăli pe oricine. Dacă ai fi știut adevărul, cea mai simplă privire sau atingere ne-ar fi trădat. Până și Charlie crede că sunt tatăl lui. O, draga mea fată…

I-a trecut degetele peste brațe și a sărutat-o ușor pe gâtul transpirat.

– Nu! Kitty s-a tras deoparte. Cum ai putut să-mi faci una ca asta?? Cum ai putut? Să te dai drept fratele tău înviat din morți! E… scandalos!

– Kitty, nu înțelegi? Din dragoste!

– Nu înțeleg nimic! Tot ce știu e că ne-ai păcălit pe toți! Te-ai prefăcut că ești soțul meu mort, mi-ai păcălit fiul să creadă că tatăl lui a înviat, te-ai arătat în oraș oamenilor și te-ai prezentat drept Andrew la biroul lui!

– Și m-au crezut, Kitty. Au crezut că sunt Andrew, ca și tine. Ideea mi-a venit când am venit ultima oară în vizită și toți, începând cu tine, au crezut că eram Andrew. Da. Și-a luat mâinile de pe umerii ei. Am mințit – am spus o minciună îngrozitoare, dar trebuia să profit de ocazie. Și când am auzit ce s-a întâmplat și eram pe drum, am formulat planul.

– Ai știut deci înainte să ajungi la portul Hedland?

– Bineînțeles că da! Doamne, până și păsările kookaburra, care se află la mii de kilometri de-aici strigau veștile din copaci. E cea mai mare tragedie pentru regiunea asta din ultimele decenii.

– Și ai decis să te dai drept fratele tău?

– Trebuie să existe un avantaj în a avea un geamăn. Până recent nu credeam asta, dar apoi mi-am dat seama că toate astea se întâmplau cu un motiv. Am cerut sfaturi cerului când stăteam singur în deșert, la foc. Cerul mi-a spus că viața e scurtă pe pământ și, chiar dacă într-o zi mă voi putea căsători cu tine, când va veni momentul potrivit, gândul de a pierde poate niște ani fără tine părea lipsit de sens când m-am întors și te revendic ca fiind a mea. Putem fi împreună, ca soț și soție și toată lumea se va bucura că am scăpat cu bine și…

– Drummond! Kitty îi spunea pentru prima oară pe nume. Cred că ai înnebunit. Chiar nu înțelegi ce presupune această înșelătorie?

– Poate nu întru totul, dar în mare parte înțeleg. Vreau doar să fiu cu tine. Cât de greșit poate fi?

– Așadar, ești pregătit să-ți schimbi identitatea și să minți fiecare persoană în afară de mine în privința asta?

– Dacă de asta e nevoie, atunci da. Sincer să fiu, sunt încă șocat că l-am imitat atât de bine pe Andrew, încât nu și-a dat nimeni seama!

– Cu mine ai fost mult prea rău. De fapt, te-ai purtat oribil.

– Atunci, de-acum înainte o să fiu mai blând cu tine.

– Drummond…

Kitty nu avea cuvinte pentru grotescul și gravitatea șaradei de care dădea dovadă.

– De-acum încolo trebuie să-mi spui Andrew, a răspuns el.

– Îți voi spune cum vreau. Dumnezeule! Ăsta nu e un joc, Drummond! Ce ai făcut tu e complet imoral, chiar ilegal! Cum poți înșela cu atâta lejeritate?

– Nu știu, dar mă uit și îi văd pe tata și pe fratele meu pe fundul mării, reduși la mâncare de rechini. Și mă gândesc la tine, Kitty, care erai să mă părăsești și tu când ai căzut bolnavă. Acum înțeleg cât de prețioasă e viață. Așa că da, a fost concluzia lui, pot face asta cu lejeritate.

Kitty s-a întors cu spatele, încercând să proceseze ramificațiile faptelor lui.

Să fiu cu ea...

– Trebuie să recunosc că m-a mirat că nu ai ghicit, chiar dacă am făcut tot posibilul să stau fizic departe de tine. Drummond își scosese pantofii și șosetele și acum își scotea și pantalonii. Pentru început, îl cunoșteai destul de bine pe Andrew să știi că nu merge cu șareta și calul. De fapt, am venit la Broome ca de obicei, călare pe cămilă, dar am hotărât că pare mai realistă șareta.

– Da, mi s-a părut ciudat, dar în momentul acela nu aveam nici un motiv să cred că soțul meu m-ar minți, a răspuns ea cu răceală. Poate îmi spui acum cum de te-ai salvat.

– Andrew a fost cel care mi-a cerut să debarc la Geraldton de pe *Koombana*. Mi-a dat o servietă cu bani și mi-a arătat o fotografie cu un obiect pe care trebuia să-l iau de la omul cu care urma să mă întâlnesc. Pe scurt, mi-a mărturisit că era prea înspăimântat să meargă el și știa că aveam mai multă experiență cu călătoritul prin Australia. Având în vedere că mă pregăteam să fug cu nevasta și cu copilul lui, m-am gândit că măcar atât puteam face pentru el. O ultimă faptă bună, dacă vrei.

– Și ce anume trebuia să iei?

– Kitty, asta e o poveste pentru altă dată. E suficient că lașitatea lui Andrew mi-a salvat viața și din cauza asta și-a pierdut-o pe a lui. Dacă ai fi deschis telegramele, ai fi găsit una în care te avertizam că urma să mă întâlnesc cu

Andrew aici în Broome, cu… premiul lui, înainte să plec la Darwin, cum plănuiserăm. Am scris că voi întârzia câteva zile și să mă aștepți acolo până când ajung. Acum, scuză-mă, dar am nevoie să mă răcoresc puțin.

Kitty s-a așezat pe nisip, complet ametită. S-a uitat cum s-a aruncat în valuri, foarte atipic pentru Andrew și nu-i venea să creadă că se lăsase păcălită. Cu toate acestea, fusese la fel de păcălită ca restul localnicilor.

Consecințele faptelor lui și riscul pe care și-l asumase planau ca un blestem asupra ei. Totuși, nu putea să nu se gândească ce fericire îi putea aștepta, legal, ca un cuplu căsătorit.

Cum poți să te gândești la asta, Kitty? Conștiința o certa și și-a înfipt mâinile în nisip ca să se trezească la realitate. Ce o înfuria mai mult era faptul că nu-i destăinuise planul ăsta, că presupusese pur și simplu că își va dori același lucru. Și așa și era. Dumnezeu fie cu ea, chiar își dorea…

Dar cu ce preț?

Kitty știa că prețul era mare, dar mai conta oare, după măcelul din ultimele săptămâni? Dacă învățase ceva de când era în Australia, era că viața era fragilă. Natura era stăpână și puțin îi păsa ei ce tragedii aducea asupra celor care populau pământul.

Și-apoi, chibzuia ea, familia ei nici măcar nu-l cunoscuse pe Andrew. Putea foarte bine să se ducă acasă, la Edinburgh cu Drummond la braț și nimeni nu ar fi bănuit nimic. Australia era încă o țară tânără și cei suficient de curajoși să locuiască acolo aveau darul de a face singuri regulile – exact ce făcuse și Drummond.

În timp ce ieșea din mare și venea spre ea, scuturându-și apa asemenea unui câine ce era, un escroc și un cuceritor care, se părea, ar fi făcut orice ca să obțină ce voia, Kitty și-a văzut viitorul cu ochii: cu Drummond ar fi trebuit să mintă tot restul vieții, să trădeze doi morți și o mamă și o soție îndurerată. Ca să nu mai vorbim de fiul ei, nevinovat în toată povestea asta, care ar fi crescut crezând că unchiul lui era tatăl lui…

Nu! Nu! E greșit, e foarte greșit…

Drummond venea spre ea și Kitty s-a ridicat. A început să meargă pe plajă, brusc incapabilă să-și stăpânească furia.

– Cum îndrăznești! a strigat ea spre mare și spre norii care se adunau ușurel deasupra ei. Cum îndrăznești să mă implici în șarada ta dezgustătoare! Nu înțelegi, Drummond, că ăsta nu e un joc de-ale tale? Ceea

ce ai făcut tu e pur și simplu – Kitty căuta cuvântul potrivit – obscen! Și nu vreau să particip la așa ceva!

– Kitty, draga mea Kat, credeam că vrei să trăiești cu mine! Pentru noi am făcut…

– Ba nu! Pentru tine ai făcut-o! Kitty se fâțâia de colo colo pe nisip. Nici măcar nu ai avut decența să îmi ceri părerea înainte! Dacă descoperă cineva adevărul, cu siguranță ajungi la închisoare!

– Doar nu-ți dorești asta!

– Asta meriți! Dumnezeule, ce mizerie! Ce mizerie! Și nu văd calea de ieșire!

– Trebuie să existe una? Drummond s-a apropiat de ea, ca de un scorpion băgat la colț, care putea ataca în orice clipă. Contează cum mă cheamă pe mine sau pe tine? În felul ăsta putem fi împreună, pe veci. Iartă-mă, Kitty, dacă m-am pripit! A mai făcut un pas spre ea. Te rog!

S-a auzit zgomotul produs de palma ei peste obraz, pentru a doua oară în viață, abținându-se să nu tabere cu pumnii pe el și să-l doboare.

– Nu înțelegi? Dacă ai fi așteptat, dacă ai fi avut răbdare și nu ai fi acționat pripit, atunci poate într-o zi am fi putut fi împreună. Legal, în ochii lui Dumnezeu. Oricui i s-ar fi părut normal ca o văduvă să se atașeze în timp de cumnatul ei. Dar nu, Drummond, trebuia să iei tu legea în propriile mâini și să te dai drept Andrew în fața tuturor!

– Atunci le voi spune că m-am lovit la cap sau..

– Nu fi ridicol! Nu ar da nimeni crezare nici o secundă și m-ar implica și pe mine în minciuna ta dezgustătoare. Crezi că mă va crede cineva că nu mi-am recunoscut soțul?

– Atunci poate rămânem la planul inițial, a mai încercat Drummond disperat. Tu și Charlie veniți cu mine la fermă. Acolo nu va ști nimeni cine sunteți.

– Nu! Soțul meu e mort și trebuie să-i cinstesc memoria. Of, Drummond, chiar nu înțelegi că ai făcut pact cu diavolul și că de-acum nu mai poate fi nimic între noi?

Kitty s-a prăbușit în genunchi și și-a luat capul în mâini. Pentru o vreme, între ei s-a așternut tăcerea. În cele din urmă, Drummond a vorbit.

– Ai dreptate, bineînțeles, Kitty. M-am pripit. Am văzut șansa de a fi cu tine și nu m-am gândit nici o clipă. Recunosc, e o mare hibă a mea. Îmi

doresc cu disperare să trăiesc momentul și nu mă gândesc niciodată la consecințe. Deci ce vrei să fac?

Kitty a închis ochii și a tras aer în piept, făcându-și curaj să își exprime gândul.

– Trebuie să pleci. Numaidecât.

– Și unde să mă duc?

– Nu mă privește. Nu mi-ai cerut părerea când ai luat decizia și nu pot face parte din deciziile pe care le iei pe viitor.

– Atunci poate să mă duc la mama. Până se calmează lucrurile. Oricare fiu sunt, o va alina că mai are unul. Cine vrei să fiu?

– Tocmai ți-am spus, nu vreau să am nimic de-a face cu asta, spuse Kitty, în timp ce își frângea mâinile.

– Și oamenii din Broome? Nu se vor întreba de ce a sosit și a plecat soțul tău așa de repede?

– Sunt sigură că vor înțelege că, după moartea tatălui și a fratelui tău, ai multe treburi în alte părți.

– Kitty…

A întins mâna spre ea, dar ea a tresărit, știind că atingerea lui o va face să se răzgândească. Drummond și-a retras mâna.

– Mă vei ierta vreodată?

– Te iert acum, Drummond, căci știu că, în ciuda prostiei tale crunte, nu ai vrut să faci nici un rău. Nici nu pot spune că nu te mai iubesc, pentru că te voi iubi întotdeauna. Dar în veci nu voi trece cu vederea ce ai făcut și nici nu voi trăi minciuna pe care ai ticluit-o, nu doar în privința noastră, ci și a lui Charlie.

Drummond s-a ridicat și de data aceasta Kitty i-a văzut lacrimile de devastare în ochi.

– Înțeleg. Voi pleca cum îmi ceri. Și voi încerca, deși în momentul ăsta nu știu cum, să îndrept greșelile comportamentului meu egoist care vă afectează pe tine și pe Charlie. El va crește fără tată…

– Sau unchi.

– E o hotărâre definitivă?

– Nu-mi voi minți fiul. Trebuie să păstreze cu sfințenie amintirea tatălui lui.

– Dar m-a văzut azi-dimineață.

– Timpul le vindecă pe toate, Drummond, și, dacă pleci, nu va fi greu să-i spun într-o zi că tatăl lui a murit.

– Vrei să mă consideri mort?

– E singura cale.

– Atunci – Drummond a inspirat adânc și îndurerat – voi pleca în noaptea asta. Și, oricât de mult vreau să te implor, să te conjur să te răzgândești, să profiți de fericirea de care ne putem bucura, nu o voi face. Kitty, să nu te uiți vreodată înapoi și să te întrebi dacă ai avut vreo vină. Nu ai avut. Eu sunt cel care ne-a distrus viitorul.

– Ar trebui să ne întoarcem. Se întunecă.

Kitty s-a ridicat, lipsită complet de energie, ca o jucărie împăiată și destrămată.

– Pot să te mai țin o dată în brațe, în semn de rămas-bun?

Kitty nu mai avea putere să răspundă da sau nu. L-a lăsat s-o ia în brațe și pentru ultima oară s-au lipit unul de altul. În cele din urmă, i-a dat drumul, i-a întins mâna și au pornit pe plajă.

Kitty s-a bucurat că Charlie se culcase până să ajungă ei acasă. A dat fuga în dormitorul ei și a închis ușa, s-a așezat pe scaun ca o femeie condamnată și a așteptat sunetul pașilor lui Drummond pe coridor și cel al ușii de la intrare care să-i spună că a plecat. În schimb, a văzut umbre la geam și a auzit voci. S-a ridicat de pe pat și s-a uitat pe fereastră, unde l-a văzut pe Drummond vorbind cu Camira în grădină. Cinci minute mai târziu, cineva a bătut la ușă.

– Iartă-mă că te deranjez, Kitty, dar trebuie să-ți dau ceva înainte să plec. Drummond i-a întins o cutiuță de piele. E motivul pentru care mai sunt azi în viață. Andrew a primit o telegramă în timp ce plecam cu vaporul din Fremantle. Mi-a spus că exista o perlă, una celebră, despre care aflase de la oamenii lui că era de vânzare. A făcut multă muncă de detectiv ca să îi afle proveniența și l-a contactat pe vânzător. Telegrama pe care a primit-o în schimb spunea că trebuia să ducă banii la locul stabilit, la câteva ore de Geraldton. După cum știi, am căzut de acord să fiu mesagerul lui, am debarcat și m-am dus să iau perla. Andrew îmi spusese la ce să mă uit și, când am văzut-o, am știut că era cea adevărată. Așa că, a suspinat el, ultimul meu gest față de fratele meu e să pun în mâinile soției sale Perla Roseate[31], așa cum și-a dorit. Este extrem de valoroasă – are treisprezece grame și

Andrew abia aștepta să o vadă la gâtul tău, ca să-ți arate dragostea lui și să-și dovedească succesul în Broome.

– Dar…

– Ai răbdare, Kitty. Asta nu-i tot. Trebuie să știi că legenda spune că perla e blestemată. Se spune că fiecare proprietar al ei a suferit o moarte inopinată și șocantă. Andrew era atunci proprietarul perlei și acum zace la fundul mării. Kitty, chiar dacă trebuie să fac ce mi-a cerut fratele meu, te sfătuiesc să scapi de ea cât mai repede cu putință. Să nu fie în veci a ta. De fapt, nici nu o pun în mâinile tale, ci o las într-un loc pe care-l consideri tu sigur. Te implor să nu o atingi.

Kitty s-a uitat atent la cutie, apoi la fața lui Drummond și nu a depistat urmă de glumă. Vorbea cât se putea de serios.

– Pot s-o văd măcar?

Drummond a deschis cutia și Kitty s-a uitat la perlă. Era cât o mărgică de sticlă, cu o nuanță roz-aurie și de o perfecțiune totală. Opalescența sa magnifică reflecta propria lumină și ademenea privirile oricui.

Kitty a tras aer în piept.

– Vai, ce frumoasă e! Nu am mai văzut o perlă atât de spectaculoasă!

A întins degetele spre ea, dar Drummond a tras cutia deoparte.

– N-o atinge! Nu-ți vreau moartea pe conștiință, laolaltă cu celelalte lucruri îngrozitoare pe care le-am făcut. A închis cutia. Unde să o pun bine?

– Acolo.

Kitty s-a dus la birou și a descuiat sertarul secret de sub el. Drummond a strecurat cutia înăuntru și a încuiat sertarul.

– Jură-mi că nu te atingi de ea, a implorat-o, punându-i cheia în mână.

– Drummond, doar nu crezi o asemenea poveste, tocmai tu? Sunt multe legende legate de perlele din Broome. Sunt niște fantezii toate.

– Din păcate, după săptămânile astea, chiar le cred. În timp ce veneam cu perla, am crezut că mi-a salvat viața. Și, în vreme ce o aveam la mine, mi-a venit ideea acestui plan. M-am simțit… invincibil, de parcă imposibilul devenea posibil. Eram euforic. Iar acum am pierdut tot ce conta. Am sufletul la fel de mort ca al fratelui și al tatălui meu. Așa că, trebuie să-mi iau rămas-bun. Dacă ne vom reîntâlni vreodată, sper să îți pot arăta că am învățat din înfiorătoarea mea greșeală. Te rog, încearcă să mă ierți. Te iubesc, Kat a mea. Pe veci.

Drummond s-a întors și s-a îndreptat spre ușă. Toate instinctele lui Kitty îi cereau să se ducă la el, să-l aducă înapoi, să trăiască și să profite de șansa pe care el le-o oferise pentru a se retrage în dormitor ca soț și soție. Dar a rămas neclintită.

– La revedere!

El i-a zâmbit pentru ultima oară și apoi a plecat.

Capitolul 23

Alicia Hall
Bulevardul Victoria
Adelaide
5 iunie 1912

Draga mea Kitty,

Îți scriu cu inima grea, pentru că îți poți imagina bucuria pe care am simțit-o când am primit telegrama lui Andrew din Broome, în care îmi dădea vestea miraculoasei lui supraviețuiri.

Draga mea, ești singurul suflet pe care-l cunosc care înțelege cum este să treci prin toată gama de emoții prin care am trecut eu în ultimele câteva săptămâni. Adevărul este că zile la rând după tragedie, m-am străduit să găsesc un motiv pentru a merge mai departe. În numai câteva ore s-a prăbușit toată lumea mea, dar, din fericire, l-am avut pe Dumnezeu.

Întoarcerea lui Andrew a fost un miracol la care nici nu puteam spera. Dar am primit acest miracol, cu toate că, așa cum spuneam mai sus, nu într-o notă fericită voi încheia această scrisoare.

Mă așteptam ca Andrew să vină aici, în Adelaide, ca să-mi văd prețiosul copil cu ochii mei. Totuși, ieri a venit domnul Angus, avocatul familiei, care mi-a spus că Andrew fusese la el și îi ceruse să-mi transmită o scrisoare de la el. Din spusele domnului Angus, se pare că lovitura pierderii tatălui și a fratelui în acea călătorie pe care însuși Andrew trebuia s-o facă l-a afectat profund. Poartă vina infernală că mai calcă pe acest pământ, când ei au fost luați la cer. Dragă Kitty, poate că șocul a fost prea puternic pentru el, căci domnul Angus sugera că nu era în toate facultățile mintale și nu părea deloc în apele lui.

Andrew i-a cerut domnului Angus să-mi spună – și să-ți spună și ție – că a decis să plece undeva ca să își revină. Să se adune, dacă vrei. Aș vrea doar să fi venit la mine în persoană, căci l-aș fi convins să rămână. Avem mulți doctori care l-ar putea ajuta în privința colapsului psihic – în copilărie a fost mereu

foarte sensibil, dar Andrew aparent a insistat să treacă singur prin asta. I-a mai cerut domnului Angus să îți ceară iertare că te-a părăsit atât de curând după întoarcerea lui, dar nu dorea să te tulbure și pe tine cu starea lui.

Aș vrea să îți ofer alinare spunându-ți când se va întoarce la noi, dar nu i-a sugerat nimic de felul acesta domnului Angus. De asemenea, cu toate că mi se pare o nebunie chestiunea asta, a insistat să pună toți banii afacerii Mercer pe numele lui Charlie. Domnul Angus mi-a adus documentele și m-am îngrozit să văd că semnătura nici nu semăna cu cea a lui Andrew. Dacă Andrew nu se mai întoarce, afacerile vor fi ale lui Charlie la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani.

În scrisoarea lui, Andrew îmi spune că a fost la Noel Donovan înainte să plece din Broome și i-a adus la cunoștință decizia lui. Domnul Donovan e un om capabil și, fără îndoială, va conduce afacerea eficient. Andrew te-a făcut pe tine, Kitty, singura beneficiară a fondurilor lui Charlie. Din nou, îi pun la îndoială decizia, căci responsabilitatea pune o mare povară pe umerii tăi, însă Andrew zice că are încredere în judecata ta.

Ar trebui să mai menționez că, atunci când domnul Angus a citit testamentele iubitului meu soț și al lui Drummond, făcute cu numai câteva săptămâni înainte, când erau aici, în Adelaide, dragul unchi al lui Charlie i-a lăsat nepotului toate bunurile sale lumești, ceea ce înseamnă că iubitul tău băiat este singurul moștenitor al averii Mercer. Ce povară pe micii lui umeri, dar, după cum se pare, noi, femeile, nu putem face nimic să schimbăm dorințele lui Andrew. Scrisoarea lui mi-a cerut să te asigur că o sumă lunară considerabilă va fi depusă în contul tău din Broome, sumă care va acoperi toate costurile tale de trai. Îmi dau totuși seama că nu e mare confort – cel puțin în acest moment, să îți pierzi din nou soțul.

Dragă Kitty, sunt sigură că asta va fi o nouă lovitură pentru nervii tăi deja zdruncinați. Te implor să te gândești să vii cu băiatul tău să locuiești la Alicia Hall, ca să ne putem alina una pe alta și să ne avem până trece furtuna.

Nu pot decât să mă rog ca Andrew să își revină rapid.

Te rog să-mi spui ce decizie iei.

Edith

Kitty a lăsat scrisoarea din mână, simțind broboanele reci de sudoare care i se scurgeau pe tot corpul, în vreme ce i se făcea greață. A dat fuga la ligheanul din dormitor și a vomitat în el. S-a șters la gură și pe față cu un prosop, a dus ligheanul la toaletă și l-a golit în vas, de parcă ar fi vărsat

ultimele ițe otrăvitoare ale decepției lui Drummond. Camira a găsit-o spălând ligheanul în bucătărie.

– Iar vomat, doamna Kitty? Bolnavă? Aduc *dactarul* să te vadă. Ești slabă moartă, asta ești, a bombănit ea, în timp ce umplea urciorul cu apă și i-l dădea lui Kitty.

– Mulțumesc. N-am nimic, serios.

– Te-ai uitat oglinda, doamna Kitty? Fantomă ești.

– Camira, unde e Charlie?

– În colibă, cu Cat.

– Atunci trebuie să-ți spun că stăpânul a plecat o vreme.

Camira s-a uitat suspicios la ea.

– Care „stăpân"?

– Andrew – soțul meu, desigur.

– Poate mai bine așa. Camira a dat din cap atotștiutoare. *Io* și Fred avem grijă de tine și Charlie. Bărbații – aici Camira s-a încruntat – numa' necazuri fac.

– Asta așa e.

Kitty a zâmbit ușor la afirmația moderată a Camirei.

– Doamna Kitty…

Charlie și Cat sosiseră în ușă și Camira a suspinat și nu a mai continuat.

În acea după-amiază, Kitty s-a așezat pe verandă și a recitit scrisoarea soacrei. Având în vedere că Drummond îi scrisese că „Andrew" supraviețuise, Kitty bănuia că Drummond nu mai avea ce face decât să continue șarada până la capăt. Cel puțin față de ea își ținuse promisiunea și dispăruse. Era impresionată în mod special de faptul că, înainte să se întâmple orice, Drummond îi lăsase deja totul lui Charlie prin testament.

Acum că depășise groaza inițială, Kitty știa că pericolul era să-și dorească să nu se fi grăbit. Întâi venise furia, apoi durerea și, în cele din urmă, regretul. În timpul nopților lungi de singurătate și dor, Kitty se tot întreba dacă ar fi trebuit să lase praful să se așeze. Acum era prea târziu, căci Drummond plecase pentru totdeauna, așa cum îi ceruse ea. După ce-l jelise o dată, trebuia să-l jelească din nou.

Charlie nici nu s-a mirat când i s-a spus că „Papa" plecase cu treabă. Era obișnuit cu absențele lui Andrew și, pasionat cum era de lumea lui cu Cat, nici pâs n-a zis. Din păcate, Charlie vorbea mult mai mult de „unchiul Drum".

– Știu că s-a dus la cer, că l-a vrut Dumnezeu, dar ne e dor să ne jucăm cu el, nu, Cat?

– Da, ne e dor, a încuviințat Cat solemn.

Kitty a zâmbit auzind-o. Kitty îi vorbise în engleză de când se născuse și știa și puțină germană. Era un copil încântător: politicoasă, manierată și lumina ochilor mamei sale. Totuși, Kitty se întreba ce-i rezerva viitorul lui Cat. Căci, în ciuda frumuseții și a inteligenței ei, era un copil metis, un intrus în culturile ambilor părinți și astfel la mila societății care-i guverna.

Kitty a deschis sertarul biroului ca să-i scrie lui Edith și să refuze oferta de a se muta cu Charlie la Alicia Hall. Cu toate că era conștientă ce provocarea va avea de înfruntat singură, ca văduvă, în Broome, cel puțin aici avea independență. Poate, se gândea ea, îl putea duce pe Charlie în Scoția săptămânile următoare, ca să-și cunoască familia și să se hotărască dacă să se întoarcă acolo permanent.

A atins cheia rece de alamă a sertarului secret. În tot amalgamul emoțiilor, uitase de perla pe care i-o dăduse Drummond chiar înainte de plecare. A descuiat sertarul, a scos cutia și a ridicat capacul. Iat-o! Strălucitoare, cu lustrul roz și magnific, dimensiunea ei era grăitoare ca valoare. Reputația ei malefică se ascundea în firul de nisip care dăduse naștere frumuseții sale sclipitoare. Ca o regină rea, dar frumoasă din poveștile copilăriei, exteriorul ei nu dădea de bănuit ce se ascundea în interior.

Din cauza avertismentului lui Drummond de a nu o atinge și de a nu fi vreodată proprietara ei, Kitty a pus-o pe masă și a început să se fâțâie prin cameră. Într-un fel, era ultimul dar al lui Andrew pentru ea și ar fi trebuit să o poarte la gât și s-o prețuiască. Pe de altă parte, dacă Drummond avea dreptate, perla ducea cu ea un blestem mortal.

Tocmai atunci, cineva a bătut la ușă.

– Intră, a strigat Kitty, cu mintea departe.

– Doamna Kitty, copiii nu au stare și spun mie și lu' Fred că vor să alerge pe plajă… Ochii Camirei au picat pe perlă și s-a încruntat dintr-odată. Doamna Kitty, nu atinge aia!

Camira a murmurat niște cuvinte în sine și și-a luat ochii de la ea, în vreme ce o rază de soare s-a reflectat în perlă și a făcut-o să strălucească.

– Închide cutie! Acum! Nu te uita, doamna Kitty! Închide cutie!

Automat, Kitty s-a supus, în timp ce Camira deschidea fereastra din spatele biroului.

– Nici o grijă, doamna Kitty, eu te salvez.

Murmurând alte vorbe de neînțeles, sub privirile uluite ale lui Kitty, Camira a strâns o bucată din fustă în mână, a lovit cutia și a azvârlit-o pe geam.

– Ce naiba faci? Perla aia e neprețuită, Camira! Extrem de valoroasă! Dacă n-o mai găsim?

Kitty și-a lungit gâtul pe geam.

– O văd, a spus Camira, arătând spre locul în care căzuse cutia. Doamna Kitty, nu vinzi perla aia. Nu iei bani pe ea. Înțelegi?

– Mi-a vorbit... soțul meu despre blestemul ei, dar sigur e o legendă, nu?

– Atunci să spui de ce e domnu' stăpânu' mort! Și mulți înaintea lui!

– Adică domnul Drum, Camira, a corectat-o tăios.

– Doamna Kitty, a spus ea suspinând, *io* știu care unu', care altu', chiar dacă tu nu.

– Dar… Kitty și-a dat seama că nu avea sens să continue șarada față de Camira. Crezi în blestem?

– Spiritele găsesc *uameni* lacomi și ucid. Simt spirite rele la cutie. Spun lu' domnu' Drum nu bine.

– Și ce sugerezi să fac cu ea, dacă nu o pot vinde, Camira? În afară de faptul că e ultimul dar de la Andrew, face o avere. Nu o pot arunca pur și simplu la gunoi.

– Dai mie. Duc cutie departe să nu facă rău.

– Unde?

Kitty a mijit ochii o clipă, gândindu-se că, oricât ținea la Camira și oricâtă încredere avea în ea, fata era săracă, iar perla ar fi însemnat o cu totul altă viață pentru ea și pentru copilul ei.

Camira i-a urmărit expresia și, ca de obicei, i-a citit gândurile.

– Ții perla blestemată și vinzi pe bani de la bogătan, Charlie orfan în trei luni.

Și-a încrucișat brațele și s-a uitat în altă parte. În fond, nu aveau nevoie de bani, nici ea, nici fiul eu.

– Bine, a consimțit Kitty. Ne-a adus un mare ghinion tuturor. Dacă ar fi să cred în blestemul ăsta, aș zice că ne-a distrus familia. Kitty a înghițit în sec și s-a uitat la Camira. Poate cu cât dispare mai repede de-aici, cu atât putem respira din nou liniștiți.

– Fred mă duce la loc el știe. *Io* și Cat mergem cu el o zi. Camira s-a îndreptat spre ușă. Cel mai bine, doamna Kitty. Punem lucru rău unde nu face rău.

– Așa să faci. Mulțumesc, Camira.

***

Câteva zile mai târziu, Noel Donovan a venit în vizită la Kitty.

– Iertați-mă că vă deranjez din nou, doamnă Mercer, într-un moment atât de delicat pentru familia dumneavoastră, dar sigur vreți să aflați că soțul dumneavoastră mi-a lăsat pe mâini compania Mercer Pearling până când se întoarce sau până când devine Charlie major.

– Să sperăm că până când se întoarce, a răspuns Kitty.

– Desigur, și nu mă îndoiesc că așa va fi. Trăiți timpuri grele, doamnă Mercer. Familia mea a pierdut zece membri în foametea din secolul trecut. De-asta am venit aici cei care am rămas în viață. Mulți bărbați și femei au venit pe meleagurile astea în urma unor tragedii.

– Nu și eu, dar se pare că tragedia mă urmărește, a spus Kitty brusc. Domnule Donovan, cu ce vă pot ajuta?

– Ei bine, chestia e că dumneavoastră ați putea ști cel mai bine ce era în mintea lui Andrew și mă întrebam dacă știți exact când se va întoarce.

– Nu mi-a dat nici un indiciu, domnule Donovan.

– Nu v-a vorbit la cină, cum fac eu cu soția mea? a insistat Noel. Numai dumneavoastră puteți ști ce gânduri de viitor avea.

– Da, desigur. Instinctul lui Kitty îi spunea să răspundă afirmativ. Înainte de plecare am vorbit despre multe lucruri.

– Atunci, știți că soțul dumneavoastră a scos douăzeci de mii de lire din contul companiei cu numai câteva zile înainte să moară?

Kitty a simțit un gol în stomac când și-a dat seama la ce folosise Andrew acei bani.

– Da. Ce-i cu asta?

– Poate pentru un nou lugher?

– Da, așa e.

– Și știți cumva cine-l construiește? Nu pare să existe nici o informație de felul ăsta în registre.

– Mi-e teamă că nu, deși cred că era o companie din Anglia.

– E posibil. Adevărul e, doamnă Mercer, că am pierdut trei lughere în ciclon. Slavă Domnului că nu era sezonul activ, că altfel am fi pierdut mai multe. Problema e că, împreună cu deficitul de douăzeci de mii de lire, contul din bancă a rămas fără acoperire.

– Serios? Cu toate că era șocată, Kitty nu și-a arătat mirarea. Sunt sigură că datoria se poate plăti pe o perioadă consimțită, până când își revine compania în urma pierderilor.

– Douăzeci de mii de lire și trei lughere înseamnă foarte mult, doamnă Mercer. Și dacă avem producție bună în următoarele luni, aș zice că va dura cel puțin trei ani să plătim datoria înainte să facem profit. Mai puțin dacă avem noroc, evident…

Noel a tăcut și ea îi citea îngrijorarea pe trăsăturile de obicei placide.

– Înțeleg.

– Și mai avem o problemă, dacă nu vă supărați, și anume moralul scăzut al echipajului. Este, așadar, o dublă pierdere. Oricât de mult muncea soțul dumneavoastră, mulți dintre ei tot pe domnul Stefan îl vedeau șef. Așa, și fără domnul Andrew, unii dintre cei mai buni oameni ai noștri sunt ademeniți de ofertele altor companii. Numai ieri, Ichitaro, cel mai experimentat scafandru al nostru, mi-a spus că el urma să-și ia barca și să plece să lucreze la compania Rubin. Asta e o mare lovitură și îi va încuraja și pe alții să facă la fel.

– Înțeleg perfect, domnule Donovan. Este, într-adevăr, o situație gravă.

– Bun. Noel s-a ridicat. V-am deranjat cu afaceri, când dumneavoastră suferiți. O să plec.

– Domnule Donovan! S-a ridicat și Kitty. Mi se pare că, din ce spuneți, oamenii sunt deprimați și fără lider. Poate ar fi o idee bună să vin la birou și să le vorbesc? Să le explic că suntem încă funcționali și facem profit și că nu e cazul să ne alarmăm?

Noel se uita cu îndoială.

– Aș spune, fără să vreau să vă jignesc, că nu cred că vor da ascultare unei femei, doamnă Mercer.

– Bărbații nu-și ascultă soțiile, nu ele îi alină acasă? a protestat Kitty și Noel s-a înroșit.

– Păi, poate aveți dreptate. Rău n-are ce să facă. Poimâine trebuie să sosească lugherele. Am întârziat tot încercând să găsim alt echipaj.

– I-ați plătit pe oamenii ăia care au spus că pleacă?

– Nu. Dimineață vor veni să își ia ultimul salariu.

– Atunci, vă rog să adunați cât de mulți oameni puteți, să-i scoateți din cârciumi și bordeluri și să le spuneți că noua lor șefă de la compania Mercer Pearling dorește să li se adreseze mâine la ora unsprezece.

Noel a ridicat din sprâncene.

– Vreți să spuneți, doamnă Mercer, că Andrew v-a încredințat afacerea?

– În esență, da. Sunt executorul contului în care se țin banii afacerii și singurul șef.

– Ei bine, trebuie să vă avertizez, doamnă Mercer, e un echipaj pestriț care așteaptă un bărbat la conducere.

– Locuiesc în Broome de cinci ani, domnule Donovan, și nu e ca și cum sunt venită cu pluta. Ne vedem mâine la unsprezece fix.

Kitty s-a dus la sertarul biroului și a numărat un teanc de lire australiene. Mergeți la Yamasaki și la Mise și cumpărați douăzeci și patru de sticle din cea mai bună șampanie.

– Sunteți sigură că e o idee bună, doamnă Mercer, având în vedere finanțele companiei?

– Nu sunt banii companiei, domnule Donovan, ci ai mei personal.

– Am înțeles. Noel a băgat banii în buzunar și i-a zâmbit. Aș spune că, într-un fel sau altul, angajații noștri vor avea oricum parte de un șoc.

Cum a plecat Noel, Kitty l-a chemat pe Fred s-o ducă în oraș. A intrat în croitoria Wing Hing Loong și a întrebat dacă îi putea face un costum cu mânecă lungă și fustă din țesătură deasă de bumbac alb, cum se foloseau pentru comandanții industriei de perle. Corsajul urma să aibă cinci nasturi mari de perlă, prinși în față și un guler tip tunică. A oferit dublul costului normal pentru a se asigura că hainele aveau să fie gata la ora nouă a doua zi și s-a întors acasă, unde s-a fâțâit prin sufragerie, întrebându-se ce să le spună oamenilor. Nu știa ce să facă și se tot întreba dacă făcea o nebunie, dar apoi și l-a amintit pe tatăl ei cum stătea la altar în fiecare duminică. Văzuse de multe ori mulțimea fascinată, nu de cuvintele lui, ci de forța pură a crezului lui în ele și în charisma lui de necontestat.

Merită să încerc, pentru Andrew, pentru Charlie și pentru Drummond, și-a spus ea, în timp ce tocmai îi venise o idee.

***

Kitty s-a privit în oglindă a doua zi. Și-a prins lanțul mic de aur pe care-l luase de la jacheta albă și impecabilă a lui Andrew, simbolul unui mare industriaș al industriei perlelor. A luat coiful alb, pe care și l-a pus pe cap, chicotind în oglindă. Poate exagera, dar, cu toate astea, l-a pus lângă servieta de piele a lui Andrew, în care el își ducea documentele între birou și casă.

S-a mai privit o dată și a tras aer în piept.

– Kitty McBride, nu ești degeaba fiica tatălui tău…

***

– Domnilor... a început Kitty.

În timp ce privea marea de bărbați din fața ei, s-a întrebat pentru o clipă câtor naționalități se adresa. Japonezi, malaysieni, indonezieni și multe figuri albe printre ei. Vedea că mulți dintre ei se uitau batjocoritor și își șopteau unii altora.

– Mai întâi, aș vrea să mă prezint celor care nu mă cunosc. Mă numesc Katherine Mercer și sunt soția domnului Andrew Mercer. Din cauza recentei pierderi a tatălui și fratelui său, domnul Mercer a fost obligat să își ia concediu și să plece din Broome pentru a se ocupa de afacerile familiei. Sper că îi dorim cu toții drum bun și ne rugăm să găsească puterea să facă față acestor chestiuni, într-o perioadă atât de încercată pentru el.

Și-a auzit tremurul din glas când a repetat minciuna.

Nu da semne de slăbiciune, Kitty, o adulmecă ăștia de departe...

– În lipsa lui, mi-a cerut să îi țin locul cu ajutorul domnului Noel Donovan, care va continua să conducă afacerea de zi cu zi.

A observat cum se uitau mirați și a auzit șoapte de protest în public, așa că și-a adunat fiecare dram de putere ca să continue.

– Domnilor, am auzit recent niște zvonuri în oraș despre problemele financiare ale companiei Mercer Pearling, din cauza pierderii celor trei lughere în timpul ciclonului. Unii ar spune că dăm faliment. Ei bine, sunt sigură că astăzi nu se află aici niciunul dintre cei fără suflet care au împrăștiat asemenea zvonuri, având în vedere tragedia care s-a abătut nu numai asupra familiei noastre, ci a întregului oraș Broome. Și că fiecare din voi în parte își aduce aminte cu drag de omul care a pornit toată această afacere, domnul Stefan Mercer. Compania Mercer Pearling este una dintre cele mai vechi și mai bine plasate din orașul nostru și a oferit multora un venit pentru voi, pentru soțiile și copiii voștri. Mă aflu aici ca să vă spun că

acele zvonuri legate de probleme financiare sunt complet nefondate. Au fost împrăștiate de către cei geloși pe moștenirea noastră și care doresc să dăm greș. Imperiul Mercer este unul dintre cele mai bogate și mai prospere din Australia și vă asigur pe toți că nu ducem lipsă de bani, nici în companie, nici la scară mai largă. Începând de azi-dimineață, împreună cu domnul Donovan, am semnat un contract pentru construcția a trei lugugere noi. Sperăm ca până la sfârșitul anului să mai adăugăm două.

Kitty a tras aer în piept, luând pulsul publicului. O parte dintre bărbați s-au întors către vecini să le traducă ce spunea ea. Mulți încuviințau mirați.

Mai am un pic și le câștig încrederea…

– Nu numai că nu dăm faliment, ci, din contră, căutăm să recrutăm cel mai buni oameni din Broome pentru a ni se alătura în următoarele luni. Dorința mea și a soțului meu este să continuăm să ducem compania Mercer Pearling pe culmile cele mai semețe.

Aici s-au auzit câteva urale care au încurajat-o să continue.

– Pot accepta faptul că unii dintre cei prezenți astăzi au decis deja să meargă mai departe. Veți fi, bineînțeles, plătiți, oricât vi se datorează. Dacă doriți să vă răzgândiți și să rămâneți, veți primi un bonus de zece la sută la salariu, așa cum a precizat domnul Stefan Mercer în testamentul său, pentru întreg personalul. Domnilor, în numele familiei Mercer, vă cer iertare pentru nesiguranța pe care ați suferit-o în ultimele săptămâni și pentru înțelegerea că noi, printre multele familii din Broome, ne-am luptat cu pierderea suferită. Unii dintre voi se îndoiesc și de capacitățile de conducere ale unei femei. Totuși, vă rog să vă uitați la femeile din propriile dumneavoastră familii și să le recunoașteți puterile. Ele vă conduc casa și cu siguranță conturile multora. Poate că eu nu dau dovadă de curajul și de forța dumneavoastră de a ieși în larg în fiecare zi, însă am inima plină și de una, și de alta, laolaltă cu binecuvântarea dragului meu socru răposat și a soțului meu de a conduce pe viitor compania Mercer Pearling.

Făcând eforturi să nu gâfâie de emoție și de stres, Kitty s-a uitat la publicul ei și a văzut că tăceau cu toții, ciulind urechile la fiecare cuvânt al ei. Așa cum ceruse, de jur împrejur s-au distribuit pahare cu șampanie. Noel a apărut lângă ea și i-a oferit un pahar, pe care l-a acceptat.

– Mâine voi fi pe doc, ca să fac cu mâna acelora dintre voi care vor rămâne cu noi și vor pleca pe mare. Să vă urez noroc și să mă rog să vă întoarceți cu bine. În sfârșit, aș vrea să ridicăm paharele în cinstea tuturor celor pe care i-

am pierdut în ultimul ciclon și în special în cinstea fondatorului, domnul Stefan Mercer. Kitty a ridicat paharul. În cinstea lui Stefan!

– În cinstea lui Stefan! au strigat bărbații în cor, în timp ce Kitty a sorbit din șampanie odată cu ei.

S-a lăsat din nou tăcerea, apoi cineva din public a început să strige:

– De trei ori ura pentru doamna Mercer!

– Ura! Ura! Ura!

Kitty s-a clătinat ușor și a simțit brațul lui Noel, care a ajutat-o să se așeze pe un scaun din depozit, unde a luat loc recunoscătoare.

– Ați ținut ditamai discursul! a spus el, în vreme ce se uitau amândoi la bărbații care își reumpleau paharele și vorbeau între ei. Până și pe mine m-ați convins, i-a șoptit cu un zâmbet. M-ar mira să fi rămas vreunul neconvins printre ei, deși Dumnezeu știe cum vom plăti pentru promisiunile făcute.

– Vom găsi o cale, Noel, i-a spus ea, fără nici o îndoială vom găsi.

– Păreți extenuată, doamnă Mercer. Ce-ar fi să mergeți acasă să vă odihniți? V-ați jucat rolul aici, asta e clar. Acum vor vrea să își golească paharele și să își ia banii, inclusiv bonusul pe care l-ați oferit și, doamnă Mercer, conturile sunt deja goale.

– Am la mine niște bani în plus, a spus Kitty ferm. Dacă nu te superi, aș vrea să-i salut pe fiecare în parte și să le dau ce li se cuvine.

– Sigur că nu am de ce să mă supăr. Noel s-a uitat mirat la ea, a făcut o mică plecăciune și s-a dus degrabă la funcționarul din spate, ca să ia salariile.

***

La patru după-amiaza, Fred o ajuta pe Kitty să coboare din șaretă. Ea s-a dus la ușă clătinându-se.

– Mă duc să mă odihnesc, i-a spus Camirei când a trecut pe hol pe lângă ea. Poți să-mi aduci niște apă proaspătă în cameră.

– Da, doamna Kitty.

Camira s-a înclinat ca de obicei și apoi s-a uitat mai bine la stăpâna ei.

– Iar ești bolnavă?

– Nu, doar foarte, foarte obosită.

Kitty s-a întins pe pat și s-a bucurat de briza care se strecura pe geam. În trei ore cât durase să salute fiecare om în parte și să-l întrebe de sănătatea lui

și a familiei, niciunul nu ceruse ultimul salariu. Veniseră la ea în schimb cu un zâmbet jenat, să-i mărturisească crezul în compania Mercer Pearling și să-i ofere condoleanțe, uneori prin intermediul unui traducător, pentru recenta pierdere.

Compania avea acum un deficit și mai mare în bancă, însă a doua zi aveau să plece în larg un echipaj complet și scafandrii cu bărcile lor, care aveau să umple din nou cuferele companiei suferinde.

Kitty a închis ochii și i-a mulțumit Domnului pentru micul dejun de miercuri la care insistase tatăl ei în copilărie. Biografia lui Elizabeth Tudor, chiar dacă o omorâse pe Mary, verișoara ei scoțiană, fusese inspirația discursului ei de azi.

Cu toate că am trupul unei femei slabe și fără de putere… spusese Elizabeth când se adresase armatelor sale la docurile Tilbury, gata să înfrângă Flotila spaniolă.

Iartă-mă, Andrew, astăzi am făcut tot ce-am putut pentru tine...

***

În următoarele două săptămâni, Kitty se trezea devreme și ajungea la birou înaintea lui Noel. Studia registrele cu atenție, cu experiența de bază pe care o acumulase pe vremea când se ocupa de registrele tatălui ei de la parohie. Erau diverse contradicții, sume de bani retrase, asupra cărora i-a atras atenția contabilului.

– Întrebați-l pe domnul Noel. El le-a autorizat, i-a spus bărbatul.

– Ei bine, se mai întâmplă ca un scafandru să aibă o perlă falsă, adică una furată de pe lugher. Dacă el consideră că e valoroasă… Noel își privea și-și frângea mâinile. În loc să lase scafandrul să o fure și să păstreze întreaga sa valoare, domnul Andrew, și domnul Stefan înaintea lui, oferea o sumă de bani oricărui om aducea ceea ce se credea a fi o perlă deosebită. Unii dintre ei veneau cu jumătăți-de-perle, dar astfel riscul era egal. Înțelegeți?

– Da, înțeleg perfect.

Kitty a făcut vizită la bancă în acea după-amiază și a stat de vorbă cu domnul Harris, care părea foarte îndurerat, în timp ce ea îi explica cum stăteau lucrurile.

– Vă asigur că nu ducem lipsă de bani, domnule Harris. Imperiul Mercer face o avere.

– E posibil, doamnă Mercer, dar mi-e teamă că banca are nevoie de asigurare imediată. Poate puteți transfera asemenea fonduri din altă parte a imperiului Mercer.

Directorul băncii și-a păstrat expresia neimpresionată, obișnuit fiind cu un oraș plin de suflete, care căutau să-l convingă să le mai ofere câteva luni de credit.

Având în vedere că nu avea habar în ce stare se aflau conturile bancare ale familiei Mercer și știind că va trebui să facă o excursie la Adelaide să se vadă cu avocatul familiei ca să afle, Kitty a încuviințat.

– Sunt conștientă. Îmi puteți oferi un răgaz de o lună?

– Mi-e teamă că nu, doamnă Mercer. Deja sunt pe minus cu douăzeci de mii de lire.

– Eventual casa noastră ar putea oferi o asigurare temporară? a sugerat ea. Se află în cea mai bună zonă din Broome și este mobilată somptuos. Puteți accepta târgul, până când aduc fonduri suplimentare?

– Doamnă Mercer, a spus încruntat directorul băncii, departe de mine să vă dau sfaturi, dar e oare înțelept să faceți asta? Poate că nu vă dați seama cât de capricioasă este industria perlelor. Aș fi răvășit să aflu că dumneavoastră și fiul dumneavoastră ați rămas fără un acoperiș deasupra capului în viitor.

– Este într-adevăr o industrie capricioasă, domnule Harris, și dacă aș juca la noroc, aș paria că familia Mercer va avea parte de mult noroc, după o astfel de perioadă grea. Mâine voi aduce titlul de proprietate.

– Cum doriți, doamnă Mercer. Și banca va cere ca restul fondurilor să fie înlocuite în următoarele șase luni.

– De acord. Totuși, a spus Kitty în timp ce se ridica, dacă aud o singură șoaptă legată de această tranzacție oriunde în orașul ăsta, ne vom retrage cu totul din orice afacere cum dumneavoastră pe viitor. Ne-am înțeles?

– Absolut.

– Bun. Mâine revin să întocmim actele.

Kitty a ieșit din birou cu capul sus, conștientă că nu trebuia să treacă prin așa ceva. Ea și Charlie se puteau întoarce la Alicia Hall, unde să trăiască în lux cu Edith, dacă asta era alegerea ei.

– O soartă mai rea ca moartea însăși, a repetat cuvintele lui Drummond, în timp ce ieșea din bancă în soarele dogoritor de la ora prânzului.

Una era să trăiască în minciună aici, singură și alta să o trăiască zilnic, sub același acoperiș cu o femeie care credea că fiul ei cel mare era în viață și că

într-o bună zi se va întoarce.

Acasă i se învârtea capul și se blestema de mama focului știind că trebuia să dea dovadă doar de putere dacă voia ca afacerea să supraviețuiască. S-a așezat la birou, a scos registrele pe care le adusese cu ea în servieta lui Andrew și le-a studiat din nou.

– Dumnezeule! Kitty și-a pus capul pe masă. Ce m-a apucat?

S-a auzit o bătaie în ușă și Camira a intrat cu o tavă cu ceai, cum ceruse.

– Mulțumesc, a spus și s-a ridicat să ia tava.

– Doamna Kitty, arăți de parcă moartă. Odihnește-te, trebuie odihnești.

– De la căldură și..

Camira s-a îngrozit s-o vadă pe stăpâna ei prăbușindu-se la pământ.

***

– Doamnă, când ați avut ultimul ciclu?

Kitty a ridicat privirea și s-a uitat în ochii negri și inteligenți și doctorului Suzuki. S-a încruntat încercând să-și amintească și întrebându-se de ce dorea să știe asta, când era clar că suferea de extenuare și sigur avea reminiscențe ale recentei crize de holeră.

– Poate cu două luni în urmă. Chiar nu știu, domnule doctor.

– Nu ați mai sângerat de atunci?

Kitty s-a cutremurat din cauza acestei întrebări nedelicate. Chiar dacă știa că era un medic mai bun, doctorul Blick nu vorbea în termeni atât de grafici. S-a gândit repede. La mijlocul lui aprilie, a mințit Kitty. Acum îmi amintesc.

– Serios? Hm, dar asta mă surprinde. Aș zice că sunteți însărcinată în luna a patra.

– Însărcinată? Sunteți sigur?

– Foarte sigur.

Nu se poate…

– Dincolo de starea dumneavoastră, sunteți perfect sănătoasă. Felicitările mele, doamnă, și sper ca soțul dumneavoastră să se vină acasă cât de curând, ca să îi puteți împărtăși vestea cea bună.

– Mulțumesc, a spus Kitty amorțită.

– Ați trecut printr-o pierdere enormă, dar Dumnezeu ia, Dumnezeu dă. Nu pot decât să vă prescriu odihnă multă. Sunteți mult prea slabă și copilul evident multe prea mare. Stați în pat în următoarea lună și aveți grijă de viața ce vă crește în pântec.

Kitty era șocată, în timp ce doctorul Suzuki își strângea instrumentele.

– O zi bună, doamnă Mercer! Sunt la dispoziția dumneavoastră, dacă aveți nevoie de mine.

S-a înclinat și a ieșit din dormitor.

– Nu, te rog… Kitty a icnit și i-a dat o lacrimă în semn de protest. Am atâta treabă...

A ridicat ochii spre tavan și, văzând un păianjen mare care-l traversa, și-a amintit de Drummond, care apăruse în dormitorul ei cu ani în urmă s-o salveze.

– Sunt însărcinată cu tine… a răsuflat ea și a mulțumit stelelor că cel puțin ultima lui păcăleală nu trăda în fața celorlalți faptul că nu era copilul soțului ei. Din ce-și amintea, ultimul ciclu fusese la mijlocul lui februarie…

– Doamne…! Kitty și-a mușcat buza. Ce harababură! a șoptit. Și-a atins burta ușor. Iartă-mă, a implorat noua viață din ea, inocentă în fața oricărui păcat. Nu vei ști niciodată adevărul despre tatăl tău.

BROOME

Ianuarie 1929 17 ani mai târziu

Capitolul 24

Soarele apusese de mult când Kitty a ridicat ochii obosită din registru. Și-a scos ochelarii de citit, și-a sprijinit cotul de masă și și-a masat nasul chinuit de ochelari. S-a uitat la ceasul de pe perete și a văzut că era trecut bine de ora opt. Personalul plecase sigur din clădire și știa că probabil ar trebui să plece și ea, dar, sincer, devenise un obicei să stea și să lucreze până târziu.

A suspinat cu gândul la Charlie, dragul ei fiu. Avusese de gând să-l întâmpine mai devreme pe doc, dar între timp sosise pe neașteptate un lugher încărcat cu marfă și se luase cu altele, așa că nu-l mai prinsese.

Pe de-o parte, era extrem de mândră că toată munca ei asiduă și simțul practic pentru afaceri nu doar puseseră pe picioare imperiul Mercer, ci îl și dezvoltaseră în ultimii șaptesprezece ani și că Charlie avea să moștenească roadele eforturilor ei la douăzeci și unu de ani, adică în doar două zile. Pe de altă parte, se simțea vinovată că, din cauza afacerii căreia ea i se dedicase, copilul rămăsese mai degrabă orfan.

Cel puțin vinovăția îi era parțial alinată de faptul că, în timp ce ea muncea de rupea, Camira îl ținea acasă sub aripa ei ocrotitoare și că o avusese parteneră de joacă pe Cat. Legătura specială continuase să înflorească între cei doi de-a lungul anilor, lucru care nu-i scăpase din vedere. Chiar și când el a plecat la internatul din Adelaide, dorința lui Andrew pe care o onorase și, în condițiile date, cea mai bună soluție, cei doi își petrecuseră vacanțele împreună.

Avea noroc că Elise Forsythe, o tânără extraordinar de frumoasă și de bine crescută, proaspăt sosită în Broome cu familia, urma să se alăture afacerii ca secretară a lui Charlie din clipa în care prelua el afacerea. Kitty o alesese pe sprânceană. Chiar dacă în sinea ei se dojenea că făcea pe pețitoarea, era vital ca Charlie să își aleagă o soție potrivită care să-l iubească și să-l sprijine când avea să devină capul imperiului Mercer.

În ceea ce o privea pe ea, nu spusese nimănui ce punea la cale, dar avea o oarecare idee ce urma să facă după ce preda ștafeta fiului. Avea o grijă,

fiindcă urma un viitor fără o preocupare anume, lucru care îi ținuse mintea ocupată ori de câte ori îi fugea gândul la Drummond și la tot ce se întâmplase cu șaptesprezece ani în urmă. Pierderea lui fusese devastatoare și înainte cu cinci luni când suferise la fel de mult și când fusese aproape distrusă.

De-atunci nu mai existase nimeni în viața ei, cu toate că se iviseră mulți pretendenți dornici să pună la bătaie o verighetă pentru tânăra, frumoasa și prea bogata proprietară a celei mai de succes afaceri cu perle din Broome. Când își promisese sieși că nu va mai iubi pe nimeni după plecarea lui Drummond, se ținuse de cuvânt. Avea o relație cu afacerea și partenerii ei erau registrele contabile.

– Dumnezeule! M-am transformat într-un bărbat! a chicotit amărâtă, înainte să-și pună ochelarii la loc și să se întoarcă la contabilitate.

***

– Mulțumesc, Alkina!

Charlie i-a făcut pe furiș cu ochiul, în timp ce servea micul dejun lui și mamei lui. Ca de obicei, Alkina îl ignora de teama mamei, dar, cum Kitty își ținea mereu nasul în paginile ziarului *Northern Times*, era puțin probabil să observe și dacă-i cădea tavanul în cap.

– Doamne! a suspinat Kitty, dând pagina. A fost revoltă în portul Adelaide. Noroc că ai plecat la timp. A clătinat din cap și a lăsat ziarul din mână ca să vorbească cu Charlie. Ai reușit să te uiți la lista de oaspeți pentru dineul de ziua ta? E joi seara. Am invitat, ca de obicei, crema societății din Broome. Nu-mi vine să cred că în câteva zile îți vei lua locul de drept printre ei. Cum zboară timpul! a oftat Kitty. Parcă ieri te țineam în brațe…

Charlie voia să-i spună că ultimii douăzeci și unu de ani trecuseră chinuitor de lent și că așteptase mult clipa asta.

– Nu, nu încă, dar sigur n-ai uitat pe nimeni, mamă.

– Azi vine domnul Soi, după-amiaza, cu uniformele tale de căpitan. Am comandat o duzină, deși mi se pare că ai cam pierdut în greutate de când nu te-am văzut. Mă întreb ce-ai mâncat în Adelaide… și acum vreau să vii cu mine la birou. Am angajat o tânără foarte eficace, pe nume Miss Forsythe, să-ți fie secretară. Vine cu recomandări foarte bune și face parte dintr-o familie de seamă din Broome.

– Da, mamă, a răspuns Charlie, obișnuit cu meteahna asta enervantă a ei de a-i face lipeala cu orice femeie sub douăzeci și cinci de ani care venea în oraș.

Sigur, se gândea el, în timp ce urmărea cu privirea trupul mlădios al Alkinei, doar mama lui știa că nu avea ochi decât pentru o femeie… Ce ușurare va fi după ce va face oficial anunțul și se va termina toată șarada asta…

– Deci? Ne vedem la mașină în treizeci de minute?

– Da, mamă, a răspuns el, privind-o cum se ridica de pe scaun.

Știa că localnicii se întrebau dacă era fericită și comentau cum la aproape șaptesprezece ani de la dispariția soțului ei ar fi putut anula căsătoria pe motive de dezertare. În fond, avea doar patruzeci de ani. Încercase să deschidă subiectul cu câțiva ani în urmă, subliniind că nu ar trebui să se simtă vinovată dacă dorea să încheie oficial căsătoria cu tatăl lui.

– Chiar nu m-ar deranja. Vreau doar să fii fericită, mamă, încheiase el stângaci.

– Apreciez felul în care simți și îți mulțumesc pentru asta, dar nu mă voi recăsători niciodată.

Văzându-i privirea la ieșirea din cameră, Charlie nu mai deschisese subiectul de-atunci.

Când ea s-a dus în birou să își ia registrele, Charlie a pornit în căutarea Alkinei și a dat peste Camira în bucătărie.

– Cat a ieșit, domnu' Charlie, a spus ea înainte să întrebe el. Are *trebi*. Nici o grijă, întoarce mai târziu. Pleci de-aici.

L-a ușuit din bucătărie și Charlie s-a întors dezamăgit în camera lui, ca să se pregătească de plecare.

Nu mai fusese de patru luni acasă și niciodată nu mai trecuse atâta timp fără să se vadă cu Alkina, iar acum era disperat s-o țină în brațe. După terminarea examenelor la universitate la sfârșitul lui noiembrie, își făcuse deja bagajele să se întoarcă acasă, dar fusese literalmente oprit în loc de o telegramă, în care mama lui îi spunea că bunica Edith murise cu o noapte în urmă. În loc să se îmbarce, primise ordin s-o aștepte pe mama lui în Adelaide, ca să facă aranjamentele necesare.

O înmormântaseră pe Edith și apoi petrecuseră Crăciunul la Alicia Hall. Kitty îl dusese apoi pe Charlie la podgoriile de la Dealurile Adelaide, unde îl încurajase să se împrietenească cu directorul cu care urma să lucreze după

preluarea afacerii. Se duseseră apoi la Coober Pedy, ca să-i arate mina de opal. Insistase ca el să rămână acolo două săptămâni ca să vadă care era mersul industriei, iar ea se întorsese în Broome.

Cel puțin timpul petrecut în Adelaide îi dăduse ocazia să se vadă regulat cu prietenul lui, Ted Strehlow. Se cunoșteau de când avea Ted unsprezece ani și dormiseră unul lângă altul la Colegiul Immanuel. Își continuaseră amândoi studiile la Universitatea din Adelaide și, în vreme ce Charlie trăgea tare să-și ia diploma în Economie, Ted studiase limbile clasice și engleza, dar era hotărât să devină antropolog și să plece să studieze istoria aborigenilor. Era foarte departe de lumea afacerilor și a banilor și Charlie îl invidia pentru asta. Ar fi dat orice ca să scape de responsabilitatea care-l aștepta.

– Charlie, ești gata de plecare? a strigat Kitty.

– Da, mamă, a oftat el, vin imediat.

***

Charlie a făcut eforturi toată ziua să fie mental prezent în fața croitorului, care era foarte mândru să aibă onoarea de a-i face primele costume de căpitan. S-a dus apoi la biroul din port ca să o cunoască pe noua lui secretară, Elise Forsythe. Era într-adevăr drăguță, într-un fel insipid, englezesc, care nu se compara cu frumusețea exotică a lui Cat. După aceea s-a dus la întâlnire cu Noel Donovan și cu restul personalului de conducere. A stat la o masă de mahon în sala de consiliu și a ascultat discuția despre competitorii japonezi.

– O numesc perlă „de cultură“, dar cum să creadă că acest cuvânt, „cultură“, poate fi atașat la o imitație, în locul celei naturale?

Mama lui a pufnit în râs, batjocoritor.

– Am auzit, doamnă, că Mikimoto inundă piețele, a spus contabilul companiei. Perlele lui sferice sunt aproape confundabile cu cele naturale și recent a mai deschis un magazin la Paris. Se numesc perle din Marea Sudică și…

– Dacă oamenii vor să cumpere imitații ieftine, în loc de perle naturale, n-au decât, a răspuns Kitty. Sunt sigură că aici nici nu s-ar pune problema. Domnilor, dacă am terminat de discutat afaceri, îmi voi conduce fiul să-și vadă noul birou.

S-a ridicat și bărbații i-au urmat exemplul, scârțâind scaunele pe podeaua de lemn. A ieșit din cameră cu Charlie după ea și a pornit pe coridorul

mărginit de birouri pline cu stive cu acte. Dinăuntru, funcționarii încuviințau servil la trecerea lor. Kitty a descuiat o ușă la capătul coridorului și l-a băgat înăuntru.

– Așa, dragul meu, ce părere ai despre asta? Am pus să-l mobileze, ca să-ți fac o surpriză.

Charlie se uita la biroul antic lustruit, globul antic frumos și la bufetul negru lăcuit și pictat cu fluturi aurii delicați.

– Doamne, mamă, e minunat, mulțumesc! Sper doar să mă pot ridica la nivelul așteptărilor tuturor.

Charlie s-a dus la fereastră să se uite la doc și a văzut trenulețul care mergea cătinel spre oraș.

– Nici nu se pune problema. Afacerea cu perle îți e în sânge.

– Mamă… Charlie s-a așezat greoi pe scaunul de piele cu spătar înalt. Nu știu dacă sunt pregătit pentru asta. Tu ai condus afacerea în toți anii ăștia.

– Dragul meu, doar m-am ocupat de imperiul Mercer, moștenit împreună cu tine de la tatăl și unchiul tău. În douăzeci și unu de ani în care te-am văzut crescând, nu mi-ai dat nici un motiv să mă îndoiesc de capacitățile tale. Vei fi un moștenitor de seamă.

– Mulțumesc, mamă!

Charlie a observat imediat că mama lui nu-și asuma deloc meritul. Ochii ei albaștri l-au privit atent.

– Tu ești tot ce eu, bunica și tatăl tău ne-am dorit de la un moștenitor. Sunt foarte mândră de tine, Charlie. Un sfat numai…

Privirea mamei lui s-a îndreptat spre fereastră și spre mare.

– Da, mamă?

– Nu lăsa dragostea să te orbească. Asta ne doboară pe toți. A zâmbit forțat și s-a ridicat. Echipajele au pregătit lugherele pentru începerea sezonului. Hai să mergem la doc să vedem ce se întâmplă și acolo!

– Sigur, mamă!

S-a ridicat și a ieșit după ea, cu un gol în stomac din cauza vorbelor ei.

***

În seara aceea, la ora unsprezece fix, văzând că s-a stins lumina în camera mamei lui, Charlie a ieșit din casă ca pisica pe care urma s-o întâlnească și a traversat terasa spre grădină. Iarba îi gâdila picioarele – Fred muncise constant pentru a satisface optimismul mamei lui că într-o zi va putea crea o

grădină care să nu mai cedeze în fața mâlului roșu ce șiroia în timpul sezonului ploios.

Kitty renunțase la straturile de trandafiri totuși și acum trandafirii erau plantați în ghivece mari de jur împrejurul terasei și duși la adăpost dacă amenința furtuna. Fără ca ea să știe, adăpostul trandafirilor oferise un loc intim și uscat pentru doi tineri, care se întâlneau pe furiș. Încuiată insistent în fiecare noapte de Fred, Cat reușise să „împrumute" cheia și Charlie făcuse o copie.

Mai devreme întorsese piatra din față, de pe partea roșie pe cea verde, semn prin care amândoi indicau că aveau să se vadă mai târziu, când se culca toată lumea. Petrecuseră multe furtuni acolo, sub bolta de trandafiri aromată, pe o pătură rugoasă așezată pe jos, unde își declarau dragostea unul altuia. Iar în seara asta el avea să-i ofere ceva special.

O văzuse în apartamentul lui Ted, unde băuseră câteva beri să sărbătorească Anul Nou. Ted era un colecționar obsedat, cu camerele pline de tot felul de pietre, scoici și artefacte tribale, pe care le adunase în timpul călătoriilor lui. Piatra asta era un chihlimbar mic și sclipitor, care părea să aibă o furnică prinsă înăuntru, captivă de mii de ani. Ted i-o dăduse când văzuse fascinația lui Charlie pentru ea și chiar a doua zi se dusese cu ea la bijutier pe strada King William, ca să-i facă un inel de logodnă lui Cat. Culoarea pietrei se asorta de minune cu ochii ei.

Charlie a zâmbit aducându-și aminte când o ceruse prima oară de soție. Se întâmplase cu o seară înainte să plece la internat în Adelaide. Avea unsprezece ani și ea îl ținuse în brațe, în timp ce plângea de frică și de durere pe umărul ei mic și moale.

– Într-o zi nu va trebui să mai fac ce zice mama și o să mă întorc aici și o să ne căsătorim. Ce mă fac fără tine? gemuse el. Așteaptă-mă, te rog, da, Cat?

– Te voi aștepta, Charlie. Te voi aștepta.

Și îl așteptase, zece ani lungi, cât o așteptase și el pe ea. Îi scrisese de la internat în fiecare duminică, vărsându-și amarul, în timp ce restul băieților mâzgăleau trei vorbe părinților. Știa că ei îi va fi greu să citească, pentru că nu primise educație de bază, dar numai faptul că-i scria îl liniștea un pic. În schimbul teancurilor de scrisori cu timbre și adresă, primea misive scurte, cu litere alambicate, dar ilustrate fiecare cu imagini frumoase de flori pe care le vedea sau cu luna deasupra mării, cu inimioare înlănțuite de iederă la marginile paginilor. Nu își putea scrie în cuvinte dragostea, așa că o desena.

Și în seara asta, în sfârșit, urma s-o ceară oficial în căsătorie.

Charlie a ridicat privirea la cer auzind un tunet ușor. Căldura era înăbușitoare și, fără îndoială, într-o oră avea să toarne cu găleata. A dus mâna la clanță ca să deschidă ușa hambarului, sperând s-o găsească descuiată și i-a stat inima-n loc văzând că nu era deloc așa. Cat ajungea mereu prima, fiindcă ea avea cheia. A încercat din nou, dar ușa nu s-a clintit. A căutat în beznă și a ciulit urechile la pașii ei în grădină. Poate era imaginația lui, dar, când îl privise la micul dejun, îi lipsise căldura pe care i-o cunoștea în ochii de chihlimbar. Cea mai mare teamă a lui fusese dintotdeauna că ea se va sătura să-l aștepte și va găsi pe altcineva. Dar acum, fusese la doar câteva ore de a-și declara intențiile întregii lumi și să fie amândoi liberi să se iubească față de toată lumea.

Mintea i-a zburat la Cat și la ultima noapte pe care o petrecuse cu ea în hambar, cu numai patru luni în urmă. Crescuseră împreună și nu simțeau jena obișnuită față de corpul celuilalt, pe măsură ce se maturizaseră. Charlie a chicotit cu gândul la ea, când avea șase ani și se jucau în coliba lor dezbrăcați, iar ea îi dădea ceai într-o ceșcuță de jucărie. Cunoștea fiecare milimetru din ea de când era mică și doar se minuna pe măsură ce înflorea maturizându-se într-o femeie frumoasă.

Se sărutaseră prima oară când împlinise el șaisprezece ani și fusese cel mai minunat, dar și cel mai frustrant moment din viața lui, căci își dorise s-o sărute nu doar pe buze, ci pe tot corpul ei perfect. Totuși, amândoi știau unde putea duce o asemenea intimitate și Charlie s-a înroșit aducându-și aminte cum îl plesnise peste față când își dusese mâna spre sânii ei.

– Nu pot, scâncise ea. Nu mă obliga.

Moderat, Charlie făcuse tot posibilul să își stăpânească impulsurile fizice firești, aducându-și constant aminte că, odată ce se căsătoreau, trupul ei îi aparținea de drept.

Și apoi… acea noapte de septembrie înainte să plece la Adelaide ca să termine universitatea, când furase o sticlă de șampanie din dulapul cu băuturi și o deschisese cu ea în colibă. Ea se uitase suspicios după ce scosese el dopul și turnase în două pahare.

– Mama zice că nu ne face bine chestia asta.

– Încearcă un pahar, o să-ți placă bulele care îți gâdilă limba, o îndemnase Charlie. Jur, nu-ți face rău.

Luase o gură, doar de dragul lui și închisese ochii să asimileze noul gust.

– Îmi place! spusese în cele din urmă și îi zâmbise. Terminase paharul și el mai turnase unul. Restul băuse el și apoi se întinseseră pe pătura rugoasă și vorbiseră despre viitor.

Ea fusese cea care începuse să-l sărute, care se rostogolise peste el și îi dusese mâna la nasturii bluzei. După aceea, sentimentul sublim al atingerii pielii ei goale peste el împiedicase orice gând rațional și nimic nu-i mai oprise să se iubească. Cat adormise imediat după aceea, dar Charlie rămăsese treaz, privind fiecare milimetru din corpul ei gol. Se consolase cu gândul că în următoarele luni vor fi soț și soție și, chiar dacă evenimentul fusese prematur, era sigur că îi vor ierta toți zeii lor, atât de diferiți. În fond, erau adulți și actul iubirii era complet natural.

A mai rămas douăzeci de minute în fața hambarului, dar nici urmă de Cat. Charlie s-a ridicat și a început să se fâțâie pe peluză. A intrat în casă, s-a dus în bucătărie să vadă dacă rămăsese cumva cu treburi acolo, dar toată casa era cufundată în întuneric. S-a dus spre coliba ei și a mamei ei și l-a văzut pe Fred dormind în grajd. Fred dormea mereu afară dacă nu vedea urmă de furtună, și atunci se retrăgea la adăpost. Sosind la ușa colibei, a tras cu urechea, dar nu a auzit nici un sunet înăuntru. A pus mâna pe clanță și a încercat-o cât a putut de încet. Înăuntru, luna intra printre obloane și lumina doar corpul Camirei care dormea în patul dublu.

A închis ușa și l-a cuprins panica. Unde era? A mai dat o tură și s-a întors la adăpostul cu trandafiri, întrebându-se dacă nu cumva trecuseră unul pe lângă altul. A încercat ușa, dar tot încuiată era. Charlie s-a așezat pe vine, întrebându-se de ce nu era acolo, când se apropiau atât de mult de visul pe care-l avea de ani și ani.

Poate a cunoscut pe altcineva, vreun scafandru de pe un lugher, și-a spus el.

Cu un gol în stomac, Charlie s-a întrebat dacă să ia șareta și s-o caute în oraș. Poate o trimisese mama lui cu vreo treabă la ora aia târzie și fusese acostată, sau cine știe, violată…

Atmosfera s-a calmat și nu s-a mai auzit absolut nimic înainte ca furtuna să se abată torențial în sfârșit și a auzit atunci un sunet în hambar. O tuse, poate un sughiț sau poate plângea cineva… nu era sigur, dar a sărit imediat din loc.

A tunat chiar deasupra lui în clipa în care a lovit cu pumnul în ușă.

– Cat, știu că ești aici. Lasă-mă să intru!

Tunetul a lovit din nou și din nou a bătut și el în ușă.

– Sparg ușa dacă nu deschizi!

În sfârșit, s-a auzit cheia în ușă și Charlie a intrat. A găsit-o pe Cat privindu-l cu o teamă care-i accentua ochii frumoși.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Charlie a intrat gâfâind. Ai fost în toată vremea asta aici? Nu m-ai auzit când am încercat să intru?

Ea și-a coborât privirea. Charlie a închis ușa după el, a încuiat și s-a dus s-o ia în brațe. Ea nu s-a conformat și stătea ca o scândură în brațele lui.

– Ce e, draga mea? Ce s-a întâmplat?

Ea s-a desprins de el, s-a întors și s-a așezat pe pătură. A spus ceva, dar el n-a auzit din cauza tunetului care lovea deasupra lor și îi înăbușea glasul.

– Scuze, ce-ai zis?

– Am spus că sunt însărcinată. Cu copilul tău. *Jalygurr*.

Charlie a văzut-o îndesându-și pumnul în gură să nu țipe. Tremura din cap până-n picioare. A tunat din nou și ploaia a început să bată în acoperișul de tablă.

– Am… S-a dus s-o ia în brațe, dar ea s-a retras speriată. Cat, draga mea Cat, te rog… nu-ți fie frică de mine! Nu sunt dușmanul, zău…

– Dacă află mama, mă bate, mă aruncă în stradă. I-am promis, i-am promis…

– Dragostea mea… Charlie a mai făcut câțiva pași spre ea. Înțeleg că ești tulburată și da, e cam prematur, dar…

– I-am promis, i-am promis să nu fac ca ea, s-a lamentat Cat, retrăgându-se și mai mult. Să nu ai încredere în albi, să n-ai încredere în ei, să nu ai încredere în ei…

Charlie s-a uitat cum și-a strâns genunchii defensiv în față.

– Și a avut dreptate mama ta, a spus el, făcând un pas spre ea. Dar eu nu sunt un „alb“ oarecare. Sunt Charlie al tău și tu ești Cat a mea. Gândește-te numai de câte ori am visat să ne căsătorim și să ne întemeiem o familie.

– Da! Dar eram copii, Charlie. Ne jucam. Nu era real. Și acum e. Vreau să scap de el, să-l înec cum se naște. Atunci nu o să mai am problema asta.

Charlie s-a îngrozit la vorbele ei.

– Te rog, Cat! A mai făcut doi ultimi pași spre ea. Tunetul continua să lovească deasupra lor în plină forță, iar cerul își manifesta dezaprobarea. Am ceva pentru tine, în buzunar. S-a ghemuit lângă ea și a scos inelul cu chihlimbar. Totul e în regulă, iubirea mea. Ascultă ce zic. Charlie i-a luat

mâna mică într-a lui. Draga mea Cat – s-a întins spre inelarul ei –, vrei să fii soția mea?

I-a strecurat inelul pe deget și a văzut-o privind inelul cu atenție, în tăcere.

– E din chihlimbar și în el e prinsă un soi de insectă. M-am gândit că se potrivește cu ochii tăi. Îți place?

– Eu… Cat și-a mușcat buza. E un dar frumos, Charlie.

– Vezi? Totul va fi în regulă. Ne vom căsători cât mai repede cu putință, dragostea mea.

– Nu. Cat a ridicat privirea la el. Nu mă pot căsători cu tine, Charlie. Sunt servitoarea ta.

– Știi că nu-mi pasă de asta! Te iubesc. Vreau să mă însor cu tine de când eram mic.

Cat a ridicat ochii la cer. Când a coborât din nou privirea la el, era îndurerată.

– Charlie, în douăzeci și patru de ore vei deveni cel mai important alb din Broome. Vei moșteni compania Mercer Pearling și vei deveni marele barosan. Știi o grămadă de lucruri pe care eu nu le cunosc, pentru că ai primit educație de calitate. Faci parte din lumea albilor, dar nu și eu.

– Te pot învăța, Cat, cum te-am învățat și în trecut.

– Nu! N-o să vină nimeni să mănânce la masa noastră, cu mine ca soția ta. Vei fi… Cat s-a încruntat în timp ce-și căuta cuvintele. Voi fi de plânsul lumii.

– Râsul, a corectat-o el automat.

– Râsul, da. Nu suntem la fel. Nu. Alkina a clătinat din cap ferm. Îți trebuie o femeie albă, nu eu. Eu nu te pot face mândru, nu pot fi ce nu sunt. Nu vreau ca albii să râdă de mine pe la spate, să spună că sunt proastă. Și vor râde de mine. Sunt un om bun, doar că altfel.

– Știu, dar… Charlie și-a căutat cuvintele din nou. Aici – a arătat spre pântecul ei – e ceva ce am făcut amândoi din dragoste. Nu asta ar trebui să aibă prioritate? Dacă ne căsătorim repede, nu va ști nimeni, pentru că se va naște devreme și..

– Iar visezi la cai verzi pe pereți. Toată lumea ar ști de ce te-ai căsători cu mine. Are deja patru luni. Alkina și-a tras mâna și și-a pus capul pe genunchi. Nu ar crede nimeni în dragostea noastră.

– Dar eu cred, a spus Charlie, cu o voce puternică și clară care acoperea tunetul. Am înțeles că mulțumită ție am rezistat în ultimii zece ani, că nici

măcar în timpul examenelor nu treceau câteva minute să nu mă gândesc la tine. Nu… I-a luat fața în mâini și i-a ridicat-o de pe genunchi. Repet, nu mă pune vreodată în aceeași categorie cu ceilalți bărbați. Te iubesc din tot sufletul. Tu ești *jarndu nilbanjun* a mea, suntem promiși unul altuia. Viața mea nu ar fi nimic fără tine și fără copilul nostru.

S-a întins spre ea, a luat-o în brațe și a sărutat-o pasional, dar ea s-a retras.

– *Marlu!* Nu! Încetează! Te rog, încetează! Cu toată educația ta, tot nu înțelegi! Nu pot fi soția ta! Nu avem un viitor împreună!

– Ba da, draga mea. Și da, ai dreptate, poate va fi greu și poate toată lumea va fi șocată de uniunea noastră, dar oare n-o suntem datori față de viitoarea generație de bărbați și femei din țara asta să ne impunem? Iar eu mă aflu în poziția în care pot face asta. În douăzeci și patru de ore voi moșteni o mare avere. Banii vorbesc, mai ales în orașul ăsta. Charlie s-a întins din nou spre ea și i-a lipit trupul încordat de al lui. Draga mea, suntem deja o familie, nu înțelegi? Așa a fost să fie.

– Nu! Eu… tu și asta… Cat s-a atins pe burtă – nu suntem un experiment. Suntem oameni și asta e viața noastră, Charlie. Am trăit unul lângă altul, da? Așa de apropiați, mereu, dar adevărul e că foarte departe în același timp. Tu mergi prin lume ca un alb cu un văl pe față. Tu nu vezi cum mă vede restul lumii, cum mă amenință din cauza culorii mele. Nu vezi cât din lumea asta îmi este inaccesibilă, pentru că tu ești liber, iar eu nu. Iar copilul nostru nu va fi liber.

– Cat, vom fi soț și soție și legea ne va permite! Iar eu voi face tot posibilul să mă asigur că tu și copilul veți fi în siguranță, cum a făcut mama pentru tine și pentru Camira. Charlie își frângea mâinile în timp ce încerca s-o facă să înțeleagă. Fără tine nu am nimic.

S-a așternut liniștea și amândoi ascultau ploaia lovind acoperișul. Cat a suspinat profund.

– Charlie, *io* nu cred că mai rămân mult în Broome de-*acuma*. Nu înțelegi cum stau lucrurile.

– Puțin îmi pasă cum stau! Ne vom boteza copilul în fața întregului oraș! Am discutat asta cu Ted, prietenul de care-ți povesteam, al cărui tată conduce misiunea din Hermannsburg, lângă Alice Springs. Ted m-a învățat foarte multe, ba chiar vorbește și Arrernte și zice că aborigenii din misiune sunt liberi să vină și să plece după voie. Albii respectă cultura voastră și…

– Știe despre mine?

– Normal!

– El s-ar căsători cu o negresă ca mine?

– Doamne, nu știu, nu l-am întrebat…

– Aha! Alții vorbesc, dar nu ar face ce zic…

– Nu! Nu e adevărat, Ted Strehlow e un om bun, un om care vrea să facă schimbări în Australia.

– N-apucă s-o facă înainte să moară. Cat și-a smuls inelul și i l-a dat. Nu-l pot accepta. Ia-l, Charlie, te rog!

I l-a pus în palmă. Tocmai voia s-o convingă să-l accepte, când s-a auzit o bătaie puternică în ușă. Amândoi au tresărit speriați.

– Cine e? Doamne, mă înec aici, mi se îneacă și trandafirii! De ce nu-mi intră cheia în ușă?

– *Jidu!* Ascunde-te! a șuierat Charlie la Cat.

Cat se ridicase deja și suflase în lumânări, înainte să ia pătura de pe jos.

– Scuze, mamă, eu sunt, a strigat Charlie vesel prin ușă. Am auzit furtuna și am început deja să strâng trandafirii. După ce s-a asigurat că se ascunsese Cat în umbră, a întors cheia în ușa cât a putut de încet și a aruncat-o în mâna ei, prefăcându-se că trage de clanță. Dumnezeule, s-a blocat broasca, trebuie să vorbim cu Fred s-o ungă, a spus cu voce tare.

S-a întors spre silueta din umbră și a murmurat: „Te iubesc“. Apoi, cu un gest exagerat, a deschis ușa.

– Mamă! Ești udă leoarcă!

– Așa e, dar mă usuc repede. Kitty a intrat trăgând un ghiveci după ea. Nu s-a mai blocat până acum. Ai zice că ai încuiat-o pe dinăuntru.

– De ce aș face asta? Hai că ies să încerc să salvez și restul ghivecelor de la o moarte sigură, a chicotit Charlie, înainte să iasă în ploaia torențială.

– Mulțumesc, a spus Kitty câteva minute mai târziu, în timp ce trandafirii ei erau cu toții la adăpost. Sunt mândră de mine că știu când vine furtuna, dar în seara asta am fost foarte obosită, a suspinat ea.

– Sigur, mamă. Muncești foarte mult.

– Și o să fie o ușurare să predau ștafeta, a răspuns Kitty. Apropo, am invitat-o pe Elise Forsythe la ziua ta. E o tânără foarte drăguță. Mi-a spus astăzi, după ce ai plecat, că bunicul ei se trage din Scoția.

– Ce coincidență! Mamă, mergem în casă să ne uscăm?

– Da. Mulțumesc, dragul meu. Știu că mă pot baza veșnic pe tine.

– Veșnic, mamă, a spus Charlie închizând ușa în urma lor.

Kitty a încuiat. Imediat ce s-au retras pașii, o siluetă a ieșit din umbră. S-a dus tiptil la ușă și a descuiat cu cheia pe care i-o aruncase Charlie, a deschis și a ieșit în noapte.

Furtuna se domolise, cel puțin o vreme. S-a rezemat de hambar și a ridicat ochii la cer, ținându-se cu mâinile de burtă.

– Hermannsburg, a răsuflat ea, lăcrimând. Sanctuar.

Alkina s-a strecurat în pat lângă mama ei, cât a putut de încet, asemenea pisicii după care fusese botezată și a încercat să-și stăpânească suflul.

Ajutați-mă… vă rog… străbunii mei, ajutați-mă, s-a rugat ea.

În noaptea aceea a visat că *gumanyba* coborâseră în peștera lor. Au trecut prin pădure și s-a arătat Bătrânul. Ele au fugit în peșteră, dar cea mai tânără dintre ele a rămas în urmă. Deodată, Bătrânul a început s-o urmărească, dar, când a ajuns fata la peșteră, știa că va găsi ceva adânc îngropat în pământul roșu. Surorile ei o strigau și îi cereau să se grăbească, ca să n-o prindă Bătrânul și s-o ia cu el. Totuși, cu toate că îi auzea pașii bubuind în apropiere, nu se putea opri din săpat, fiindcă nu putea părăsi pământul fără acel ceva…

Alkina a deschis ochii tocmai când pusese mâna în vis pe o cutie de tinichea pe care o scosese din țărână. În mintea ei a năvălit o amintire în care mama ei o ducea în *bush* la paisprezece ani, ca s-o inițieze în cele ale străbunilor. În drum spre *corroboree*[32], mama îi spusese să se oprească și să verifice ceva. Ajunseseră la o peșteră, precum cea pe care o văzuse în vis și mama se aplecase și începuse să scurme în pământ, înainte să scoată o cutie de tinichea.

– Fă un pas înapoi, îi ceruse fiicei, în timp ce s-a așezat turcește și a deschis cutia.

Curioasă, Alkina se supusese și se uitase la mama ei, care deschisese cutiuța de piele din cutia de tinichea. În acel moment, soarele văzuse obiectul dinăuntru, care părea să sclipească cu o opalescență roz, cum Alkina nu mai văzuse vreodată. Strălucea ca însăși luna și ea era fascinată de frumusețea sa.

Apoi cutia se închisese, intrase în cea de tinichea și se întorsese în pământ. Mama se ridicase, mormăise câteva cuvinte încet și se întorsese la ea.

– *Bibi*, ce-i aia? o întrebase Alkina pe Camira.

– Nu *trebe* să știi. E în siguranță unde se află, ca și doamna Kitty. Acum plecăm.

Alkina privea zorii cum se iveau printre obloanele de lemn ale colibei și în acel moment a știut ce avea de făcut.

Capitolul 25

Nici Charlie nu a dormit bine în noaptea aceea. S-a sucit pe toate părțile, neștiind cum să facă mai bine și certându-se singur că declanșase de la bun început toate astea – în fond, el era cel care-i dăduse lui Cat șampanie.

Îi înțelegea frica și, fără îndoială, avea să le fie greu la început. Totuși, având în vedere că existau și alte uniuni mixte în oraș, n-avea cum să nu fie acceptată a lor.

Mai exista o singură altă opțiune și Charlie se gândise mult la ea în ultimul an, în vreme ce își făcea griji pentru viitorul lui în industria perlelor. Nu-l întrebase nimeni dacă asta își dorea să facă. Asemenea unui fiu de rege, era de la sine înțeles că își va pune mantia la timpul potrivit, indiferent dacă era sau nu apt pentru meserie. Charlie știa deja de ceva vreme că nu era. Detestase fiecare clipă din cursul de economie de la universitate. Până și profesorii își dăduseră cu părerea că nu avea nici o aptitudine pentru cifre, numai că atunci când încercase să ridice problema, mama lui respinsese orice dubiu.

– Dragul meu Charlie, nu te pune nimeni să faci adunări și scăderi, ai destui funcționari pentru asta. Te afli acolo ca să conduci, să inspiri și să iei decizii asupra direcției în care se îndreaptă afacerea în viitor.

Nu-l încălzea prea tare argumentul, căci era perfect neinspirat de orice fațetă a imperiului afacerilor, că era vorba de perle, opal sau vite. Toate păreau să presupună privarea și uneori moartea celor care lucrau pentru companii, în vreme ce „barosanii“, cum le zicea Cat, se îmbogățeau pe munca angajaților.

Așa că… în cazul în care Cat refuza să se căsătorească cu el în Broome, Charlie era pregătit să renunțe la tot și să plece amândoi în lume, oriunde ar fi dorit ea.

Mama lui era deja la masă și citea ziarul ca de obicei când a intrat la micul dejun.

– Bună dimineața, Charlie! Cum ai dormit?

– Bine, mulțumesc, mamă. Tu?

– Mult mai bine după ce am știut că prețioșii mei trandafiri sunt la adăpost de ploaie. Mulțumesc că te-ai gândit la ei.

– Cafea, domnu' Charlie?

– Mulțumesc.

A ridicat privirea să-i zâmbească lui Cat, dar, în schimb, Camira era cea care-l privea de sus. I s-a strâns inima. De obicei, Cat era cea care servea micul dejun.

– Cat nu se simte bine?

– Ba, domnu' Charlie. S-a dus în vizită la *verișoră*, a răspuns calm Camira.

– Am înțeles. Când se întoarce?

– Când naște *verișora*. Poate o săptămână, poate două.

Ochii impenetrabili ai Camirei îl sfredeleau și a început să asude o transpirație rece, cu toate că arșița era copleșitoare în acele zile. Oare îi transmitea ceva în secret? Doar nu i-a spus Cat mamei ei despre sarcină.

– Aha, a îngăimat el, încercând să respire calm și să se stăpânească în fața mamei lui – în fața ambelor mame –, deși îi venea să țâșnească și să plece în căutarea ei.

– Ai zis că e plecată?

Kitty și-a scos ochelarii și s-a uitat la Camira.

– Da, doamna Kitty. Mă ocup eu cât nu e ea aici.

Camira a pus cafetiera pe bufet și a ieșit din cameră.

– Mă rog, tu ești cel important, dragul meu Charlie, a suspinat Kitty. La miezul nopții vei împlini douăzeci și unu de ani și vei deveni proprietarul de drept al afacerilor Mercer. Cum te simți?

– Cam speriat, mamă.

– Nu ai de ce, deși nu pot spune că preiei afacerea în cel mai bun moment, când comenzile au scăzut în ultimul timp…

Charlie nu a mai auzit ce a spus, doar a dat din cap și a zâmbit cum se cuvenea când ea se oprea în așteptarea unei reacții din partea lui.

Cat, unde ești?

În cele din urmă, spre ușurarea lui Charlie, mama lui s-a oprit din vorbit și s-a ridicat.

– Îți sugerez, așadar, să te bucuri de ultima zi de libertate, înainte să îți asumi răspunderea. Mâine va fi o zi grea. Te așteaptă prânzul la birou ca semn de bun venit, apoi, desigur, dineul și dansul la Rowbuck Bay Hotel

seara. Să sperăm că a trecut furtuna pe lângă noi deja, că, altfel, jumătate dintre locuitorii de seamă ai orașului Broome vor veni cu hainele îmbibate în mocirlă roșie, a chicotit ea. Ne vedem diseară.

– Da, mamă.

Charlie a încuviințat politicos în timp ce ieșea ea din încăpere. A așteptat să-l vadă pe Fred plecând cu mașina din fața casei și a pornit în căutarea Camirei. A găsit-o în bucătărie, unde curăța o rață și trebăluia. În mod normal, Cat ar fi gătit, căci o învățase mama ei feluri englezești.

– Unde a plecat? a întrebat el, fără să-i pese dacă știa sau nu de sarcină.

Camira a ridicat ușor din umeri.

– Dus să ajute *verișora*.

– Chiar crezi asta?

– E fiica mea. Nu minte la mine.

Charlie s-a prăbușit pe unul dintre scaunele de lemn din jurul mesei. Știa că mai avea un pic și îi dădeau lacrimile.

– E prietena mea specială. Știi asta. Am crescut împreună și… de ce ar pleca tocmai când împlinesc douăzeci și unu de ani?

Camira s-a întors și s-a uitat atent la el, fără să clipească.

– Cred că știi de ce, domnu' Charlie. Ca și mine, dar nu vorbim despre asta. Poate mai bine așa, da?

– Nu! A trântit cu pumnul în masă. Doar… A clătinat din cap, cunoscând regula de aur pentru care nu se divulgau informațiile, darămite simțămintele, în fața unui servitor, dar nu mai avea nici o importanță. O iubesc. Ea e totul pentru mine. Am cerut-o în căsătorie aseară! Am vrut să spun întregii lumi că îmi va fi soție! De ce a plecat? Nu înțeleg!

Apoi a început să plângă și două brațe l-au cuprins cu blândețe, dar nu ale mamei, ci ale surogatului, care venea de pe altă lume.

– O, Doamne, Camira… nu știi cât o iubesc și câtă nevoie am de ea. De ce a plecat?

– Și-a zis că e mai bine pentru tine, domnu' Charlie. Nu vrea să te țină pe loc. Tu trebuie să stai printre albi.

– Am discutat despre asta de când eram copii. I-am spus aseară că ne vom căsători și vom trăi împreună tot restul vieții! Charlie a bătut din nou cu pumnul în masă. Toate scrisorile pe care i le-am scris în ultimii zece ani, în care i-am mărturisit cât îmi lipsea și cât o iubesc… Mai mult nu-i puteam da. Crede-mă – Charlie a scuturat din cap devastat –, aș renunța la tot ce am.

Nu înseamnă nimic pentru mine, nu vreau să devin bogat, doar să trăiesc cu ea, cu dragoste în ochii Domnului!

Figura Camirei s-a îmblânzit.

– Albii sunt șefi. Poate vrea să fie propria ei șefă. Nu să trăiască în lumea ta.

– Camira, unde e? Unde s-a dus? Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi!

– Nu știu, jur, domnul Charlie! Zice că pleacă și înțeleg. Văd și înțeleg. Înțelegi și tu?

L-a privit și Charlie a încuviințat.

– Cu mine ar fi fost în siguranță. Aș fi putut s-o protejez.

– Se temea. Avea nevoie de timp să se gândească.

– Cât timp? Dacă se întoarce în câteva luni, va fi evident! Acum sau niciodată! Spune-mi unde s-a dus! Trebuie, e musai să-mi spui!

Camira s-a dus la ușa din spate a bucătăriei. A deschis-o și a rămas o vreme afară, cu capul ridicat spre cer, de parcă aștepta un sfat din cer. Când a intrat în bucătărie din nou, a clătinat din cap.

– Domnu' Charlie, nici Strămoșii nu-mi spun unde s-a dus fiica mea. Crede-mă!

– Nu ți-a lăsat nici un mesaj? Pentru mine adică.

– Da, mi-a cerut să-ți dau ceva mâine.

– Dacă e vreun indiciu despre locul în care se află, trebuie să îmi aduci acum!

– Fac cum spune Cat. Mâine.

Charlie știa că nu era cazul să se certe cu ea.

– Atunci vin la coliba ta la miezul nopții.

Camira a încuviințat.

– Acum trebuie gătesc rață.

***

Charlie s-a îndreptat spre colibă chiar înainte de miezul nopții și a întins mâna să bată ușor, dar, nu a apucat, căci Camira a deschis ușa.

– Poftim! I-a dat lui Charlie un pachet în hârtie maro, legat cu o fundă pe care Cat o purtase în păr. La mulți ani! Felicitări! Acum bărbat, nu mai băiețel. Camira i-a zâmbit tandru. Am ajutat să crești.

– Așa e, Camira, și îți sunt recunoscător. S-a uitat la pachetul din mâini și din nou la ea. Nu ești îngrijorată pentru fiica ta?

– Domnu' Charlie, am încredere, și ea matură acum. Am de ales? Te rog. Și-a pus mâna pe mâna lui și avea palma caldă. E ziua ta. O meriți. Te rog, bucură-te de ea. Așa vrem eu și Cat.

– O să încerc, dar trebuie să știi…

Camira și-a dus degetul la buze.

– Nu spune cuvintele alea. Deja le știu. Camira s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat pe frunte. Și tu băiatul meu. Eu *bibi* a ta. Mândră de tine. *Galiya*.

A închis ușa și Charlie s-a întors în casă. S-a așezat pe pat, a smuls hârtia maro, punându-și toate speranțele în conținutul său. Un indiciu, o drum pe care s-o apuce, orice ar duce la ea.

După ce a desfăcut multiplele straturi în care era împachetat micul cadou, a rămas în mâini cu o mică pictură în cadru de lemn, gravată cu linii fine care formau trandafiri. A ridicat-o în lumină și a văzut că îi pictase chiar pe ei doi în hambarul cu trandafiri și capul lui blond era aplecat spre cel brunet al ei. Se țineau de mână, într-un fel în care abia putea distinge care erau degetele cui.

A închis ochii cu tabloul în mână și, în vreme ce noaptea se scurgea și se iveau zorii, la douăzeci și unu de ani de la primul lui plâns pe lumea asta, a adormit.

***

Charlie avea să se uite mereu peste umăr și să încerce să-și aducă aminte ziua în care împlinise douăzeci și unu de ani, dar aceasta trecuse ca o ceață în care se amestecaseră figuri, cadouri și șampanie, pe care le acceptase mult prea ușor ca să-și înece necazul. A trecut prin toate ca un adult complet format, cu toate că fiecare bucățică din el tânjea după Cat.

După dineu s-a dansat la Rowbuck Bay Hotel și Elise Forsythe i-a fost adeseori parteneră, cu gropițele ei perfecte când chicotea la orice spunea el, chiar dacă nu era neapărat amuzant. I-a spus că era o „Hon", adică termenul englezesc pentru aristocrați, iar el vedea că avea într-adevăr acea calitate. Charlie a acceptat că fata arăta superb în rochia de seară bleumarin, cu părul blond și fața albă ca spuma laptelui. Când a venit vremea să sufle în lumânările de pe tortul extravagant cu trei niveluri, mulțimea a izbucnit în aplauze și Kitty radia de mândrie. Charlie i-a ascultat discursul generos, cu ochii plecați de rușine și disperare. Au scandat trei urale și toată lumea a ridicat paharele pentru toast.

Singur în camera lui, după ce i-a mulțumit mamei din suflet pentru petrecerea minunată și pentru ceasul scump făcut de un bijutier elvețian, Charlie a fost de-a dreptul recunoscător că se încheiase ziua. A doua zi, la ora nouă dimineața, trebuia să se ducă la birou, așa cum avea să facă în fiecare zi, tot restul vieții lui.

– Cum să trec prin toate astea fără tine? a murmurat el și a adormit cu funda lui Cat în mână.

***

– Am luat o hotărâre, Charlie, a anunțat Kitty la micul dejun a doua zi. Într-o lună voi pleca într-o excursie în Europa.

– Cu munca?

– Nu, asta e treaba ta acum. Vreau să-mi văd familia din Edinburgh. Nu am mai fost de cinci ani acolo și chiar și atunci a fost o vizită scurtă. Voi rămâne câteva luni cu ei – am nepoți și nepoate pe care nu i-am cunoscut. Și simt că e important și să te las să te descurci singur aici, să ai un nou început, ca să știe toată lumea că tu ești șeful.

– Mamă, crezi că e înțelept? Charlie a fost dintr-odată cuprins de panică. Habar n-am ce fac. Am nevoie de tine aici.

– Vom petrece o lună împreună, e suficient timp să înveți. Nu înțelegi, dragul meu băiat? Dacă rămân, toți angajații vor continua să vină la mine, nu la tine și trebuie să înțeleagă că tu ești șeful acum. S-ar putea să vrei să faci anumite schimbări, iar unele dintre ele s-ar putea să nu fie populare printre angajați. Nu vreau să fiu cea la care ajung toate nemulțumirile personalului. Nu, e mai bine să plec. Și-apoi, a mai spus Kitty oftând, nu întineresc și am obosit. Am nevoie de o vacanță.

– Sper că nu ești bolnavă, mamă!

– Nu. Se pare că Dumnezeu mi-a dat o constituție de bou și așa vreau s-o păstrez.

– Te mai întorci?

– Desigur. Iernile geroase din Scoția mă vor trimite înapoi. Kitty s-a cutremurat numai amintindu-și. Mă voi duce la Adelaide înainte de Crăciun și voi petrece sărbătorile la Alicia Hall. Sper să vii și tu și împreună să vizităm mina de opal și podgoria, ca să ne asigurăm că nu joacă șoarecii pe masă, când nu-i pisica acasă.

Pisica nu-i acasă...

– Înțeleg că vrei să faci o pauză, dar tot sunt îngrijorat că nu am resursele necesare pentru a conduce afacerea singur.

– Eu sunt perfect convinsă că le ai. Când a plecat tatăl tău, nu am avut de ales decât să mă arunc cu capul înainte. Eram complet singură și nu aveam cui cere un sfat, în afară de dragul domn Donovan, care te va ajuta și pe tine. Știe tot ce e de știut, cu toate că anul ăsta împlinește șaizeci de ani și sunt conștientă că va dori să se pensioneze. Deja știe pe cine va lăsa în locul lui, un tânăr japonez care vorbește engleză fluent. Având în vedere câți japonezi angajăm, va putea comunica mai bine cu echipajele noastre și va reprezenta o mare valoare. Kitty s-a ridicat de la masă. Așa, hai să mergem la treabă, bine?

***

În următoarea lună, cu toate că se culca noapte de noapte promițându-și ca a doua zi să-i spună mamei motivul pentru care plecase Cat de fapt și că urma să plece în căutarea ei, dă-o-ncolo de afacere, Charlie nu a reușit să scoată o vorbă. Știa că mama lui își petrecuse ultimii șaptesprezece ani din viață epuizându-se ca să-i facă lui avere și tot ce-și dorea ea acum era să își ia o binemeritată vacanță. Cum să-i refuze asta?

Admirația pentru ea i-a crescut și mai mult, luând aminte la tonul ei autoritar și la felul în care vorbea cu personalul ori cum rezolva orice problemă cu delicatețe. Observase și cum se neteziseră ridurile grijilor și cât de relaxată părea față de trecut.

Cum s-o lase baltă după tot ce făcuse pentru el? Totuși, cum să nu se ducă s-o caute pe Cat și s-o aducă înapoi? Sfâșiat între loialitatea față de cele două femei la care ținea, Charlie simțea de multe ori că îi vor exploda capul și sufletul. Duminica – ziua lui liberă dacă nu venea vreun lugher – se ducea cu mașina pe plaja Riddell și înota cât putea ca să-și calmeze mintea torturată. Plutea în mijlocul mării cu valurile la urechi, încercând să își găsească pacea și tăria de care avea nevoie. Nu le găsea și, pe măsură ce se apropia ziua plecării mamei lui în Europa, panica îl cuprindea și mai tare. Se întreba dacă n-ar fi mai bine să se scufunde definitiv și să se elibereze de orice necaz.

Dincolo de toate, nu simțea că era făcut pentru treaba asta. Nu avea aerul autoritar natural al mamei lui sau lejeritatea cu care vorbea ea cu ceilalți căpitani ai industriei la dineurile obișnuite. Având jumătate din vârsta lor,

Charlie știa că sigur avea să râdă de el pe la spate și probabil să-și facă calculele așteptând să-l vadă cum o dădea în bară și pierdea compania. Singurul alt gând pe care-l mai avea era să vândă compania unuia dintre ei, dar știa că mama lui va vedea în acest gest o trădare față de tatăl și bunicul lui. Compania Mercer Pearling era una dintre cele mai vechi din oraș, condusă de un membru al familiei de la bun început.

Pe scurt, Charlie nu mai fusese atât de nefericit, pustiit și singur în viața lui.

Kitty o invitase pe Elise duminica la masă de câteva ori. Fără îndoială, fata era o secretară eficientă și poate mai capabilă decât el, căci îi masca greșelile acolo unde putea. Inteligentă, abilă și frumoasă, era clar că mama lui o avea în vedere ca viitoarea lui soție. Auzea constant șușoteli despre căsătorie și un moștenitor al imperiului.

– Ar fi bine să pui mâna pe ea înainte să ți-o ia altul. Femei ca ea nu apar prea des în oraș, îi spusese ea pe șleau.

Dar există deja un moștenitor, care se face din ce în ce mai mare în burta mamei lui. Numai Dumnezeu știe cum supraviețuiește…

– Așteaptă-mă, Cat, șoptea el Străbunilor ei. Te voi găsi...

***

– Așadar, ne luăm rămas-bun, cel puțin deocamdată.

Kitty i-a zâmbit fiului ei, din cabina de lux a vaporului care urma s-o ducă la Fremantle și apoi în lungul drum spre casă, peste mări și țări.

Charlie nu putea să nu observe ce senină părea în ziua aceea, ca o fetișcană entuziasmată.

– O să fac tot posibilul să nu te dezamăgesc.

– Știu. Kitty a întins mâna să-i atingă față fiului ei. Ai grijă de tine, dragul meu băiat!

– Așa voi face.

Clopoțelul a anunțat plecarea pentru cei care nu călătoreau și trebuiau să coboare de pe vas.

– Să-mi scrii, da? Să-mi spui cum merg lucrurile, l-a rugat Kitty.

– Bineînțeles. Drum bun, mamă!

Charlie a mai îmbrățișat-o o dată înainte să iasă din cabină și să coboare pasarela. I-a făcut cu mâna până când nu se mai vedea decât un punct din

vapor, după care a luat trenulețul spre capătul pontonului, unde îl aștepta Fred cu mașina să-l ducă acasă.

În seara aceea, Charlie a mâncat singur. Liniștea din casă era stranie și, după ce a terminat de mâncat, s-a dus la Camira în bucătărie. În ultima lună, cu Kitty acolo, îi fusese greu s-o prindă singură, dar acum nu-l mai putea evita.

– Bună cina, domnu' Charlie?

– Da, a răspuns el. Ai vești de la ea?

– Nu.

– Nu te-a contactat de loc? Te rog, te implor, spune-mi adevărul.

– Domnu' Charlie, nu înțelegi. Acolo – Camira a făcut un gest vag cu brațul – nu hârtie, nu timbre.

– Poate a văzut-o cineva? Știu cum funcționează telegraful din *bush*, totul se transmite din gură în gură.

– Nu, n-am aflat ni'ica, mă jur, domnu' Charlie.

– Mă mir că nu ești îngrijorată.

– Da, îngrijorez, dar cred că face bine. O simt și Străbunii au grijă de ea.

– S-a dus oare să locuiască cu neamul vostru?

– Poate.

– Se mai întoarce?

– Poate.

– Doamne! Lui Charlie îi venea s-o zgâlțâie. Nu vezi că o iau razna de îngrijorat de sunt?

– Ba, văd fir alb în păr azi-dimineață.

– Dacă nu se întoarce în următoarele câteva săptămâni, mă duc s-o caut.

Charlie se fâțâia în bucătărie.

– Nu vrea găsită.

Camira își vedea de spălat vasele, cu calm.

– Amândoi știm de ce a plecat, așa că cel puțin e responsabilitatea mea să încerc, fie că vrea sau nu. În fond, poartă…

Charlie s-a abținut, știind că vorbele în sine nu trebuiau spuse între ei. Totuși, îi dădeau lacrimile.

– Domnu' Charlie, om bun, știu că iubești fata mea. Și ea te iubește. Crede că face mai bine așa. Vrea să ai viața fericită. Prea greu pentru tine cu ea. Acceptă lucruri pe care nu poți schimba.

– Nu pot, Camira, nu pot! Charlie s-a lăsat pe un scaun, cu brațele pe masă și și-a pus capul pe ele. Spre rușinea lui, a început să plângă. Nu pot trăi fără ea, pur și simplu nu pot.

– Domnu' Charlie… Camira a lăsat vasele, s-a șters pe mâini și i-a cuprins umerii cu brațele. Vă văd împreună mulți ani. Cred că poate dispare, dar nu dispare.

– Exact, deci n-o pot lăsa, Camira, n-o pot lăsa singură… știi ce pățesc copiii metiși dacă mama e necăsătorită… Aș putea măcar s-o apăr! Și am încercat, dar a refuzat! A scos inelul cu chihlimbar din buzunar și l-a vânturat în fața ei. Fiul sau fiica mea ar putea sfârși într-unul din orfelinatele alea sinistre și cât trăiesc nu pot sta să nu fac nimic!

A aruncat inelul pe masă, unde s-a rostogolit până în fața Camirei.

– Înțeleg, a spus ea. S-a așternut liniștea cât timp s-a gândit. Domnu' Charlie, facem înțelegere. Dacă nu aud de ea în următoarele câteva săptămâni, mă duc eu să caut în *bush*.

– Vin cu tine.

– Nu. Voi, albii, nu supraviețuiți acolo. Voi aici barosani. Mama ta are încredere în tine. Nu dezamăgești. Ea muncește mult să facă afacere mare pentru tine. Uite, ține asta.

A luat inelul și i l-a întins, dar el i-a împins mâna.

– Nu, ține-l tu. Găsește-o și adu-o înapoi, pe urmă i-l pun eu pe deget. Până atunci, nu suport să mă uit la el.

Camira a băgat inelul în șorț.

– Bineînțeles? Acum muncești la serviciu pentru doamna Kitty și eu merg să găsesc fiica mea dacă nu vine repede acasă. Prea mulți oameni se pierd în familia asta. Dormi acum, domnu' Charlie, că ies fire albe.

***

Neavând de ales, Charlie a făcut tot posibilul să o asculte pe Camira. După ce l-a asigurat că va pleca în căutarea lui Cat la momentul potrivit, în următoarele patru luni s-a afundat în muncă, așa cum își dorise mama lui. Catastife, documente și interminabile sosiri ale lugherelor îi țineau mintea departe de Cat. Afacerea, ca și restul afacerilor din Broome, ținea capul la suprafață. Prețurile scăzuseră enorm, fiindcă Europa și America cereau materiale mai ieftine. Charlie a studiat afacerea perlelor de cultură din fermele domnului Mikimoto. Fiindcă perlele adevărate erau un bun rar în

Broome din cauza pescuitului prin traulare pe coastă, își dădea seama că perlele de cultură erau copii bune și, de fapt, mult mai potrivite pentru bijuterii, căci fiecare avea o dimensiune standard și de aceea era mult mai simplu de agățat de un colier sau de o brățară. În ciuda comentariilor disprețuitoare ale mamei lui, Mikimoto considera că perlele de cultură erau viitorul, asemenea întregului continent american, care cumpăra produsul lui cu sacul.

Charlie era impresionat și de faptul că fermele de perle nu puneau în pericol viețile oamenilor cum făceau scufundările și s-a emoționat când a primit o invitație din partea unuia dintre directorii lui Mikimoto ca să-i arate cum putea face asta în Broome. Mai știa și că, după costurile inițiale, profiturile aveau să crească. Avea, în cele din urmă, să distrugă industria care făcuse orașul prosper, dar, ca și în natură, totul avea anotimpul lui și Charlie simțea instinctiv că Broome intra într-o toamnă întunecată.

– Toată lumea are un preț de plătit, a murmurat, în timp ce își punea casca de căpitan, și-a îndreptat șnurul auriu împletit și a plecat spre mașină, unde-l aștepta Fred.

Cel puțin, se gândea în timp ce mergea cu mașina, făcea primul lui pas spre viitor, oricât de controversat avea să fie acesta.

***

Charlie dormea dus când a auzit un sunet strident în jur. S-a ridicat brusc și s-a dezmeticit.

Zgomotul continua, ca o lamentație cumplită și îi amintea de un sunet pe care-l mai auzise. Încă amețit de somn, a făcut un efort să-l distingă.

– Nu… nu….!

A țâșnit din pat, a ieșit în fugă din cameră și a gonit prin casă spre bucătărie și afară pe ușă.

A găsit-o pe Camira în genunchi pe jos, frământând țărâna roșie cu vârfurile degetelor. Bolborosea cuvinte de neînțeles, dar nu era nevoie să le priceapă, căci știa deja.

Ea a ridicat ochii la el într-o agonie neprefăcută.

– Domnu' Charlie, nu mai e! Am plecat prea târziu! Am plecat prea târziu!

***

Un giulgiu al suferinței acoperea casa în care jeluiau cei doi zi și noapte. Nici nu vorbeau, iar legătura veche dintre ei se dezintegra în amăreală, furie și vinovăție. Charlie stătea cât mai puțin acasă și se sechestra la birou, cum făcuse mama lui după ce-i părăsise tatăl lui. Acum înțelegea deja – o inimă frântă și un suflet devastat, mai ales că sentimentul de vină nu-l părăsea o clipă.

Elise, secretara lui, părea să simtă că era ceva în neregulă și, fără să vrea, Charlie a găsit în zâmbetul ei senin și în prezența calmă lumina de la capătul tunelului. În același timp îi detesta naivitatea, situația privilegiată și însuși faptul că era în viață, când Alkina și copilul lor nu mai erau.

Ceea ce-l tortura cel mai mult era faptul că nu avea să știe niciodată cum murise, poate singură în agonie, dând naștere copilului lor.

La douăzeci și unu de ani, fiind unul dintre cei mai bogați bărbați din Australia, Charlie Mercer arăta de două ori vârsta pe care o avea.

NEVER NEVER

Împrejurimile oraşului Alice Springs Iunie 1929

Capitolul 26

Era o noapte liniștită și nu se auzea decât un dingo urlând în depărtare. Stelele albe și luminoase, laolaltă cu luna, erau singura sursă de lumină pe cerul senin, sub care el și calul hoinăreau prin deșertul stâncos, printre arboretul scund care creștea aproape de sol, ca să se ferească de furtunile frecvente de nisip. Ochii păstorului se ajustaseră la lumina slabă și distingea umbre care-l înconjurau pe terenul ostil, cu vinișoare bleumarin adâncite în stânci. Aerul nopții purta aromele răcoroase și parfumate ale pământului care se vindeca în urma arșiței din timpul zilei și atmosfera era încărcată de foșnetul animăluțelor și de zumzetul insectelor.

Și-a legat calul de o stâncă ce răsărea din pământ asemenea unei stalagmite roșii. Sperase să ajungă la Alice până la căderea nopții, dar mai devreme avusese loc o altercație între tribul de aborigeni și păstori, așa că așteptase să treacă. A scos unul dintre recipientele cu apă din piele de cămilă, a luat un castron din cobur, l-a umplut și l-a așezat în fața iepei extenuate. A dat pe gât ultimele picături de alcool pe care le mai avea și a răscolit în sac, de unde a scos resturile de mâncare, o pătură pe care a întins-o pe jos și s-a așezat să mănânce. Până la următorul apus avea să ajungă în Alice Springs. După ce își refăcea proviziile, avea să pornească spre est și să mâne vitele până în decembrie. Pe urmă…

A suspinat. Ce sens avea să plănuiască un viitor care nu exista? Cu toate că făcea tot posibilul să o ducă de pe-o zi pe alta, mintea lui insista în continuare să aibă un țel anume. În realitate, era un gol în sine.

Păstorul s-a pus să doarmă, a auzit sâsâitul unui șarpe în apropiere și a aruncat o piatră ca să-l alunge. Era murdar chiar și pentru propriile standarde. Își simțea mirosul acru de transpirație. Bălțile de apă de care profita de obicei erau secate acum, căci în Never Never fusese un sezon neobișnuit de arid.

S-a gândit la ea, cum o făcea în fiecare noapte, apoi a închis ochii și a dormit. L-a trezit un țipăt ciudat în depărtare. După ani la rând petrecuți în

brusă, știa că era de om, și nu de animal. S-a străduit să distingă sunetul, apoi și-a dat seama că era un bebeluș. *Încă un suflet venit pe lumea asta spurcată*, și-a spus, înainte să închidă ochii și să adoarmă din nou.

S-a trezit în zori, dornic să ajungă în Alice până la lăsarea serii, unde să-și ia o cameră în oraș și să se spele ca lumea pentru prima oară de când plecase din Darwin. A încălecat și a pornit spre șirul de cămile de la orizont. Cu răsăritul în spate, era o scenă aproape biblică. I-a prins din urmă în mai puțin de o oră, fiindcă se opriseră să se odihnească și să mănânce. Îl cunoștea pe unul dintre negustorii afgani de cămile, care l-a bătut pe spate și i-a oferit un loc pe carpetă și o farfurie cu turte. A ignorat mucegaiul de pe un colț și a molfăit cu poftă. Dintre toți oamenii cu care se întâlnea în drumul lui obișnuit prin Never Never, cu negustorii de cămile îi plăcea cel mai mult să-și petreacă timpul. Pionierii secreți din brusa australiană, aceștia erau eroii neridicați în slăvi, care duceau proviziile atât de necesare peste teritoriile roșii, către fermele de vite împrăștiate în partea interioară. De multe ori erau oameni educați, care vorbeau bine engleză, dar, în vreme ce beau apa însetați, aflau cum comerțul lor era periclitat de noua cale ferată care avea să se deschidă în curând între portul Augusta și Alice Springs. Planul era s-o ducă în nord, tocmai la Darwin.

– Suntem printre puținii care au mai rămas pe baricade. Toți ceilalți au plecat de pe continent acasă, a spus Moustafa neliniștit.

– Sunt sigur că nu-ți vei pierde locul, Moustafa. Calea ferată nu are cum să ajungă la satele de la periferie.

– Nu, dar mașinile pot ajunge.

Păstorul tocmai își lua rămas-bun, când deodată s-a auzit țipătul straniu de cu o noapte în urmă, dintr-un coș legat de o cămilă.

– E un copil? a întrebat el.

– Da. A venit pe lume acum cinci zile. Mama a murit azi-noapte. Am îngropat-o bine, ca să n-o mănânce dingo, a adăugat Moustafa.

– E un copil negru?

– După culoarea pielii e fie pe jumătate, fie pe sfert negru. Fata a mers cu noi acum două săptămâni. Zicea că se ducea spre misiunea din Hermannsburg, a povestit Moustafa. Ceilalți nu au vrut să o ia, având în vedere că era însărcinată, dar era disperată și am acceptat. Acum avem un prunc orfan care țipă zi și noapte după lapte și nu-l primește. Poate moare până când ajungem în Alice. Oricum era prea mic.

– Pot să-l văd?

– Dacă vrei...

Moustafa s-a ridicat și l-a dus spre coșul din care se auzea plânsul, l-a deschis și i l-a dat prietenului său.

Înăuntru, tot ce vedea păstorul erau niște pliuri de țesătură care vălureau. A pus coșul pe jos, s-a pus în genunchi lângă el și a dat la o parte muselina de pe copil. Mirosul de fecale și urină l-a pocnit drept în față când a descoperit restul trupului micuț și slăbuț, cu pielea crem și netedă.

Bebelușul a urlat și s-a luptat, lovind aerul cu pumnii mititei. Cu toate că multe-i văzuseră ochii în brusă, orfanul înfometat l-a emoționat cum nu îl mai emoționase nimic în ultimii ani și i-a dat o lacrimă. A învelit copilul la loc, fără să se atingă de mizerie, de teama bolilor și l-a ridicat din coș. Imediat ce a făcut asta, s-a auzit ceva căzând în coș.

– E băiat, a spus Moustafa, dându-se la o parte din cauza mirosului. Și dacă supraviețuiește, ce-l așteaptă?

La atingerea păstorului, copilul a încetat larma, și-a pus pumnul în gură, a deschis ochii și l-a privit întrebător. Drummond a tresărit văzându-i ochii albaștri, cu irisul pătat cu chihlimbar, dar nu strania lor culoare i-a reținut atenția, ci mai degrabă forma și expresia lor. Mai văzuse undeva ochii aceia, dar nu își amintea unde.

– Oare mama l-a botezat înainte să moară? a întrebat pe Moustafa.

– Nu, nu prea zicea nimic.

– Ai idee pe unde e tatăl?

– Nu a spus și poate nici nu voia să spună. Știi cum e…

Moustafa a ridicat elegant din umeri. Păstorul a coborât privirea la copilul care-și sugea pumnul și s-a emoționat din nou.

– Îl pot duce cu mine la Alice și pe urmă la Hermannsburg.

– Da, dar cred că moare, prietene, și poate e mai bine așa.

– Sau poate eu sunt șansa lui. Păstorul vorbise din pur instinct. Îl duc eu. Dacă-l las cu voi, sigur moare ca maică-sa.

– Asta așa-i, a răspuns sincer Moustafa, cu o expresie de ușurare bruscă.

– Ai măcar un pic de apă?

– Mă duc să caut, a consimțit Moustafa.

Copilul închisese deja ochii, prea extenuat să mai plângă. Respira greu și, cu el în brațe, păstorul știa că timpul se scurgea repede pentru el.

– Poftim! Moustafa a întins recipientul. Bine faci, prietene, fii binecuvântat, tu și copilul. *Kha safer walare*.

A pus mâna noduroasă pe fruntea umedă de transpirație a copilului. Păstorul a dus coșul la cal, a improvizat un hamac din pătura pe care dormea noaptea și și-a legat-o de el, înainte să așeze copilul înăuntru. Atunci a zărit o cutiuță murdară de tablă, sub cârpă și a băgat-o în cobur. A luat puțină apă și a umezit buzele copilului, ușurat să-l vadă sugând lichidul. A legat apoi coșul gol în spatele șeii, a încălecat și a pornit la galop pe pășune.

Călărea în soarele dogoritor și se întreba ce naiba îl apucase să facă asta. Probabil că avea să ajungă în Alice și să găsească copilul mort în poala lui. Totuși, oricum ar fi fost, ceva îl mâna înainte, prin arșița după-amiezii toride, știind că, dacă mai dormea o noapte în deșert, inimioara lipită de inima lui avea să înceteze să mai bată.

La ora șase seara, vajnica lui iapă a intrat extenuată în curtea prăfuită din fața hanului unde mai înnopta uneori. Înainte să descalece, păstorul a pus mâna pe pieptul copilului și a simțit pulsul slab care l-a liniștit. A descălecat, a umplut o găleată cu apă de la pompă pentru iapă, a desfăcut pătura din jurul lui și a așezat copilul în coș, acoperindu-l cu muselina.

– Mă întorc să te hrănesc ca lumea mai târziu, i-a promis iepei, înainte să intre în casă, unde l-a întâmpinat încântată doamna Randall, proprietara.

– Mă bucur să văd că mai vii pe-aici. Aceeași cameră?

– Dacă e liberă, da. Ce mai faceți?

– Ei, știi cum e pe-aici, dar o să fie și mai cald când va începe să meargă trenul. Pot să vă ofer ceva, domnul D? Ca de obicei? A făcut cu ochiul. Avem fete noi în oraș.

– Nu în seara asta, am bătut cale lungă. Mă întrebam dacă aveți niște lapte.

– Lapte? Doamna Randall părea uluită de cererea lui. Da' normal. Câte vite avem în preajmă? A chicotit. Nu asta beți de obicei, domnule D.

– Așa e, dați-mi și un scotch bun pe lângă.

– S-ar putea să am o sticlă numai pentru dumneata. Ceva de mâncare?

– Ce-aveți la îndemână, doamnă R, a spus rânjind la ea. Sunt deshidratat, aș vrea și o solniță.

– Păi, bine. I-a dat o cheie. Vă aduc în cameră imediat.

– Mulțumesc, doamnă R.

Păstorul a ridicat coșul, a luat șaua și a urcat scările de lemn. A intrat în cameră, a închis ușa și a încuiat bine. A pus coșul pe pat și a scos țesătura de

muselină de pe fața copilului. Acum, deși și-a lipit urechea de nasul micul, nu prea-i mai auzea respirația.

A luat repede apa de la Moustafa și i-a umezit buzele, dar degeaba.

– Fir-ar! Nu muri tocmai acum, copile! Mă închid pentru crimă! îi spunea copilului.

A pus coșul lângă pat și a început să se fâțâie prin cameră în așteptarea doamnei Randall. În cele din urmă, frustrat și din cauza mirosului oribil din cameră, a dat fuga jos.

– Gata? a întrebat-o.

– Tocmai urcam, a spus femeia, punând tava pe blatul îngust de la recepție.

El s-a uitat și și-a dat seama ce lipsea.

– Solniță aveți, doamna R?

– Scuze, mă duc după ea. S-a întors cu solnița în mâna pistruiată de soare. E placată cu argint, am primit-o ca dar de nuntă când m-am căsătorit cu domnul R. Vedeți să mi-o dați înapoi, că altfel ne supărăm.

– Nici o grijă, a răspuns el, ridicând tava cu mâinile tremurânde. Cobor mai târziu să mă spăl.

A intrat în camera lui, și-a scos cămașa, a scos capacul solniței și a turnat sarea pe o bucată de material. A luat apoi paharul cu lapte și a făcut o pâlnie dintr-o pagină ruptă din Biblia de pe noptieră, după care a turnat laptele în solnița goală. A luat bebelușul și, respirând pe gură ca să nu simtă duhoarea, i-a pus vârful solniței între buzele trandafirii.

La început, copilul nu a avut nici o reacție, și inima-i bubuia pentru amândoi o dată. A scos tetiera argintie și a pus laptele din găuri pe deget. Prin pur instinct, a mânjit buzele copilului. După câteva secunde de agonie, buzele s-au mișcat. A pus vârful solniței din nou la gura copilului și s-a rugat pentru prima oară în șaptesprezece ani. Câteva secunde mai târziu, a simțit cum încerca să sugă din biberonul improvizat. A urmat o pauză cruntă, înainte ca bebelușul să înceapă să sugă.

Păstorul a ridicat ochii în tavan.

– Mulțumesc, Doamne!

Când copilul s-a săturat, a turnat apă din urcior în lighean, i-a scos cârpele murdare și a făcut tot posibilul să-i spele crusta de murdărie de pe corp. Cu un șervet făcut din două batiste de-ale lui, i-a înfășurat fundul micuț cum a știut mai bine. A ascuns cârpele murdare într-unul dintre cearșafuri și a îndesat totul într-un sertar. A înfășurat copilul în celălalt cearșaf, uitându-se

la burta umflată și la picioarele ca două bețe, de parcă avea în față o broască, nu o ființă umană. Copilul adormise, așa că a mâncat tocănița de vită rece și închegată și a luat câteva guri sănătoase de whisky. A ieșit apoi din cameră ca să-și hrănească iapa și ca să se spele în butoiul din curtea din spate.

Revigorat, păstorul s-a întors degrabă la etaj și a văzut că pruncul nu se clintise. A pus urechea la pieptul lui și i-a auzit fluturul inimii și respirația constantă. S-a așezat pe saltea, dar și-a amintit de cutiuță de tablă din cobur.

Era ruginită și murdară de țărână roșie, de parcă stătuse îndelung îngropată. A deschis-o și în ea a găsit o cutiuță de piele. I-a desfăcut catarama și a ridicat capacul, moment în care inima i-a stat în loc preț de o clipă.

Perla Roseate… perla care-i omorâse fratele, dar care lui îi salvase viața.

– Cum e posibil? a murmurat, cu ochii lipiți de frumusețea sublimă, cum făcuse și atunci, cu ani în urmă. Ce putea face cu banii ăia… Doar îi cunoștea valoarea… El însuși înmânase cele douăzeci de mii de lire.

Alungat din Broome și neputându-se întoarce în Kilgarra, iubita lui fermă de vite, a traversat Never Never, căutând de lucru pe unde apucase. Rămăsese de capul lui, neavând încredere în nimeni. Era o cu totul altă persoană acum, un vid uman cu o inimă de gheață. Se avea doar pe el – și poate perla – ca vinovat principal. Totuși, din clipa în care pusese ochii pe copil, ceva se dezgheța în sinea lui.

A închis repede cutia și a pus-o la loc în cea de tablă, înainte să-l hipnotizeze din nou. În ce fel era copilul ăsta legat de Perla Roseate? Ultima oară când o văzuse o încuiase în sertarul biroului lui Kitty. Camira se rugase de el să nu i-o dea stăpânei și…

– Vai de mine!

Acum știa unde mai văzuse ochii copilului.

– Alkina…

S-a ridicat și s-a dus să se uite mai bine la copilul adormit. Și, pentru prima oară în ultimii mulți ani, a acceptat existența sorții și a destinului. Știuse instinctiv că acest copil, cu perla blestemată pitită în coș, era legat de el.

– Noapte bună, micuțule! Mâine te duc la Hermannsburg. I-a mângâiat obrazul fin, apoi s-a întins pe saltea. Pe urmă mă duc la Broome să aflu în ce fel suntem înrudiți.

***

Pastorul Albrecht a ridicat ochii din Biblie auzind copitele ropotind în apropiere. A văzut pe fereastră bărbatul care a oprit, a descălecat și s-a uitat în jur, neștiind în ce parte s-o ia. Pastorul Albrecht s-a ridicat, s-a dus la ușă și a ieșit în soarele orbitor.

– *Guten tag* sau bună dimineața?

– Vorbesc ambele limbi, a răspuns bărbatul.

În curte, oamenii pastorului, îmbrăcați în alb, s-au oprit să se uite la bărbatul arătos. Orice străin venea era o încântare.

– Înapoi la treabă, le-a ordonat el, iar ei s-au supus.

– Putem vorbi undeva, părinte?

– Intră în birou!

Pastorul a arătat spre încăperea din spatele lui și a auzit între timp scâncetul la pieptul bărbatului legat cu o fașă.

– Vă rog, luați loc, a spus, închizând ușa după el și trăgând obloanele ca să se ferească de ochii intrușilor.

– Imediat ce vă dau asta.

Bărbatul a desfăcut fașa și a pus copilul pe masă. În cârpele urât mirositoare era un băiețel nou-născut, care țipa de mama focului după mâncare.

– Ce-avem aici?

– Mama i-a murit la câteva ore de Alice Springs. Mi-au spus negustorii de cămile că era în drum spre Hermannsburg. M-am oferit să aduc copilul mai repede. Am improvizat un biberon dintr-o solniță la hanul la care am stat azi-noapte și a băut așa niște lapte.

– Ce inventiv sunteți, domnule!

– Poate au ajutat urmele de sare rămasă, căci pare mai puternic azi.

Pastorul Albrecht s-a uitat cu atenție la copil, testându-i membrele și puterea de a strânge cu mâna.

– E foarte micuț. Și slăbit de malnutriție.

– Cel puțin a supraviețuit.

– Apreciez și te binecuvântez, domnule. Nu mulți păstori de prin părțile astea ar face așa ceva. Presupun că mama era aborigenă?

– Nu știu, a murit și a fost îngropată înainte să ajung eu la ei. Deși e posibil ca întâmplător să-i cunosc familia.

Păstorul s-a uitat cu suspiciune la el.

– Sunteți tatăl acestui copil, domnule?

– Nu, deloc, dar am recunoscut ceva la copil. A scos cutia de tablă din buzunar. Mă duc la Broome să-mi confirm suspiciunile.

– Înțeleg.

Pastorul Albrecht a luat cutia și a cântărit-o în mâini.

– Atunci musai să mă anunțați ce aflați, dar, deocamdată, dacă trăiește, copilul va primi adăpost aici, la Hermannsburg.

– Vă rog să păstrați cutia până când mă întorc. Și, pentru bine dumneavoastră, nu vă uitați în ea.

– Drept cine mă luați, domnule? s-a încruntat păstorul. Sunt un slujitor al Domnului. Și de încredere.

– Desigur. Pastorul a văzut cum a băgat mâna în buzunar și a scos niște bancnote. O donație pentru misiune și pentru hrănirea copilului.

– Mulțumesc.

– Mă întorc cât se poate de repede.

– Încă o întrebare, domnule: mama l-a botezat?

– Nu.

– Atunci îi voi spune „Francis“, de la Francis de Assisi, sfântul patron al animalelor. Din ce mi-ați spus, o cămilă i-a salvat viața.

Păstorul a zâmbit pieziș.

– Un nume potrivit.

– Și dumneavoastră cum vă numiți, domnule? a întrebat păstorul Albrecht.

– Mi se spune domnul D prin părțile astea. La revedere, părinte!

Ușa s-a trântit în urma lui. Pastorul Albrecht s-a dus la fereastră și a deschis obloanele ca să se uite după păstorul care încăleca să plece. Cu toate că bărbatul părea perfect sănătos și în putere, se vedea ceva bizar de vulnerabil în el.

– Încă un suflet pierdut, a murmurat el, în timp ce se uita la copilul de pe masă.

Copilul l-a privit și el și a clipit cu ochii mari și albaștri.

– Ai supraviețuit unei lungi călătorii, micuțule, a spus el.

Luând stiloul cu cerneală, a scris în registru numele Francis și data sosirii pe o nouă pagină. S-a mai gândit un pic, apoi a notat: „Domnul D – păstor, Alice Springs“.

***

O lună mai târziu, păstorul își lega iapa pe un petic de pământ la nici un kilometru de casă și a mers pe jos restul drumului. Era o noapte neagră, căci stelele de ascundeau în spatele norilor și se bucura. A sosit la poarta din față, și-a scos cizmele și le-a ascuns în gardul viu. Casa era cufundată în beznă totală și singurul foșnet se auzea din grajd. A suspinat, cu gândul că cele mai bune și mai rele în viață sub acoperișul ăsta le petrecuse – pe vremuri fiind de tablă, acum cu țigle impecabile. Fred dormea la locul lui din fața grajdurilor când s-a îndreptat spre colibă. Se ruga ca ea să nu o fi încuiat-o și a încercat clanța, dar s-a deschis imediat. A închis ușa după el și a așteptat să i se adapteze ochii la întuneric. Era acolo, cu o mână aruncată spre ceafă. S-a apropiat de ea, știind că, dacă o sperie, se trezesc toți cei din casă.

A îngenuncheat lângă pat și a aprins lumânarea de pe noptiera, ca să-l recunoască pe loc, apoi a scuturat-o ușor și ea s-a întors.

– Camira, sunt eu, domnul Drum. M-am întors să te văd. Chiar sunt aici, dar nu trebuie să scoți nici un sunet. Te rog, nu țipa!

I-a pus o mână la gură, iar ea l-a privit cu ochii mari, dezmeticită.

Groaza din ochii ei s-a disipat și se chinuia să-i dea mâna la o parte de pe gură.

– Promiți? Ea a încuviințat, el a luat mâna și a dus degetul la buze. Hai să nu mai trezim pe nimeni, bine?

Ea a clătinat din cap pe mutește și s-a ridicat în șezut.

– Ce cauți aici, domnu' Drum? Ești mort de mulți ani! a șuierat ea.

– Amândoi știm că nu-i adevărat, nu?

– Și de ce-ai venit tocmai acum?

– Pentru că trebuie să-ți spun ceva.

– Că fiica mea e moartă? Ochii Camirei s-au umplut de lacrimi. Știu deja. Mi-a spus sufletul.

– Din păcate, sufletul îți spune adevărul. Îmi pare foarte rău, Camira. Era… însărcinată?

– Da. Camira și-a plecat capul. Nu spune la nimenea. Copil mort și el.

El știa deja cu siguranță că presupusese corect.

– Ei, mai e ceva ce nu știi, a șoptit el.

– Ce anume?

I-a pus ușor mâna pe braț.

– Copilul lui Cat a supraviețuit. Ai un nepot.

Apoi i-a povestit toată tărășenia, cum găsise copilul, iar ochii Camirei s-au minunat.

– Străbunii, ce plan deștept fac ei… Unde e?

Camira s-a uitat în jur, de parcă se aștepta să apară copilul de unde era pitit.

– Era prea slăbit să ajungă aici. L-am lăsat pe mâini bune la misiunea din Hermannsburg. Și trebuie să-ți spun că perla blestemată era în coșul lui. Alkina o fi găsit-o și...

– Nu! Perla e blestemată. Nu vreau lângă nepot.

Camira a ridicat glasul și Drummond a dus degetul la buze.

– Jur că nu ajunge la ea, până când nu decizi tu ce vrei să faci cu ea și cu copilul. M-am gândit că poate vrei să-l aduci aici după ce își revine.

– Nu vine aici, a spus vehement Camira.

– De ce nu? Credeam că cel puțin te-ar alina prezența lui.

A venit rândul Camirei să-i povestească ce s-a întâmplat.

– Deci copilul ăla e fiul nepotului meu? Și deci sânge din sângele meu? a întrebat Drummond uluit.

– Da. Sângele nostru se amestecă și el al amândurora, a spus ea solemn.

– Dar mai ales, Camira, e al nepotului meu, Charlie, acum că mama lui e cu Străbunii.

– Nu! Mai bine ca domnu' Charlie să creadă copil mort.

– De ce, Doamne iartă-mă, tu, dintre toți oamenii, ai spune așa ceva?

– Nu ai fost de mult aici, domnu' Drum. Nu înțelegi. Doamna Kitty a muncit din greu, face tot pentru fiul ei după ce ai plecat.

Drummond a ridicat din sprâncene.

– Se îmbolnăvește rău, rău, a continuat Camira. Și tristă.

– Acum e bine? E aici? a întrebat când a întors capul spre casă.

– E în Europa în vacanță. A lăsat domnu' Charlie la treabă. Deși el trist pentru fata mea, tânăr și curând îi trece. Poate se căsătorește cu secretara de treabă. Mai bine pentru el să nu știe, da?

– Și Kitty? E și ea bunică, asemenea ție, Camira. Și ea, și Charlie au dreptul să știe de existența copilului, nu? Și copilul? Eu unul nu îmi pot abandona strănepotul într-o misiune.

Camira s-a dat jos din pat.

– Vin cu tine. Du-mă la misiune. Am grijă de nepot acolo.

– Și lași în urmă tot ce ai? Și Kitty? Știu cât se bazează pe tine.

Camira scotea deja o plasă de iută, folosită pe vremuri pentru legume după mirosul de varză.

– Eu grijă de familia mea, ea de a ei. E mai bine așa.

– Cred că o subestimezi pe stăpâna ta. În fond, ea te-a adus în casă împotriva voinței fratelui meu. Are o inimă iubitoare și ar vrea să aibă și ea un cuvânt de spus în privința asta. Și sunt sigur că și-ar primi nepotul în casă.

– Da, dar acum se odihnește și îi *trebe* pace. Nu vreau să fac de râs pe ea sau Charlie, da? Mai bine merg la nepot. În secret.

Drummond și-a dat seama atunci că femeia asta ar fi făcut orice să-și apere stăpâna care o salvase pe ea și pe copilul pe care-l adusese pe lume, chiar dacă asta însemna să-i părăsească. Totuși, era decizia ei, fie că era el de acord sau nu cu ea.

– Și Fred? Lui nu-i spui?

– Nu se pricepe să țină secrete, domnu' Drum. Poate într-o zi. Camira s-a uitat la el nerăbdătoare, cu toate bunurile pământești în punga de iută. Duci la nepot acum, da?

Resemnat, Drummond a încuviințat și a deschis ușa colibei.

CECE

Hermannsburg, Teritoriul de Nord Ianuarie 2008

Capitolul 27

Soarele se cufunda pe cer în timp ce-mi priveam bunicul. Pe Francis, băiatul salvat odată din deșert de către un bărbat care nici măcar nu avusese habar că erau înrudiți.

– Cum e posibil? am murmurat, dând la o parte o muscă din față, doar ca să-mi dau seama că aveam obrajii umezi de lacrimi.

– Sunt dovada vie că sângele apă nu se face și că miracolele chiar se întâmplă. Mi-a zâmbit slab și vedeam că istorisirea îl și extenuase, îl și cutremurase. Nu putem întreba care sunt motivele pentru aceste lucruri extraordinare care ni se întâmplă. Acolo sus, Străbunii, sau Dumnezeu, sunt singurii care cunosc răspunsurile, iar noi nu le aflăm până când nu mergem la ei, în ceruri.

– Ce s-a întâmplat cu Kitty și Drummond?

– Ah, Celaeno, asta da întrebare! Dacă ar fi avut răbdarea și tăria să aștepte, în cele din urmă ar fi putut avea o viață fericită împreună după moartea lui Andrew, dar el s-a pripit și trăia clipa. Trebuie să mărturisesc, am și eu ceva din stră-unchiul meu Drummond, a recunoscut el zâmbind.

– Și eu, am spus, întrebându-mă dacă aș fi procedat asemenea lui Kitty și mi-aș fi alungat iubitul – sau iubita, căci la Chrissie mă gândeam. L-ai cunoscut?

– Asta e următoarea parte a poveștii, dar trebuie s-o lăsăm pe altă dată. Mă simt dintr-odată la fel de bătrân pe cât sunt. Ți-e foame?

– Aș putea mânca, da.

Îmi chiorăiau mațele de foame, dar nu era ca și cum puteam da colțul să luăm un burger.

S-a lăsat liniștea și s-a uitat peste pârâu, în depărtare.

– Atunci ce-ar fi să te duc la mine? Am destulă mâncare și nu e departe.

Cerul începea să-și arate diverse nuanțe delicate de roz și piersică, precursoarele nopții.

– Ăăă… Aveam de gând să mă întorc la Alice Springs în seara asta.

– Cum vrei, desigur. Dar dacă vii cu mine, mai putem vorbi. Și dacă vrei, îți ofer și un pat.

– Bine, vin, am răspuns, aducându-mi aminte că omul ăsta era bunicul meu. Avusese suficientă încredere în mine să-mi împărtășească secretele lui și ale familiei lui – și a mea, așa că trebuia să am încredere în el.

Ne-am ridicat, am traversat camera lui Phil și am ieșit în curte, unde acesta stătea rezemat de un zid.

– Ești gata de plecare, Celaeno?

I-am explicat că planul se schimbase și a venit să-mi strângă mâna.

– A fost o plăcere. Să mai vii pe-aici, bine?

– Poate-mi ia locul în comitet când mă pensionez, a glumit bunicul.

– Apropo, camioneta nu e încuiată, a strigat Phil după noi.

Am deschis portiera din spate și am dat să scot rucsacul, dar mâinile puternice ale bunicului meu ajunseseră la el înaintea mea. A ridicat rucsacul ca pe un fulg.

– Pe-aici.

Mi-a făcut semn să-l urmez și a pornit la drum.

Poate a parcat în altă parte, m-am gândit, dar, pe măsură ce ne îndepărtam de misiune, singurul vehicul pe care-l vedeam era o șaretă trasă de un ponei care aștepta pe un petic de iarbă.

– La bord, a spus, aruncând rucsacul pe banca rugoasă de lemn. Știi să călărești? m-a întrebat, în timp ce plesnea din frâie.

– Am luat lecții când eram mică, dar sora mea, Star, nu a fost pasionată așa că ne-am oprit.

– Ție îți plăcea?

– La nebunie.

A continuat să ignore drumul și a mânat șareta spre terenul neprietenos, iar poneiul a început să urce un deal domol.

– Pot să te învăț să călărești dacă vrei. După cum ai aflat, stră-stră-unchiul tău Drummond și-a petrecut mare parte din viață călare.

– Și pe cămile, am adăugat, în timp ce poneiul urca încrezător terenul anevoios.

Bunicul mă privea, ținând lejer frâiele în mână.

– Dacă ne-ar vedea mama și bunica ta acum… Împreună, aici.

A scuturat din cap și a dat să-mi atingă obrazul. I-am simțit mâna aspră, ca un șmirghel, dar plină de dragoste.

Mi-a venit o întrebare în minte.

– Pot să te întreb ce e „Visarea“? am început. Adică am auzit niște povești și despre Străbuni, dar ce e de fapt?

A chicotit.

– Ah, Celaeno, pentru noi, Visarea e totul. Așa a fost creată lumea asta, acolo își are totul originea.

– Dar cum?

– O să-ți spun așa cum mi-a spus mie buna Camira când eram mic. În lumea Visării, pământul era pustiu când a început totul – un deșert plat în beznă. Fără sunete, fără viață, nimic. Apoi au venit Străbunii și, traversând pământul, l-au îngrijit și l-au iubit. Au creat totul: furnicile, cangurii, walabi, șerpii…

– Păianjenii? l-am întrerupt eu.

– Da, și pe ăia, Celaeno. Totul e conectat și important, oricât de urât sau de înspăimântător ar fi. Străbunii au făcut și luna, și soarele, și oamenii, și triburile noastre.

– Mai există Străbunii?

– Păi, după ce au creat totul, s-au retras. S-au dus în cer, au intrat în pământ, în nori, în ploaie… și în toate creaturile pe care le-au format. Apoi ne-au dat nouă, oamenilor, sarcina de a proteja și a hrăni totul.

– Toate triburile aborigene au Visarea?

– Da, cu toate că poveștile individuale variază pe ici, pe colo. Mi-amintesc ce supărată era buna Camira când nu se potriveau poveștile cu care crescuse ea cu versiunile Arrernte. Vezi tu, ea era Yawuru.

– Și tu vorbești Yawuru? am întrebat, cu gândul la Chrissie.

– Puțin, dar la Hermannsburg am învățat să vorbesc germană, Arrernte și engleză și mi-au ajuns toate limbile astea.

O jumătate de oră mai târziu am sosit la ceea ce părea a fi un hambar mare așezat pe piloni de beton deasupra țărânei roșii. În spatele său era un mic grajd spre care bunicul a mânat poneiul. În față era o verandă apărată de soarele puternic cu un acoperiș de tablă. Ceva mobilă care părea de interior mi-a amintit de casa bunicii lui Chrissie. Am urcat cu rucsacul pe scări și m-am întors să admir peisajul.

– Ia uite! a spus, punând mâna ușor pe umărul meu, în vreme ce priveam panorama ce se deschidea în fața noastră.

Soarele apunea rapid, lăsând în urmă ultimele raze peste stânci, dincolo de care șerpuia un pârâu sclipitor în nisipul roșu. În depărtare vedeam colibele albe ale misiunii Hermannsburg, pe un fundal portocaliu.

– În nord-vest e Haasts Bluff, lângă Papunya, mi-a arătat în spatele nostru. Și la nord-est sunt munții MacDonnell, unde trecătoarea Heavitree era subiectul meu preferat de pictură.

– Acolo ai fost fotografiat cu Namatjira?

– Da. Ți-ai făcut temele, a spus el mulțumit.

– Phil le-a făcut în locul meu. El a recunoscut locul.

– Nu mă mir, am fost de multe ori acolo împreună.

– Priveliștea e uluitoare, am răspuns.

Degetele au început să mă gâdile. Voiam să o pictez imediat.

– Hai să intrăm!

Coliba mirosea a vopsele și a terebentină. Camera în care ne aflam era mică, cu o sofa veche în fața unui șemineu descoperit. Am văzut că restul spațiului era ocupat de o masă pe capre pătată cu vopsea și plină de borcane cu pensule. De pereți se sprijineau câteva pânze.

– Hai să vedem ce avem la cină.

L-am urmat în camera alăturată în care domnea un frigider vechi și zgomotos, un aragaz și o chiuvetă fără robinet.

– Am niște friptură dacă vrei. Pot să fac și niște legume ca garnitură.

– Sună foarte bine.

– Farfuriile și tacâmurile sunt în dulapul de acolo. Tot acolo găsești o tigaie și o oală.

Am răscolit în dulap și am pus totul pe masa mică de lemn din mijlocul camerei. Între timp, el a luat niște morcovi, ceapă și cartofi din frigider și a

început să le curețe și să le taie cu dibăcie. M-am așezat și l-am urmărit, încercând să dibui calea genetică ce ne unea. Aveam de gând chiar să desenez un arbore genealogic la un moment dat.

– Știi să gătești, Celaeno? m-a întrebat, în timp ce își vedea de treabă.

– Nu, am recunoscut. Sora mea, Star, se ocupa de asta.

– Locuiți împreună?

– Am locuit până acum câteva luni.

– Ce s-a întâmplat? V-ați certat?

– Nu… E poveste lungă.

– Păi, a spus în timp ce aprindea ochiul de aragaz și arunca legumele în tigaie laolaltă cu niște ierburi necunoscute, după cină poți să-mi povestești viața ta.

Ne-am așezat pe verandă și am mâncat cea mai bună friptură din viața mea, dar poate mi s-a părut din cauză că eram leșinată de foame. Mi-am dat seama că era prima oară când luam masa cu o rudă de sânge și mă minunam cum reușeau oamenii să facă asta zilnic, fără să se gândească ce special era.

Cum am terminat de mâncat, bunicul mi-a arătat butoiul cu apă de ploaie din spatele colibei. Am luat un urcior de la chiuvetă și am spălat vasele în timp ce el făcea cafea la aragaz. A aprins o lampă cu petrol pe verandă și ne-am rezemat de spătarele scaunelor cu cafeaua în mână.

– Doar în caz că ai îndoieli, vreau să-ți arăt asta.

Era o altă fotografie alb-negru, de data asta cu două femei care stăteau de fiecare parte a unui bărbat. Una dintre ele, cu toate că avea pielea mai închisă decât a mea, putea fi geamăna mea. Ochii erau cheia – aveau aceeași formă ca ochii mei.

– Vezi asemănarea?

– Da. Și tu ai ochii așa. Era mama ta?

– Da, era Alkina, sau „Cat“, cum i se spunea. După cum ai auzit, nu am apucat s-o cunosc.

– Și el cine e? Am arătat spre bărbatul blond și frumos, mai înalt decât cele două femei, pe care le ținea de mijloc.

– E Charlie Mercer. Străbunicul tău și tatăl meu.

– Și cealaltă femeie?

– Camira, bunica mea. În afară de Sarah, era cea mai minunată, mai bună și mai curajoasă ființă umană din câte am cunoscut.

Și-a mutat privirea spre orizont și am văzut cum îl cuprindea tristețea.

– Și a venit după tine la Hermannsburg?

– O, da, a venit. Am crescut crezând că e mama mea și ar fi putut fi. Avea doar patruzeci de ani când m-am născut eu, știi?

– Charlie Mercer a apucat să te cunoască? Adică l-ai văzut vreodată?

– Celaeno, a suspinat el, hai să lăsăm deocamdată trecutul. Vreau să aflu despre tine. Cum a fost viața ta?

– E mare întrebare.

– Dă-mi voie să te ajut atunci. Când am început să-mi caut fiica și am dat în cele din urmă de tine, mi s-a spus că ai fost adoptată de un om bogat din Elveția. Acolo ți-ai petrecut copilăria?

– Da, la Geneva.

– Ai frați și surori?

– Doar surori. Toate șase am fost adoptate.

– Cum le cheamă pe surorile tale? Câți ani au?

– Probabil că o să ți se pară ciudat, ar toate am fost botezate după cele Șapte surori.

A făcut ochii mari de curiozitate și m-am gândit că cel puțin nu era nevoie să-i explic cine eram și mitul din jurul nostru. Omul ăsta învățase despre ele din naștere. Erau și Străbunii lui.

– Zici că ați fost șase?

– Îhî.

– Ca în legendă, am spus amândoi deodată și apoi am râs.

– E și Merope pe undeva, deși uneori se ascunde. Poate va fi găsită într-o zi.

– Ei, e cam târziu acum, cel puțin pentru Pa. A murit în iunie.

– Îmi pare rău, Celaeno. A fost om bun?

– Da, foarte, deși uneori simțeam că le iubea pe celelalte surori mai mult decât pe mine. Toate sunt foarte frumoase și talentate.

– Ca și tine. Și nu uita, nimic nu e întâmplător. Totul ne e plănuit înainte să venim pe lumea asta.

– Chiar crezi asta?

– Cred că nu am de ales, având în vedere că am fost găsit în fașă de o rudă de sânge, care apoi a adus-o pe bunica să aibă grijă de mine în copilărie. Nu-ți cunosc credința religioasă, dar nici un bărbat și nici o femeie nu pot nega că există ceva mai presus de noi, nu? Îmi pun încrederea în univers, chiar

dacă uneori simt că mă dezamăgește, cum s-a întâmplat când mi-am pierdut fiica. Dar aia a fost calea ei și trebuie să accept durerea.

Mă uitam ce înțelept și demn era omul ăsta și m-a trecut un fior dându-mi seama cât îmi amintea de Pa Salt.

– Iar am divagat de la viața ta. Spune-mi, te rog, despre surorile tale.

I-am povestit pe scurt despre viața fiecăreia dintre ele, așa cum o făcusem de nenumărate ori până atunci.

– Înțeleg. Dar se pare că ai uitat de una.

Le-am numărat în minte.

– Nu, ți-am spus despre toate.

– Nu și despre tine.

– Ah, da. Mi-am dres glasul. Nu e mult de spus. Locuiesc la Londra cu Star, deși probabil că s-a mutat definitiv în lipsa mea. La școală am fost o toantă, din cauză că sunt dislexică. E…

– Știu ce e, și eu sunt dislexic. Ca și mama ta.

Cuvântul „mamă“ m-a înfiorat pe loc. Cu toate că, din ce-mi spusese până atunci, doar bănuiam că murise, cel puțin acum știam ceva despre ea.

– E genetic deci. Chestia era că Star, Asterope, a fost cea de care eram cel mai apropiată, că eram la mijloc și ne despărțeau doar câteva luni la vârstă. E foarte deșteaptă și cel mai rău e că incompetența mea academică a ținut-o pe ea în urmă. Câștigase un loc la Cambridge și nu s-a dus. În schimb, a mers cu mine la Universitatea din Sussex. Știu că am presat-o și mă simt vinovată din cauza asta.

– Poate nici ea nu voia să fie fără tine, Celaeno.

– Da, dar uneori în viață ar trebui să încerci să dai dovadă de maturitate, nu? Ar fi trebuit s-o conving să se ducă, să-i spun că nu era cazul să-și facă griji pentru mine dacă o iubeam cu adevărat. Și o iubeam. Încă o iubesc, am înghițit în sec.

– Dragostea e în același timp cea mai egoistă și cea mai altruistă emoție din lume, Celaeno, și cele două fețe ale ei nu pot fi separate. Nevoia din noi se luptă cu dorința de a fi fericit cel pe care îl iubim. Așa că, din păcate, dragostea nu poate fi calculată și nici o ființă umană nu-i scapă, crede-mă. Ce ai studiat la universitate?

– Istoria artei. A fost un dezastru și am plecat după câteva semestre. Nu-mi puteam scrie eseurile din cauza dislexiei.

– Înțeleg. Dar te interesează subiectul?

– O, Doamne, da! Adică arta e singurul lucru la care mă pricep.

– Ești pictoriță?

– Nu aș spune asta. Adică, da, am fost studentă la Royal College în Londra, ceea ce a fost plăcut, dar…

M-a năpădit rușinea eșecului. Omul ăsta se dăduse peste cap ca să mă găsească și voia să audă ce viață încununată de succes aveam, dar pe hârtie nu câștigasem absolut nimic în ultimii douăzeci și șapte de ani.

– Nu mi-a ieșit. Am plecat după trei luni și am venit aici. Îmi pare rău, am adăugat după o vreme.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, nici față de mine, nici față de tine, a spus bunicul doar din bunătate, mă gândeam eu. Să-ți spun un secret: am obținut un loc la Școala de Arte din Melbourne. Un bărbat pe nume Rex Battarbee mi-a aranjat să mă înscriu, era cel responsabil pentru educația lui Namatjira. Am rezistat mai puțin de patru zile, după care am fugit și m-am întors acasă, în Hermannsburg.

– Da?

– Da. Și a fost un moment enervant când a trebuit să dau ochii cu Camira când m-am întors acasă după ce m-am întors aici o lună. Fusese așa de mândră când am primit locul… Am zis că mă bate, dar s-a bucurat să mă vadă bine sănătos. Singura pedeapsă a fost să mă încuie în hambar cu un butoi cu apă ca să mă spăl din cap până-n picioare cu săpun carbonic.

– Și tot ai devenit pictor celebru?

– Am devenit pictor, da, dar în felul meu, cum faci și tu. Te-ai apucat din nou de pictat?

– Sinceră să fiu, mi-a cam fost greu în ultima vreme. Mi-am pierdut toată încrederea după ce am plecat de la colegiu în noiembrie.

– Normal, dar revine ea și se va întâmpla într-un moment în care te impresionează ceva – un peisaj sau o idee. Și abia senzația aia îți va da mâncărimi în palmă și…

– Cunosc senzația! am spus încântată. Exact asta mi se întâmplă și mie!

Din tot ce-mi spusese bunicul până atunci, acela a fost momentul în care chiar am crezut că ne curge același sânge în vine. Și, am adăugat, mi s-a întâmplat asta acum câteva zile, când mă întorceam cu mașina cu prietena mea Chrissie din Hermannsburg și am văzut soarele care apunea în spatele lanțului muntos MacDonnell. A doua zi am împrumutat niște acuarele și m-am așezat sub copac și am… pictat! Și prietena mea, Chrissie, a zis că… Îmi

scăpau cuvintele ei acum. A zis că e minunat și a dus pictura la galeria din Alice Springs fără știrea mea și au pus-o în ramă și vor s-o vândă cu șase sute de dolari!

– Excelent! Bunicul și-a plesnit genunchii de bucurie. Dacă mai beam, aș fi luat un pahar în cinstea ta. Abia aștept să văd pictura.

– Ah, nu cred că e mare lucru de capul ei și n-am avut la îndemână decât o cutie de tablă veche pentru acuarele.

– Dar cel puțin e un început, a terminat el propoziția și ochii îi sclipeau de pură fericire. Sunt sigur că e mult mai bună decât crezi tu.

– Ți-am văzut „Wheel of Fire" într-o carte. Arată superb.

– Mulțumesc. Interesant, nu e preferata mea, dar adesea preferințele artistului față de o anume lucrare nu se potrivesc cu punctele de vedere ale criticilor sau ale publicului.

– Am făcut Cele Șapte surori punctiform când eram mai mică, i-am spus. Nici nu știam de ce o fac.

– Străbunii te ghidau acolo, în țara ta, a răspuns Francis.

– Întotdeauna m-am chinuit să-mi găsesc un stil propriu…

– Ca orice pictor de seamă.

– Azi-dimineață, când am văzut felul în care tu și Clifford Possum ați amestecat stilurile pentru a crea ceva nou, m-am întrebat cum ar fi să încerc și eu ceva de genul ăsta.

Nu m-a întrebat ce, doar și-a lipit ochii fascinanți de mine.

– Atunci trebuie să încerci. Și asta curând. Să nu treacă inspirația.

– Bine.

– Și niciodată, dar niciodată să nu te compari cu alți artiști. Că sunt mai buni sau mai răi, asta duce doar la disperare.

Am așteptat, căci știam că nu terminase de vorbit.

– Am picat în capcana asta când au început lucrările lui Cliff de notorietate națională. Era un geniu și chiar și în ziua de azi îmi lipsește. Eram prieteni foarte buni. Dar mă rodea gelozia să-l văd câștigând faimă și adulația pe care știam că eu n-o voi avea. Există un singur artist de asemenea importanță din prima generație a noii școli de pictură. Fiind el, nu puteam fi eu.

– Ți-ai pierdut încrederea? am întrebat.

– Mai rău. Nu numai că nu am mai pictat, ci am început să beau. Mi-am părăsit biata nevastă și am plecat aiurea trei luni. Nu-ți pot spune cât de gelos eram oricât de lipsită de sens părea arta mea atunci. A fost nevoie să

petrec tot timpul singur ca să înțeleg că succesul și faima sunt un miraj pentru orice artist adevărat. Adevărata bucurie se află în procesul creativ în sine. Îi vei fi veșnic sclav și da, îți va domina viața și te va controla ca o persoană iubită. Dar, spre deosebire de aceasta, nu te va părăsi niciodată, a spus solemn. Rămâne pe veci în tine.

– Și când ai acceptat asta, ai putut picta din nou? am întrebat.

– Am venit acasă, beat și falit și soția m-a pus în pat și m-a îngrijit până m-am însănătoșit fizic. Recuperarea mentală începuse deja cât eram în *bush*, dar a durat mult până să-mi capăt curajul de a sta din nou în fața pânzei cu pensula în mână. Nu pot să uit cum îmi tremura mâna când am ridicat pensula. Și apoi, în cele din urmă, libertatea de a ști că nu mai pictam decât pentru mine, că probabil nu voi atinge niciodată scopul inițial de stăpân al lumii, mi-a oferit o liniște și o independență pe care nu le pot descrie. De-atunci – în ultimii treizeci și ceva de ani – tablourile mele s-au îmbunătățit și, de fapt, sunt plătite cu bani buni, pur și simplu pentru că nu mai pictez decât atunci când mă mănâncă degetele. Așa că... asta e.

Am rămas tăcuți o vreme, dar era o liniște confortabilă. Deja învățam că, asemenea picturii lui, bunicul vorbea doar când avea ceva de spus. Simțeam și că aflasem o tonă de lucruri noi în ultimele zile și, ca un copil cu o cutie de dulciuri în mână, voiam să păstrez totul în sertarele minții și să desfac din ambalaj fiecare informație pe rând. Eram sigură că urmau multe zile de singurătate, sărace.

– Uite!

Am sărit cât colo auzindu-i vocea, speriată că îmi arăta vreun șarpe sau vreun păianjen.

– Acolo sus, a arătat și m-am uitat după degetul lui spre ciorchinele lăptos familiar de pe cer, mai aproape de mine ca niciodată. Acolo ești tu. A venit spre mine și m-a cuprins cu brațul de umăr. Acolo e mama ta, Pleione, și tatăl tău, Atlas. Uite, chiar și sora ta mai mică se arată în seara asta.

– Dumnezeule! Uite-o! O văd!

Și chiar o vedeam. Merope, la fel de vivace ca noi, restul, acolo, pe cer, unde străluceam toate mai luminos ca în orice altă parte.

– Va veni la voi în curând, Celaeno. Le-a prins din urmă pe surori.

Mâna i-a căzut greoi într-o parte. Apoi s-a întors spre mine, a întins brațele și m-a strâns la piept. I-am cuprins mijlocul delicat cu timiditate, am auzit un sunet gutural bizar și mi-am dat seama că plângea. Ceea ce m-a făcut și

pe mine să plâng, mai ales că stăteam chiar sub surorile mele și Pa Salt în locul ăsta incredibil. Și am decis că era în regulă să plâng și eu cu el.

În cele din urmă s-a desprins de mine și mi-a luat fața în mâini.

– Îți vine să crezi? Tu și cu mine, doi supraviețuitori ai unui arbore genealogic puternic, stăm împreună sub stele…

– E prea mult, am spus și m-am șters la nas.

– Da, eu am încercat să absorb totul și uite ce-am pățit. Mi-a zâmbit. Mai bine să nu repetăm. Deci vrei să rămâi cu mine în seara asta? Ai un pat ca lumea și eu dorm afară, pe canapea.

– Da, am răspuns, uimită și eu, dar niciodată nu mă simțisem mai ocrotită. Ăăă, unde e toaleta?

– În spate. Vin cu tine ca să mă asigur că nu ai musafiri, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Am terminat și am fugit spre colibă, unde am văzut ușa din sufragerie întredeschisă.

– Doar schimb așternuturile. Sarah s-ar supăra dacă nu i-aș da nepoatei cearșafuri curate, a spus bunicul în timp ce bătea cu mâna două perne impecabile pe saltea.

– Sarah era soția ta?

– Da.

– De unde era?

– Din Londra, unde zici că stai tu acum. Așa. A scos un cearșaf din dulap și l-a aruncat pe saltea. Îți las o pătură în caz că se face frig dimineața și ai și un ventilator dacă ți-e cald. Pe scaun ai un prosop dacă vrei să te speli. Poate mai bine dimineață.

– Mulțumesc, dar ești sigur? Pot să dorm oriunde.

– Nici o problemă. Oricum, de multe ori dorm afară.

Voiam să-i spun că și eu, dar era deja prea penibil.

– Noapte bună!

A venit și m-a pupat pe obraz.

– Apropo, cum să-ți zic?

– Cred că Francis e bine, nu? Somn ușor, a adăugat, înainte să închidă ușa după el.

Am văzut că pusese rucsacul lângă pat, pe jos. M-am dezbrăcat și m-am urcat în pat pe salteaua din păr de cal, după moda veche, cu o denivelare făcută de cei care dormiseră înainte, numai bună să te cufunzi în ea. Era o

senzație superbă. M-am uitat la tavan și la pereții de lemn după creaturile cu multe picioare, dar nu am văzut nici una în lumina slabă a veiozei de pe noptieră. Mă simțeam mai protejată ca oricând, de parcă înainte fusesem o molie care dădea roată flăcării ce-o fascina și acum sosisem la destinație.

Poate aveam să mă ard, dar, înainte să-mi fac alte griji, am adormit.

Capitolul 28

M-am trezit dimineața următoare și am privit soarele care răsărea peste vârful muntelui Hermannsburg, ca un prunc timid care se ascunde după fustele mamei. M-am uitat la ceas și am văzut că nu era nici șase, dar m-am simțit plină de entuziasm în fața zilei care începea. Țânțarii îmi folosiseră gambele pe post de pânză de pictură punctiformă și mi-am tras o pereche de pantaloni, nevrând să ofer din mine mai mult de-atât înainte să-mi iau și eu propriul mic dejun.

Am deschis ușa camerei și am adulmecat pâinea coaptă în bucătărie. Da, bunicul tocmai punea o pâine pe masa de-afară, unt, gem și o cafetieră.

– Bună dimineața, Celaeno! Ai dormit bine?

– Foarte bine, mulțumesc. Tu?

– Eu sunt pasăre de noapte. Cel mai bine gândesc după miezul nopții.

– Și eu, am spus, în timp ce mă așezam. Uau, miroase foarte tare pâinea aia. Nu știam că există brutărie aici.

– Eu am făcut-o. Soția mi-a cumpărat mașina acum zece ani. Vin de multe ori aici și voia să se asigure că am ce mânca, în caz că nu eram în stare să împușc nici un cangur.

– Ai împușcat vreunul vreodată?

– De multe ori, dar demult. Acum prefer opțiunea mai simplă, supermarketul.

Mi-a pus o felie de pâine caldă pe o farfurie de tablă. Am uns-o cu unt și gem și m-am uitat cum se topeau în miezul moale.

– E delicioasă, am spus, mușcând cu îmbucături mari. Chiar ai trăit în *bush*? Fără nici o colibă în care să înnoptezi?

– Da, a răspuns. Mai întâi m-am dus, ca orice aborigen, când am ajuns la maturitate, la paisprezece ani.

– Credeam că ai primit educație creștină.

– Da, dar pastorul ne-a respectat tradițiile și nu a încercat să mă oprească. La Hermannsburg eram mai norocoși ca toți ceilalți. Pastorul Albrecht a

învățat și să vorbească Arrernte și a comandat o Biblie în limba asta, pentru cei care nu vorbeau engleză sau germană, ca să o poată citi și să se bucure de ea. Era om bun și ăsta a fost un loc bun. Veneam și plecam după pofta inimii, dar majoritatea ne întorceam. După douăzeci de ani în Papunya, m-am întors și eu. Aici e casa mea. Așa, tu ce planuri ai?

– Am venit să-mi găsesc familia și te-am găsit pe tine. I-am zâmbit. Dincolo de asta, nu m-am gândit.

– Bun. Adică... mă întrebam dacă vrei să stai o vreme cu mine? Să apucăm să ne cunoaștem bine. Și evident, să pictăm. Mă gândeam că poate te pot ghida ușor, eventual să te ajut să descoperi unde îți e mijlocul artistic. Am predat la Papunya mulți ani.

– Ăăă…

O fi văzut teama pe fața mea, fiindcă a spus:

– Serios, lasă. Era doar o idee.

– Nu! E o idee fenomenală! Adică, uau, da! Doar că, na, tu ești celebru și-așa și mi-e teamă că o să zici că-s nepricepută.

– Nu aș zice niciodată asta, Celaeno, ești nepoata mea mai întâi de toate! Poate fiindcă până acum nu am avut nici o contribuție în viața ta, pot începe acum și să te ajut să-ți găsești calea.

– Poate ar trebui să vezi ce fac înainte să te oferi să mă ajuți.

– Dacă te face să te simți mai bine, așa fac. Dacă e să rămânem aici câteva zile, ar trebui să mergem în Alice și să cumpărăm provizii și, cât suntem acolo, puteam trece pe la galeria unde ți-au expus pictura.

– Bine, am consimțit, deși probabil vei zice că e o porcă…

– Taci, Celaeno! Francis a dus degetul la gură. Gândurile negative aduc cu ele fapte negative.

Am strâns masa până la ultima firimitură și am lăsat curat. Bunicul mi-a spus că orice bucățică de mâncare atrage armate de furnici până când ne întoarcem. Ne-am dus apoi în spatele grajdului, unde, la umbra unui arbore de acacia, se afla o camionetă veche.

Am ajuns în oraș trei ore mai târziu și bunicul m-a dus la supermarket să luăm provizii. A fost un proces lent, fiindcă, din când în când, îl bătea cineva pe umăr ca să-i dea binețe. O femeie chiar a cerut să facă o poză cu el și s-a așezat stângaci în fața vitrinei cu carne, foarte jenat. Fiindcă asta s-a întâmplat în tot orașul, mi-am dat seama că bunicul – chiar dacă nu era el Clifford Possum – era o celebritate aici. Mi s-a confirmat când am intrat

după el în galerie și fiecare pictor în parte s-a oprit din ce făcea și s-a uitat la el cu gura căscată. S-au adunat în jurul lui și au vorbit în altă limbă, iar Francis le-a răspuns fluent. Au mai făcut câteva poze, a mai dat niște autografe și inima a început să-mi bubuie când a întrebat-o pe Mirrin de la recepție unde era pictura nepoatei lui.

– Nepoata dumneavoastră? Mirrin s-a holbat la mine agitată, apoi a clătinat din cap. Îmi pare rău, nu mai e aici.

– Și unde e? am întrebat, cuprinsă de panică.

– Doar o oră a fost expusă, înainte să o cumpere un cuplu.

M-am uitat lung la Mirrin, întrebându-mă dacă încerca să mă păcălească fiindcă nu apucase s-o înrămeze încă.

– Deci îți datorez trei sute cincizeci de dolari.

– Ei bine, ăsta e cel mai bun motiv pe care l-am auzit pentru care nu îți pot vedea lucrarea, a spus bunicul, cu mândrie în glas.

– Celaeno are talent, domnule Abraham! O să cumpăr tot ce face, bine?

Câteva minute mai târziu, cu primii mei bani câștigați din pictură în buzunarul de la spate, am ieșit împreună din galerie. În timp ce mergeam pe stradă alături de Francis Abraham, pictor cunoscut și bunicul meu, am jubilat cu adevărat.

***

– Așa, te las la treabă, a spus bunicul, în timp ce strângea ultima piuliță a șevaletului pe care-l cumpăraserăm la reduceri. Ai tot ce-ți trebuie?

– Da, pe puțin. Am ridicat din sprânceană. Pe masa pliantă de lângă mine era o diversitate de acuarele, uleiuri și pasteluri, laolaltă cu o gamă variată de pensule.

– O să știi care-ți trebuie, a spus și mi-a pus mâna pe umăr. Nu uita că panica îți înăbușă instinctele și te orbește.

A aprins o spirală pentru îndepărtarea insectelor la picioarele mele și a plecat, iar eu m-am uitat la pânza goală din fața mea. Nu simțisem niciodată o asemenea presiune să dau dovadă de talent. Am deschis guașele de ulei portocaliu și maro și le-am amestecat pe paletă.

– Așa… am răsuflat ușurată.

Am ales apoi o pensulă nouă-nouță și am început să pictez.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, am smuls pânza de pe șevalet, fiindcă era oribilă. Am încercat pe urmă cu hârtie și acuarele și muntele

Hermannsburg ca subiect, în încercarea de a reface pictura de-acum câteva zile, dar a ieșit mai rău decât pânza și am aruncat-o și pe aceea.

– Prânzul! a strigat Francis din colibă.

– Nu mi-e foame, am strigat la el, ascunzând prima pânză sub scaun și sperând să n-o vadă.

– E doar un sendviș cu șuncă și cașcaval, a spus, ieșind pe verandă și punându-mi farfuria în poală. Bunică-ta mereu zicea că un artist are nevoie de hrană pentru creier. Nu-ți face griji, nu mă uit ce faci până la sfârșitul săptămânii. Așa că ai destul timp la dispoziție.

Cuvintele lui – și un sendviș extrem de bun – m-au liniștit puțin, dar până la sfârșitul zilei eram pregătită să-mi iau rucsacul și să găsesc o mașină de ocazie spre Alice, unde să-mi înec amarul în câteva sticle de bere. Nu a ajutat nici faptul că atunci când am intrat să mă răcoresc lângă ventilator, am aruncat o privire la pânza imensă din fața bunicului care stătea pe scăunel. M-am uitat cum amesteca culorile pe paletă, înainte să ia o pensulă și să presare puncte complexe. Undeva în mixtura sublimă de nuanțe delicate de roz, mov și verde, vedeam forma unui porumbel, foarte vag construit din punctulețe albe.

El e un geniu, iar eu nu pot nici vopsi peretele din bucătărie, mi-am spus, apropiindu-mi fața de ventilator să mă răcoresc, când mi s-a prins părul între lame, de era să mă scalpez singură.

– Pictezi superb, pur și simplu uluitor! Au! am strigat, în timp ce Francis se chinuia să-mi scoată părul din ventilator.

– Mulțumesc, Celaeno. Nu mai lucrasem de câteva săptămâni la ea, habar n-aveam în ce direcție mă îndreptam cu ea, dar când te-am văzut afară, mi-a venit o idee.

– Te referi la porumbel?

– L-ai observat! Cu toate că nu mă puteam uita la el în timp ce-mi descurca părul, știam că se bucura. Cred că va trebui să tai o parte din el.

– Bine, fă-o, l-am încurajat, fiindcă deja mă durea gâtul.

– Bine. S-a întors cu o foarfecă mare de bucătărie. Știi ce privează un om de îndeplinirea potențialului total?

– Ce?

Trăgea ușor de un smoc de păr și a adus foarfeca foarte aproape de urechea mea. Mi-am amintit de Van Gogh, dar am respins gândul.

– Teama. Trebuie să îndepărtezi teama.

Țac – și foarfeca mi-a tăiat șuvița.

***

Nu știam ce *voodoo* o fi făcut bunicul pe mine, că m-am trezit la răsărit mai calmă.

– Mă duc la Jay Creek, mi-a spus, în timp ce strângeam masa. Mă întorc târziu. Dacă ai vreo problemă, am lăsat numărul de mobil pe șemineu, bine?

– Avem semnal aici?

– Nu, a zâmbit el. Uneori mai prinzi câteva liniuțe lângă pârâu. A arătat undeva sub noi. Pe mai târziu.

M-am uitat după el când a plecat cu camioneta, până când a rămas ca un punct în depărtare.

– Bun, Cee, mi-am spus hotărât, în timp ce puneam cea mai mare pânză pe care o aveam pe șevalet și am prins-o bine. S-ar putea să iasă un dezastru, dar tot o să încercăm să prindem curaj și să-i dăm bătaie. Am înclinat apoi șevaletul, ca să nu văd muntele Hermannsburg și să-l pictez din memorie.

Mai târziu m-am dezmeticit și am văzut că soarele apunea și camioneta urca panta. M-am uitat la ce făcusem până atunci – doar un contur și un singur colțișor pictat, dar instinctul îmi spunea că eram pe drumul cel bun. Pe măsură ce se apropia camioneta, am desprins pânza de pe șevalet și am intrat degrabă cu ea în dormitor, pentru că nu voiam să o vadă bunicul încă. Am închis ușa după mine și m-am dus să pun de ceai.

– Cum a fost? m-a întrebat când a ajuns pe verandă.

– Ah, bine, am răspuns și i-am turnat o ceașcă de cafea.

– Bravo!

A încuviințat fără să mai spună nimic.

A doua zi, m-am trezit în zorii zilei, doar pentru că abia așteptam să mă pun pe treabă. Și așa s-a întâmplat și în următoarele câteva zile. Francis pleca de multe ori în timpul zilei, dar se întorcea la apus cu ceva bun de mâncare. După cină dispăream în camera mea să-mi examinez lucrarea și să mă gândesc încotro să mă îndrept cu ea a doua zi. Am pierdut noțiunea timpului pe zi ce trecea, datorită faptului că nu aveam semnal la telefon aici.

Mi-a trecut prin cap că Chrissie ar putea crede că m-a mâncat un dingo sau, mai logic, nu voiam să mai știu de ea după ceea ce se petrecuse în dimineața aceea fatidică și că, probabil, și Star era îngrijorată. Așa că am

coborât la pârâu în căutarea semnalului și, cum am prins câteva liniuțe, le-am scris amândurora.

Pictez în brusă. Toate bune.

Mă întrebam dacă să adaug „cu bunicul", dar am hotărât că nu era cazul și am scris doar:

Vorbim când mă întorc. N-am semnal aici.

Înainte să îmi zboare gândul, m-am întors la pictat.

***

Am lăsat pensula din mână pentru ultima oară și m-am întins. Brațul drept îmi pulsa indignat că abuzasem de mușchii lui. M-am uitat în fața mea, tentată să iau din nou pensula și să mai adaug câte un punct pe ici, pe colo, dar știam că mă aflam pe un teritoriu periculos de a exagera pictând mai mult decât era necesar, ceva ce nu puteam face mai bine. Mi-am luat ochii de-acolo și m-am îndepărtat cu totul, intrând ca să-mi iau o cafea tare. M-am întins pe pat în dreptul ventilatorului, extenuată.

***

– Celaeno, m-auzi?

– Da, am îngăimat.

– E unsprezece și jumătate și nu te-ai clintit de azi-noapte, când am venit și te-am găsit dormind.

M-am uitat la soarele puternic care intra pe fereastră și m-am întrebat de ce bătea la unsprezece noaptea.

– Ai dormit aproape cincisprezece ore, mi-a zâmbit bunicul. Uite, ți-am adus o cafea.

– Aoleu! Pictura! E tot afară?

Am sărit din pat și era să dau cafeaua pe jos.

– Am adus-o eu înăuntru și bine am făcut că a plouat azi-dimineață. Nici o grijă, nu m-am uitat și am acoperit-o cu un cearșaf când am băgat-o în casă. Mi-a pus o mână caldă pe umăr. Doctorul Abraham te diagnostichează cu extenuare post-pictat. Așa pățesc și eu după ce trag un chef din ăsta, cum îi zicea Sarah.

– Mda, păi nu știu ce-a ieșit, dacă e ceva de capul ei sau…

– Oricum ar fi, ai muncit la ea o săptămână din viața ta. Dacă vrei, ne uităm împreună după ce mănânci ceva. Te las să te speli și să te îmbraci.

– Nu ne putem uita acum? Nu suport stresul ăsta, i-am explicat, în timp ce intram după el în sufragerie.

– Sigur. A arătat spre șevaletul acoperit cu un cearșaf alb. Nici o grijă, m-am asigurat întâi că s-a uscat. Te rog, dezvelește-o.

– Probabil n-o să-ți placă și… Nu știu dacă e ceva de capul ei și…

– Celaeno, te rog, pot s-o văd și atât?

– Bine.

M-am dus, am tras aer în piept și am ridicat cearșaful. Bunicul a făcut câțiva pași înapoi – era o pânză mare – și și-a încrucișat brațele la piept cât timp a studiat-o. M-am dus lângă el și l-am imitat. Apoi a făcut un pas spre ea și m-am ținut ca o umbră după el.

– Ei? S-a întors spre mine inexpresiv. Ce părere ai?

– Credeam că-mi spui tu, am zis.

– Mai întâi vreau să aud părerea ta.

Mi-a adus aminte de cursurile de la facultate, când profesorul aborda metoda autocriticii, înainte să îți facă praf toată lucrarea.

– Îmi… place. Cel puțin pentru o primă încercare.

– E un început bun. Te rog, continuă. Explică-mi-o.

– Păi, mi-a venit ideea să refac peisajul pe care l-am pictat acum câteva săptămâni, doar că, în loc de acuarele, să folosesc ulei și puncte.

– Am înțeles. L-am văzut pe bunicul apropiindu-se de pictură și arătând spre arbore și scoarța noduroasă. Îmi par niște ochi și aici, sus, în peșteră, e un norișor cirus, ca un spirit care intră.

– Da, am spus, încântată că observase. Ideea mi-a venit de la Merope, a șaptea soră, care e urmărită de privirea Bătrânului când intră în peșteră.

– Bănuiam că despre asta e vorba.

– Bun. Nu mai suportam. Ce părere ai?

– Celaeno, cred că ai creat ceva unic. E și frumos de privit și, pentru prima încercare punctiformă, e foarte bine executat. Mai ales arborele *aparrerinja* care, deși e compus din puncte și pictat în ulei, are clar „luminozitate“. Sare în ochi, ca și norul alb.

– Îți place?

– Nu doar îmi place, Celaeno, îmi place la nebunie. Da, partea tehnică în care punctele trec dintr-o culoare în alta poate fi îmbunătățită, dar îți pot

arăta cea mai bună tehnică pentru asta. Chestia e că nu am mai văzut așa ceva vreodată. Și, dacă asta e prima ta încercare, îmi imaginez ce poți face în viitor. Îți dai seama că ai pictat șase zile la rând?

– Sincer, am pierdut noțiunea timpului.

– „În șase zile, Dumnezeu a făcut Cerul și Pământul, dar în a șaptea zi s-a odihnit.“ Celaeno, săptămâna asta ți-ai găsit propria „lume“ unică și sunt foarte mândru de tine. Vino să te îmbrățișez!

După ce am vărsat câteva lacrimi, Francis a dispărut afară și s-a întors cu două beri, dintre care una mi-a dat-o mie.

– Țin câteva la fundul butoiului cu apă pentru ocazii speciale. Și asta e clar o ocazie specială. Noroc!

– Noroc!

Am ciocnit sticlele și am băut.

– Doamne! Beau înainte de micul dejun…

– Ai uitat că e aproape prânzul.

– Și mor de foame, am spus, aruncând o privire la pictură, cu o senzație serioasă de mândrie.

La masă am discutat despre ea în profunzime și, după ce am mâncat, ne-am așezat unul lângă altul în fața unei noi pânze și mi-a arătat tehnica lui de a picta punctiform, după care a netezit marginile ca de la depărtare să nu se vadă deloc puncte.

– Toată lumea are un stil personal de a picta și tehnici proprii, mi-a spus în timp ce încercam și eu, și sunt sigur că ți-l vei dezvolta și tu pe al tău. Cea mai importantă întrebare e dacă stilul în sine – dincolo de rezultat – ți s-a părut în regulă.

– A, da, clar. Adică chiar mi-a plăcut.

– Atunci ți-ai găsit punctul forte. Cel puțin deocamdată, pentru că un artist găsește toată viața moduri noi de a se exprima.

– Adică e posibil ca, la un moment dat, să am un moment bizar, gen Picasso? am chicotit.

– Ca majoritatea pictorilor – inclusiv eu, dar eu mă întorc întotdeauna la stilul cu care mă simt cel mai bine.

– Sigur am avut astfel de momente în trecut, am spus și i-am povestit de ansamblul meu straniu de anul trecut.

– Nu vezi că încercai de fapt să folosești obiecte reale pentru a studia formele? Învățai să așezi componentele pe pânză. Orice experiment te învață

ceva.

– Nu am privit din punctul ăsta de vedere, dar da, ai dreptate.

– Ești o artistă înnăscută, Celaeno și acum, că ai făcut toți pașii ăia importanți pentru a-ți găsi propriul stil, nu te mai oprește nimic. Un singur lucru, am observat că nu ai semnat încă pictura.

– Nu o fac, pentru că nu vreau să știe nimeni că eu sunt autoarea.

– În cazul ăsta, vrei?

– Da.

– Atunci ar fi bine să înveți s-o faci, m-a sfătuit Francis. Îți promit că va fi prima din multe altele.

După-amiază am luat o pensulă subțire și un tub de ulei negru, m-am așezat în fața picturii și m-am pregătit s-o semnez.

Celaeno D'Aplièses?

CeCe D'Aplièses?

C. D'Aplièses...?

Apoi m-a lovit un gând și m-am dus la bunicul, care ședea pe verandă și sculpta o bucată de lemn.

– Ce faci?

– Am un „moment Picasso", mi-a zâmbit el. Vreau să văd ce forme pot crea. Nu merge bine. Ai semnat?

– Nu, chestia e că „Celaeno D'Aplièses" e cam greu de pronunțat și mă enervează când toată lumea pronunță aiurea „D'Aplièses".

– Mă întrebi dacă să folosești un pseudonim?

– Da, dar nu știu care.

– Nu mă deranjează dacă iei numele meu, chiar dacă a fost inventat.

– Mulțumesc, dar atunci aș vinde numele tău și fiind nepoata ta și așa…

– Vrei să te descurci cu talentul tău. Înțeleg.

– Mă gândeam că, dacă tatăl tău biologic s-ar fi căsătorit cu mama ta cum voia, numele tău ar fi fost Mercer?

– Da, într-adevăr.

– Și al mamei, cel puțin până când s-a măritat.

– Corect.

– Ce părere ai de „Celaeno Mercer"?

Bunicul s-a uitat în depărtare, de parcă gândurile îi zburau peste generații întregi din familia noastră, apoi a ridicat ochii la mine.

– Celaeno, cred că e perfect.

***

Când m-am trezit a doua zi, m-am simțit ciudat. Ca și cum nu mai aveam de ce să stau acolo deocamdată și trebuia să ajung în altă parte, dar nu știam unde. Faptul că mi se năzărise asta însemna că trebuia să las realitatea să mă pună cu picioarele pe pământ, ca să pot să decid ce anume urma să fac din acel moment cu viața mea. Nici nu știam ce zi era, darămite data, așa că m-am dus la micul dejun și l-am întrebat pe Francis, ușor jenată.

– Nici o grijă, faptul că ai pierdut noțiunea timpului înseamnă că te-ai concentrat la ce făceai cu adevărat. Suntem pe 25 ianuarie.

– Uau, am spus, uluită că trecuse mai puțin de o lună de când plecasem din Thailanda și, în același timp, minunându-mă cum trecuse timpul.

S-a uitat curios la mine.

– Te întrebi încotro s-o iei, nu?

– Da, puțin.

– Nu e nevoie să-ți spun cât mi-ar plăcea să mai rămâi o vreme. Sigur, nu coliba asta, am o casă foarte confortabilă în Alice, cu destule camere pentru amândoi. Dar poate vrei să ajungi și în alte părți și să vezi și alți oameni.

– Chestia e că… Mi-am frecat palmele de pantaloni agitată. Nu sunt sigură. Există situații… neclare.

– Așa se întâmplă în viață. Vrei să vorbim despre asta?

Mă gândeam la Star, la Ace și la Chrissie și am clătinat din cap.

– Nu chiar acum.

– Bine. Păi, mă gândeam să mă întorc în Alice mai târziu, dacă tot nu vrei să mai stai aici. Până și eu îmi doresc o baie decentă!

– Da, sună foarte bine, am consimțit, zâmbind cu efort.

– Mai am niște albume de poze să-ți arăt.

– Mi-ar plăcea să le văd, am răspuns.

– Deocamdată, ce-ar fi să faci o plimbare? Eu asta fac când trebuie să iau o hotărâre.

– Bine, așa fac.

Am plecat și m-am plimbat, imaginându-mi cum ar fi să mă întorc la Londra și, cu noul meu stil, să stau în frumosul meu apartament și să pictez singură în fiecare zi. Evident, Star ar fi la câteva stații de tren depărtare, nu în cealaltă parte a lumii, dar știam că nu s-ar mai întoarce pentru mai mult timp decât să stea poate o noapte, ca să apucăm să povestim ce ni se mai

întâmplase. Și Ace era în Londra, încuiat într-o închisoare oribilă, cu criminali și obsedați sexual. Cel puțin simțeam că-i datoram o explicație și o dovadă de sprijin moral. Că mă credea sau nu, nu mai conta. Trebuia să fac cum era drept.

Apoi mai era „acasă-acasă", la Atlantis și la Ma, pe care nu le vizitaserăm de aproape șapte luni, dar nu-mi vedeam viitorul acolo. Cu toate că într-o zi voiam să pictez priveliștea de peste lacul Geneva, cu munții din jur.

Asta era Europa. Și Australia? Țara pe care nu o vizitasem de o groază de timp? Totuși, ultimele săptămâni fuseseră cele mai intense din viața mea. Era penibil și să mă gândesc, dar parcă renăscusem. Ca și cum toate părțile din mine care nu-și găsiseră locul în Europa căzuseră și se rearanjaseră ca eu să mă reîntregesc. Asemenea ansamblului meu. Nu reușisem niciodată să o perfecționez, dar nici eu nu aveam să fiu perfectă vreodată, numai că știam că devenisem mai bună și asta era suficient.

Bunicul, Chrissie… și ei erau aici. Până acum nu fusese nevoie să le câștig dragostea, pentru că mi-o oferiseră necondiționat, dar știam că voiam s-o fac pe viitor.

Și, cum stăteam în mijlocul acestui spațiu vast și deschis, în care soarele bătea prea tare pe capul meu fragil, mi-am dat seama că nu era nevoie să decid.

M-am întors pe loc și m-am dus spre colibă.

***

– Aici mi-e locul, i-am spus bunicului, când ne-am așezat într-un restaurant în Alice, câteva ore mai târziu și mâncam noul meu preparat preferat: mâncare de cangur. E simplu.

– Mă bucur, a spus, iar bucuria din ochii lui îmi spunea că era într-adevăr bucuros.

– Deși trebuie să mă întorc în Anglia să rezolv niște chestiuni, știi?

– Știu. Trebuie să „închizi toate conturile", a consimțit el. Poate e vreo urmă de german în noi care vrea să lăsăm totul în ordine înainte să putem merge mai departe, a spus zâmbind.

– Ei bine, apropo de ordine, am de gând să-mi vând apartamentul. Cred că ți-am spus că am cumpărat un apartament cu vedere la Tamisa în Londra, cu moștenirea mea. A ieșit un dezastru una peste alta.

– Toată lumea face greșeli, doar așa învățam, atâta vreme cât chiar înveți din greșeli, a adăugat suspinând. Dacă vrei să te întorci aici, casa mea îți aparține cât vei dori.

Încă nu-i văzusem casa din Alice. După ce am ajuns, plecaserăm direct să mâncăm.

– Mulțumesc, am spus. Pe lângă faptul că trebuie să pun apartamentul la vânzare, vreau s-o văd și pe sora mea, ca să îndrept lucrurile și cu ea.

– Ăsta da motiv să te întorci, a căzut de acord. Întotdeauna am zis că oamenii sunt mai importanți decât bunurile pe care le avem.

Am terminat de mâncat și ne-am urcat în camionetă ca să mergem acasă la el. S-a dovedit a fi la marginea orașului, într-un șir de case ca niște conace, albe și frumoase, cu verande mari la parter și la etaj.

– Ignoră grădina. Nu mă pasionează grădinăritul, mi-a explicat, în timp ce ne îndreptam spre intrare.

– Star ar pune totul în ordine în câteva zile, am spus, iar el a descuiat și a deschis ușa.

Înăuntru am avut imediat impresia că oricine se ocupase de design dorise să aducă un pic din Anglia în brusa australiană. Era feminin, cu perdele înflorate frumoase la ferestre, perne decorative, brodate de mână, pe canapeaua veche, dar comodă și o sumedenie de fotografii de-a lungul celor două rafturi de cărți, de fiecare parte a șemineului. Și lumina era blândă, curgând auriu din lampadarele pe suport de alamă.

Pe scurt, în ciuda faptului că mirosea a mucegai, cum se întâmplă cu casele nelocuite pe termen lung, mă simțeam comod ca într-un cocon aici.

– Ultima oară când am fost aici am programat boilerul de apă, așa că ar trebui să fie fierbinte. Mă duc să-ți umplu cada, a spus bunicul.

– Super, mulțumesc!

Mă gândeam la ultima oară când am stat în cadă, acoperită cu petale de trandafir, ținută în brațe. Ce departe ajunsesem de-atunci…

După ce m-am înmuiat bine în cadă, am ieșit și am văzut apa de culoarea solului și tot soiul de insecte care probabil își găsiseră unde să se ascundă pe mine și în părul meu cât stătusem în colibă. Mă simțeam bine, curată, dar nu aveam alte haine cu care să mă îmbrac și m-am întors în sufragerie înfășurată în prosop.

– Ai vreun tricou vechi de împrumut? Hainele mele sunt împuțite.

– Pot să-ți ofer ceva și mai și. Bunica ta avea cam aceeași măsură și avem un dulap plin în dormitorul nostru.

– Sigur nu te deranjează? l-am întrebat, în timp ce-l urmam pe coridor.

A aprins lumina în cameră și a deschis un dulap vechi, din lemn de cedru.

– Bineînțeles că nu, mai bine de-atât nici nu se poate. Oricum urma să le dau de pomană. Alege ce vrei.

Mă simțeam cam ciudat să dau năvală în dulapul bunicii mele moarte, dar am căutat ce-mi trebuia. Majoritatea hainelor erau rochii de bumbac cu imprimeuri, fuste bavareze și bluze cu guler de dantelă, dar erau și câteva cămăși lungi de in. Am pus una pe mine și m-am întors în sufragerie. Mobilul prinsese semnal și primisem mesaj de la Tabithat Myers, avocata din Adelaide. L-am ascultat și spunea că descoperise numele Francis Abraham în registre și mă simțeam mândră că aflasem înaintea ei.

Francis era în baie acum și m-am distrat uitându-mă la fotografiile în rame de argint. Majoritatea erau cu el și cu o femeie care, presupuneam, era bunica. Era scundă, palidă și îngrijită, cu părul negru prins în coc în vârful capului.

Mai era o fotografie cu o fetiță luminoasă la față, cam de trei ani, care râdea obraznic la cameră, o alta cu același copil la unsprezece, poate doisprezece ani, așezată între bunica și bunicul meu.

– Mama.

Am înghițit în sec. Nu am mai găsit nici o fotografie cu ea să fi avut vârsta mai mare de cincisprezece ani și mă întrebam de ce, când a apărut Francis în cameră.

– Ai văzut pozele cu mama ta?

– Da. Cum o chema?

– Elizabeth. Era o fetiță minunată, mereu râdea. Arăta exact ca mama ei.

– Am văzut. Și ca adult? am testat terenul.

Francis a suspinat.

– E poveste lungă, Celaeno.

– Scuze, doar că încă sunt foarte multe lucruri pe care nu le știu și nu le înțeleg.

– Așa e. Păi, ce-ar fi să mă duc să pun de cafea? Și pe urmă putem sta de vorbă.

– Bine.

S-a întors în câteva minute și, în timp ce ne beam cafelele în liniște, simțeam că își făcea curaj să îmi povestească.

– Poate e mai ușor să mă întorc acolo unde am rămas, a spus în cele din urmă.

– Cum crezi tu că e mai bine. Mi-ar plăcea să știu ce s-a întâmplat cu Kitty și Charlie și Drummond.

– Normal, și chiar prin Kitty am cunoscut-o pe soția mea, Sarah...

KITTY

Portul Tilbury, Anglia Ianuarie 1949

Capitolul 29

– La revedere, dragă soră! Ce bucurie să te avem printre noi! a spus Miriam, în timp ce stăteau pe pasarela ce avea să le mai despartă încă o dată. Promite-mi că te întorci cât poți de repede, da?

– Știi că așa am de gând, cu voia lui Dumnezeu, a spus Kitty. La revedere, draga mea și mulțumesc pentru tot!

Miriam i-a mai făcut o dată cu mâna și a coborât pasarela. În jurul lui Kitty, rudele nu se îndurau să se despartă de cei care plecau spre Australia. Chiar dacă făcuse această călătorie de multe ori în ultimii patruzeci de ani, o afecta profund durerea oamenilor la despărțire. Era ca și cum se îneca într-o furtună de lacrimi, în vreme ce motoarele vasului se trezeau la viață și sirena se auzea pentru ultima dată. În mulțime ieșeau în evidență câteva figuri pe ale căror fețe se citea disperarea: o femeie care plângea de neconsolat cu pruncul la piept și un bărbat slab, cu părul cenușiu, cuprins de panică la ridicarea pasarelei.

– Unde e? Trebuia să ne întâlnim aici, pe vas! Mă scuzați, doamnă, a spus bărbatul, întorcându-se spre ea. Ați văzut din întâmplare o femeie blondă îmbarcându-se în ultimele câteva minute?

– Nu știu, a răspuns Kitty cu sinceritate. A trecut multă lume pe-aici, dar sunt sigură că e undeva la bord.

Sirena a sunat din nou și vaporul s-a desprins de doc, iar bărbatul se uita peste margine de parcă urma să sară.

– O, Doamne, unde ești? a țipat în bătaia vântului, dar zgomotul motoarelor și țipătul pescărușilor i-au înăbușit glasul.

Încă unul zdrobit de dragoste, și-a spus Kitty, uitându-se cum se clătina bărbatul pe picioare. Arăta ca un soldat îmbătrânit prematur, cu privirea bântuită. În șederea ei de un an în Anglia, văzuse mulți astfel de băieți. Cei care supraviețuiseră șase ani de luptă puteau fi considerați norocoși că se întorseseră – stătuse lângă un căpitan de armată la cină, care râsese tot timpul spunând povești distractive prin care trecuseră, dar Kitty știa că era o

fațadă doar. Bărbații ăștia nu mai aveau să-și revină vreodată și nici iubiții lor, lăsați în urmă.

Kitty s-a cutremurat în briza rece care biciuia acum vasul la ieșirea din Portul Tilbury, prin estuarul Tamisei. Înăuntru, s-a îndreptat pe covorul gros spre cabină, a deschis ușa și l-a găsit pe însoțitorul de vas pregătind ceaiul în salon.

– Bună ziua, doamnă, mă numesc James McDowell și voi fi la dispoziția dumneavoastră pe timpul călătoriei. M-am gândit să vă aduc o gustare, dar nu știam ce vă doriți.

– Mulțumesc, James, a răspuns Kitty, alinată de vocea blajină a tânărului. Ai mai fost în Australia?

– Eu? Nu, ce aventură, nu? Am fost valetul unui domn avut din Hampshire, dar a murit și de la sfârșitul războiului, oamenii nu au mai avut nevoie de valeți, așa că am zis să-mi încerc norocul în Australia. Ați mai fost acolo?

– E casa mea, acolo trăiesc de peste patruzeci de ani.

– Atunci poate mă puteți sfătui ce să fac când ajung acolo. E pământul făgăduinței din ce mi s-a spus.

Și al viselor frânte, a completat Kitty în gând.

– Da. A făcut un efort să zâmbească. Așa e.

– Bun, vă las atunci, doamnă. Am despachetat cufărul, dar trebuie să-mi spuneți ce doriți să purtați în seara asta. Aveți o invitație la cină la masa căpitanului, așa că mă întorc la șase să vă pregătesc baia. Dacă aveți nevoie de mine mai devreme, sunați clopoțelul.

– Mulțumesc, James, a spus ea și a închis ușa cabinei după el.

Trăsăturile lui puternice și ochii albaștri îi aminteau de Charlie. În acele zile negre la izbucnirea războiului în Europa cu zece ani în urmă, fiul ei fusese ocupat în Broome, unde muncise cu flota australiană pentru a pregăti lugherele revendicate care să transporte soldații pe câmpurile de luptă din Africa și din Europa. Curând după aceea, cu echipajele japoneze consemnate și, fără lughere, Charlie îi scrisese să-i spună că orașul părea să moară încet și în liniște.

Cel puțin Charlie e la adăpost, în Broome, își spusese ea atunci. Ea însăși se mutase la Alicia Hall în Adelaide, ca fiul ei – și Elise, soția lui – să nu simtă că erau urmăriți ca o umbră în treburile lor, că erau domestice sau de afaceri.

Apoi, în martie 1942, Kitty deschisese ziarul ale cărui titluri principale anunțau un atac neașteptat pe coasta de nord-vest a Australiei. Căzuseră victime și în Broome. Când a reușit în sfârșit să obțină legătura telefonică, nici nu s-a mirat măcar să afle că Charlie se afla printre aceia.

– Sunteți chitiți să-mi luați tot ce iubesc?! a zbierat ea la zeii din ceruri, rătăcind în grădinile de la Alicia Hall isterică în cămașa de noapte, sub privirile servitorilor. Camira nu era cu ea s-o liniștească, căci și ea o părăsise pe Kitty.

Elise supraviețuise raidului aerian și, după numai șase luni, Kitty primise o scrisoare de la nora ei, în care-i spunea că se căsătorea cu un magnat minier și se muta în orașul Perth. Nu avuseseră copii și Kitty nu simțise absolut nimic la aflarea veștii. Știa că i-o băgase pe gât pe Elise fiului ei cu douăzeci de ani în urmă pentru a-i lua gândul de la Alkina. Se îndoia că Charlie își iubise vreodată soția, mai degrabă se conformase și atât.

***

Kitty sorbea ceaiul pe vaporul ce-o ducea cu tot cu gândurile negre departe de Anglia. Avusese aproape douăzeci de ani la dispoziție să se gândească la misterul prin care Camira și fiica ei dispăruseră din Broome, la numai câteva luni una de alta și suficient timp să se dojenească singură că nu înfruntase niciodată situația. Ignorase evidenta devastare prin care trecuse Charlie când dispăruse Alkina, cu o noapte înainte ca el să împlinească douăzeci și unu de ani, iar instinctul îi spunea că cele două evenimente erau legate între ele. Până în ziua de astăzi îi lipsise Camira, care fusese alături de ea și îi ținuse secrete ce nu puteau fi ținute.

Kitty a luat o gură din sendvișul fără gust, asemenea vieții ei de când rămăsese fără toți cei dragi. Totuși – nu se lăsa pradă autocompătimirii – văzuse o luminiță aprinsă din senin la patru ani după moartea lui Charlie.

Imediat după aceea, redevenise din oficiu protectoarea imperiului Mercer. Devastată de durere, fusese incapabilă să se urnească și să viziteze minele de opal, să se ducă la podgorii sau să arunce o privire la cifrele înregistrate de fermele de vite. Nici nu citise declarațiile bancare ale companiei care se acumulau constant, nedeschise, pe biroul ei. Căzuse – așa cum se spunea în romanele victoriene – în declin și se izolase, zbuciumându-se zi și noapte din cauza sentimentului de vinovăție pentru tot ce făcuse și nu făcuse.

În toți acei ani de beznă, tânjise după moarte, dar fusese prea lașă s-o caute la propriu. Apoi, într-o seară a anului 1946, servitoarea bătuse la ușa dormitorului.

– Doamnă Mercer, a venit un tânăr care spune că trebuie să vă vorbească urgent.

– Te rog, știi că nu primesc oaspeți. Spune-i să plece.

– Am încercat, doamnă, dar refuza. Spune că nu pleacă de la poartă până când nu-l primiți. Să chem poliția?

– Cum îl cheamă?

– Domnul Ralph Mackenzie. Zice că e fratele dumneavoastră.

Kitty încercase să-și amintească cine putea fi bărbatul care purta numele tatălui ei…

Și atunci și-a dat seama.

***

Kitty s-a ridicat de pe canapeaua elegantă de mătase și s-a dus la una dintre ferestrele mari, privind cum plutea vaporul lin în larg. Ralph Mackenzie apăruse în viața ei la momentul oportun, ca să-i amintească de cel puțin o faptă bună pe care o făcuse.

Și-a adus aminte cum coborâse scara, oprindu-se la jumătate pentru a-l privi pe bărbatul înalt, care-și frământa pălăria în mână. Ridicase capul auzindu-i pașii și, în lumina slabă a amurgului, Kitty se întrebase dacă nu cumva era copia fidelă a tatălui ei la tinerețe. Acest tânăr avea aceiași ochi albaștri charismatici, maxilarul puternic și părul des și roșcat.

– Domnule Mackenzie. Vă rog să intrați.

În salon se așezase agitat pe marginea canapelei, în timp ce servitoarea le punea ceai. Ralph își dresese glasul.

– *Ma* mi-a povestit despre dumneavoastră. Mereu zicea ce bună ați fost cu ea când era… însărcinată cu mine. Când i-am spus că vin în Australia să încep o nouă viață, mi-a dat adresa dumneavoastră, pe care a păstrat-o în toți anii ăștia. Nu am crezut că vă mai găsesc aici, dar… iată-vă!

Apoi scosese cruciulița de argint pe care Kitty i-o dăduse lui Annie cu ani în urmă. Se uitase lung la ea, amintindu-și furia pe care o simțise la înșelăciunea tatălui ei. Stătuseră apoi de vorbă și Ralph îi spusese că fusese contabil pe un șantier naval în Leith. Îl invitase să cineze împreună, iar el îi povestise cât de dificile erau lucrurile de când se terminase războiul. Kitty

aflase cât de afectată fusese soția lui atunci când îi spusese că fusese concediat din cauză că registrele contabile erau goale.

– Ruth, soția mea, m-a încurajat să vin și să văd cu ochii mei ce poate oferi Australia unui om ca mine.

Kitty îi pusese atunci o întrebare care o frământase de la începutul serii.

– Ai vorbit vreodată cu tata… tatăl nostru?

– Nici nu am știut că e tata până când Ma, Dumnezeu s-o binecuvânteze, nu a murit. Îl văzusem pe reverendul McBride, când mă dusese Ma la biserică, unde stăteam în ultima strană. Acum înțeleg de ce era mereu furioasă după slujbele lui. Mă folosea ca să-i amintească de păcatul pe care-l făcuse.

Ridicase privirea la Kitty în semn că-și cerea scuze, dar ea doar îi confirmase sumbru.

– Când aveam treisprezece ani, continuase el, am fost trimis cu o bursă la Colegiul Fettes. A fost cea mai bună șansă a mea să îmi schimb traseul și să-mi construiesc un drum în viață. Nu am aflat până mai târziu că el – tata – se ocupase de asta. Oricum a fost, îi sunt recunoscător pentru asta.

Până la sfârșitul serii, ea îi oferise o slujbă de contabil la companiile Mercer. Șase luni mai târziu, soția lui, Ruth, venise și ea.

***

Kitty s-a îndepărtat de priveliștea valurilor cenușii dincolo de puntea privată, gândindu-se că venirea lui Ralph în Adelaide o salvase fără doar și poate. După insuportabila pierdere a lui Charlie, Kitty își concentrase toată energia asupra acestui tânăr – frate pe jumătate, cu optsprezece ani mai mic – care apăruse pe neașteptate în viața ei.

Și în ultimii câțiva ani, Ralph se dovedise inteligent, dornic să învețe și, în consecință, devenise mâna ei dreaptă. Cu toate că industria perlelor în Broome nu și-a mai revenit după război, așa cum prevăzuse Charlie, profiturile minei de opal și ale podgoriei creșteau pe zi ce trecea. Între cei doi – frate și soră – finanțele Mercer își reveneau încet-încet. Singura problemă era că Ruth, după ani de încercări, aflase recent că nu putea avea copii. Ralph îi scrisese lui Kitty în Scoția ca să-i spună că luaseră un câine, care în acel moment satisfăcea nevoile materne ale lui Ruth.

Mulțumită capacităților excelente ale fratelui ei, Kitty se întorcea în Australia pentru ultima oară. Fără să știe Ralph, la întoarcere avea să-i

încredințeze afacerea cu totul, știind că viitorul companiei avea să fie pe mâini bune.

Se întorsese la Leith cu șase luni în urmă pentru înmormântarea tatălui ei. Murise de bătrânețe, atât. Ea și Ralph primiseră vestea cu un amestec inconfortabil de tristețe și ușurare dominată de vinovăție. În timpul ședерii cu mama ei, Kitty nu suflase o vorbă despre Ralph Mackenzie junior familiei. Călătorise în Italia cu sora ei, Miriam, pentru un tur cultural al orașelor antice și se îndrăgostise peste măsură de Florența. Cumpărase acolo un apartament mic și elegant, de unde vedea acoperișul marelui Duomo. Avea de gând să-și petreacă iernile acolo și verile cu familia, în Scoția.

Faptul că împlinise șaizeci de ani îi dăduse un imbold. În Australia nu o mai aștepta nimic în afară de amintiri dureroase. Și, după ce încercase ani la rând să se îndepărteze de familia Mercer și de ițele fine care păreau s-o fi ținut în capcană toată viață ei de adult, acum era hotărâtă s-o facă în sfârșit.

Kitty s-a dus la dulap să aleagă ce să poarte la cina cu căpitanul. Când ajungea în Adelaide, urma să-și petreacă următoarele săptămâni făcând ordine în treburi. Asta însemna și să găsească un avocat care să înregistreze decesul „soțului“ ei. Ideea de a mai trece o dată prin frauda comisă de Drummond a înfiorat-o, dar era o problemă care trebuia rezolvată, ca s-o poată lua de la capăt.

În timp ce-și ținea rochia peste corpul zvelt, se întreba dacă Drummond murise. De multe ori, în nopțile lungi și singuratice, când tânjise după atingerea lui, își imaginase fiecare scârțâit de ușă sau foșnet de animal în grădină ca fiind întoarcerea lui. Totuși cum să-l aștepte? Doar ea fusese cea care-l alungase.

Poate, se gândea, întoarcerea ei acasă avea să permită cutiei de oțel în care-și ferecase inima să se deschidă încă o dată.

***

Pe măsură ce voiajul continua, Kitty și-a reluat rutina la bord. Nu o interesa socializarea cu ceilalți călători de clasa întâi, astfel că făcea plimbări pe punte și, în vreme ce se îndreptau spre sud, se bucura de atingerea călduță a soarelui. Uneori, noaptea, auzea muzica și râsetele de pe puntea de sub ea, clasa a treia, cântări care se iscau dintr-odată la un acord de fluier sau de acordeon. Și-a amintit cum dansase și ea odată pe puntea de jos, în aerul

îmbâcsit de țigară. Camaraderia fusese contagioasă. Prietenii ei nu erau ei bogați, dar dețineau adevărate bogății prin vise și speranțe.

Kitty își dăduse seama demult că viața privilegiată o izolase. Cu toate că o parte din ea tânjea să coboare și să se alăture distracției, își dădea seama acum că nu va fi niciodată acceptată printre ei.

– Și fiecare în parte visează ca într-o zi să ajungă sus, unde sunt eu, a suspinat ea, în timp ce James venise să-i pregătească baia.

***

– Ieșiți în oraș azi, când andocăm în Port Said? a întrebat-o James, care îi turna o ceașcă de ceai English Breakfast.

– Nu m-am gândit, a răspuns ea. Tu?

– O, da! Nu-mi vine să cred că ne apropiem de Egipt, tărâmul faraonilor. Sincer să fiu, doamnă Mercer, abia aștept să pun piciorul pe uscat. Mă simt ca în colivie la bord și prietena mea, Stella, zice că sunt multe de văzut, deși nu trebuie să te îndepărtezi prea tare. O să iau o parte din orfani cu mine, ca să-i înveselesc puțin.

– Orfani?

– Da, cred că-s cam o sută la clasa a treia. Au fost trimiși din Anglia să-și găsească familii noi în Australia.

– Înțeleg. Kitty a sorbit din ceai. Atunci poate vin cu voi.

– Serios? James se uita uluit la ea. Unii miros urât, doamnă Mercer, nu au unde să se spele acolo unde stau.

– Sunt sigură că mă descurc, a spus ea brusc. Așadar, ne vedem la capătul pasarelei, când andocăm mâine la zece.

– Bine, a răspuns el, dar să nu spuneți că nu v-am avertizat.

A doua zi, Kitty cobora pasarela în Port Said. Mirosul fructelor putrezite și ale trupurilor nespălate i-au mutat nasul din loc, tocmai când auzea niște strigăte răsunând în portul aglomerat. Vapoarele cu aburi erau constant descărcate și încărcate cu lăzi, animale și ființe umane.

James o aștepta lângă o fată roșcată înaltă și un grup de copii în zdrențe.

– Ea e Stella. James i-a făcut cunoștință cu roșcata care-și ținea boneta peste ochi, ca să-și ferească tenul alb de soare. A făcut tot posibilul să aibă grijă de o parte dintre micuții de jos, i-a explicat el, întorcându-se spre ea cu totală adorație, după cum a observat Kitty.

– Mă bucur să te cunosc, Stella. Pe voi cum vă cheamă?

Kitty s-a aplecat să vorbească cu cel mai mic, care nu avea mai mult de cinci ani.

– Eddie, a răspuns în locul lui un alt băiat, cu un puternic accent Cockney. Nu prea vorbește.

– Și ei sunt Johnny, Davy și Jimmy, pe urmă Mabel și Edna și Susie… și eu sunt Sarah, a spus o fată extrem de slabă, cu ochii deschiși, pielea palidă și păr șaten lins, despre care Kitty bănuia că avea în jur de paisprezece sau cincisprezece ani. Ne-am adoptat toți unii pe alții, nu-i așa?

– Da! au strigat în cor figurile murdărele.

– Ei bine, eu sunt doamna Mercer și cunosc un loc în apropiere unde au dulciuri de toate felurile, a anunțat Kitty. Mergem să aruncăm o privire?

– Da! s-au bucurat copiii.

– Haideți atunci! a decretat Kitty și, din instinct, l-a luat pe micul Eddie în brațe.

– Mă bucur că vă e familiară zona, doamnă Mercer. Pentru mine, totul e nou, i-a spus James, în timp ce își croiau drum pe străzi printre vânzătorii ce-și strigau mărfurile.

Kitty s-a uitat în spate și le-a văzut pe Sarah și pe Stella care-i țineau bine de mâini pe ceilalți.

– Cam mulți negri pe-aici, nu, Davy? l-a auzit Kitty pe Johnny șoptindu-i prietenului lui, trecând printre locuitorii îmbrăcați în robe colorate și cu fesuri cu ciucuri.

I-a condus în spatele docurilor și în oraș. Știa acolo o piață stradală imensă, unde se vindeau condimente aromate, fructe și lipii coapte în cuptor încins, din care aerul ieșea în valuri de căldură.

– Ia te uită!

Sarah arăta spre un morman colorat de rahat turcesc presărat cu glazură.

– Da, e absolut delicios, a spus Kitty. Aș vrea – a numărat capetele copiilor – opt pungi cu trei bucăți de fiecare, i-a cerut vânzătorului din spatele mesei pe capre, după care a mimat și gesticulat până când omul a înțeles ce dorea.

– Poftim, Eddie! Încearcă asta.

Kitty i-a întins desertul băiatului cuibărit pe umărul ei. Eddie s-a uitat și, șovăitor, și-a scos degetul din gură și a scos limba roz să guste glazura.

– Să nu li se facă rău, doamnă M, a spus Sarah, care stătea lângă Kitty și împărțea pungile cu dulciuri. N-au mâncat așa ceva în viața lor.

– Doamne, unii dintre ei sunt slabi morți! i-a șoptit Kitty.

– Ne dau de mâncare, doamna. De fapt, uneori mâncarea e mai bună decât ce-*aviam* la orfelinat. Numai că ni s-a cam făcut tuturor rău de la valurile mari. Mai ales celor mici. El, a spus Sarah arătând spre Eddie, a cărui figură exprima fericirea, în timp ce mânca rahatul turcesc, s-o simțit foarte rău.

S-au plimbat prin piață, căscând gura la copiile din lemn ale Sfinxului și sarcofagelor lui Tutankhamon.

S-au oprit la altă tarabă, unde Kitty le-a cumpărat câte o portocală și s-au bucurat de fruct de parcă ar fi fost cel mai prețios dar primit vreodată. S-au întors apoi la pasarelă chiar înainte de ora patru, cu mutrele lipicioase de la zahăr și suc de portocale. Kitty l-a pus pe Eddie, care dormea, în brațele lui Sarah.

– Mulțumesc, doamna M, n-o să uităm bunătatea dumneavoastră, a spus Sarah. I-ați făcut fericiți pe toți azi. Și dacă aveți nevoie de cineva care să vă peticească hainele elegante, *io*-s aia. Nu iau cât cei angajați să facă asta la bord și-s mai pricepută ca ei!

Sarah a zâmbit și i-a condus pe copii pe scări în jos.

***

– Mă gândeam să îmi ofer baia și să spălăm câte doi orfani în fiecare seară, a spus Kitty în seara aceea, în vreme ce James îi pregătea rochia pentru cină.

– Sunteți foarte bună, a înghițit el în sec, dar nu știu dacă o să accepte comisarul să aduc pasageri de la clasa a treia la clasa întâi.

– Atunci va trebui să găsești o soluție. Să știi, James, că pentru a fi sănătos trebuie să fii curat. În momentul de față, pielea acelor copii încurajează dezvoltarea bacteriilor. Vrei să fii responsabil când micul Eddie va fi declarat mort înainte să ajungă pe țărmurile australiene?

– Păi, nu, dar…

– Atunci sunt sigură că vei face un plan bun. Dacă reușești, îți voi oferi un salariu bun și constant la una din companiile mele când ajungem în Adelaide. Așadar, vrei să facem o încercare?

– Da, doamnă Mercer, a spus el șovăitor.

În seara aceea, doi copii au ajuns la ușa cabinei lui Kitty. Au fost băgați în cameră pe fugă de către James, care a plecat, trântind ușa după el. Cei doi copii au icnit uluiți la vederea luxului și a spațiului existent pe vapor înainte să-i ducă Kitty în baie și să le ceară să se dezbrace.

– Mama mi-a zis să nu mă dezbrac în fața unui străin.

Jimmy, care avea cel mult opt ani, își încrucișase brațele și clătina din cap.

– Și mie, doamna M, a adăugat Johnny.

– Păi atunci, ce-ar fi să vă las singuri? Vă rog să vă spălați bine cu săpun carbonic. Kitty le-a arătat săpunul. Fiecare are un prosop când terminați. Pe urmă vă așteaptă cina.

Băieții i-au trântit ușa în nas. Kitty a auzit o discuție în șoaptă, pe urmă o joacă în apă și, în cele din urmă, chicoteli de bucurie.

– Ștergeți-vă repede, băieți, se răcește mâncarea, a spus ea prin ușă.

Au ieșit mai curați, dar până și Kitty le vedea petele rămase pe gât. În timp ce îi punea la masă în fața a două castroane mari de tocăniță, a adulmecat și și-a dat seama că hainele lor murdare emanau un miros neplăcut.

A doua zi, în timp ce James servea micul dejun, au discutat despre următorii doi orfani care urmau să vină în seara aceea la baie.

– Faceți un lucru minunat pentru copii, doamnă Mercer!

– Ar fi mai bine să le putem da și haine curate. E mult mai cald acum. Nu le trebuie decât o cămașă și o pereche de pantaloni scurți, că pe urmă le trimitem hainele la spălătorie. Ai vreo idee?

– Sarah e o cusătoreasă de minune. Ea le-a peticit șosetele băieților și a croit o garderobă întreagă din petice pentru păpușa lui Mabel.

– Excelent. Trebuie să-i dăm de lucru.

– Nu are mașină de cusut, doamnă Mercer.

– Atunci facem imediat rost de una. Spune-i comisarului că excentrica doamnă Mercer are o pasiune pentru croitorie cât își petrece timpul la bordul vasului. Nu mă îndoiesc că au o sumedenie la spălătorie.

– Așa e, o să văd ce pot face, dar materiale?

– Lasă pe mine. Kitty s-a bătut ușor pe nas. Și trimite-o pe Sarah la mine după-amiază. Vom lua ceaiul împreună și vom discuta despre proiectul nostru.

***

– Bun, a spus Kitty, conducând-o pe Sarah în dormitor, unde i-a arătat un teanc de cămăși de noapte și de zi pe pat. Te descurci cu astea?

Sarah s-a uitat la mormanul de haine ale lui Kitty și s-a întors îngrozită spre ea.

– Doamna M, sunt lucruri foarte scumpe. Nu pot să le tai, ar fi un sacrilegiu.

– Ba deloc, Sarah. Am mai multe haine decât pot purta vreodată și întotdeauna pot fura un cearșaf, două de pe pat dacă e nevoie.

– Cum spuneți dumneavoastră, doamna M, a mai zis Sarah, atingând dantela delicată la gulerul unei cămăși de noapte.

– Așa zic. Mașina de cusut vine mai târziu și mâine te poți apuca de lucru.

Ochii albaștri ai lui Sarah se măriseră pe figura ei slabă și palidă.

– Dar ce-or să zică dacă vin aici, sus?

– Comisarul nu va spune absolut nimic pentru că îi voi spune că te-am angajat ca menajeră personală, ca să-mi coși hainele. Ne vedem la nouă fix.

– Bine, doamna M.

Sarah s-a ridicat și rochia îi atârna ca pe umeraș pe trupul fragil. În timp ce o conducea James, lui Kitty i s-a rupt sufletul din cauza acestor orfani trimiși peste mări și țări, în necunoscut, fără să aibă nimeni grijă de ei.

Kitty spera doar ca viața să fie mai bună cu ei odată ce ajungeau pe țărmurile Australiei.

***

Până la sfârșitul săptămânii, toți orfanii aveau un set de haine noi, croite de mâinile dibace ale lui Sarah. Lui Kitty îi plăcea compania fetei, care ședea la mașina de cusut și povestea întruna despre bombele care căzuseră în timpul războiului în East End, de parcă istorisea o plimbare în parc.

– Ultima ne-a lovit pe zece de pe strada noastră, inclusiv pe mine. Eram în pivniță, că sunaseră sirenele și mi-am dat seama că îmi uitasem andrelele sus și m-am dus să le aducă tocma' când a căz't bomba pe acoperiș. M-or scos *dîn dărmături* ca nouă. *Aviam* șase ani *atuncea*. Tipu' de m-a auzit zbierând zicea că a fost miracolu' naibii.

– Doamne! a răsuflat Kitty. Și unde te-ai dus după aceea?

– Mătușă-*mia* m-o luat la ea în casă mai încolo *pă* stradă, până *venia taică-miu* de *pă* frontu' din Franța. Numa' că n-o mai venit și *mătușă-mia* nu m-o putut ține, așa că m-o dus la orfelinat, știți? O fost bine acolo, că eram împreună. N-ai ce face, nu, doamna M?

– Da.

Kitty avea ditamai nodul în gât, minunându-se de curajul și atitudinea pozitivă a lui Sarah.

– Toată lumea zice că poți s-o iei *dă* la capăt în Australia. Cum e, doamna M?

Vastă… Cumplită… Extraordinară… Crudă...

– E tărâmul făgăduinței. Sunt sigură că te vei descurca de minune acolo, Sarah. Câți ani ai, apropo?

– Cincisprezece, doamna M, și cum mă descurc bine cu dibăcia *mia*, sper să găsesc *dă* lucru și să fac bani singură. Și să găsesc un bărbat, a chicotit, roșind cum nu se putea mai timid. Așa, astea-s toate. Sarah a scos un șort de sub acul mașinii de cusut și l-a scuturat să-l îndrepte. Ar trebui să-i vină bine lui Jimmy, dacă nu mai slăbește.

– Bravo! Ai cusut foarte frumos. Kitty l-a luat din mâinile lui Sarah și l-a împăturit frumos peste un vraf cu restul hainelor. Ia-le jos cu tine și dă-le tu.

– Da, deși tre' să am *grije* să nu le fure careva. Sunt unii jos care te fură numa' că se uită la tine. Mă întrebam dacă pot să iau bucata aia *dă* cearșaf ca să fac *nește* batiste pentru un prieten. Plânge mult, d-aia, a adăugat ea. Sunt mulți care plâng acolo.

– Sigur că poți și îți mulțumesc, Sarah, pentru toată munca ta. Ăștia sunt banii tăi. Kitty a ridicat o bluză brodată și o cămașă, în care, în acel moment, Sarah ar fi înotat de slabă ce era. Poți să le ajustezi pe măsura ta?

– Ooo, doamna M… A întins mâna să atingă materialul moale. Nu le-aș putea lua, cel puțin nu jos. S-ar murdări în cinci secunde.

– Atunci ți le pregătim și le ținem aici până când coborâm de pe vapor. În fond, trebuie să arăți cât mai bine ca să-l atragi pe bărbatul acela.

– Mulțumesc, doamna M, sunteți un înger păzitor, a spus Sarah în timp ce lua teancul de haine, plus cearșaful și s-a dus spre ușă. Pe mai târziu.

– Aș vrea eu, a suspinat Kitty, închizând ușa după ea.

Capitolul 30

În ciuda privirii dezaprobatoare a comisarului de bord, Kitty a insistat ca micul ei grup de orfani să o însoțească atunci când vaporul se apropia de portul din Adelaide, unde urmau să debarce cu toții. A comandat un ultim ospăț, pe care copiii l-au devorat cu poftă, cercetând orizontul în continuu, pentru a vedea unde își vor începe noua viață. Când l-a zărit, Jimmy i-a anunțat cu un țipăt și au dat toți fuga pe terasă și s-au agățat de balustradă.

– *Ioi*!

– Iote dealurile! Sunt verzi, nu roșii!

– Unde-*i* casele ș-orașul? Zici că nu-i ni'ca 'colo!

Kitty l-a ridicat pe Eddie în brațe și i-a mângâiat părul fin și pufos.

– Vezi nisipul, Eddie? Poate te duc într-o zi să facem un castel de nisip.

Ca de obicei, Eddie nu a răspuns. Kitty l-a strâns mai tare în brațe, iar el s-a ghemuit pe umărul ei. James a apărut pe terasă, ca să le ceară copiilor să coboare și să se pregătească de debarcare.

– Îi va întâmpina cineva? l-a întrebat ea, în timp ce el îi mâna spre ușă.

– Se pare că vin autoritățile să-i ducă la noile lor familii. Din ce-am auzit, e un fel de comerț cu carne vie, mai întâi aleg băieții mai puternici și fetele mai tinere și mai frumoase.

– Și ce se întâmplă cu cei care nu sunt aleși?

– Nu știu, doamnă Mercer, a răspuns James.

Însă Kitty știa că nu-i adevărat.

– Bine atunci, a spus ea, întorcându-se spre grupul de fețe fericite, care o priveau cu încredere. Am să vă dau fiecăruia o carte de vizită cu numele și adresa mea. Locuiesc foarte aproape de centrul orașului și dacă vreunul dintre voi are nevoie de ajutorul meu, veniți și mă găsiți la Alicia Hall. Ne-am înțeles?

– Da, doamna M, au răspuns ei în cor.

– Bun, îmi voi lua rămas-bun.

Kitty i-a pupat pe creștet și i-a urmărit cu privirea în timp ce ieșeau din cabină pentru ultima oară.

– Dumnezeu să vă binecuvânteze! a murmurat ea, cu lacrimi în ochi.

***

Ajunsă la Alicia Hall, Kitty s-a pus să își încheie socotelile cu toate lucrurile neterminate în Australia. A petrecut o lungă după-amiază cu avocatul ei, domnul Angus, căruia i-a explicat că toate afacerile Mercer vor fi transferate lui Ralph și o sumă de bani va fi investită în acțiuni pentru a-i ține de cald la bătrânețe. În cazul morții ei, banii aveau să fie donați carității.

– Aș vrea și să-mi declar soțul oficial mort, având în vedere că lipsește de treizeci și șapte de ani, a spus ea, fără să trădeze nici cea mai mică emoție.

– Înțeleg. Domnul Angus a bătut cu stiloul în sugativă. Nu va fi nici o problemă, doamnă Mercer, dar voi avea nevoie de timp să adun dovezile.

– Ce dovezi vă trebuie? Nu l-a văzut nimeni și n-a auzit de el de zeci de ani.

– Desigur. E vorba doar de birocrația de a declara pe cineva mort *in absentia* – trebuie să demonstrăm tribunalului că am făcut suficiente eforturi de a vă găsi soțul, chiar dacă șansele sunt ca, într-adevăr, să fie mort. Voi începe imediat procedurile.

– Mulțumesc.

Fratele ei, Ralph, s-a întors de la mina de opal din Coober Pedy și cei doi s-au așezat la discuții despre afaceri.

– Având în vedere actuala criză economică din Europa, aș spune că ne merge destul de bine. E un moment bun să ne extindem, Kitty. Cât am fost în Coober Pedy, mi s-a oferit pământ care se ieftinește. Cred că va fi o investiție excelentă.

– Am încredere în judecata ta, Ralph, dar avem și fondurile necesare?

– Le-am avea fără doar și poate, dacă am vinde ferma de vite de la Kilgarra. M-am tot uitat la registrele contabile – poate îți aduci aminte că fostul administrator a murit cu ceva vreme în urmă? Înlocuitorul lui nu pare la fel de minuțios cu rapoartele lunare. Cred că ar trebui să mă duc eu însumi în nord ca să văd ce se petrece.

– Chiar e necesar?

– Așa cred, da. Nu am primit răspuns la niciuna dintre telegramele mele.

– Nu am fost niciodată acolo, a spus Kitty, știind foarte bine de ce nu o făcuse. E foarte departe.

– Nu mai e așa departe de când poți lua trenul Ghan până la Alice Springs. Ferma Kilgarra e la două zile de mers cu șareta, dar ar trebui să plec curând.

– Bineînțeles.

– Apoi mai e chestiunea proprietăților din Broome. Am vândut toate lugherele, după cum am discutat, dar tot mai rămân biroul, depozitele și, desigur, casa. Vrei s-o păstrezi? Știu câte amintiri ai acolo.

– Da, a răspuns, mirată și ea, dar spațiile comerciale le pot vinde. Dragă Ralph, trebuie să-ți împărtășesc și eu planurile mele de viitor.

Kitty a văzut cum Ralph a rămas uluit când i-a zis că urma să-i lase pe mâini întregul imperiu Mercer.

– Eu voi lua o pensie modestă din afacerile mele, dar mai am și alți bani și-apoi nu voi avea cine știe ce nevoi. Desigur, mai e Alicia Hall, pe care intenționez să ți-o las ție.

– Serios, Kitty, ești sigură? Mă cunoști de mai puțin de trei ani și…

– Ralph! Kitty i-a pus mâna pe braț. Ești fratele meu, sânge din sângele meu. Nu știu pe nimeni mai priceput să se ocupe de afaceri pe viitor. Te-ai dovedit a fi un administrator talentat, cu cap pentru afaceri. Sunt sigură că vei suporta cu bine schimbările care, simt eu, vor veni în Australia. Și adevărul e că mă bucur foarte tare să predau ștafeta. A fost o pură întâmplare că m-am îngrijit de afaceri atâta vreme.

– Atunci îți mulțumesc, Kitty. Mă simt onorat de încrederea pe care mi-o acorzi.

– Bun, atunci am stabilit. Kitty s-a uitat în depărtare. Mă gândesc să mă pregătesc de plecare până în aprilie. Deși, când eram tânără și am venit prima oară aici, mi-am promis să mai fac un drum.

– Unde anume?

– La Ayers Rock. Îți vine să crezi că încă nu am ajuns acolo, după toți anii ăștia? Așadar, i-a zâmbit Kitty, vei avea companie pe tren. Voi veni cu tine până la Alice Springs.

***

În timp ce Kitty făcea pregătirile pentru a părăsi țărmurile australiene, și-a dat seama că nu-și dorea să ia cu ea în Europa prea multe lucruri: tot ce se afla la Alicia Hall fusese ales de Edith, soacra ei. Când s-a întors din excursia

la Alice Springs, erau gata documentele pe care trebuia să le semneze pentru a trece afacerea pe numele lui Ralph. Domnul Angus a informat-o că se apropia foarte mult de momentul în care putea declara moartea lui Andrew *in absentia*, iar Kitty scrisese o scurtă declarație despre starea mentală a „soțului“ ei după scufundarea vasului *Koombana*, în speranța că va fi suficient pentru a convinge judecătorul.

Două săptămâni mai târziu, a primit certificatul de deces al lui Andrew prin poștă și s-a uitat la el cu groază și ușurare totodată. A ieșit pe verandă și a aruncat o privire spre locul în care îl zărise prima oară pe Drummond, când avea optsprezece ani.

– S-a terminat, a murmurat în sinea ei, în sfârșit s-a terminat.

***

Până să audă soneria la ușă, o cuprinsese o stranie senzație de pace în timp ce își lua desertul în solitudine. Se întreba cine putea suna atât de târziu în noapte, când a auzit-o pe Nora, servitoarea aborigenă bună la toate, care răspundea la ușă.

– *Scuzați, doamna* Mercer, a spus Nora, în timp ce băgase capul în salon câteva clipe mai târziu, o *vint* o cerșetoare care zice că *trebe* să vă vadă. Cică i-ați dat ‘*mneavoastră* adresa. O *chiamă* Sarah. S-o bag în casă?

– O, da, desigur, spuse Kitty, ridicându-se de la masă.

– Are ș-un băiet cu ea, a adăugat Nora sumbru, în timp ce Kitty o urma pe coridor.

Sarah, care oricum era slabă moartă, devenise transparentă între timp. S-a aruncat în brațele lui Kitty.

– O, doamna M…

Apoi privirea lui Kitty a picat pe Eddie, care se ascundea după fustele lui Sarah, cu ochii rotunzi ca două farfurioare, privind candelabrul care atârna în centrul tavanului înalt.

– Doamne, ce s-a întâmplat? L-a tras pe Eddie spre ea, cu Sarah lipită de el. Ce-ar fi să intrăm și să ne așezăm, ca să-mi spui tot.

I-a dus pe copii spre salon și i-a pus de fiecare parte a ei.

– O, doamna M, ce rău îi la orfelinat!

– Orfelinat?

Kitty vedea că Sarah stătea să plângă.

– Da, că ne-a mințit, da? Ceilalți au fost luați de familii, da' *io* și Eddie… Nu ne aștepta nimeni. Ne-or dus cu alți copii la călugărițe.

– Vă e foame? a întrebat Kitty.

– Crăpăm de foame, doamna M!

Kitty a sunat clopoțelul și i-a cerut Norei să facă un platou cu pâine și carne rece pentru oaspeți. După ce s-a uitat la ei cum se îmbuibau ca niște vulturi, a rugat-o pe Sarah să-i povestească pe îndelete ce se întâmplase.

Din gura lui Sarah s-a revărsat povestea cumplită de la orfelinatul St Vincent de Paul.

– Ne munceau ca pe sclavi, doamna M, și dacă refuzam, ne băteau sau trebuia să stăm nemișcați cu orele și n-avea *nimenea* voie să vorbească cu noi. Nu ne lăsau nici să ne ducem la toaletă după ce se dădea stingerea. Micu' Eddie n-a avut ce face și-o udat patu', toți cei mici făceau asta și *p'ormă* luau bătaie. Ăia mari trebuia să luăm găleata și mopul înaintea zorilor și să frecăm podelele și nu primeam decât pâine mucegăită. Sarah a tras aer în piept, roșie toată de furie. Și cel mai rău era, doamna M, că măicuțele alea își zic Surorile Milostiveniei, da' una n-avea milă. Una din ele – Sora Mary – lua câte o fată în fiecare seară în camera și… aoleu, doamna M, că nu pot să spun!

Sarah și-a acoperit fața cu mâinile.

Cu fiecare cuvânt, Kitty se îngrozea mai tare.

– Unde anume e locul ăsta?

– E în Goodwood. Am cotit de câteva ori ca s-ajungem *acilea*, da' zic că-i numa' juma' de oră de mers drept. *Io*-nțeleg dacă nu ne puteți ține *acilea*, da' noi nu ne mai întoarcem acolo. Niciodată, a adăugat Sarah ferm.

Kitty s-a întors spre Eddie, care-și așezase capul pe cotul ei și dormea dus.

– Cred că e timpul să vă culcați, nu?

– Adică putem rămâne? Doar o noapte, sigur, dar, vă rog, doamna M, să nu spuneți la *nimenea* că suntem *acilea* dacă vin după noi. Călugărița a zis că ne bagă la-nchisoare dacă fugim.

Sarah a căscat și figura ei micuță în formă de inimă aproape că s-a făcut nevăzută de gură.

– Nu chem poliția, Sarah, promit. Haide, să vă duc la culcare. Vorbim dimineață.

Kitty l-a dus pe Eddie sus în brațe și în camera copiilor, unde încă se mai aflau paturile în care dormiseră Drummond și Andrew în copilărie. L-a

așezat pe Eddie pe un pat, îmbrăcat cum era și l-a acoperit cu cearșaful, arătându-i lui Sarah spre celălalt pat.

– Mulțumesc, doamna M, n-o să uit niciodată ce ați făcut pentru noi în seara asta, a murmurat Sarah închizând ochii.

– Copil drag, a șoptit Kitty închizând ușa după ea. Nu pot face destule.

***

– Nu-mi vine să cred, a spus Ruth, soția lui Ralph, a doua zi, când ședeau pe terasă bând o limonadă și se uitau la Eddie care se juca bucuros cu Tinky, teckelul spaniol. Sigur nu exagerează fata asta?

– Mai mult ca sigur. Am stat mult cu ea pe drum încoace și cred tot ce spune.

– Dar sunt călugărițe, femei care și-au dedicat viața lui Dumnezeu și voii Sale.

– În experiența mea, a-ți dedica viața lui Dumnezeu nu înseamnă neapărat să acționezi în numele Lui, a spus Kitty pasional, uitându-se la Eddie care încerca să prindă un fluture.

– Și ce faci cu ei? a întrebat Ruth.

– Încă nu am hotărât. Sigur nu-i trimit de unde au venit, a spus Kitty cu ochii la Eddie care alerga în grădină după fluturi.

Râsul s-a oprit brusc când s-a împiedicat de o piatră în pământ și a căzut.

Înainte să aibă timp să țipe de durere, Ruth se și ridicare și dăduse fuga la el, luându-l în brațe și punându-l pe genunchi. Copilul și-a îngropat fața în pieptul ei și ea l-a alinat. Lui Kitty i-a venit atunci o idee.

***

– Uite, doamna Kitty, v-am făcut asta în semn de mulțumire.

Timid, Sarah i-a dat lui Kitty o cârpă pătrată, cu inițialele ei brodate pe o margine cu un model complex de trandafiri roz.

– E frumoasă, Sarah, mulțumesc. Ești o tânără foarte talentată.

– Nu asta zicea Sora Agnes, a pufnit Sarah. Zicea că-s pleava pământului, și *io*, și ăilalți.

– Te asigur că nu e așa, Sarah, a răspuns Kitty ferm.

– Voiam să mă duc în oraș azi să găsesc de lucru la croitoreasă. Să câștig bani pentru mine și Eddie. Știți vreuna?

– Poate, Sarah, dar cred că ești cam tânără să lucrezi cu normă întreagă.

– Nu mi-e frică de muncă, doamna M.

– Păi, de fapt voiam să te întreb dacă nu vrei să mă ajuți o vreme. Am multe lucruri de organizat până plec în Europa și trebuie să fac o excursie în nordul Australiei. De Nora e nevoie aici, așa că o să am nevoie de cineva care să mă ajute cu hainele și altele. Dar să știi că e o excursie lungă, întâi cu trenul, apoi cu șareta.

– O, doamna M, aș merge cu dumneavoastră la capătul pământului, zău. Vorbiți serios?

– Întotdeauna, Sarah, te asigur.

– Atunci mi-ar plăcea foarte mult, doamna M, dar… Sarah s-a întristat. Și Eddie? El nu așa puternic. Nu-s sigură că poate veni cu noi.

Kitty s-a bătut pe nas și a zâmbit.

– Las' că mă ocup eu de Eddie.

***

– Mă întrebam, Kitty, având în vedere că vei fi plecată cu Ralph în următoarele câteva săptămâni, dacă ai hotărât ce vrei să faci cu Eddie?

Ruth se uita cu drag la el cum stătea lângă ea, fascinat complet de puzzle-ul pe care i-l adusese.

– Știi, Ruth, mi-ai citit gândurile, pentru că nu știu ce să fac, a spus Kitty. Nu aș vrea să-l trimit înapoi la orfelinat…

– Nu, asta sigur nu! Vorbeam cu Ralph aseară și ne gândeam că ar fi o idee bună să rămână cu noi cât sunteți voi plecați.

– Doamne! Ce idee bună! Dar nu te deranjează?

– Absolut deloc. E un copil bun și simt că începe să aibă încredere în mine.

Ruth s-a umplut de tandrețe când Eddie i-a dat un cot ca să-i arate că terminase jocul.

– Da, așa se pare. Păi, dacă ești sigură…

– Perfect. O să-mi prindă bine să am un bărbat pe lângă casă, care să mă apere cât timp e Ralph plecat cu tine în nord, a zâmbit Ruth.

– Dacă Eddie e fericit, și eu sunt.

– Ce părere ai, Eddie? Ruth i-a atins brațul. Vrei să vii să stai la mine acasă o vreme?

– Da, vă rog! a spus Eddie și s-a întins spre Ruth, care l-a strâns în brațe.

– Ei bine, cred că s-a hotărât, a spus Kitty cu un nod în gât.

Era prima oară când îl auzea pe Eddie vorbind.

Capitolul 31

Cinci zile mai târziu, Kitty și Sarah plecau din Adelaide cu Ralph, în zori, spre Port Augusta, unde au luat trenul Ghan. Hamalii le-au aranjat bagajele frumos în cabine. Pe durata voiajului de trei zile au avut o rutină liniștită, însoțită de mișcarea legănată a trenului care îi ducea prin deșertul roșu, din ce în ce mai sălbatic și mai pustiu. Kitty se bucura că o avea pe Sarah cu ea, nu doar din pricina firii ei practice, ci și mulțumită entuziasmului – încântarea ei constantă la fiecare schimbare de peisaj o ajuta pe Kitty să privească totul cu alți ochi.

Și-au petrecut multe după-amiezi în vagonul de observație, unde Sarah stătea cu fața lipită de geam și anunța fiecare privelițe și sunet stăpânei.

– Cămile! a icnit ea, arătând spre un șir care șerpuia prin deșert.

– Da, însoțitorul spunea că ne vom întâlni cu ele probabil la următoarea stație, a spus Ralph fără să ridice ochii din ziar.

Și într-adevăr, când au oprit la Oodnadatta, Sarah s-a uitat fascinată la păstorii afgani, cu turbanele lor albe și robele vaporoase, care luau provizii din tren și le încărcau pe „șoferii“ lor robuști și eleganți ai deșertului.

Cu Sarah alături, și Kitty urmărea schimbarea peisajului, munții roșii, pajiștile de sare albe și strălucitoare și râurile albastre, minunându-se că, după zeci de ani în Australia, interiorul continentului îi scăpase.

Au sosit în Alice Springs pe un peron aglomerat, unde părea că întreg orașul sosise să aștepte trenul. Și-au făcut loc prin mulțimea zgomotoasă și Ralph a cerut o șaretă care să-i ducă la strada principală a orașului.

Au fost lăsați în fața mândrului hotel Springs și vizitiul a venit după ei cu bagajele și au intrat cu toții în recepția întunecată și prăfuită.

– Nu e tocmai un loc cu care să fiți obișnuită, nu, doamna M? i-a șoptit Sarah la ureche.

Ralph întrebă dacă proprietarul, doamna Randall – o femeie căruntă care părea să se scalde în mod regulat în gin –, avea camere libere. Avea și fiecare a primit câte o cheie.

– Toaleta e în spate și e și un butoi cu apă de spălat.

– Mulțumim, a spus Kitty, dând din cap spre femeie, în timp ce Sarah s-a strâmbat ca să-i arate ce părere avea despre condițiile sanitare.

– Vai, până și la orfelinat era toaleta înăuntru, a șoptit ea.

– O să supraviețuim, a spus Kitty, urcând scara de lemn.

Toți trei erau extenuați în seara aceea și au mâncat devreme în salonul micuț de la parter.

– Doamna Randall zice că ferma de vite Kilgarra e la două zile de mers călare. Așa că o să încerc să găsesc pe cineva care să ne ducă acolo. Vii cu mine? a întrebat Ralph.

– Nu, a răspuns ferm Kitty. Avem doar zece zile aici și vreau să văd Ayers Rock. Sunt sigură că îmi vei spune tu tot ce se întâmplă acolo, Ralph. Cred că o să mă retrag la culcare acum. M-a extenuat destul de tare drumul până aici.

Sus, în camera ei simplă, s-a întins pe salteaua tare din păr de cal și s-a uitat pe geamul ce-și purta stratul de praf ca pe o haină naturală. Știa că Drummond nu era la fermă – nu risca să fie recunoscut. Totuși, oricât îi spunea rațiunea că putea fi oriunde în acel peisaj vast, faptul că se afla în brusă îl aducea cumva mai aproape.

Ăsta e locul lui, pământul lui...

– Kitty, și-a spus cu voce tare, tocmai l-ai declarat oficial mort. Și-apoi, aproape sigur s-a ales praful de el deja…

După ce și-a administrat discursul sobru, Kitty s-a întors pe cealaltă parte și a adormit.

***

A doua zi dimineață, în fața hotelului, Ralph părea ceva mai agitat în timp ce se așeza în șaretă alături de vizitiul aborigen.

– O să fie o aventură despre care o să am ce le povesti lui Ruth și Eddie, nu? a spus el, zâmbindu-le stresat lui Kitty și lui Sarah. Cu voia lui Dumnezeu, ne vedem la sfârșitul săptămânii viitoare. Bun, hai să pornim!

Vizitiul a dat bice poneiului și șareta a pornit pe strada prăfuită.

– Mai bine el decât *io*, doamna M. Doamne, ce cald e! Sarah își făcea vânt. Mă gândeam să mă duc la postăvar peste drum să văd dacă pot cumpăra niște material să ne fac niște bonete de soare, cu plasă prin ele ca să nu ne mai intre gâzele în față.

Sarah a dat din mână să gonească o insectă care i se așezase pe față.

– Bună idee, a consimțit Kitty. Eu zic să stăm azi în oraș și să mergem mâine la Ayers Rock.

– Aveți dreptate, doamna M. Când mă întorc, ar fi bine să vă spăl lenjeria în butoiul ăla de-afară.

După ce i-a dat lui Sarah câțiva bănuți din portofel, s-a uitat după fata care s-a făcut nevăzută în mulțimea de pe stradă. Era o amestecătură de aborigeni cu albi și drumul era aglomerat de oameni călare, de căruțe trase de cai și de câte o mașină pe ici-colo. Scena a dus-o în trecut, în primele ei zile din Broome – un amestec uman multicultural, hotărât să-și croiască drum printr-un mediu ostil, neiertător.

După ce a mâncat de prânz, neobișnuită zilele astea cu arșița care o toropea, Kitty s-a întors la hotel și s-a adăpostit sub un ventilator din tavan. Pe măsură ce se lăsa amurgul și căldura se domolea, s-a hotărât să facă o plimbare afară ca să poată dormi noaptea. A coborât în recepția mică, unde doamna Randall ridica privirea de la un bărbat cu care vorbea la tejghea.

– Bună seara, doamnă Mercer. Marshall zice că o să fie aici la prima oră să vă ducă la Rock. Ar fi bine să plecați înainte să răsară soarele și sugerează ora patru dimineața. Vă convine?

– Mulțumesc. E perfect.

Kitty tocmai apăsase pe clanță când doamna Randall a adăugat:

– Sunteți doar voi două diseară la cină, nu? Poate domnul D ia masa cu dumneavoastră.

Bărbatul s-a întors și se uita acum drept la ea, cu ochii albaștri pe pielea măslinie și avea barbă cenușie.

Kitty s-a ținut de ușă să nu cadă, incapabilă să-și ia ochii de la el.

– Sigur că, dacă doriți să mâncați separat, pot să aranjez și așa.

Doamna Randall se uita nedumerită că cei doi nu-și mai luau ochii unul de la celălalt.

– Cum dorește doamna, a spus el în cele din urmă.

Kitty a încercat să răspundă, dar creierul refuza să formuleze orice.

– Vă simțiți bine, dragă doamnă Mercer? V-ați schimbat la față, zău.

Încerca să dea drumul clanței, dar știa că era posibil să leșine. Cu un efort suprem, a deschis ușa.

– Da… Mă duc în oraș.

Pe stradă, Kitty s-a întors și a început să se îndepărteze repede de hotel.

Nu se poate… pur și simplu nu se poate…

– Kitty!

La auzul vocii lui în spate, a luat-o la fugă. A intrat pe o alee îngustă, fără să-i pese unde se afla, atâta timp cât n-o prindea el din urmă.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Te ajung și dacă țopăi într-un picior…

– Blestemat să fii! Să te duci dracului! l-a blestemat ea, gâfâind.

A încetinit și a început să vadă pete mov în fața ochilor, când o mână fermă a prins-o de braț. Cât pe ce să leșine, s-a aplecat, gâfâind ca un câine astmatic, neavând de ales decât să se sprijine de el.

– Așază-te! Mă duc să-ți aduc puţină apă. A ajutat-o să se așeze ușor pe o treaptă. Stai aici, că mă întorc imediat.

– Nu vreau să te întorci. Pleacă… pleacă…

Kitty gemea cu capul între genunchi, chinuindu-se să nu leșine.

– Ia, bea asta.

Cu ochii închiși, a adulmecat whisky-ul înainte să-l vadă.

– NU! A dat cu mâna în cana de tablă, care a zburat în aer și s-a rostogolit pe jos, vărsându-se. Cum îndrăznești?

– Cum îndrăznesc să ce?

– Să-mi aduci alcool! Am nevoie de apă.

– Am și asta.

Kitty a luat sticla de la el și a băut apa. A tras aer în piept de câteva ori în timp ce-și făcea vânt cu boneta și își revenea încet-încet.

– Ce cauți aici? a icnit ea.

– Vin aici de aproape patruzeci de ani. Cred că eu sunt cel care ar trebui să te întrebe.

– Nu prea cred că e treaba ta.

– Ca de obicei, ai dreptate, dar te anunț că orice dramă are loc pe strada principală din Alice Springs devine repede treaba tuturor. Pot să-ți sugerez să continuăm conversația într-un loc mai intim?

– Să mă conduci imediat la hotel, i-a ordonat ea, lăsându-l s-o ajute să se ridice, simțind privirile ațintite asupra lor. După care vreau să pleci.

– Ha! Ești pe teritoriul meu. Tu ești cea care trebuie să plece.

– Mai vedem noi, a răspuns ea.

Până la hotel nu și-au mai adresat nici o vorbă. El s-a oprit în prag și s-a întors spre ea.

– Îți sugerez de dragul conveniențelor să luăm cina împreună diseară. Întâmplător avem același acoperiș deasupra capului și toată lumea din oraș e cu ochii pe noi. A arătat spre doamna Randall, care stătea la recepție și îi privea prin gemulețul prăfuit al ușii de la intrare. Iar mai târziu, când se culcă, adică pe la nouă și jumătate când termină câteva sticle de băutură, putem vorbi.

– De acord, a spus Kitty, în timp ce el deschidea ușa.

– Toate bune, drăguță? a întrebat-o doamna Randall, când au intrat în hol.

– Da, mulțumesc. Cred că m-a afectat căldura.

– Sigur, drăguță, pe toți ne ia, nu, domnu' D? i-a făcut ea cu ochiul.

– Evident, doamnă R.

– Deci ne-am hotărât să mâncăm împreună? a întrebat doamna Randall.

– Desigur, a răspuns el. Eu și doamna Mercer ne-am cunoscut cu ani în urmă. Soțul ei îmi era... prieten apropiat. Va fi o plăcere să stăm la povești, nu-i așa, doamnă Mercer?

Kitty își dădea seama că cel puțin o parte din el se amuza de șarada asta. Înainte să-l strângă de gât, a reușit să îngaime un „da", după care a urcat cât a putut de calm în camera ei.

– Of, Doamne! a răsuflat ea trântind ușa, înainte s-o încuie ca să fie sigură.

S-a întins pe pat și a încercat să-și calmeze bătăile inimii.

L-ai iubit odată…

Kitty s-a ridicat câteva minute mai târziu și s-a fâțâit prin cameră ca un animal în cușcă. Și-a privit fața în oglinjoara cu zgârieturi negre în zigzag, care-i afectau reflexia.

A chicotit puțin când și-a dat seama că soarta o adusese tocmai aici, într-un loc în care nu avea minimum de confort ca o femeie să se poată spăla sau înfrumusețea, de dragul lui. Cu toate că, desigur, nu voia să facă asta și nici nu trebuia să conteze… S-a luat singură peste picior pe seama vanității, dar a chemat-o totuși pe Sarah, căreia i-a cerut să-i scoată bluza ei preferată de muselină albastră și s-o ajute cu coama de păr roșcat-grizonant care ajunsese la fel de dezordonat ca un copil răsfățat și atârna în bucle nespălate pe lângă față.

– Cred că vă stă bine cu el lăsat, doamna M, a comentat Sarah, în timp ce încerca să-l întoarcă pe pieptene. Păreți mai tânără.

– Luăm masa cu un prieten foarte vechi al soțului meu, a anunțat-o Kitty, care se dădea cu puțin ruj ca să-și umple buzele.

Apoi, când a văzut cum pătrunde în ridurile dinspre gură, l-a șters cu severitate.

– Doamna Randall spunea că în seara asta o să luăm masa cu un domn. Nu mi-am dat seama că vă cunoașteți. Cum îl cheamă?

Kitty a înghițit în sec.

– Toată lumea îi spune domnul D aici.

Le aștepta în salon și Kitty vedea că se spălase și se bărbierise și el, încercând să arate bine.

– Doamnă Mercer. S-a ridicat în picioare și s-a aplecat să-i sărute mâna. Ce coincidență!

– Într-adevăr.

– Și dumneaei cine este?

Se uita la Sarah.

– Ea este Sarah. Am cunoscut-o la bordul vasului când m-am întors în Australia acum câteva luni. E menajera mea.

– Încântată de cunoștință, domnule.

Sarah a făcut o plecăciune afectată.

– Asemenea. Ne așezăm? a sugerat el, apoi s-a întins spre urechea lui Kitty. Chiar te pricepi la adunat toți oropsiții sorții de pe drumuri.

În timp ce mâncau o tocăniță delicioasă, despre care domnul D le spusese că e de cangur, Kitty s-a rezemat de spătar și s-a uitat cum o fermeca Drummond pe Sarah. Se bucura că nu era singură cu el și că nu îi dădea atenție doar ei. Simțea cum i se strângea stomacul, de parcă urma să explodeze la fiecare îmbucătură.

– Și de-aici încotro o luați? a întrebat-o el pe Sarah.

– Mergem să vedem o stâncă mare în centrul deșertului mâine, l-a informat Sarah senină, sorbind din berea oferită insistent de Drummond. Doamna M vrea s-o vadă, nu știu de ce. Pare drum lung ca să vezi un bolovan, știți ce zic?

– Știu, dar crede-mă, când ajungi acolo, ai să înțelegi. E aparte.

– Păi, dacă ne sculăm la patru, *io* mă duc la culcare. Dumneavoastră ce aveți de gând, doamna M?

– Urcă și dumneaei după cafea, nu-i așa, doamnă Mercer?

Drummond se uita insistent la ea.

– Bine. Sarah a căscat cu gura până la urechi, cum numai ea făcea și s-a ridicat de la masă. Ne vedem la prima oră.

Kitty a urmărit-o cum se legăna la ieșirea din salon.

– Așa îți place ție să îmbeți femeile? Sarah nu are nici șaisprezece ani! a șoptit ea.

Drummond a ridicat paharul de bere.

– În cinstea ta, Kitty! Jur că nu te-ai schimbat deloc din clipa în care am pus prima oară ochii pe tine. De multe ori m-am întrebat ce anume te face așa furioasă?

Kitty a clătinat din cap, supărată că, după atâția ani, Drummond reușise s-o reducă la un individ nesigur, care doar scrâșnește de furie. Încă o dată îi venea cu disperare să-l plesnească.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești așa?

– Așa cum? Adică nu ca restul lacheilor tăi, care se pleacă și ling tălpile celebrei Kitty Mercer, care a suferit o asemenea tragedie în familie, dar, în ciuda tuturor probabilităților, s-a dovedit a fi cea mai puternică afaceristă de perle din Broome? Respectată și venerată de toți, în ciuda faptului că succesul ei a lăsat-o fără dram de iubire în viață?

Kitty s-a ridicat instinctiv de pe scaun, nedorind să-i ofere doamnei Randall ocazia să bârfească în tot orașul, fiindcă știa că mai avea puțin și sărea în aer.

– Ajunge! O să-ți spun noapte bună.

S-a îndreptat spre ușă.

– Sunt impresionat de controlul de sine. Mă așteptam să mă pocnești în orice clipă.

Kitty a suspinat profund, prea obosită și tulburată să se mai lupte.

– Noapte bună, Drummond!

S-a dus spre scări și spre dormitor și a închis ușa după ea. Și-a scos bluza albastră, dojenindu-se că-i trecuse prin cap s-o poarte și s-a urcat în pat. Pentru prima dată în ultimii ani a plâns.

Tocmai când se liniștea și se gândea că va adormi, s-a auzit o bătaie timidă la ușă. S-a ridicat în șezut și s-a dezmeticit de tot.

– Cine e?

– Eu, a șoptit el prin ușă.

Kitty a țâșnit din pat, neștiind dacă încuiase ușa după ea când venise. Răspunsul a fost clar când a intrat Drummond, care arăta la fel de rău cum se simțea ea.

– Iartă-mă, Kitty! A închis ușa după el și a încuiat-o bine. Am venit să-mi cer scuze. Nu mă port cu nimeni altcineva ca un porc. A fost un șoc să te văd… nu am… nu știu, s-a corectat, cum să mă port.

– Nici eu. Și ai dreptate, ăsta e teritoriul tău. Eu sunt cea care ar trebui să plece. O să mă duc la Ayers Rock mâine, după care am să fac planuri să mă întorc la Adelaide cât se poate de repede.

– Serios, nu e nevoie.

– Ba mi-e teamă că da. Doamne, dacă mă recunoaște cineva, dacă ne recunoaște oricine… Tocmai am primit certificatul de deces al lui Andrew înainte să plec.

– Deci m-ai omorât, în sfârșit. Mda, ce să zic… În cele din urmă s-a ridicat, s-a uitat la ea și i-a zâmbit slab. Oricum, Kitty. Pe-aici sunt cunoscut ca domnul D: păstor care nu stă locului mai mult de câteva săptămâni. Se zvonește că sunt fost condamnat și că am scăpat din închisoarea din Fremantle.

– Cam așa arăți.

Kitty îi privea părul încă negru și dens, grizonant pe alocuri, figura aspră, ridată mai mult de soare decât de vârstă și pieptul lat cu brațe groase, musculoase.

– Ei, hai să nu căutăm din nou să ne insultăm. I-a zâmbit pe jumătate. O să încep pauza de război prin a-ți spune că nu ai îmbătrânit o zi. Tot frumoasă ești.

Rușinată, Kitty și-a atins părul grizonant.

– Știu că ești doar amabil, dar apreciez gestul.

S-a așternut tăcerea între ei și o viață de amintiri le-a trecut prin fața ochilor.

– Așadar, ne-am întâlnit, a spus Drummond în cele din urmă.

– Da, ne-am întâlnit, a repetat ea ca un ecou.

– Și trebuie să-ți spun, în caz că nu mai apuc vreodată, că nu a trecut zi în patruzeci de ani să nu mă gândesc la tine.

– Probabil cu furie, i-a zâmbit Kitty pieziș.

– Da, a chicotit el, dar numai din cauza comportamentului meu pripit, care mi-a transformat viața de-atunci într-o glumă proastă.

– Îți stă bine, trebuie să recunosc. Nu-mi vine să cred că ai trecut de șaizeci de ani.

– Corpul meu își știe vârsta, a suspinat el. Mă încearcă deja capriciile vârstei. Mă doare spatele ca dracu' după ce dorm pe jos o noapte și îmi pârâie genunchii ori de câte ori mă urc pe mârțoagă. Asta e viață de tânăr, Kitty, iar eu nu mai sunt tânăr.

– Ce ai de gând?

– Habar n-am. Ce fac păstorii trecuți la bătrânețe? Dacă stau să mă gândesc, nu știu niciunul. De obicei la cincizeci ne acceptăm soarta. Ori ne mușcă vreun șarpe, ori murim de dizenterie, ori sfârșim de sulița vreunui negru. Eu am avut norocul dracului, cel puțin în privința asta. Poate din cauză că nu mi-a mai păsat dacă trăiam sau muream după ce te-am văzut ultima oară, așa că m-a ținut în viață nesuferitul ăla din ceruri doar ca să mă pedepsească. Mă rog. S-a plesnit peste coapse. Asta e. Tu?

– Plec definitiv din Australia după ce mă întorc în Adelaide.

– Unde te duci?

– Acasă, sau cel puțin în Europa. Am cumpărat un apartament în Italia. Ca și tine, simt că Australia e un joc pentru tineri – bărbați sau femei.

– Ah, Kitty, cum de-am îmbătrânit noi... Drummond a scuturat din cap. Mi te-amintesc la optsprezece ani, când cântai de mama focului la The Edinburgh Castle Hotel, beată turtă.

– Și a cui a fost vina? l-am întrebat, privindu-l cu reproș.

– A mea, normal. Ce face Charlie? Știu un tip la misiunea din Hermannsburg care zicea că a fost cu el la școală și spera să vină la el în vizită într-o zi.

– Probabil te referi la Ted Strehlow.

– Da. Tipul e nebun ca o cobra bolnavă, dar l-am mai întâlnit în călătoriile lui în brusă. E un antropolog care s-a inventat singur și studiază cultura aborigenă.

– Da, l-am cunoscut odată la Adelaide. Nu cred că l-ai văzut recent pe domnul Strehlow. Charlie a murit acum șapte ani în atacul japonez de la Rowbuck Bay.

– Kitty, n-am știut! Drummond s-a dus la ea și s-a așezat pe pat lângă ea. Doamne Dumnezeule, nu am știut. Iartă-mă că am fost insensibil.

– Deci – Kitty era hotărâtă să nu plângă – nu mă mai ține nimic în Australia și de-asta plec acasă. După o vreme s-a uitat la el. Ce păcat, nu?

– Ce anume?

– Că noi doi suntem aici, pe pământ, când băiatul meu și mulți alții pe care i-am iubit nu mai sunt cu noi.

– Da.

Și-a așezat mâna pe a ei.

Kitty i-a simțit căldură prin tot corpul și și-a dat seama că el a fost ultimul bărbat care a atins-o cu un astfel de gest în ultimii patruzeci de ani. I-a strâns și ea mâna.

– Nu te-ai recăsătorit? a tatonat el terenul.

– Nu.

– Sigur ai avut pretendenți.

– Câțiva, da, dar, după cum îți imaginezi, îmi vânau averea. Tu?

– O, Doamne, nu! Cine m-ar fi luat?!

S-a lăsat din nou liniștea între ei și stăteau ținându-se de mână și contemplând secretele pe care le aveau unul față de altul, dar prețuind momentul pe care-l trăiau împreună.

– Trebuie să mă retrag, altfel nu mai sunt bună de nimic dimineață, a spus Kitty în cele din urmă. Dar corpul ei nu făcea nici o mișcare să se desprindă de el. Îți aduci aminte de Alkina? l-a întrebat în tăcerea care se lăsase.

– Da.

– A dispărut cu o noapte înainte ca Charlie să împlinească douăzeci și unu de ani. Și apoi Camira a dispărut și ea câteva luni mai târziu, pe când eram eu în Europa.

– Serios?

– Da. A plecat și Fred după aceea. S-a dus în pustietate și nu s-a mai întors. Nu i-am mai văzut și nu mai știu nimic de ei de-atunci. Cred că am făcut ceva foarte grav în viață. Toți cei pe care-i iubesc mă părăsesc.

– Eu nu. Pe mine m-ai alungat, nu?

– Drummond, știi că nu am avut de ales…

– Da și voi regreta până când voi muri ce-am făcut. Stai liniștită, că am avut destul timp să regret deja.

– Amândoi am fost de vină, Drummond, nu uita.

– Dar a fost bine cât am simțit că trăim, nu?

– Da, adevărat.

– Amintirile alea m-au ținut întreg la cap în nopțile reci din Never Never. Kitty…

– Da?

– Trebuie să te întreb. Drummond și-a trecut mâna prin păr, neobișnuit de emoționat. Am… auzit că ai rămas însărcinată după ce am plecat.

– Dar… cum ai aflat?

– Știi cum circulă zvonurile în brusă. Kitty, era copilul meu?

– Da.

Cuvântul a ieșit ca o bulă enormă de tensiune degajată în timp ce Kitty a dat glas secretului pe care-l ținuse în ea atâția ani.

– Fără îndoială?

– Fără. Am… sângerat după plecarea lui Andrew. Kitty s-a înroșit la față. Înainte ca noi doi să…

– Da. Și? Drummond a înghițit în sec. Ce s-a întâmplat cu copilul nostru?

– L-am pierdut. Timp de șapte luni l-am simțit în mine, parte din tine, parte din noi, dar am avut contracții prea devreme și s-a născut mort.

– Era băiat?

– Da. L-am numit Stefan, după tatăl tău. Mi s-a părut just având în vedere circumstanțele. E îngropat în cimitirul din Broome.

Și atunci, Kitty a început să plângă cu lacrimi mari, cu sughițuri, în vreme ce corpul ei exprima tot ce ținuse în ea atâta timp, în fața singurei persoane de pe lumea asta care putea înțelege.

– Copilul nostru și Charlie s-au dus în pământ. Doamne! Uneori, zilele au părut atât de întunecate încât mă întrebam ce sens mai are orice. Kitty s-a șters cu cearșaful la ochi. Ce egoistă sunt, când n-am nici un drept să trăiesc când fiii mei sunt morți.

– Doamne, Kitty… Drummond a cuprins-o cu brațul de umăr. Ce dezastruoasă e dragostea pentru noi, bieții oameni...

– Puțină dragoste, a murmurat Kitty, cu capul lipit de pieptul lui, și ne-a distrus pe amândoi.

– Trebuie să te consolezi cu faptul că nimic în viață nu e așa de simplu. Dacă Andrew nu mă trimitea să iau Perla Roseate, el ar fi fost cel care s-ar fi întors la tine în viață și eu eram cel de pe fundul oceanului. Trebuie să încercăm să fim mai responsabili pentru faptele noastre, dar nu putem răspunde pentru ale altora. Au un mod perfid de a ne lega destinele ca buruienile. Pe pământul ăsta, toate sunt legate între ele.

– Ce profund! a șoptit Kitty cu o urmă de zâmbet.

– Și, din fericire, chiar cred că așa e. Asta e tot ce m-a ținut să nu mă arunc de pe Ayers Rock.

– Și cu noi cum rămâne? Niciunul nu are familie să transmită înțelepciunea mai departe. Pentru familia Mercer, e sfârșit de linie.

S-a lăsat liniștea înainte ca el să răspundă.

– Kitty, te implor să ai încredere în mine pentru ultima oară. Înainte să pleci, trebuie să mergi cu mine într-un anume loc. Trebuie să vii cu mine mâine.

– Nu, Drummond, mi-am petrecut ultimii patruzeci de ani în viață dorindu-mi să merg la Ayers Rock și asta voi face peste câteva ore. Nimic nu mă poate reține.

– Și dacă îți jur că te duc poimâine acolo? Și-apoi nu înseamnă decât că nu te trezești până la opt, mai ales că e trecut de unu noaptea. Te implor, Kitty. Trebuie să vii.

– Te rog, Drummond, jură-mi că nu e un joc aiurit!

– Nu e, dar, în același timp, trebuie să mergem cât de curând posibil.

Kitty a văzut că vorbea serios.

– Unde mergem?

– La Hermannsburg. Trebuie să cunoști pe cineva.

Capitolul 32

– Doamna M! E trecut de ora opt! Nu trebuia să ne sculăm la patru? Aţi zis că veniţi să mă treziţi.

Kitty s-a mişcat şi a văzut figura neliniştită a lui Sarah deasupra ei.

– Am schimbat planurile, a spus răguşit, în timp ce se dezmeticea. Domnul D ne duce la Hermannsburg azi.

– Asta e bine, nu? a spus Sarah, aşteptând confirmarea.

– Da.

– Ce e Hermannsburg? a întrebat Sarah, care împăturea hainele pe care le lăsase Kitty pe jos cu o noapte în urmă.

– O misiune creştină. Domnul D a zis că o să fie prea cald să mergem astăzi la Ayers Rock. Cică e mult mai aproape Hermannsburg.

– Nu-mi plac oamenii prea religioşi, a spus Sarah. La orfelinat ne spuneau poveşti despre micul Domn Isus, cică să ne rugăm la El să ne salveze. Da' *io* nu mă gândeam decât că n-a trăit prea mult, nu? Cum era fiul lui Dumnezeu... Sarah stătea la capătul patului cu mâinile în şolduri. La cât plecăm?

– La ora nouă.

– Atunci mă duc să vă pregătesc un lighean cu apă ca să vă spălaţi înainte să plecăm, că cine ştie când mai găsim. Îmi place prietenul dumneavoastră, să ştiţi. E bine că are cine să ne apare aici, nu?

– Da.

Kitty s-a abţinut să zâmbească.

– Oare m-ar lăsa să conduc şareta un pic? Mereu mi-au plăcut caii, de când a venit un amărât pe la mătuşă-mea de m-a dat cu şareta o tură.

– Sunt sigură că putem negocia, a liniştit-o Kitty şi s-a lăsat pe pernă când a ieşit Sarah din cameră.

– Ce fac? a gemut, în timp ce-şi amintea ultimele câteva ore.

Trăieşti, Kitty, pentru prima oară în ultimii mulţi ani…

La parter, s-a chinuit să mănânce pâine cu cafea tare, în timp ce Sarah sporovăia în fața ei.

– Domnul D zicea că ne întâlnim afară după ce terminăm micul dejun. Trebuie să ne luăm un rând de haine de schimb din cauza prafului, dar se ocupă el de provizii. Mă bucur că vine, doamna M, că pare că știe cum merge treaba pe-*acilea*. E cam ca-n Vestul Sălbatic, nu? Odată am văzut un film cu caii care galopau prin deșert. Nu credeam s-ajung și *io*.

Afară, Drummond aștepta cu șareta și cele două femei s-au urcat pe capră. Kitty a spus că Sarah dorea să mâne poneiul la un moment dat și a așezat-o bine între ei.

– Bun. Să mergem!

Drummond a atins ușor spatele poneiului și au pornit pe strada mare.

Kitty se bucura că Drummond o fermeca pe Sarah povestindu-i aventurile lui în brusă. Urmărea peisajul, care, pe măsură ce lăsau orașul în urmă, devenea de un roșu strident în fața lanțului muntos de un violet încețoșat. Sarah nu prididea cu întrebările și el îi arăta răbdător varietatea de tufișuri, arbori și animale, în vreme ce ea asimila informația ca un burete pe secetă.

– Și acolo e arborele de *aparrerinja*. Drummond i-a arătat copacul cu scoarță albă din depărtare. Pentru aborigeni e sacru și poți folosi scoarța ca să tratezi răceala…

În soarele care dogorea, Kitty se bucura de boneta de bumbac cu plasă și în cele din urmă, pașii ritmici ai poneiului au făcut-o să aţipească.

– Fă stânga aici.

S-a trezit brusc auzind vocea lui Drummond.

– Nu, Sarah, stânga!

Poneiul s-a poticnit și Kitty s-a ridicat și a văzut-o pe Sarah mânând poneiul pe o alee, dincolo de care se aflau niște clădiri văruite.

– Bun venit la Hermannsburg, somnorici! Drummond rânjea când i-a întins mâna s-o ajute să coboare. Sarah ta are talent de vizitiu. Nici nu te-ai clintit când i-am dat frâiele.

– O! Ce mi-a plăcut, doamna M! Aș vrea să-l călăresc.

Sarah se uita plângăreț la Drummond.

– Sunt destui cai aici, sigur îți dă cineva unul să tragi o tură înainte de plecare. Hai să vedem pe unde e pastorul!

Trecând pe lângă un grup de colibe, Drummond le-a condus spre zona centrală care zumzăia de activitate. Majoritatea figurilor erau aborigene, fete

de toate vârstele îmbrăcate în alb, ceea ce lui Kitty i se părea ridicol, având în vedere praful roșu care se așternuse deja pe hainele ei. Bărbații stăteau afară, în fața unui hambar descoperit și întindeau bucăți mari din piele bej de vită, pe care le puneau să se usuce la soare.

– Aia e tăbăcăria. Misiunea vinde pieile. Acolo e școala, bucătăria, capela…

– Doamne, e un sat întreg!

Kitty se uita după degetul lui pe lângă colibe, unde auzea vocile tinere și suave îngânând un imn în capelă.

– Într-adevăr. Și pentru cei din Arrernte o viață de om.

– Copiii ăia, a spus Kitty, arătând spre un grup de pici care erau duși la școală. Au fost aduși aici de mamele lor pentru că erau metiși?

– Nu. Protectoratul nu e bine-venit aici. Oamenii ăștia vin de bunăvoie să afle despre Isus, dar, mai important, ca să primească de mâncare, a spus Drummond chicotind. Mulți dintre ei sunt aici de mulți ani. Pastorul îi lasă să își vadă de cultura proprie pe lângă creștinism.

Auzind râsul copiilor, Kitty s-a emoționat.

– N-am văzut niciodată ceva atât de frumos. Două culturi care colaborează armonios. Poate că există speranță totuși pentru Australia.

– Da. Și uite cine-i acolo! Drummond a arătat spre un bărbat înalt și vânjos, care târa o masă într-o colibă. Cel mai cunoscut fiu al misiunii, Albert Namatjira. Ce noroc pe noi să-l găsim aici! De multe ori pictează în pustietate.

– Ăla e Namatjira?

Kitty a mijit ochii în soare și s-a minunat că cel mai cunoscut artist aborigen din Australia stătea la doar câțiva metri de ea.

– Da. Interesant tip. Dacă ești cuminte, vă fac cunoștință mai târziu. Acum hai să-l găsim pe pastor!

Au traversat spre un bungalow scund, separat de restul și Drummond a bătut la ușă. Un alb scund și cu umeri lați a deschis ușa și i-a întâmpinat cu un zâmbet. În ciuda căldurii, purta robă neagră și un guler alb preoțesc și o pereche de ochelari rotunzi, fără rame, pe nasul mare.

– Domnul D, ce plăcere neașteptată! a spus el, bătându-l pe spate cu drag pe Drummond.

Vorbea engleză cu puternic accent german.

– Pastore Albrecht, dumneaei este doamna Kitty Mercer din Adelaide și Broome, a spus Drummond. Își dorește să viziteze Hermannsburg după ce a auzit despre misiune prin intermediul fiului ei, care a fost la școală și la universitate cu Ted.

– Serios? Ochii pastorului Albrecht s-au dus spre Kitty, de parcă o evalua să-i găsească loc în Rai. Mi-e teamă că Ted nu-i aici. În momentul ăsta e la Canberra, unde lucrează la un proiect de cercetare la universitate, dar e plăcerea mea să vă primesc, doamnă Mercer. Și tânăra?

– Ea e Sarah, o prietenă a doamnei Mercer, a răspuns Drummond.

– Încântată de cunoștință, domnia ta.

Sarah se uita emoționată la roba preoțească și a făcut o plecăciune.

– Vă e sete? Soția mea tocmai a făcut un tonic de *quandong*.

Albrecht, șchiopătând ușor, i-a condus într-o mică sufragerie, unde mobila edwardiană era ca nuca-n perete în coliba simplă. După ce au primit toți băutura, s-au așezat.

– Și? Ce s-a mai întâmplat de la ultima vizită? a întrebat Drummond.

– Ca de obicei, cu bune și cu rele, a răspuns pastorul. Slavă Domnului că nu a mai fost secetă, dar Albert a avut problemele lui, după cum știți. Acum câteva săptămâni am avut și o spargere. Hoții au golit seiful și mi-e teamă să spun că a dispărut și cutia de tinichea pe care mi-ați dat-o cu ani în urmă, când l-ați adus pe Francis aici. Sper că nu era nimic de valoare în ea. Francis mi-a spus că bunica lui a fost cumva ușurată să afle.

Kitty s-a albit și s-a uitat la Drummond.

– Nu, nu era nimic de valoare, a spus el calm.

– Ei bine, o să vă bucurați să aflați că s-a făcut dreptate. Erau niște hoți de vite care jefuiau seifurile din zonă. Au fost găsiți împușcați lângă Haasts Bluff. Cine i-a omorât a plecat și cu tot ce-au furat. Îmi pare rău, domnule D.

– Așadar, blestemul nu s-a oprit, a murmurat Drummond.

S-a auzit atunci o bătaie în ușă. O tânără a băgat capul înăuntru și i-a vorbit pastorului în germană.

– Ah, urmează să cânte corul, a spus Albrecht. Da, venim și noi, mulțumesc, Mary! Poți să-l găsești pe Francis, te rog?

– Sigur, a zâmbit Drummond, unde altundeva să fie Francis?

Cei patru au traversat curtea spre capelă, timp în care Drummond l-a reținut pe pastor și cei doi au discutat în șoaptă, în spatele lui Kitty și al lui

Sarah. Când au ajuns în pragul ușii capelei, Kitty a observat expresia mohorâtă a lui Drummond.

– Vă rog.

Pastorul le-a arătat o strană de lemn rudimentară, în spatele capelei și cei patru s-au așezat. Capela era simplă, singura decorațiune fiind o pictură mare cu Isus pe cruce. În fața ei erau aproximativ treizeci de fetițe și băieți îmbrăcați imaculat, dornici să le indice pastorul că puteau începe.

Kitty a închis ochii în timp ce corul de aborigeni cântau în germană frumoasa melodie „Abide With Me[33]". La sfârșit, cei patru au aplaudat cu entuziasm.

– Nu mă pasionează imnurile religioase, dar au cântat superb, doamnă M, chiar dacă n-am priceput un cuvânt din ce ziceau, a spus Sarah.

– *Danke schön,* Mary*, Kinder*[34].

Pastorul s-a ridicat și cei trei i-au urmat exemplul. Kitty a zărit atunci o bătrână în scaun de lemn cu rotile, pe care un bărbat cu părul alb îl împingea în spatele capelei. Cu ei se afla un tânăr de-o frumusețe care-ți tăia răsuflarea, cu părul ca mahonul și foarte bogat, pielea măslinie și cu ochi enormi, care, a observat Kitty apropiindu-se de el, erau de un albastru neobișnuit și surprinzător, cu nuanțe de chihlimbar în iris. Nu pe ea o priveau însă acești ochi, ci pe Sarah, care stătea lângă ea. Sarah se uita și ea, la fel de ostentativ.

– Ce băiat frumos! a murmurat Kitty, în timp ce așteptau să iasă corul înaintea lor.

– Într-adevăr. Și un artist foarte talentat. Francis s-a ținut după Namatjira ca un cățeluș de când era bebeluș, a spus Drummond.

Kitty și-a luat ochii de la Francis și s-a uitat la bătrâna în scaun cu rotile. Femeia a ridicat ochii la ea și Kitty s-a apucat de o strană să nu cadă. Cu toate că era înfiorător de slabă, Kitty îi cunoștea fața cum o cunoștea pe însăși a ei.

– Doamne Dumnezeule, nu se poate! i-a șoptit ea lui Drummond. Apoi s-a uitat la bătrânul care împingea scaunul cu rotile. Și el e Fred!

– Într-adevăr. Camira e motivul pentru care te-am adus aici. Nu mai are mult de trăit. Mergi și salut-o.

– Camira? Kitty s-a dus la ea cu picioarele tremurând. Chiar tu ești?

– Doamna Kitty? a șoptit Camira, tresărind și ea.

Fred a rămas cu gura căscată din spatele scaunului cu rotile.

– Francis, ea e Sarah, a spus Drummond, urmărind emoția pe trăsăturile celor două femei. E pasionată de cai, nu vrei s-o duci să-i dai o lecție de călărie?

– Sigur, domnul D.

Francis vorbea poticnit engleză, dar expresia lui, în timp ce-i făcea semn lui Sarah să-l urmeze, afișa toată plăcerea de a se supune.

– Eu și Domnul D avem niște treabă, a spus pastorul Albrecht. Fred, hai cu noi! Să le lăsăm singure pe doamne.

Odată ce au plecat bărbații, Kitty s-a aplecat și a luat-o în brațe cu tandrețe pe draga ei prietenă.

– Unde ai plecat? Mi-a fost atât de dor de tine…

– Și mie, doamna Kitty, dar se mai întâmplă, nu?

Kitty i-a dat drumul și a luat-o de mână pe Camira.

– La ce te referi?

– Mai întâi să-mi spui cum ai ajuns aici. A venit domnul Drum după tine?

– Nu, se pare că eu l-am găsit. Și ne-am găsit unul pe altul.

Kitty i-a explicat cât a putut de repede cum se întâlniseră, disperată să afle de ce dispăruse Camira în trecut.

– Vezi? Acolo în cer vor să fiți împreună.

– Nu e chiar așa. Eu plec definitiv în Europa foarte curând, a spus Kitty în grabă. Și nu trebuie să afle nimeni adevărul, Camira.

– Cui să *spui* aici? Camira a râs răgușit. Ce ți-a zis domnul Drum?

– Absolut nimic. Nici măcar motivul pentru care te afli aici. Te rog, dragă Camira, spune-mi de ce ați plecat tu și Alkina.

– Bine, dar poveste lungă, doamna Kitty, șezi să ți-o *spui*.

Kitty s-a supus. Uneori, Camira se mai oprea să-și tragă sufletul, dar altfel, Kitty a aflat adevărul despre relația fiului ei cu fata Camirei.

– Dumnezeule, vai Doamne! Și-a îngropat fața în mâini. De ce Doamne iartă-mă nu au venit la mine? Aș fi aprobat căsătoria.

– Da, *dară* fiica mea, femeie încăpățânată. N-a vrut trăiască în lumea albilor și tratată ca un dingo vagabond. Camira a suspinat. L-a iubit pe Charlie, doamna Kitty, așa de mult, că a plecat. Înțelegi?

– Da, normal că înțeleg, dar aș fi putut anunța logodna lor și întreg orașul ar fi văzut că au consimțământul meu.

A urmat o pauză și Camira și-a îndreptat privirea spre o pictură cu Isus, în partea din față a bisericii.

– Doamna Kitty, nu numa' d-aia a fugit.

– Dar?

Ochii expresivi ai Camirei o implorau pe Kitty să se gândească și să vorbească în locul ei.

– Nu! Adică era însărcinată?

– Da. Patru luni când a plecat în pustietate.

– Charlie știa?

– Da, știa. Voia să plece după ea, m-a implorat să-l îndrum, dar nu știam nici *io*. După ce ai plecat în Europa, a simțit că nu mai poate pleca. Într-o noapte am știut că a murit. *Io* și Charlie am plâns împreună.

– Of, Doamne, unde a murit?

– Acolo, în Never Never. Camira și-a pus capul pe brațul lui Kitty. Dragostea aduce mari necazuri. Domnu' Drum, el venit până la Broome la mine să-mi *spuie*. Și-am venit cu el aici. *P'ormă* Fred a venit câteva luni mai târziu. Camira și-a dat ochii peste cap. I-am simțit mirosul înainte să-l *văz*.

– Dar dacă Alkina a murit, atunci de ce…?

– Murit, da, dar copilul viu. Domnu' Drum găsit copilul cu păstorii de la Ghan și l-a adus la Hermannsburg. A salvat viața copilului. Om miraculos. Camira a încuviințat vehement. Străbunii îl ajută să-mi găsească nepot.

Lui Kitty i se învârtea capul de ce-i spunea Camira. Voia atâtea răspunsuri, că nici nu știa ce să mai întrebe.

– Dar de unde știa că era copilul Alkinei?

– Perla rea. Fiica mea m-a văzut când am verificat dacă mai era îngropată unde am lăsat-o. A luat-o s-o vândă pentru ea și copil. Domnu' Drum vede perla rea cu copilul și ochii copilului. Ca ai mă-sii. A venit la mine și m-a adus aici să am grijă de copil.

– Și nu i-ai spus lui Charlie că era tată? Kitty încerca să-și stăpânească furia ce-o cuprindea. Doamne, Camira, de ce nu mi-ai spus?

– Poate am greșit, dar Charlie se apropiase de Elise și am zis că mai bine nu știe. Conducea mare afacere și fata mea moartă. Cum să crească copil? Tu plecată în Europa. Da, aflu că și Charlie moare *p'ormă*. Trist, dar acum toți laolaltă cu Străbunii. Deci totul e bine acum, da?

Camira o implora din ochi pe Kitty să consimtă, dar ea s-a ridicat în picioare și a început să se fâțâie pe culoarul îngust al capelei.

– Chiar nu știu ce să zic, Camira. Simt că nu am avut nici un cuvânt de spus în chestiunea asta. Mă simt… Kitty își frângea mâinile. Complet

păcălită.

– Doamna Kitty, cu toții te iubim și vrem ce-i mai bun pentru tine.

– Câte decizii greșite se trag din dragoste… Kitty a suspinat. În vreme se străduia să se controleze în fața unei femei la care ținea și care, după fragilitatea vizibilă, își ducea ultimele săptămâni pe pământ, i-a venit alt gând.

– Ce s-a întâmplat cu copilul? a întrebat, pregătindu-se pentru alte vești proaste.

Trăsăturile Camirei s-au întins, în sfârșit, într-un zâmbet larg.

– Copil bolnăvior, acum băiat mare și puternic. Am făcut tot ce-am putut să îl cresc cum se cuvine pentru amândouă. A chicotit atunci. Doamna Kitty, tocmai l-ai cunoscut pe nepotul nostru. Îl cheamă Francis.

***

Drummond se uita la Kitty, care împingea căruciorul Camirei spre grajduri, neștiind cum va reacționa la veste. A întors capul auzind râsetele lui Sarah, care se chinuia să plimbe calul nărăvaș în cerc, în timp ce Francis ținea capătul funiei sub ea.

– Vrea să meargă numai înainte! Putem, te rog?

– Doar dacă mă urc și eu, a strigat Francis la ea.

Trecutul și prezentul urmau să se întâlnească și Drummond se întreba dacă vorbele lui Sarah nu erau poate o metaforă potrivită. Mulți oameni se învârteau în jurul cozii, dorindu-și un viitor pe care se temeau să-l trăiască.

– Hai atunci! Hopa sus! a strigat Sarah.

Francis a dat drumul funiei și s-a urcat pe cal, în spatele ei.

Știa totuși că cei doi vor profita de ocazie și-l vor trăi.

– I-am spus, domnu' Drum, nu cred că fericită, a murmurat Camira, în vreme ce Fred a luat scaunul cu rotile din mâinile tremurânde ale lui Kitty.

Ea l-a salutat și s-a uitat la tânărul călare.

– Poate am greșit, a continuat Camira, în timp ce-l priveau pe Francis, care se străduia să impresioneze o doamnă.

O ținea cu mâna de mijloc, de parcă-i aparținea și șoldurile lui puternice controlau mișcările calului pe care-l ducea la trap acum. Ce ieșea pe gura lui Sarah… dar spectatorii nu vedeau decât bucuria lor de a trăi și viitorul care-i aștepta.

Kitty s-a întors spre Drummond și a vorbit în sfârșit.

– Mi se pare mie sau nepotul meu e cel care îmi plimbă menajera pe câmp?

– Așa e. Ești supărată?

– Când nu mi se dă de ales, când sunt ținută în beznă, normal că mă supăr.

– Iartă-mă, Kitty! Camira a făcut ce-a considerat de cuviință atunci.

Drummond se aștepta să-l ocărască. Totuși, în vreme ce privirea ei se așternea încă o dată asupra lui Francis și a lui Sarah, Kitty tăcea.

– Mulțumesc, a spus în cele din urmă.

– Ce??

– Răspunsul politicos ar fi „Poftim", după cum știi, dar având în vedere că aparent ai salvat viața nepotului meu… Kitty a pus mâna pe umărul Camirei. Pot trece cu vederea limbajul scandalos de data asta.

– Mă bucur să aud, a spus el și i-a zâmbit.

– Deja îl văd pe Charlie în el, a spus Kitty expirând aerul, cu ochii albaștri luminați de lacrimi nevărsate. Energia și bunătatea lui… Apoi a dus palma la obrazul lui Drummond. Am făcut multe greșeli în viață…

– Taci, Kitty. Drummond i-a luat mâna și i-a sărutat-o, apoi și-a lipit fruntea de a ei. Te iubesc, a șoptit. Nu am încetat să te iubesc niciodată.

– Mi-e teamă că nici eu, i-a șoptit ea.

– E timpul, nu-i așa? Pentru noi.

– Da, a răspuns Kitty. Cred că da.

Camira a întors capul și l-a văzut pe domnul D luând-o în brațe pe Kitty cu tandrețe și trăgând-o spre el. Ea se uita spre pajiștea pe care nepotul ei chiuia de bucurie că-i dădea frâiele fetei și o ținea bine, în timp ce ea dădea roată cu calul.

Camira a închis ochii și a zâmbit.

– Am făcut ce-am putut eu mai bine.

CECE

Alice Springs, Teritoriul de Nord-Est Ianuarie 2008

Capitolul 33

– Prin urmare, așa am cunoscut-o pe Sarah. Sună ridicol, dar chiar a fost dragoste la prima vedere pentru amândoi. Ai putea zice că am călărit împreună spre apus, din primul moment în care ne-am întâlnit.

Ochii lui Francis s-au umezit aducându-și aminte.

– Nu s-a întors cu Kitty la Adelaide?

– Nu. A rămas cu mine la Hermannsburg. S-au bucurat să o primească, că era talentată la croitorie. Francis a arătat spre husele pernelor brodate. Și firea ei cu cei mici. S-a născut pentru a fi mamă. Ironia era că ne-a luat ani mulți să facem un copil.

– Pe mama mea? am șoptit.

– Da. Din păcate, doctorii au spus că era singurul copil pe care-l puteam face. Am adorat-o amândoi. Francis s-a chinuit să-și suprime un căscat. Iartă-mă, te rog, se face târziu.

Înainte să se ridice, trebuia să mai aflu un răspuns înainte să pot dormi.

– Și ce s-a întâmplat cu Kitty și Drummond?

– Ăla da final fericit. S-a dus cu ea în Europa. Dumnezeu știe cum a obținut pașaport, având în vedere că era declarat mort, dar, cunoscându-l, probabil că și-a făcut unul fals. Pe vremea aia se putea. Francis a zâmbit. S-au stabilit în Florența, unde nu le știa nimeni trecutul și au trăit fericiți până la adânci bătrânețe. Dar așa, Kitty tot nu a ajuns la Ayers Rock.

– Ți-a spus Kitty în ziua aceea că era bunica ta? Și că Drummond era străunchiul tău?

– Nu, a lăsat-o pe Camira să facă asta și ea mi-a spus toată povestea pe patul de moarte, câteva zile mai târziu. După ce au plecat în Italia, Drummond și Kitty au ținut legătura cu Sarah și cu mine și în 1978, când a murit, Kitty ne-a lăsat apartamentul din Florența. Am vândut apartamentul și am cumpărat locul ăsta cu veniturile obținute, pentru că ne gândeam să ne retragem aici. Kitty i-a lăsat lui Lizzie casa din Broome, împreună cu acțiunile care au crescut de-a lungul anilor într-o sumă considerabilă.

– Ce s-a întâmplat cu Ralph junior și familia lui la Alicia Hall? am întrebat.

– Dragul stră-unchi Ralph, a spus Francis zâmbind. Ce om bun era! De încredere și statornic până în ultimul moment. Familia lui mereu ne-a primit cu brațele deschise la Alicia Hall, în rarele ocazii în care mergeam la Adelaide. Micul Eddie și-a făcut și el un drum bun în viață. A înflorit în grija lui Ruth și a lui Ralph și, odată ce a știut că e în siguranță, a început să vorbească. Sarah, care a ținut legătura cu el până în ziua morții, mereu zicea că o clipă nu i-a mai tăcut gura de-atunci. Era foarte inteligent și a devenit un avocat de mare succes. Anul trecut abia s-a pensionat. Poate într-o zi te duc la el, la Alicia Hall.

– Da, poate. Deci… Trebuia să întreb. Și mama mea e moartă?

– Da. Îmi pare rău, Celaeno.

– Păi, oricum nu poți suferi după un om pe care nu l-ai cunoscut, nu? am spus, în cele din urmă. Și tata? Cine era?

– Îl chema Toba și mama ta l-a cunoscut când locuiam în Papunya și ea avea doar șaisprezece ani. Papunya era un sat plin de artiști, un centru pentru comunitățile locale aborigene Pintupi și Luritja. Mama ta s-a îndrăgostit de el, dar era… nepotrivit. Era un pictor aborigen talentat, dar mult prea dragi îi erau băutura și alte femei. Când i-a zis că era însărcinată cu tine, noi i-am sugerat să nu ducă sarcina la capăt. Francis și-a strâns degetele încordat. Îmi pare rău, Celaeno, dar ăsta e adevărul.

Am înghițit în sec.

– Înțeleg. Serios. Pentru voi era aceeași poveste la nesfârșit.

– Sigur, mama ta a refuzat să ne asculte. Dacă nu-i dădeam permisiunea să se mărite cu iubitul ei, ne amenința că fug în lume. Era mereu impulsivă, dar cred că e trăsătură de familie. Mi-a zâmbit pieziș. Din păcate, nici eu, nici Sarah nu ne-am gândit că o va face, așa că am rămas neclintiți. O zi mai

târziu, cei doi au plecat și – i s-a schimbat vocea – de-atunci nu am mai văzut-o.

– Trebuie să fi fost oribil pentru voi. Nu ați avut cum s-o găsiți?

– După cum ai aflat deja, e destul de ușor să dispari pe-aici. Dar toată lumea o căuta și eu cu Sarah am bătut toată brusa după ea. Apoi, într-o zi, nu am mai putut și am decis să renunțăm.

– Înțeleg. Prea multă durere fără nici un rezultat.

– Exact, dar apoi, când Sarah s-a îmbolnăvit serios cu doi ani în urmă, m-a implorat să mai încerc o dată, așa că am angajat un detectiv particular. La șase luni după ce a murit, am primit un telefon și am aflat că găsise o femeie în Broome, care pretindea că fusese prezentă la nașterea ta. Recunosc că nu eram entuziasmat și nu nădăjduiam prea mult, că doar dădusem de multe fundături până atunci. Totuși, femeia asta cunoștea numele mamei tale: Elizabeth, după iubita regină a Angliei din care venea Sarah.

– Elizabeth... am încercat să spun pentru prima oară numele cu voce tare.

– Femeia asta fusese sora medicală la spital în Broome și am văzut în registre data la care ajunsese Lizzie acolo, aparent în chinurile nașterii. Datele se potrivesc perfect.

– Aha! Femeia asta a zis ceva de tata?

– Zicea că Lizzie venise singură. Ți-amintești când ți-am spus mai devreme că Kitty îi lăsase casa din Broome lui Lizzie? Mama ta o vizitase împreună cu noi și probabil crezuse că era cuibul perfect pentru ea și iubitul ei pierde-vară. Presupun doar că a abandonat-o pe undeva între Papunya și Broome. În starea ei și cu situația tensionată de-acasă, mama ta o fi simțit că singura soluție era să se ducă singură la Broome.

– Și ce s-a întâmplat după ce m-a născut?

Francis s-a ridicat, s-a dus la un birou, de unde a scos un dosar.

– Uite certificatul ei de deces. E datat cu șapte zile după nașterea ta. Lizzie a făcut o infecție severă postnatală. Sora mi-a spus că nu era destul de puternică fizic să reziste. Iartă-mă, Celaeno, n-aveam cum să-ți spun mai blând.

– Nu-i nimic, am murmurat, cu ochii la certificat. Era deja trecut de două dimineața și nu mai eram coerenți. Dar eu?

– Ei bine, aici povestea are un fir mai bun. Sora mi-a spus că, după ce a murit mama ta, te-au ținut cât au putut de mult, în speranța că-ți vor găsi o

familie să te adopte. Era evident când am vorbit cu ea că se atașase de tine. Zicea că erai un copil foarte frumos.

– Frumos? am izbucnit. Eu?

– Așa se pare, a zâmbit Francis. Totuși, după câteva luni, nu au avut de ales și s-au pregătit să te ducă la orfelinat. Din păcate, chiar și acum douăzeci și șapte de ani, nu voia nimeni să adopte un copil metis. Numai că, în timp ce se derulau procedurile, a spus că a apărut la spital un domn îmbrăcat cu haine scumpe. Din ce-și amintește, venise la Broome ca să caute o rudă, dar găsise casa respectivă goală. Un vecin îl informase că fostul proprietar murise, dar că acolo locuia de câteva săptămâni o tânără. Vecinul i-a mai spus că fata fusese însărcinată și că ar trebui să se ducă la spital. Când l-a cunoscut sora medicală pe acest bărbat și i-a spus că Lizzie murise și că te lăsase singură pe lume, el s-a oferit să te adopte pe loc.

– Pa Salt, am icnit. Ce căuta în Broome? O căuta pe Kitty?

– Femeia nu-și amintea numele lui, a spus Francis, dar, având în vedere circumstanțele, zicea că te-a luat cu el în Europa și a făcut formalitățile de adopție acolo. Bărbatul i-a lăsat numele unui avocat din Elveția. Francis a răsfoit dosarul. Un domn Georg Hoffman.

– Bunul Georg, am spus, dezamăgită că Pa reușise încă o dată să-și ascundă adevărata identitate.

– Domnului Hoffman i-am scris când am încercat să dau de tine. I-am spus ca primiseși o moștenire – banii și proprietatea pe care Kitty i-o lăsase mamei tale, care acum îți aparține, ca fiică a lui Lizzie. Odată ce s-a vândut casa din Broome, plus veniturile din acțiuni, s-a ajuns la o sumă bunicică, după cum știi. Domnul Hoffman mi-a răspuns să confirme că într-adevăr clientul lui te-a adoptat și că erai bine sănătoasă. A promis că fondurile vor ajunge direct la tine. I-am dat instrucțiuni avocatului din Adelaide să transfere banii și i-am dat și o fotografie cu mine și Namatjira, pe care s-o primești laolaltă cu banii.

– De ce nu o poză cu Sarah și Lizzie?

– Celaeno, nu voiam să-ți dau viața peste cap, în cazul în care nu voiai să fii găsită. Tot așa am știut că, dacă voiai să mă găsești aici, în Australia, cineva l-ar recunoaște una-două pe Namatjira și numele lui pe mașina din fotografie și că te va îndruma spre Hermannsburg. Francis i-a zâmbit mulțumit. Planul meu a funcționat!

– Da, dar să știi că inițial nu am vrut să vin.

– Hotărâsem deja că, dacă nu veneai într-un an, urma să-l contactez pe Georg Hoffman și să vin după tine. M-ai scutit de corvoada asta la bătrânețe. Celaeno! Mi-a luat mâna în mâinile lui. A trebuit să te confrunți cu multe informații dintr-odată și multe au fost supărătoare. Cum te simți?

– Mda. Am tras aer adânc în piept. Mă bucur că știu totul acum. Înseamnă că mă pot întoarce la Londra.

– Înțeleg.

Credea că mă răzgândisem.

– Nici o grijă, am adăugat repede, după cum am spus mai devreme, trebuie doar să rezolv una-alta, înainte să mă mut definitiv aici.

Mi-a strâns mâinile.

– Sigur vii să locuiești în Australia?

– Da, adică zic că noi doi ar trebui să stăm laolaltă. Suntem ultimii din familia Mercer, nu-i așa? Supraviețuitorii.

– Așa e. Cu toate că nu aș vrea să simți că-mi ești datoare cu nimic, mie sau trecutului tău, Celaeno. Dacă ai o viață la Londra, nu face nimic din vinovăție. Trecutul a trecut. Viitorul contează acum.

– Știu, dar aici îmi e locul, am spus, mai sigură ca niciodată de ceea ce spuneam. Eu sunt trecutul meu.

***

M-am trezit a doua zi, de parcă aveam ditamai mahmureala, doar că nu din cauza alcoolului, ci a mulțimii de informații. Stăteam în camera mea cu perdele înflorate, învelită cu o pătură cusută, fără îndoială, de bunica mea, Sarah, în multe nopți încinse în care asudase în zăpușeala din Alice.

Atunci am închis ochii, cu gândul la decizia de moment pe care o luasem cu o zi înainte și la visul straniu pe care-l avusesem și m-au gâdilat mâinile. Parcă toată angoasa și durerea din care eram alcătuită trebuiau eliberate, ca să nu mă otrăvească pe dinăuntru.

Și știam cum să fac asta.

M-am dat jos din cap și mi-am pus una dintre bluzele bunicii și o pereche de pantaloni scurți care aveau turul larg și care-mi făceau picioarele să arate ca două lampadare, prea groase pentru abajurul lor.

Francis își lua micul dejun în bucătărie, la masa pentru doi.

– Ai cumva o pânză în plus? Adică, cea mai mare, am adăugat.

– Sigur. Hai cu mine!

Eram recunoscătoare că înțelegea graba mea fără să pună întrebări și l-am urmat într-o seră pe care o folosea ca depozit. Mi-am potrivit pânza și șevaletul la umbră, în grădina din spate și Francis mi-a împrumutat pensulele lui speciale din păr de samur. Cum am atins pânza cu pensula, senzația aia stranie pe care o aveam uneori când pictam m-a năpădit și data următoare când am mai ridicat ochii, pânza era plină și cerul se întunecase.

– Celaeno, e timpul să intri, m-a strigat Francis din ușă. Te mănâncă țânțarii de vie.

– Nu te uita! N-am terminat-o!

M-am chinuit în mod penibil să acopăr toată pânza aia enormă cu mâinile, cu toate că probabil o văzuse deja pe fereastra sufrageriei.

A traversat peluza și m-a strâns în brațe.

– E o nevoie, nu?

– Absolut, am căscat eu. Nu m-am putut opri. Apropo, asta e pentru tine.

– Mulțumesc, o voi prețui.

Stătusem mult timp într-un loc și îmi amorțiseră picioarele, așa că Francis m-a ajutat să mă ridic și să mă sprijin de el, de parcă îmbătrânisem.

– Probabil că e îngrozitoare, am spus, în timp ce mă prăbușeam extenuată pe un fotoliu din sufragerie.

– O fi, dar știu deja unde o pun. A arătat spre spațiul de deasupra șemineului. Vrei ceva de mâncare? m-a întrebat.

– Sunt prea obosită să mănânc, dar aș da pe gât o cană de ceai înainte de culcare.

Mi-a adus-o și am sprijinit pânza cea nouă în fața șemineului, după care m-am așezat s-o studiez.

– Ai hotărât ce titlu îi dai?

– „Culegătorii de perle“, am spus, minunându-mă și eu, fiindcă de obicei nu mă pricepeam la titluri. E despre... mă rog… familia noastră. Am visat că eram în Broome și înotam în mare. Eram mulți și căutam cu toții o perlă și…

– Aia din centru e o lună? m-a întrerupt Francis în timp ce studia pictura. Știi că pe mama o chema Alkina, care înseamnă „lună“.

– Nu știu dacă știam, m-am gândit, dar cercul alb reprezintă frumusețea și puterea fertilității femeii și naturii, ciclul infinit al vieții și al morții. Cu alte cuvinte, e istoria familiei noastre.

– Îmi place la nebunie, a spus Francis, studiind formele mari și năvalnice ale mării sub lună, presărată cu pete mici, perlate sub valuri, pe fundul mării. Ţi-ai îmbunătăţit deja și tehnica. E de-a dreptul impresionant pentru o zi de muncă.

– Mulțumesc, dar mai am de lucru la ea, am spus, căscând din nou. Cred că mă duc la culcare acum.

– Înainte să pleci, voiam să-ți dau ceva. A băgat mâna în buzunar și a scos o cutie de bijuterii mică. O păstrez la mine de când a murit Sarah și am așteptat să ți-o dau ție.

Mi-a pus-o în mână și am deschis-o emoționată. Înăuntru era un mic inel cu o piatră de chihlimbar netedă.

– E chiar cel pe care i l-a dat Charlie, tatăl meu, Alkinei, în noaptea în care l-a părăsit, i-a explicat Francis.

Am ridicat inelul în lumină și chihlimbarul a sclipit de culoarea mierii. O furnicuță era suspendată în centrul său, de parcă fusese prinsă în toiul plimbării. Nu-mi venea să cred că avea mii de ani. Sau că avusesem acel vis atât de clar despre insecta pe care o țineam în palmă. Arăta exact ca asta.

– Camira l-a adus cu ea la Hermannsburg după ce a murit Alkina, a continuat Francis. Și în ziua în care i-am spus că voiam să mă însor cu Sarah mi l-a dat.

– Uau! Mulțumesc, Francis!

Am scos inelul și mi l-am pus pe al patrulea deget al mâinii drepte, de unde mi-a făcut cu ochiul.

– Nu-i nevoie să-mi mulțumești, a spus radiind. Fugi la somn înainte să adormi aici. Noapte bună, Celaeno!

– Noapte bună, Francis!

***

A doua zi am mers în oraș, căci Francis sugerase să duc pictura pe care o făcusem în *bush* să i-o arăt lui Mirrin, dar și pentru că trebuia să mă duc la agenția de voiaj să-mi rezerv biletul pentru casă.

– Dus-întors? m-a întrebat femeia de la ghișeu.

– Da, am spus ferm.

– Și data întoarcerii?

– Am nevoie de o săptămână acolo, deci ar fi 6 februarie, am spus.

– Sigur îți ajunge doar atât? a întrebat Francis. N-ar trebui să te grăbești. Pot plăti eu costul unui bilet flexibil.

– Nu-mi trebuie decât o săptămână, l-am asigurat și am făcut rezervarea.

Totuși s-a dovedit că a fost nevoie să plătească până la urmă, deoarece, între timp, cartea mea de credit cedase extenuată. Ajunsese la limită și nu puteam rezolva problema până când nu ajungeam la banca de-acasă. Era să mor de rușine când a fost respinsă plata. Aveam regula mea de aur să nu împrumut niciodată bani.

– Chiar nu e nici o problemă, Celaeno, a spus el, în timp ce plecam de la agenție cu biletul, până la urmă oricum ajung toți banii la tine. Ia-o ca pe un avans.

– Mi-ai dat deja enorm, am gemut de jenă. Poate pot compensa cu banii pe care mi-i oferă Mirrin pentru pictură.

– Cum vrei, a răspuns.

La galerie, Mirrin și-a aruncat ochii pe pânză și a încuviințat mulțumită.

– E foarte bună.

– Mai bună de-atât. Francis s-a uitat la ea. Aș spune excepțională.

– O punem pe perete la o mie de dolari.

– Dublu, a hotărât Francis. Și nepoata mea așteaptă șaizeci și cinci la sută din preț.

– Nu dăm mai mult de șaizeci, domnule Abraham, doar știți asta.

– Foarte bine, o ducem la Many Hands Gallery, mai încolo. Francis a luat pânza, dar Mirrin l-a oprit.

– Pentru dumneavoastră, dar să nu spuneți altor artiști. A tresărit brusc și a pus mâna pe burta mare de sub caftanul deschis la culoare. Micuțul se pregătește să vină, a spus ea, în timp ce își masa burta. Și nu am găsit pe nimeni să-mi țină locul. În ritmul ăsta, o să nasc aici.

Mi-a venit o idee atunci.

– Ai nevoie de cineva pe perioada concediului maternal?

– Da, dar e greu să găsești persoana potrivită. Artiștii trebuie să știe că pot avea încredere în tine și trebuie să poți înțelege ce creează și să-i încurajezi. Asta, plus că trebuie să poți negocia – deși, din fericire, nu toată lumea e așa rapace ca dumneavoastră, domnule Abraham.

Mirrin a ridicat din sprânceană.

– E posibil să cunosc pe cineva, am spus, cât de calm puteam în entuziasmul meu. O țineți minte pe fata care a venit cu mine acum câteva

săptămâni?

– Chrissie? Doamna care a negociat aproape la fel de dur ca bunicul tău?

– Da. A făcut Istoria Artei la universitate, am exagerat eu și știe tot ce se poate ști despre arta aborigenă, mai ales despre Albert Namatjira. Și multe altele, am adăugat, ca să fiu sigură.

– Lucrează în vreo galerie acum?

– Nu, în industria turismului, așadar e obișnuită cu străinii și, după cum știți, are proveniență indigenă, așa că artiștii o vor plăcea.

– Vorbește Arrernte?

Mirrin s-a luminat la față.

– Trebuie s-o întrebați pe ea, am zis la nimereală, dar sigur vorbește Yawuru. Și, după cum ați văzut, nu se joacă atunci când vine vorba de vânzări.

– Deci își caută de lucru?

– Da.

Francis se uita amuzat la mine în timp ce făceam reclamă unei persoane de care abia auzise.

– N-o să te mint, Celaeno, nu sunt mulți bani de câștigat, a spus Mirrin.

– Nimeni nu face artă pentru bani, nu? Ci din dragoste, am spus.

– Unii da. S-a uitat la bunicul. Bine, spune-i să vină la mine. Repede, a tresărit din nou. Săptămâna asta vin zilnic aici.

– Îi spun. Îmi puteți scrie un număr de telefon? Îi zic să vă sune să aranjați.

Mi-a dat numărul și am ieșit bucuroasă din galerie.

– Deci, cine e Chrissie mai precis? m-a întrebat Francis în drum spre camionetă.

– O prietenă, am răspuns și m-am așezat în dreapta.

– Unde locuiește?

– În Broome.

– Nu e cam departe să facă naveta aici în fiecare zi? m-a întrebat, în timp ce ieșea cu spatele din parcare și pornea spre casă.

– Ba da, dar, dacă primește slujba, sunt sigură că s-ar gândi să se mute. I-a plăcut la nebunie aici când a venit cu mine acum câteva săptămâni. E o tipă absolut genială, te inspiră și e pasionată de artă. Ți-ar plăcea de ea, sunt sigură de asta.

– Dacă ție îți place, Celaeno, sunt sigur că mi-ar plăcea și mie.

– O sun imediat ce ajung acasă ca să-i spun să ia legătura cu Mirrin. Va trebui să se suie imediat în avion. Păcat că tocmai am făcut rezervarea și plec mâine.

– Tu ești cea care a insistat să ia bilet nerambursabil.

– Dacă obține postul, poate ne mutăm împreună în oraș.

Deja îmi zbura mintea la un viitor cu Chrissie, amândouă înconjurate de artă.

– Sau puteți veni să stați cu mine și să aveți grijă de bunicul, a sugerat Francis în timp ce intram pe alee.

– Ar fi drăguț și așa, am surâs eu la el.

– Spune-i că are un pat aici. Va trebui să stea peste noapte când vine să vorbească cu Mirrin. O învăț eu un pic de Arrernte, a adăugat, în timp ce descuia ușa.

Am dat fuga să-mi iau mobilul din sufragerie.

– Ce drăguț din partea ta, mulțumesc!

Am format numărul lui Chrissie, care a răspuns repede.

– Salutare, străine! a spus. Zici că ai dispărut de pe fața pământului.

– Ți-am scris ca să-ți spun că mă duc în *bush* să pictez, am răspuns, zâmbind la mobil, pentru că mă bucuram să-i aud vocea. Cu bunicul, am adăugat, ca să fie clar.

– Mamă! Deci chiar ești rudă cu Namatjira?

– Nu, deși bunicul e artist.

– Cum îl cheamă?

– Francis Abraham.

A tăcut.

– Glumești!

– Nu, de ce? Ai auzit de el?

– Stai așa, Cee! A fost în Papunya cu Clifford Possum și a pictat Wheel of Fire și…

– Da, chiar el, am întrerupt-o. Auzi, poți să îți iei o zi, două să vii la Alice?

– De ce?

I-am explicat și răceala pe care o avusese în glas când răspunsese a dispărut.

– Sună super, deși n-o să-mi dea postul când o să audă că lucrez la ghișeul de informații la aeroportul din Broome. I-ai vorbit de mine de parcă aș fi curator la Galeria Națională din Canberra!

– Unde ți-e optimismul? Sigur că ți-l va da! am dojenit-o eu. Merită să încerci și oricum bunicul zice că poți sta la el peste noapte.

– Adevărul este că nu știu dacă am marafeții de bilet. Am dat ultimul ban ultima oară când am fost la Alice.

– Pentru că ai plătit hotelul, fraiero, i-am amintit. Stai așa…

L-am întrebat pe bunicul dacă Chrissie putea folosi cartea lui de credit ca să facă rezervarea în schimbul banilor pe care-i aveam de luat din vânzarea primului meu tablou.

– Sigur că da, a spus el și mi-a dat-o. Spune-i că o și iau de la aeroport.

– Mulțumesc, am spus și i-am dat vestea bună lui Chrissie.

– Visez? Credeam că te-am speriat dacă n-ai mai dat nici un semn...

– Îmi pare rău că n-am sunat. Am fost superocupată aici – am înghițit în sec – și aveam nevoie de timp să mă gândesc la unele lucruri.

– Înțeleg. Nu mai contează, a spus după o pauză. Poți să-mi povestești tot când ajung acolo.

– De fapt, nu pot, pentru că plec în Anglia mâine.

– Ah…

A tăcut.

– Am bilet dus-întors, Chrissie. Trebuie să mă întorc acasă să-mi fac ordine în viață, să scot apartamentul la vânzare și să-mi văd familia.

– Adică te întorci?

– Da, normal imediat ce pot. O să mă mut aici, în Alice. Și… ar fi minunat dacă ai fi și tu aici.

– Vorbești serios?

– Nu vorbesc niciodată aiurea, ar trebui să știi asta. Oricum, îți va ține bunicul companie când vii și, după cum se pare, o să te bucuri mai mult să-l vezi pe el decât pe mine, am tachinat-o eu.

– Știi că nu-i așa. Când te întorci?

– Cam în zece zile. Bun, închide telefonul și sun-o pe Mirrin, pe urmă ia-ți bilet și îți scriu numărul bunicului ca să-l poți suna.

– Bine. Sincer, Cee, nu știu cum să-ți mulțumesc.

– N-o face atunci. Baftă și ne vedem curând.

– Da. Mi-e dor de tine.

– Și mie de tine. Pa.

Am închis și mi-am dat seama că îmi lipsea într-adevăr. Era o situație dificilă, pentru că nu eram sigură încă ce formă va lua relația dintre noi, dar

nu era important, pentru că făceam pași înainte. Într-un fel sau altul, în ultimele câteva săptămâni mă simțisem mai bine în pielea mea.

– Prin mila Domnului, sunt cine sunt, am șoptit și dintre toate, am știut că învățasem ceva important: eram cu certitudine biculturală, posibil bisexuală, dar sigur nu voiam să fiu singură.

– V-ați lămurit? întrebă Francis, intrând în sufragerie.

– Așa sper. O să își ia bilet și te anunță la ce oră aterizează.

– Perfect, a spus. Mi-e foame. Ție?

– Întâmplător mor de foame.

– Mă duc să fac niște ouă atunci.

– Bine, eu mă duc să fac bagajele.

– În regulă. S-a oprit pe hol. Chrissie a ta găteşte?

Mi-am adus aminte de plăcintele ei și am încuviințat.

– O, da.

– Bun. Mă bucur că ți-ai găsit pe cineva, Celaeno, a spus, în timp ce se îndepărta.

***

– Ai grijă de tine!

Bunicul m-a îmbrățișat la aeroport, în sala de așteptare și mă gândeam ce bine era să am doi oameni care nu voiau să plec din Australia.

– O să am, bunicule.

– Poftim, am strâns niște documente pentru tine. Mi-a dat un plic mare și maro. Aici ai certificatul de naștere pe care l-am luat de la starea civilă din Broome când am fost la sora medicală. Dacă vrei într-adevăr să te muți aici definitiv…

– Normal!

– Atunci îți sugerez să aplici pentru pașaportul australian cât poți de repede. Ai și formularul aici, precum și certificatul de naștere al mamei tale.

– Bine, am zis și am băgat plicul în buzunarul din față al rucsacului, încercând să nu-l mototolesc. Salut-o pe Chrissie din partea mea, da? Sper să-ți placă de ea.

– Nu mă îndoiesc.

– Mulțumesc pentru tot, am adăugat, în timp ce se striga îmbarcarea. Urăsc avioanele.

– Poate o să le urăști mai puțin când unul dintre ele te va aduce înapoi la mine. Pa, Celaeno.

– Pa, Francis.

I-am făcut cu mâna și m-am îndreptat spre poartă, făcându-mi curaj pentru lunga călătorie spre Londra.

Capitolul 34

Când am ieșit din aeroportul Heathrow, aerul rece al Londrei m-a izbit ca un sloi de gheață. În jurul meu, toată lumea era înfofolită în haine groase, cu fulare și mă înțepau ochii și nasul de frig. Mi-am tras gluga pe cap și am oprit un taxi, în speranța că aveam destui bani englezești la mine ca să ajung până la Battersea.

Când a oprit taximetristul în fața blocului, i-am dat o bancnotă mototolită și niște monede și am coborât din mașină. Luminile de Crăciun pe care le văzusem ultima oară fuseseră înlocuite de întunecimea sfârșitului de ianuarie și am simțit că ieșisem dintr-o fotografie color și intrasem într-un monocromă.

Liftul m-a urcat cele trei etaje până la ușa apartamentului meu. Am descuiat și am tresărit să văd lumina aprinsă în casă. *Ce tâmpită am fost să nu o sting înainte să plec!* – m-am gândit înainte să trântesc ușa după mine, dându-mi seama că era mai cald înăuntru decât pusesem eu termostatul. Era un aer dulceag, ca o prăjitură bună, în loc de aerul închis la care mă așteptam. De fapt, mirosea a Star.

Îi scrisesem când eram în tranzit la Sydney, ca să știe că veneam acasă și că aterizam astăzi și s-o întreb dacă avea timp să ne vedem săptămâna următoare. Trebuia să-i spun că vindeam apartamentul, chiar dacă era pe numele meu, fusese și casa ei.

M-am strâmbat văzând sperietoarea de ciori Guy Fawkes în studioul meu, așezată peste butoiul de combustibil ca pe tron, după care m-am dus în bucătărie și am văzut cu groază că era aprinsă lumina deasupra cuptorului. Mă pregăteam s-o sting când am auzit ușa de la intrare deschizându-se.

– Cee! Ai ajuns deja! Aoleu! Mă gândeam că o să stai o veșnicie la control pașapoarte și cu traficul din Londra…

M-am întors și am dat de Star, ascunsă pe jumătate în spatele unui buchet enorm de lalele pestrițe pe care mi l-a întins. Am ieșit doar să cumpăr astea

în cinstea venirii tale, a spus gâfâind. Ar fi trebuit să ajungă în vază pe masă, dar nu contează. O, Cee, ce mă bucur să te văd!

Ne-am îmbrățișat și am strivit între noi o parte dintre flori, dar nu ne păsa.

– Uau! a spus, făcând un pas în spate și punând florile pe măsuță. Arăți incredibil. Ți s-a deschis părul și ți-a și crescut.

– Mda, de la soarele din Oz. Și tu arăți bine. Ți-ai făcut breton.

Știam că-și ținuse bretonul lung ca să se poată ascunde în spatele lui. Acum că era mai scurt, îi ieșeau în evidență ochii albaștri, ca niște safire.

– Da, era timpul să fac o schimbare. Auzi, ce-ar fi să mergi sus să faci un duș? Eu mă apuc să pregătesc cina.

– Mă duc, dar, mai întâi, mi se pare mie sau miroase a prăjitură?

– Da, de lămâie. Vrei o bucată?

– Dacă vreau? Visez la bucata asta din prăjitura ta de când am plecat.

Mi-a dat o felie groasă, perfectă și am mușcat din ea. Am terminat-o în câteva clipe și, cu altă felie în mână, am urcat la etaj cu rucsacul și am găsit dormitorul în stare perfectă, cu cearșafurile proaspăt schimbate. Am intrat în baie, m-am băgat sub dușul cu jet puternic și am decis că mă bucuram să fiu acasă.

Când am coborât, Star mă aștepta cu o bere.

– Noroc! am spus și am ciocnit cu paharul ei de Chardonnay.

– Bun venit acasă! a spus ea. Ți-am făcut mâncarea ta preferată. Ar trebui să fie gata în douăzeci de minute.

– Friptură și mâncare de ficăței! am confirmat când am văzut aluatul umflându-se la lumina din cuptor.

– Da. Deci, spune-mi, vreau să aud tot ce s-a întâmplat în ultimele luni.

– Uau, e cam mult. Cât timp ai la dispoziție?

– Toată noaptea.

– Rămâi aici? am întrebat mirată.

– Da, dacă e OK.

– Normal că e, Sia! Asta e – a fost – și casa ta, ai uitat?

– Știu, dar…

A suspinat și s-a dus să pună broccoli la fiert.

– Uite, înainte să zici ceva, vreau să-mi cer scuze, am izbucnit eu. Am fost o povară toamna trecută – de fapt, probabil că am fost o povară toată viața.

– Ba n-ai fost, prostuțo. Eu trebuie să-mi cer scuze. Trebuia să fiu alături de tine când ai avut greutăți la facultate. Star și-a mușcat buza de jos. Am fost

foarte egoistă și mă simt îngrozitor din cauza asta.

– Da, atunci m-ai rănit, dar mi-ai dat și imboldul de care aveam nevoie. Sia, acum îmi dau seama că trebuia să faci asta. Felul în care eram noi, în care eram eu mai ales, nu era sănătos deloc. Trebuia să pleci să-ți vezi de viață. Dacă n-o făceai, nici eu nu mi-aș fi văzut de a mea.

– Ai cunoscut pe cineva? S-a întors spre mine. Ace, nu? Păreați să vă simțiți foarte confortabil unul cu altul la Phra Nang Beach.

– Ăăă, nu e Ace, dar… Mă simțeam complet nepregătită pentru discuția asta, așa că am schimbat subiectul. Ce face Mouse?

– Bine, a răspuns ea, în timp ce scotea mâncarea din cuptor și o punea pe farfurii. Hai să vorbim la masă, bine?

De data asta, Star a vorbit mai mult, în timp ce eu înghițeam câtă mâncare încăpea în stomac. Am aflat tot despre High Weald, „the Mouse House" – casa lui Mouse, cum o poreclisem eu și cum o renovau și că ea, Mouse și fiul lui, Rory, stăteau acum la ferma de alături.

– O să dureze ani întregi restaurarea, normal. Proprietatea e considerată monument de grad I și Mouse e arhitect, așa că totul trebuie să fie perfect.

Star și-a dat ochii peste cap și mă bucuram să văd în privirea ei o mică imperfecțiune a lui Mouse. Îl făcea cumva mai uman.

– Dar ești fericită cu el?

– O, da, deși poate fi foarte pedant cu hornurile și arhitravele. Eu și Rory ieșim la plimbare și-l lăsăm să-și facă de cap. Iar când se culcă Rory și Mouse studiază diverse hornuri, eu scriu.

– Ai început romanul?

– Da. Adică nu am ajuns prea departe cu el, doar vreo optzeci de pagini, dar… Star s-a ridicat și a început să strângă masa. Am făcut o budincă cu fructe. Pari că trebuie să mai pui pe tine.

– Auzi, amice, te uiți la o femeie care a mâncat un cangur întreg dintr-odată, am glumit eu. Și familia ta? Ai mai auzit ceva despre mama ta de când a plecat în State?

– O, da, a spus Star în timp ce aducea budinca. Dar acum vreau să aflu despre aventurile tale. Mai ales despre Ace. Cum l-ai cunoscut? Cum era tipul?

Așa că i-am povestit și, cu ocazia asta, mi-am adus aminte ce bun fusese cu mine. M-am întristat din nou fiindcă încă credea că îl trădasem.

– Te duci să-l vizitezi la închisoare? m-a întrebat.

– Probabil că m-ar goni, am spus în timp ce lingeam castronul. Dar aș putea încerca.

– Întrebarea e: a făcut-o?

– Da, cred că da.

– Chiar și-așa, cum zicea Mouse, sigur nu a făcut-o singur. De ce nu ies și ceilalți de la bancă în față?

– Că nu vor să stea în următorii zece ani la pârnaie? Mi-am dat ochii peste cap. Zicea ceva de o tipă Linda, că ar ști adevărul, cine o fi Linda asta.

– Nu crezi că îi datorezi măcar atât, să afli asta? Poate te-ar ierta dacă ai încerca să-l ajuți.

– Nu știu, când mă gândesc la asta, mi se pare că Ace și-a acceptat soarta, că a renunțat să mai lupte.

– În locul tău, aș suna la bancă și aș cere să vorbesc cu Linda.

– Poate, dar sigur sunt mai mulți la mijloc.

– Și n-a fost dragoste, ceva de felul ăsta? mă descosea Star.

– Nu, deși chiar mi-a plăcut foarte mult de el. Era foarte atent, știi? El e cel care a comandat cartea cu biografia lui Kitty Mercer, cea despre care îmi povestea Pa în scrisoare și îmi sugera să investighez. Ace mi-a citit cartea după ce i-am spus că sunt dislexică.

– Pe bune? Uau, nu pare acel Ace despre care am citit în ziare. L-au scos ultimul mitocan, un afemeiat alcoolic, care nu voia decât să facă milioane.

– Nu era deloc așa. Cel puțin nu când eram cu el. A băut un singur pahar cu șampanie cât am stat împreună. Am zâmbit aducându-mi amintea noaptea aceea.

– Deci ăla e Ace de fapt. Și familia ta de baștină? Ai găsit-o?

– Da, deși majoritatea sunt morți. Mama sigur. Și tata, mă rog, cine o fi.

– Îmi pare rău, Cee. Star s-a întins spre mâna mea. Și tatăl meu biologic e mort.

– N-are nimic, că cel pe care l-am găsit e fantastic. E bunicul. E artist și încă unul celebru.

– O, Cee, ce mă bucur pentru tine!

– Mulțumesc. E bine să ai pe cineva căruia îi curge același sânge în vine, nu?

– Da. Hai, continuă, spune-mi cum l-ai găsit și cine ești.

Așa că i-am povestit. Star a făcut ochii cât cepele până am ajuns la finalul poveștii.

– Așadar, ai sânge japonez, aborigen, german, scoțian și englezesc în tine. A numărat pe degete naționalitățile.

– Îhî. Nu mă mir că nu înțelegeam niciodată nimic, am rânjit.

– Cred că sună exotic, mai ales prin comparație cu mine, care, aparent sunt cât se poate de englezoaică. Ce ciudat, nu? Că bunica ta, Sarah, și mama vin din East End, din Londra? Și noi stăm la câțiva kilometri pe malul fluviului de unde s-au născut ele.

– Da, așa se pare.

– Ai adus fotografii cu picturile tale?

– Am uitat, dar cred că Chrissie a fotografiat-o cu camera mea pe prima. O să developez filmul.

– Cine e Chrissie?

– O prietenă din Oz.

Nu-i puteam spune despre Chrissie încă. Habar n-aveam cum să exprim asta în cuvinte. De fapt, Sia, cred că o să mă culc.

– În Oz e ora prânzului și nu am prea dormit în avion.

– Normal. Fugi sus și vin și eu după ce pun mașina de spălat vase.

– Mulțumesc, am spus, ușurată că scăpasem de continuarea discuției.

Liniștită de sunetele domestice pe care le făcea Star dedesubt, m-am strecurat în pat și am tras pilota moale pe mine.

– Mă bucur că te-ai întors, Cee, a spus Star când a intrat în dormitor.

S-a dezbrăcat și s-a băgat lângă mine în pat, apoi a stins lumina.

– Da, e plăcută senzația. Mai bine decât mă așteptam, am spus adormită. Vreau să-mi cer scuze iar dacă am fost dificilă în toți anii ăștia. Nu am vrut. Le simt pe toate, doar că uneori le exprim greșit, dar învăț, chiar învăț din greșeli.

– Taci, Cee, nu trebuie să-ți ceri scuze. Știu cine ești în sinea ta, ai uitat? Somn ușor!

***

A doua zi m-am trezit în același timp cu Star, ceea ce nu se prea întâmpla. Am meșterit prin casă în încercarea de a hotărî ce să iau cu mine în Australia, în timp ce Star stătea pe terasă înfofolită în halat și vorbind la telefon. Când a intrat în sfârșit să pregătească micul dejun, avea o figură mulțumită și bănuiam că vorbise cu Mouse. Ca să mă simt și eu bine, mi-a venit un mesaj de la Chrissie.

Salut, Cee! Sper că ai avut un zbor plăcut. Interviul a fost de speriat. Ne auzim mâine, ține-mi pumnii! Mi-e dor de tine!

– Ai hotărât deci ce ai de gând acum că te-ai întors? m-a întrebat Star la micul dejun.

Ouăle Benedict erau așa de bune, că-mi venea să mă răzgândesc și să nu mai plec.

– Păi, despre asta voiam să vorbim, Sia. Mă gândesc să vând apartamentul.

– Serios? De ce? Credeam că-ți place aici, spuse Star, încruntându-se.

– Da, adică îmi place, dar mă mut în Australia.

– O, Doamne! Pe bune? Of, Cee… I s-au umplut ochii de lacrimi. E foarte departe.

– Doar o zi cu avionul, am glumit, încercând să îmi maschez șocul că părea atât de afectată.

Cu numai câteva săptămâni în urmă eram sigură că se bucura să scape de mine.

– Păi și păianjenii? Erai îngrozită de ei.

– Încă sunt, dar cred că mă descurc eu. Și partea ciudată e că unul nu am văzut cât am fost acolo. Uite, Star, e… locul meu. Adică mai mult ca oriunde. Iar Francis, bunicul, nu întinerește. E singur de când a murit soția lui și vreau să petrec cât de mult timp pot cu el.

Star a încuviințat ușor și și-a șters lacrimile cu mâneca puloverului.

– Înțeleg, Cee.

– În plus, locul ăla mă inspiră să pictez. Poate sângele aborigen din mine, dar când eram în *bush*, parcă știam ce să fac, fără să mă gândesc.

– Te-ai apropiat de muză. Ăsta da motiv să te duci la mama naibii, a consimțit ea cu tristețe.

– Da, eram așa pierdută când am plecat din Londra, că nu știam ce voiam să pictez, dar, când m-a dus Chrissie la arborele de *aparrerinja*, cu munții MacDonnell în spate, s-a întâmplat un miracol. A vândut pictura două zile mai târziu cu șase sute de dolari!

– Uau, asta e uluitor, Cee! Deci, cine e Chrissie? Locuiește acolo unde te muți?

Star se uita fix la mine.

– Ăăă, nu în clipa asta, dar e posibil să se mute în următoarele săptămâni.

– Ca să fie aproape de tine?

– Da, nu, poate… S-ar putea să primească o slujbă la o galerie de artă și... ăăă… Dădeam din cap încontinuu, ca un câine de jucărie în luneta mașinii. Suntem prietene bune. E foarte, foarte optimistă, știi? A avut o viață grea și are un picior fals de la genunchi în jos și…

Mi-am dat seama că nu mă mai opream din vorbit și că probabil mă dădusem de gol.

– Cee... a început Star, atingându-mă ușor pe încheietura mâinii, Chrissie pare super faină și sper să o cunosc într-o zi.

– Și eu sper, că toate cele prin care a trecut m-au făcut să îmi dau seama ce răsfățată am fost în copilărie. Am avut o copilărie magică la Atlantis, ferită de orice, dar Chrissie a trebuit să se lupte ca să ajungă unde e acum.

– Înțeleg. Te face fericită?

– Da, am spus după o pauză. Mă face.

– Și deci ea e omul tău special?

– Poate, dar suntem la început și… Doamne! Am lovit masa cu pumnul. Ce-i cu mine când ajung aici? Nu-mi găsesc cuvintele.

– Hei, Cee, sunt eu, Sia. Nu am avut niciodată nevoie de cuvinte, nu?

A început să-și miște mâinile în limbajul semnelor, cum făceam când eram mici și nu voiam să știe surorile noastre ce ziceam.

O iubești?

Nu știu încă. Poate.

Ea te iubește?

Da, am răspuns fără să mă gândesc.

– Atunci mă bucur foarte mult pentru tine, a spus ea cu voce tare și s-a ridicat de la masă ca să mă ia în brațe.

– Mulțumesc, am murmurat în părul ei, deși, după cum mă cunosc, probabil o s-o dau în bară.

– Asta îmi zic și eu zilnic în privința lui Mouse. Se cheamă încredere, nu?

– Da.

– Și nu uita, a spus, îndepărtându-se ca să mă vadă mai bine. Orice s-ar întâmpla, ne avem una pe alta.

– Mulțumesc.

Am închis ochii ca să nu-mi dea lacrimile.

– Bun, a spus ea, așezându-se, am făcut ceva cercetare să văd ce e cu Linda.

– Da?

Am încercat să îmi revin.

– Da.

Star a așezat în fața mea un nume și un număr de telefon. Am mijit ochii la scris.

– Sunt trei femei cu numele Linda la bancă. Având în vedere că una lucrează la catering și cealaltă e acolo doar de două luni, cel mai probabil candidat e Linda Potter. A fost asistenta personală a directorului băncii, David Rutter.

– Serios? Cum ai aflat?

– Am sunat la bancă și am cerut cu Linda. De fiecare dată m-am prefăcut că e altă Linda și mi-au făcut legătura cu celelalte departamente. Până la urmă am ajuns la biroul directorului – Linda Potter s-a pensionat recent aparent.

– Aha!

– Păi?

Star se uita insistent la mine.

– Păi ce?

– Dacă Ace zicea că Linda știe și această Linda a fost asistenta personală a directorului, înseamnă că știe tot ce mișca în companie. Ca orice asistent, a spus ea încrezătoare.

– Bine…

Am încuviințat și m-am întrebat unde ducea discuția.

– Cee, chiar cred că ar trebui să te duci la Ace și să-l întrebi despre Linda. Și-apoi, nu e vorba doar de el, ci și de tine! Crede că ești cea care l-a aruncat la lei. Cred că vrei să îndrepți lucrurile înainte să pleci în Australia, nu?

– Da, dar nu am nici o dovadă, nu? Filmul era pe camera mea și eu i l-am dat paznicului să-l developeze.

– Atunci ar trebui să-i spui asta. Și să-l întrebi și de ce nu face nici un efort să se apere.

– Uau, câtă pasiune la tine!

– Nu-mi place când oamenii sunt învinovățiți pentru ce nu au făcut. Mai ales când e vorba de sora mea, a spus ea feroce.

– Eu încerc să învăț să-mi țin gura, am spus eu ridicând din umeri.

– Ei bine, pentru prima oară în viața noastră, deschid eu gura în locul tău. Și cred că ar trebui să te duci.

Am văzut atunci că se schimbase în ultimele câteva luni. Star pe care o știam eu s-ar fi gândit mult și bine înainte să exprime lucrurile astea cu voce

tare. Pe când eu spusesem întotdeauna prea multe. Poate că amândouă ne ajustam la distanța care se pusese între noi.

– Bine, bine, am consimțit. Știu că e la închisoarea Wormwood Scrubs. O să aflu care sunt orele de vizită.

– Promiți? m-a întrebat.

– Promit!

– Bine. În curând trebuie să plec să-l iau pe Rory de la școală.

– Bine, păi, înainte să pleci, mă întrebam dacă mă ajuți să completez cererea pentru pașaportul australian. Bunicul mi-a dat toate documentele necesare, dar nu știu dacă mă descurc cu formularul.

– Bineînțeles. Te duci să le aduci?

Am adus plicul la parter și Star s-a dus să aducă un stilou cu cerneală neagră să se apuce de completat. Am întins documentele pe masa din bucătărie și am aruncat o privire la certificatul de naștere al mamei, înainte să întindă Star mâna după al meu.

– Deci te-ai născut în Broome pe 5 august 1980, a citi ea, cu capul plecat și concentrată la detaliile de pe certificatul meu de naștere. O, Doamne! Cee, tu ai apucat să te uiți la el?

– Ăăă, nu. Bunicul mi-a dat plicul înainte să plec.

– Deci nu ai văzut care îți era numele de botez?

Mi-a arătat și m-am aplecat ca să mă uit.

– *Ioi*! Cum se zice în Oz.

– Exact, domnișoară Pearl Abraham! a spus Star și a început să chicotească.

– Perla, aoleu… am gemut eu. Și mă mai plângeam de Celaeno… Îmi pare rău, Pa.

Nu mă mai puteam abține și am început să râd și eu cu Star, încercând să-mi imaginez acest alter ego al meu numit „Pearl“. Nu era posibil. Totuși, în multe feluri, era perfect.

După ce ne-am calmat, am strecurat certificat la loc în plic.

– Apropo de certificate de naștere, vine mama încoace în câteva zile. Și Ma, a adăugat Star.

– Fantastic! am exclamat, cu gândul că nu mai trebuia să mă duc la Geneva. Vin să se cunoască?

– Într-un fel da, a spus Star. Când m-a găsit mama mea naturală, a luat legătura cu o parte din ceilalți membri ai familiei ei. Sunt o grămadă care

încă locuiesc în East End la Londra. Mergem cu toții la o petrecere-surpriză pentru o rudă de-a noastră. Mama zicea mai demult că ar vrea s-o cunoască pe cea care m-a crescut și să-i mulțumească personal și ăsta a fost momentul ideal s-o invit pe Ma. Aș vrea s-o cunoști și tu pe mama, i-am povestit tot despre tine.

– Cum e?

– Încântătoare, pur și simplu încântătoare. De data asta nu vine și cu ceilalți copii ai ei, dar o să mă duc eu în New England în curând ca să-mi cunosc cei trei frați vitregi. Bun, trebuie să semnezi aici. Star mi-a arătat căsuța. Va trebui să ai și o copie a documentelor de adopție oficiale. Sună-l pe unchiul Georg Hoffman, a adăugat. Pe al meu îl avea.

– Și celelalte surori ce fac? Nu mai știu nimic de nimeni de când cu articolele din ziar.

– Păi Maia a început să predea engleză copiilor într-o *favela* din Rio și Ally mi-a spus săptămâna trecută că îi crește burtica pe zi ce trece, dar părea bine sănătoasă. Am sunat-o pe Tiggy chiar după Anul Nou, și-a schimbat slujba și lucrează la o moșie nu departe de sanctuarul de animale. Vrea să ne organizeze să ne strângem toate la Atlantis pentru comemorarea morții lui Pa în iunie. Și nu știu nimic de Electra de câteva săptămâni, nici prin ziare nu am mai văzut-o, ceea ce e neobișnuit. Așa că acum tu ești cea celebră, surioară, a chicotit ea. Apropo, când te întorci în Australia?

– Miercurea viitoare, dimineața.

– Așa repede? Star părea devastată. Petrecerea e marți seara. Ajungi?

– Probabil că nu. Trebuie să-mi fac bagajele. Și altele, am adăugat aiurea.

– Înțeleg. Atunci poate sărbătorim înainte să mergem la petrecere? Ca s-o cunoști pe mama și s-o vezi și pe Ma.

– Dacă te poți lipsi de Ma pentru o seară, aș lua-o eu de la Heathrow ca să stea cu mine luni seara și pe urmă să meargă cu tine marți la petrecere.

– Sună perfect! Mulțumesc, Cee. Trebuie să mă duc să-mi fac bagajele. Ce-ar fi să suni la Wormwood Scrubs între timp, ca să vezi care sunt procedurile de vizitare. Ți-am pus numărul pe masă.

Star a urcat la etaj ca să-și facă bagajele și eu m-am dus la telefon, știind că n-o să-mi dea pace până când nu sunam. Funcționara era destul de prietenoasă, deși m-a interogat serios ca să afle relația pe care o aveam cu „prizonierul“.

– Suntem prieteni, am spus. Mi-a cerut data nașterii, adresa și mi-a spus că trebuie să prezint un act de identitate înainte să intru.

– Ai vorbit? m-a întrebat Star când a coborât cu bagajul.

– Da, dar mi-e teamă că nu mă pot duce îmbrăcată în pantalonii strâmți. Nu sunt conform regulilor închisorii.

– Mda. Star a zâmbit. Când te duci la el?

– M-au programat pentru mâine după-amiaza la ora două. Poate îmi fac și poze de pașaport dacă tot sunt acolo. M-am cutremurat. E ciudat să mă gândesc la Ace că e prizonier.

– Normal. Sigur te descurci singură în apartament, Cee? m-a iscodit Star, punându-mi o mână pe umăr.

– Evident. Sunt fată mare, nu?

– Păi, să-mi zici ce se întâmplă cu Ace. Te iubesc, Cee. Ne vedem săptămâna viitoare.

***

Chiar mă simțeam ca într-un film, în vreme ce treceam pe poarta înaltă a închisorii „the Scrubs“, cum o numiseră restul vizitatorilor care stăteau la coadă. Înăuntru, fiecare dintre noi a fost bine percheziționat. Până la urmă ne-au condus într-o sală mare, plină de mese și scaune de plastic și aparent nu era așa deprimant cum îmi imaginasem că o să fie. Cineva făcuse efortul de a pune pe pereți afișe vesele, ca să nu-și mai taie venele și vizitatorii, și prizonierii. Ne-am așezat la mese diferite, ni s-au citit regulile și în cele din urmă au intrat prizonierii.

Îmi bătea inima ca la nebuni cât m-am uitat după Ace. Apoi am auzit o voce familiară la ureche: „Salut“ și mi-am dat seama că nu-l recunoscusem. Avea părul tuns extrem de scurt, era bărbierit și uluitor de slab.

– Ce cauți aici? m-a întrebat când s-a așezat.

– Păi… m-am gândit că, dacă tot am ajuns în Anglia, să trec pe la tine.

– Aha. Ești primul om care vine să mă vadă. În afară de avocat, normal.

– Îmi pare rău că eu sunt aia.

S-a așternut liniștea între noi și Ace își privea mâinile, ba stânga, ba dreapta, ba ridica privirea… Se uita oriunde, numai la mine nu.

– De ce ai făcut-o, CeCe? m-a întrebat în cele din urmă.

– Jur că nu eu! De-asta am venit. Po a fost, paznicul, l-a mituit un tip pe nume Jay. Îmi spusese cineva de la hotelul Railay Beach că știa cine erai. Nu

am vrut să te îngrijorezi, așa că nu ți-am spus. Adică habar n-aveam cine erai oricum, așa că nu l-am luat în serios.

– Mai scutește-mă, CeCe, a pufnit el, poza aia din camera ta a ieșit. Te-am lăsat s-o faci pentru că am avut încredere în tine, credeam că suntem prieteni.

– Suntem! Te-ai purtat super cu mine! am insistat, apoi am încercat să cobor tonul, văzând că se uita lumea la noi. Nu te-aș fi trădat în veci. Po a făcut sigur două seturi de poze și i le-a dat lui Jay. Oricum, ăsta e adevărul. Asta s-a întâmplat.

– Mda, mă rog. Ace s-a uitat iar pe lângă mine, în depărtare. Bănuiesc că mai devreme sau mai târziu oricum se întâmpla. Știam că nu mă puteam ascunde la infinit. Tu doar ai accelerat inevitabilul.

– Pentru mine contează să mă crezi. Era să fac o criză când am ajuns în Australia și toate surorile îmi scriau că eram pe prima pagină a tuturor ziarelor! Crezi că voiam asta?

– Ce? Să fii văzută cu cel mai notoriu infractor al momentului?

– Exact!

– Multe fete ar vrea.

– Dar nu eu, am spus ferm, încercând să rămân calmă.

– Nu, a căzut de acord apoi. Ai dreptate. Chiar am crezut că ești altfel și că pot avea încredere în tine.

– Și poți! Bine, lasă! Dacă nu vrei să mă crezi, e treaba ta, dar nu mint. Am venit pentru că voiam să te întreb dacă ai nevoie de ajutor. Pot fi martor sau ceva.

– Mulțumesc, Cee, dar, mulțumită ziarelor, reputația mea nu poate fi remediată și o merit. Sunt sigur că ai citit despre șotiile mele din trecut. Nu că ar avea ceva a face cu ce s-a întâmplat la bancă, dar se pare că în momentul ăsta toată Anglia mă urăște.

– Vestea bună e că sunt dislexică, nu uita. Nu pot citi ca lumea.

În cele din urmă a zâmbit.

– Da, bine.

– Cine e Linda Potter?

S-a uitat pentru prima oară la mine.

– Ce?

Am știut atunci că Star o găsise pe cea potrivită.

– Linda Potter. Mi-ai spus într-o seară că ea știa. Deci ce știa?

– Nimic, nu contează.

– Mda, ba contează, pentru că a fost asistenta personală a directorului băncii Berners.

– Nu te băga, CeCe, bine? a scrâșnit el.

– Știe ceva? Ace, de ce nu mă lași să te ajut?

– Uite care-i faza, s-a aplecat spre mine, faptul e consumat, da? Orice s-ar întâmpla, pic prost. Eu am comis-o, nimeni altcineva.

– Sigur mai știa cineva.

– Am zis s-o lași baltă.

A ridicat mâna să facă semn unui paznic, care avea genul de fizic pe care nu vrei să-l vezi noaptea pe vreo alee. Omul s-a îndreptat spre noi.

– Vreau să mă întorc la celulă acum, a spus Ace.

– Bine, băiete. S-a scurs timpul, domnișoară, mi-a spus paznicul.

Ace s-a ridicat.

– Mulțumesc că vrei să mă ajuți, Cee, dar zău, nu ai ce face, crede-mă.

În fața închisorii așteptam autobuzul spre centrul Londrei și mi-am dat seama că Star avea dreptate. Chiar dacă nu rezolvam nimic, trebuia să-i arăt lui Ace că-i pasă cuiva de el.

Știam cum e să te simți ca un câine bătut.

Capitolul 35

Diferența de fus orar nu părea să mă menajeze, așa că iar m-am trezit devreme a doua zi. Mai întâi am sunat-o pe Ma și i-am spus că o iau de la Heathrow când ajunge avionul de Geneva după-amiază. Apoi, la nouă fix, am sunat la banca Berners, la numărul pe care mi-l lăsase Star.

– Bună ziua, pot să vorbesc cu Linda Potter, vă rog?

– Mi-e teamă că a plecat, mi-a răspuns o voce de femeie. Sunteți doamna care a sunat acum câteva zile?

– Da, voiam să… M-am gândit repede ce să îndrug. Voiam să dau de ea pentru că trebuia să vină la ziua mea diseară și nu am primit nici o veste de la ea.

– Păi mai bine o sunați acasă.

– Da, dar… M-am oprit și răscoleam în banca de filme de groază văzute ca să-mi dau seama ce să spun. Acum sunt la locație și nu răspunde pe mobil. Nu am fixul la mine. Îl aveți dumneavoastră?

– Da, doar o clipă.

Mi-am ținut respirația.

– Este…

– Mulțumesc foarte mult, am spus în timp ce am notat numărul. E o petrecere specială și nu ar fi la fel fără ea.

– Înțeleg. Probabil o va înveseli puțin. La revedere!

– La revedere!

Am dansat în semn de triumf în vasta mea sufragerie, înainte să mă adun și să formez numărul Lindei. Îmi bătea inima rău în timp ce suna telefonul și, când a răspuns robotul, am închis. Am sunat-o pe Star apoi, fiindcă nu mai știam ce să fac.

– Bine, a spus ea. Ai nevoie de adresa ei. Stai așa!

O auzeam vorbind în fundal cu o voce profundă și catifelată de bărbat.

– Cee, ți-l dau pe Orlando, fratele lui Mouse. Se pricepe foarte bine la investigații.

– Domnișoara Celaeno?

– Da, spune-mi CeCe.

– Doamne, ce-aș vrea ca toţi cei care poartă nume de botez neobișnuite să le și folosească… Dacă mi-ar spune oricine în afară de nepotul meu Lando aș fi deprimat. Bun, domnișoara Star spune că aveți nevoie de adresa cuiva.

– Da, am răspuns, încercând să-mi înăbuș râsul din cauza felului demodat în care vorbea.

– Ei bine, tocmai am verificat pe computer și codul de formare 01233 îmi spune că femeia misterioasă locuiește undeva în Kent. De fapt – a urmat o pauză în care se auzea cum tasta, ca să fiu mai exact, în Ashford. Un orășel și de bună calitate, care, întâmplător, e foarte aproape de noi. Așadar, acum o caut on-line pe Linda Potter în registrul electoral din zonă. Vă rog să răbdați un pic cât caut… Ah, da! Iat-o! *The Cottage*, pe Chart Road, Ashford, în Kent.

– Îți dau mesaj, Cee, a spus Star care a luat telefonul. Te duci la ea? E la o oră de mers cu trenul din gara Charing Cross.

– S-ar putea să nu fie acasă.

– Sau să se ascundă. Stai așa…

Am așteptat să vorbească din nou cu Orlando. Star a revenit.

– Nu e mult de mers cu mașina între Ashford și High Weald. Ce-ar fi să mergem noi să urmărim casa?

– Chiar nu trebuie să faci asta, Sia, nu e ca și cum ar fi ceva pe viață și pe moarte.

– Cee, pentru Ace s-ar putea să fie. Verificăm dacă locuiește cineva acolo înainte să bați tu drumul până aici.

– Bine, am consimțit, întrebându-mă dacă viața lui Star era atât de plictisitoare încât să simtă nevoia s-o umple cu misiune bizare, ca să vadă o femeie pe care niciuna dintre noi nu o cunoscuse, care putea sau nu să ajute un om aflat la închisoare pentru fraudă, care nu voia să mă mai vadă în vecii vecilor.

– Ne ducem în pauza de masă, a spus Star. Orlando o să țină de șase.

Au chicotit ca doi copii de Halloween, așa că le-am mulțumit și am închis.

Zece minute mai târziu a sunat la ușă agentul imobiliar pe care-l căutasem ca să vând apartamentul.

Ne-am strâns mâinile și s-a plimbat prin casă aprobator și mormăind. În cele din urmă a venit la mine și a suspinat dramatic.

– Ce s-a întâmplat?

– Păi, sigur știți care e situația pieței imobiliare în acest moment în Londra, nu?

– Nu, habar n-am.

– Pe scurt, mizerabilă.

Și atunci, același om care îmi vânduse apartamentul prima oară ridicându-l în slăvi, a început să-mi explice motivul pentru care nu ar vrea să-l cumpere nimeni, mai ales la prețul cu care-l cumpărasem eu.

– Piața debordează de apartamente noi, construite pe malul apei, din care o treime sunt goale în momentul de față. Piața de credite ipotecare cu grad mare de risc din America e de vină, evident, dar ăsta e efectul de domino.

Aoleu!

– Și-mi puteți spune pe limba mea, ca să înțeleg, cu cât considerați că ar trebui să-mi scot apartamentul la vânzare?

Mi-a spus și m-am uitat foarte urât la el.

– Adică cu douăzeci la sută mai puțin decât am dat pe el!

– Din păcate, domnișoară D'Aplièse, piața imobiliară e o lege în sine. Se bazează pe verdicte, care, spre deosebire de apartamentele la malul apei, nu se prea mai găsesc în momentul de față. Vor reveni, normal, cum se întâmplă la Londra. În locul dumneavoastră, dacă nu aveți nevoie de bani, aș reduce riscurile și l-aș închiria.

Am discutat apoi despre ce chirie aș putea cere, care, de fapt, pentru cineva ca mine, ar fi însemnat destui bani să mănânc doar tocăniță de cangur în următorii ani. A spus că agenția lui se putea ocupa de tot, așa că am semnat niște formulare și am bătut palma. I-am dat o cheie de rezervă și, în timp ce-l scoteam din casă, mi-a sunat mobilul.

– Sia? am întrebat gâfâind.

– Am ajuns.

– Unde?

– În fața casei Lindei Potter. E acasă.

– De unde știi?

– Orlando a bătut la ușa și, când i-a deschis, s-a prezentat ca și cum ar fi candidatul conservatorilor din zonă. Am spus că mai degrabă ar merge *Monster Raving Loony Party*[35]. Au urmat niște hohote de râs. După ce s-au oprit, Star a continuat: Oricum, m-am prezentat și eu ca secretara lui și s-a

luminat la față. Mi-a spus că a fost și ea la un moment dat „secretara personală a unui om important“.

– Aha! am exclamat. Avea vreo relevanță?

– Stai așa, Cee, să-ți zic și restul. Am întrebat-o pe urmă dacă s-a pensionat. A dat din cap că da. Pensionare forțată, a zis. Eu și Orlando credem că au scăpat de ea.

– Poate-i venise vremea să se pensioneze.

– Noi credem că nu are nici cincizeci de ani.

– Aha! Și ce credeți că ar trebui să fac.

– Hai s-o vezi! Te iau eu de la gara din Ashford mâine dacă nu e după trei jumătate, că atunci îl iau pe Rory de la școală.

– Adică vrei să-mi fii partener la delict?

– La ce sunt bune surorile?

– Da. Mulțumesc, Sia. Pa.

Am început să îmi strâng lucrurile din apartament fără chef și, pe măsura ce trecea după-amiaza, am început să am o senzație proastă de singurătate. Star își avea familia ei, eu la fel, doar că a mea era în cealaltă parte a lumii. M-am prăbușit pe canapea deprimată. Apoi, ca prin minune, mi-a sunat telefonul.

– Alo?

După câteva cârâituri, am auzit o voce familiară:

– Cee? Sunt eu, Chrissie!

– Salut. Ce faci?

– Super, foarte bine. Bunicul tău îți transmite salutări.

– Și eu lui. Care-i treaba?

– E totul OK. Voiam doar să fii prima care află – sau de fapt, a doua, că deja i-am spus bunicului tău – că am primit slujba la galerie!

Chrissie a chițăit de bucurie și m-a făcut să zâmbesc.

– Ce veste super!

– Clar! Nu? Puțini bani, evident, dar dragul tău bunic a zis că pot sta la el până când strâng bani să-mi iau ceva cu chirie. Nu glumesc, Cee, e noul meu cel mai bun prieten, dar ne e dor de tine.

– Și mie de voi.

– Deci, mă pregătesc să sun și să-mi dau demisia în Broome. Crezi că fac bine?

– Chrissie, eu îmi dau demisia din viața mea în Anglia. Evident că da! Asta vrei să faci.

A urmat o pauză.

– Deci sigur te întorci?

– Normal, am spus ferm.

– Atunci sun.

– Ce?

– Să-mi dau demisia, toanto! Și Ace? L-ai văzut?

– Da, ieri. E într-o stare proastă.

– Aha, dar tu vii sigur?

– Așa am zis, nu?

– Da, da. Auzi, hai că îl costă o grămadă pe bunicul tău, așa că-ți spun noapte bună. Mi-e dor de tine.

– Și mie mi-e dor de tine.

M-am plimbat prin apartament și am udat florile lui Star. Măcar atât puteam face pentru ea, având în vedere câte făcea ea pentru mine. Mi-am adus aminte de dependența mea de ea și de felul în care apelam din nou la ea ca să mă ajute cu lucrurile la care nu mă pricepeam.

Mai târziu, în pat, am decis că, dacă tot mă duceam s-o vizitez pe infama Linda, s-o fac singură.

***

A doua zi, după un scurt drum cu trenul până la Ashford, am luat taxiul până la adresa primită de la Orlando.

– Am ajuns, domnișoară, a spus taximetristul, arătând spre casă.

I-am cerut să meargă mai departe și să intre pe următoarea stradă.

– Dacă nu mă întorc în zece minute, puteți pleca, am spus și i-am dat un bacșiș de cinci lire. Vă sun mai târziu.

Am pornit pe drum și m-am oprit cât am putut de nonșalant în fața casei dintr-un șir de clădiri similare. Pe plăcuța mică de lemn de la poartă scria *The Cottage*. Am traversat și am văzut peticul de grădină din fața casei, care era frumos aranjat. Am deschis poarta și m-am dus pe alee să sun la ușă, încercând să mă gândesc ce să spun. Înainte să ajung, s-a dat ușa de perete.

– Dacă ați venit să-mi țineți prelegeri despre alegeri, nu mă interesează.

Femeia stătea să-mi trântească ușa în nas, dar am întins mâna s-o țin deschisă.

– Nu, sunt CeCe D'Aplièses, prietena lui Ace din Thailanda.

– Ce? Femeia se holba la mine. Aoleu! Tu ești!

– Da.

Ușa era încă parțial deschisă de mâna mea și, în vreme ce se holba la mine, i-am privit părul șaten tuns într-un bob sârguincios care nu-i venea deloc bine, o bluză la locul ei și ceea ce eu și Star numeam „fustă de babă", pentru că-i trecea de genunchi. Rămăsese mută, evident, așa că am continuat.

– Voiam să vorbim.

Ochii ei căprui s-au uitat în altă parte, în stânga și în dreapta, afară.

– Cum m-ai găsit?

– În registrul electoral. M-am întâlnit cu Ace la închisoare. Crede că eu am dat fotografia ziarelor, dar nu e adevărat. Chiar cred că e un om bun în sinea lui. Și – am înghițit în sec – m-a ajutat când am avut nevoie, așa că simt că acum nu are prieteni și chiar are nevoie, am încheiat, gâfâind de efortul de a spune ce trebuia.

În cele din urmă a încuviințat.

– Mai bine intră.

– Mulțumesc.

Am intrat și a trântit ușa după noi, după care a încuiat-o.

– Nu știe nimeni că ești aici, da?

– Nimeni, am confirmat.

Am urmat-o pe un coridor îngust spre sufragerie, unde m-aș fi temut și să mă gândesc să beau ceva de teamă să nu murdăresc suprafața sclipitoare a măsuței. Până și pernele de pe canapea erau împrăștiate simetric, în formă de V.

– Ia loc, te rog. Îți aduc un ceai? m-a întrebat femeia.

– Nu, mulțumesc, nu-mi trebuie, am spus blând. Nu stau mult.

Linda s-a așezat pe fotoliul din fața mea și m-a privit puțin, apoi și-a mutat privirea, brusc încețoșată, de parcă stătea să plângă.

– Deci, a răsuflat ea, evident încercând să se adune. Ești iubita lui Anand?

Mi-a luat ceva să-mi dau seama că îi spunea lui Ace pe numele real.

– Nu aș merge până-ntr-acolo, dar da, ne-am ținut de urât. Apropo, de ce mi-a spus că-l cheamă Ace?

– Era porecla pe care o primise la etajul comercial, pentru că iese mereu învingător. Mă rog, ieșea. De ce ai venit de fapt?

– Faza e că țin la el, da? Și într-o seară mi-a spus numele dumneavoastră. A zis „Linda știe“. Atunci nu am înțeles la ce se referea, dar acum știu și, fiindcă mă pregătesc să plec definitiv în Australia, m-am gândit că-i sunt datoare să aflu înainte să plec.

– E un băiat tare bun, a spus Linda după o pauză.

– Da, este. M-a lăsat să locuiesc la el când nu aveam unde să mă duc. Nici nu știu ce vreau să vă întreb, dar…

Mi-am dat seama că Linda era plecată cu gândul și se uita în gol. Așa că m-am așezat și am așteptat să spună ceva.

– A venit în Anglia când avea treisprezece ani, ca să meargă la internat, a spus în cele din urmă. Eu am fost cea care l-a așteptat când a aterizat din Bangkok și l-am dus la școala Charterhouse, care se află în apropiere. Era mititel pe vremea aceea, nu părea să aibă mai mult de nouă-zece ani, chiar copil. Își și pierduse mama de curând, dar era foarte curajos, nu a plâns când l-am prezentat directorului și l-am lăsat acolo. Cred că a fost un mare șoc să plece din Bangkok și să vină la internat într-o Anglie rece și cenușie. M-am uitat la Linda care a tăcut și a oftat din rărunchi, înainte să adauge: Băieții pot fi foarte răi uneori, nu?

– Sincer, nu știu. Am cinci surori.

– Serios? Mi-a zâmbit ușor. Ce noroc pe tine! Eu am fost singură la părinți. Mă rog, îl sunam săptămânal, doar să văd ce mai face. Uneori părea vesel la telefon, dar știam că nu-i era ușor. Din când în când, la început, mă duceam duminica să-l scot la masă. Ne-am apropiat și, în cele din urmă, cu permisiunea tatălui lui, venea să stea la mine în timpul vacanțelor și zilelor libere. Totuși, asta e în trecut.

Și-a strâns mâinile în același fel în care își ținea și genunchii. Nu am spus nimic o vreme, timp în care eu încercam, dar nu reușeam să pun cap la cap povestea. Eram sigură că Ace îmi spusese că nu-și cunoscuse tatăl, și totuși Linda vorbea de el. Era rudă cu Ace? De-asta avusese grijă de el când era mic?

– Nu erați asistenta personală a directorului de la Berners Bank? am întrebat-o.

– Ba da. După cum știi probabil deja, s-au schimbat multe acolo în ultimele câteva luni. Oficial m-am pensionat.

– Ce bine!

– Ba deloc, e îngrozitor! Nici nu mai știu ce să fac dacă stau acasă toată ziua. Totuși, sunt sigură că până la urmă o să mă obișnuiesc, dar e complicat când ți se smulge viața dintr-o dată, nu?

– Da, clar, am spus cu empatie. Asta din cauză că a fost cumpărată banca?

– Parțial, da, dar David a considerat că ar fi mai bine să dispar din peisaj.

– David?

– Directorul. Treizeci de ani am lucrat pentru omul ăla, am trăit pentru el și slujba mea. Iar acum… A ridicat din umeri. Mă rog, asta e. Sigur nu vrei o cană de ceai?

– Sigur, mulțumesc. Șeful dumneavoastră încă lucrează acolo, nu-i așa?

– A, da, a încuviințat. Am auzit că are o noua versiune a mea, pe nume Deborah. E foarte… blondă, se pare. Nu că ar conta, a adăugat Linda repede. Sunt sigură că e foarte eficientă.

– Linda, am spus, văzând că nu ajungeam nicăieri, doar că se supăra mai tare. Ce anume știi despre Ace? Adică... știi ceva util ce l-ar putea ajuta?

– A, știu totul despre Anand, a spus încet. Știu exact cum îi plăcea să-i mângâi părul când dormea, că e puțin surd de-o ureche de când s-a rănit la rugby și ce mult îi plac biscuiții mei de casă.

– Mă refeream la ceva care să-l ajute la procesul care urmează. Care… să-i reducă sentința, ceva de genul ăsta.

Și-a mușcat buza și ochii i s-au umplut de lacrimi din nou.

– Știi, e aproape ora prânzului și cred că aș bea un *sherry*. Tu?

– Ăăă... nu, mulțumesc.

S-a ridicat și s-a dus la dulap, de unde a scos o sticlă și un păhărel foarte mic pe care l-a umplut cu un lichid maro.

– Doamne, nu am mai băut *sherry* la prânz de nu știu câți ani. Noroc!

– Noroc! am răspuns.

Pentru cineva care zice că nu bea mult, Linda a dat paharul pe gât destul de repede.

– Mult mai bine, a spus. Vai, acum îmi dau seama de ce se dedau unii la alcool, mai ales când sunt stresați. Anand bea când v-ați cunoscut în Thailanda?

– Nu, nimic în afară de un pahar de șampanie de Anul Nou.

– Minunat. Înainte să înceapă slujba în comerț nu bea. Chestia e că băutul în exces e un ritual de inițiere la oraș și voia să se integreze printre colegii de

breaslă. Nimeni nu vrea să iasă în evidență, nu? Mai ales dacă o fac fără să vrea.

– Așa e, am încuviințat.

– I-am spus lui David de la bun început că eram de părere că e o greșeală să-l angajeze pe Anand la bancă după ce abia terminase școala, dar vedea că avea potențial. Anand nu voia să fie angajat. Mi-a spus asta stând exact unde stai tu acum, dar David conduce lumea lui, a suspinat ea.

– Vrei să spui că șeful tău l-a obligat pe Ace să facă afaceri? am întrebat și mai nedumerită.

– Hai să zicem așa: Anand era așa de fascinat de el, că ar fi făcut orice i-ar fi cerut David.

– De ce?

Linda s-a încruntat.

– Nu se poate să nu-ți fi spus. Altfel nu ai fi aici.

– Ce să-mi spună?

– David e tatăl lui Anand.

– Aha, am înghițit în sec, încercând să înțeleg ramificațiile spuselor ei. Nu, nu mi-a spus.

– Vai de mine, așa am crezut… Linda și-a îngropat fața în mâini. Nu mai știe nimeni altcineva, de… legătura de sânge.

– Zău? De ce?

– David e paranoic când vine vorba de reputația lui în capitală. Nu voia să știe nimeni că avea un fiu nelegitim. Și, evident, era deja căsătorit când s-a născut Anand și avea un copil cu soția lui.

– Am înțeles. Și Ace știe că David e tatăl lui?

– Evident că știe, de-asta încerca mereu să-l mulțumească. David a făcut ce a trebuit ca să-și domolească sentimentul de vinovăție și, când a aflat că a murit mama lui Anand, l-a adus pe fiul lui în Anglia și i-a oferit o educație la una dintre cele mai bune școli britanice. Apoi i-a oferit o slujbă la bancă, după cum spuneam, cu condiția să nu afle nimeni de adevărata relație dintre ei.

– Adică lui David îi era rușine cu copilul de rase mixte?

– Se mândrea că este chintesența lordului englez și se prezenta mereu ca om de familie perfect.

– Aoleu, am zis încet, amintindu-mi că eram în anul 2008 și încă se mai întâmpla așa ceva. Deci Ace era disperat să-și impresioneze tatăl? Chiar și

până la a face fraude intenționat?

– Era clar de la bun început că Anand era la fel de talentat ca tatăl lui pe vremuri, motiv pentru care David l-a și angajat. În doi ani, a trecut prin toată ierarhia până când a ajuns cel mai de succes om de afaceri. La etajul comercial, doar trei cuvinte contau: profit, profit și profit. Iar Anand făcea mult mai mult de-atât.

– Și tatăl lui era mândru de el?

– Da, extrem de mândru, dar Anand a avut ghinion și, în loc să își păstreze calmul, a intrat în panică. Ăla a fost momentul în care am bănuit că a început să facă fraude. Problema e că, deși zici că riști doar o singură dată ca să-ți acoperi pierderile și nu ești prins, o vei face din nou. Devii dependent și Anand era dependent și de admirația și atenția tatălui lui.

– Vai, ce trist! Am dat din cap, compătimindu-l pe Ace. Linda, crezi că David știa ce făcea Ace? Adică eu așa cred. A pierdut foarte mulți bani.

Linda s-a ridicat ca să-și mai toarne un pahar de sherry și a luat o gură sănătoasă.

– Adevărul e că nu știu sigur, dar ce știu e că David ar trebui să-i stea alături acum. E fiul lui, pentru numele lui Dumnezeu! Și nu m-ar mira deloc să aflu că David chiar știa că Anand dăduse de necaz. În fond, el e directorul. M-am tot întrebat de-atunci și dacă nu cumva i-a dat bani pe furiș lui Anand ca să-l ajute să dispară în mod convenabil în Thailanda.

– Uau, ce mizerie! am suspinat.

– Da, cam așa. Bietul meu băiat, bietul de el… Încă o dată, Lindei i-au dat lacrimile. Eu nu am avut copii, dar pe Anand l-am iubit ca și cum ar fi fost al meu, CeCe. Am fost lângă el când nu i-a avut pe mama și pe tatăl lui și l-am ajutat să treacă cu bine de anii dificili ai adolescenței.

– Atunci, de ce nu te-ai dus să-l vizitezi la închisoare?

– David mi-a interzis. Nu mă lasă să mă apropii.

– În caz că poate afla cineva legătura ta cu Ace și cu David și poate descoperi adevărul despre relația lor?

– Da, deși nu există nici o dovadă scrisă. Numele lui David nu e pe certificatul de naștere al lui Anand.

Am simțit cum mă cuprindea furia.

– Există teste genetice. Îmi pare rău s-o spun, dar David pare să fie un – am ales cel mai delicat cuvânt posibil – bou absolut. Ace are nevoie de

sprijin moral în momentul ăsta. E complet debusolat și trece singur prin toate astea.

– Ai dreptate în privința lui David, a spus Linda mohorât. Abia după treizeci de ani mi s-a ridicat vălul de pe ochi. Chestia era că l-am adorat din prima clipă în care am început ca dactilografă la bancă și, când m-a angajat în cele din urmă ca asistentă personală, a fost cea mai fericită zi din viața mea. I-am dat totul. Oriunde eram, la orice oră din zi și din noapte, eram la datorie să-i organizez viața. Și doar pe-a lui, ci și pe a femeii arogante și condescendente cu care s-a căsătorit și a celor doi copii răsfățați care nu au muncit o zi în viața lor. Eram îndrăgostită de el, știi? a mărturisit. Ce clișeu mai sunt și eu, secretara amorezată de șef. Și acum m-a lăsat baltă, ca și pe Anand. Știi că nici măcar nu a avut decența să-mi spună el însuși când s-au sistat slujbele la bancă după ce a fost cumpărată de Jinqian pentru o liră? M-au trimis la resurse umane, ca pe toți angajații.

Deja îmi venea să-l strâng pe nenorocitul ăla de gât cu mâinile goale.

– Asta din cauză că știați prea multe.

– Eram umbra lui, îi aminteam cine era de fapt. E tatăl lui Anand, CeCe. Ar trebui să-i stea alături acum, că are nevoie și știe asta.

– V-ați gândit vreodată să vă duceți la ziare cu adevărul?

– Bineînțeles, constant! Visez chiar la mutra lui David dacă o fac!

A chicotit și a dat pe gât restul de sherry.

– Și?

– Și… nu pot. Nu sunt un om răzbunător. Și asta ar fi – răzbunare, pentru că nu ar da rezultate pozitive, dincolo de umilirea publică a lui David.

– Mie mi se pare enorm, am comentat.

– Nu, CeCe. Încearcă să înțelegi că singurul lucru pe care-l mai am e integritatea. Și nu-i voi permite să mi-o compromită și pe asta.

– Și cu Ace cum rămâne? am insistat. Înțeleg din ce spuneți că a făcut toate chestiile alea de capul lui, dar sigur, când vine vorba de proces, dacă cineva ar explica motivul pentru care s-a întâmplat asta, ar ajuta. În fond, îl cunoașteți de când era mic și ați muncit la bancă, așa că ați putea fi martor. Eu aș vrea să fiu!

– Ce drăguț din partea ta, draga mea! Problema e că banii de compensare îi primesc doar dacă îmi țin gura. A trebuit să semnez un contract că nu voi vorbi nici cu presa, nici cu avocatul care-l apără pe Anand.

– Ăsta e șantaj!

– Sunt conștientă de asta, dar, fără să par egoistă, banii ăia sunt tot ce am ca să pot trăi până îmi iau pensia în șapte ani.

– Doar puteți să vă mai angajați. Adică păreți o foarte bună asistentă personală.

– O, CeCe, ești amabilă, draga mea, dar am patruzeci și opt de ani! Șefii vor femei tinere, nu între două vârste ca mine.

– Nu puteți să-l constrângeți pe David? Adică ați muncit atâția ani pentru el! Sigur îl aveți cu ceva la mână.

– Evident. Am ce spune ziarelor. Pentru început, despre nenumăratele lui aventuri amoroase, în care o mințeam pe soția lui când suna la birou. Iar extravaganța lui era uluitoare, pentru cei mai cei, și ar fi mutat munții din loc pentru asta. Știi că și în ziua în care prețioasa lui bancă se pregătea să fie vândută pe o liră m-a trimis la Hatton Garden să iau o perlă pe care o vâna de mulți ani? O găsise în sfârșit și o adusese la Londra cu avionul particular. Am dus un milion de lire sterline numerar cu un taxi negru să mă întâlnesc cu intermediarul. David era ca un copil de Crăciun când m-am întors cu ea la birou. L-am văzut cum a deschis cutia și a scos perla. A ridicat-o în lumină și, într-adevăr, era imensă și roz, frumoasă, dar David părea mai îndrăgostit de bijuteria aia decât de orice altă ființă umană.

Am înghițit în sec și m-am uitat șocată la Linda. Doar nu avea cum să fie aceeași…?

– Ăăă, de unde provine perla aia? Știi cumva?

– Din Australia. Aparent fusese pierdută de mult.

– Și… David a zis că are vreun nume? Din cauză că e așa specială?

– Da, îi spunea Perla Roseate. De ce?

Spiritele îi găsesc pe cei lacomi și le ia viața…

– Nimic. Aveam un chef nebun să chicotesc isteric, dar Linda nu ar fi înțeles, așa că m-am abținut. Chiar trebuie să plec acum, dar ce-ar fi să-ți dau numărul de telefon și să ținem legătura?

– Da, mi-ar plăcea, a spus.

Am făcut schimb de numere, m-am ridicat și m-am dus repede la ușă, înainte să izbucnesc.

– Mi-a făcut bine să vorbesc cu cineva care înțelege și căruia îi pasă ca și mie de Anand, a spus ea și mi-a pus mâna pe braț. Mulțumesc de vizită.

– Vă rog, chiar dacă nu vă puteți duce la tribunal să vorbiți în favoarea lui, poate vă duceți în vizită la închisoare. Are nevoie de cineva. Sunteți… ei

bine, practic, sunteți mama lui.

– Da, ai dreptate. O să mă gândesc, draga mea! La revedere!

Am ieșit și am mers pe aleea îngustă până la spațiul verde. M-am așezat pe o bancă și am hohotit – da, știam că nu se cădea – isteric, dar nu mă puteam abține. Dacă tatăl lui Ace cumpărase Perla Roseate cea blestemată, cum părea să fie, atunci perla își alesese omul potrivit.

Nu că voiam să moară, evident, mă rog, nu prea mult.

M-am cutremurat de frig și am scos mobilul să sun taximetristul. Mașina a venit repede și, îndată ceam urcat, am sunat la închisoare să programez încă o vizită.

Ajungând acasă, mi-am dat seara că mă simțeam mult mai calmă în legătură cu situația lui Ace. Aveam senzația puternică că Străbunii aveau totul sub control și că destinul lui David Rutter era deja hotărât.

***

Când m-am dus la Heathrow s-o iau pe Ma, a ieșit de la Sosiri elegantă, în ciuda lungii călătorii pe care o făcuse. Mi-am făcut loc în mulțime ca să ajung la ea și am strâns-o în brațe.

– *Chérie*, arăți minunat! mi-a spus și m-a pupat pe obraji.

– Mulțumesc, întâmplător mă simt destul de bine, am răspuns și am luat-o de braț.

Am luat taxiul până la Battersea și am condus-o în apartamentul meu.

– *Mon Dieu*[36]! E uluitor!

Ma stătea în mijlocul sufrageriei și își vântura brațele în spațiul enorm.

– Nu că-i fain?

– Da, dar Star mi-a zis că-l vinzi.

– Nu, nu mai vând. Agentul imobiliar zice că au scăzut prețurile caselor prin zonă de când l-am cumpărat și că e mai bine să-l închiriez. M-a sunat azi, mai devreme. Mi-a găsit deja patru mușterii, așa că e bine. Pot să-ți iau haina?

– Da, mulțumesc.

Și-a scos haina și mi-a dat-o, după care s-a așezat și și-a netezit fusta de *tweed*. Arăta imaculat, ca întotdeauna și nu se schimbase deloc, din fericire.

– Îți dau un ceai? am întrebat-o.

– Aș vrea, da. Refuz să mănânc și să beau orice în avion.

– Te înțeleg, am spus și m-am dus să pornesc cana electrică. Cu toate că aș fi murit de foame până când ajungeam în Australia dacă nu mâncam nimic.

– Tot nu-mi vine să cred că ai făcut singură călătoria aia. Știu că nu suporți să zbori cu avionul. Sunt mândră de tine, *chérie!*

– Ei bine, în viață trebuie să-ți înfrunți fricile, nu?

– Așa e. Și ai făcut progrese formidabile.

– Încerc și eu. I-am dus ceaiul ei preferat, Darjeeling, la măsuță și m-am așezat lângă ea pe canapea. Mă bucur foarte mult să te văd. Mulțumesc că ai venit, Ma.

– Păi, și dacă nu m-ar fi invitat Star în Anglia mai devreme, tot nu te-aș fi lăsat să pleci în Australia fără să te vizitez. Mă bucur că am făcut-o. Și îmi prinde bine să plec de la Atlantis câteva zile. Deci... A sorbit din ceai. Spune-mi tot.

– Sunt multe de spus, am zis.

– Avem destul timp. Începe cu începutul.

Și așa am făcut, jenată și stângace la început, pentru că mi-am dat seama că nu fusesem niciodată singură cu Ma, fără Star alături. Dar ăsta era un alt pas pe care trebuia să-l fac, acum că eram pe picioarele mele. Ma era cel mai bun ascultător de care puteam avea parte și m-a ținut de mână când îi povesteam părțile emoționante, ceea ce era bine, pentru că fuseseră câteva.

– Doamne, ce aventură ai avut, *chérie!* Mi-ar plăcea să-l cunosc pe bunicul tău, a spus Ma după ce i-am spus tot.

– Da, e special. M-am oprit atunci, fiindcă voiam să găsesc cuvintele potrivite și să nu mă mai poticnesc. Știi, Ma, toate chestiile astea prin care am trecut eu, Star, Maia și Ally m-au făcut să mă gândesc.

– Da?

– Da. Cum e, de fapt, să fii părinte. Adică legătura de sânge e cea mai importantă?

– Tu ce crezi, *chérie*?

– Că a fost supertare să-mi cunosc bunicul, dar am deja o familie și el e un membru al ei acum. Nu era nevoie și nici nu voiam să vă înlocuiesc pe tine și pe Pa cu o altă versiune. Ca în cazul prietenului meu, Ace, cel care e închis. Avea o mamă în Thailanda pe care o iubea foarte mult, dar care a murit. Apoi a avut altă mamă aici, întâmplător, care era de partea lui, cum ai fost tu pentru noi, toate surorile.

– Mulțumesc, *chérie*. Fac tot ce pot.

– Ma… De data asta eu m-am întins spre mâna ei. Nu ți-a fost al naibii de greu să ne vezi plecând și găsindu-ne alte familii? Adică tu ne-ai crescut de când eram mici.

– Ah, CeCe, știi că ești singura soră care m-a întrebat asta? Apreciez, *chérie*. Și da, ai dreptate. V-am văzut crescând de mici și am fost onorată de încrederea pe care mi-a acordat-o tatăl vostru. Pentru orice părinte e greu să-și vadă copiii luându-și zborul din cuib și poate să-și găsească noi familii, fie din trecut, fie în prezent. Dar faptul că suntem în seara asta aici, că ai vrut să mă vezi, sincer, îmi ajunge.

– Întotdeauna am vrut să te văd, Ma. Ești… super tare!

Ne-am privit, neștiind dacă să râdem sau să plângem și am hotărât să râdem. Apoi ne-am luat în brațe și mi-am pus capul pe umărul ei, cum făceam când eram mică.

M-am uitat la telefon și am văzut că era trecut de nouă și mi-am dat seama că Ma era probabil leșinată de foame. Am sunat și am comandat un delicios Thai green curry.

– Deci pleci miercuri în Australia? m-a întrebat Ma.

– Da. Ma, am izbucnit dintr-odată, pot să te întreb ceva?

– Sigur că poți, *chérie*.

– Crezi că Pa ne-a ales special sau la întâmplare? Adică, în cazul meu, cum de s-a întâmplat să fie în Broome la scurt timp după ce m-am născut și aveam nevoie de un cămin?

Ma a lăsat din mâna lingura și furculița.

– *Chérie*, serios, dacă aș ști, ți-aș spune. După cum știi, tatăl vostru a călătorit mult și nu știu dacă a avut vreun plan. Fiecare copil care a ajuns la Atlantic a fost o surpriză pentru mine, mai ales tu, CeCe. Cu doar șase luni înainte venise Star în familia noastră. Da, a încuviințat, sorbind din vin. Ai fost cea mai mare surpriză dintre toate.

– Zău?

– Da. Ma mi-a zâmbit. Și mai cred că noi, oamenii, ne dorim să credem mereu că există un plan. Și poate că e, dar, din experiență, nu e întotdeauna „făcut de mâna omului".

– Vrei să zici că Soarta – sau o forță superioară – ne îndrumă?

– Da. Ma a încuviințat viguros. Chiar cred că așa e. Mie cel puțin mi s-a întâmplat. Ma s-a șters la gură cu șervetul și, pe furiș, la ochi. Bunătatea

străinilor, a șoptit, înainte să tragă aer în piept. Te superi dacă mă retrag? Din ce mi-a spus Star, mâine avem ditamai evenimentul.

– Adică petrecerea pentru ruda lui Star?

– Da și bineînțeles petrecerea pentru tine, mi-a amintit Ma.

– A, da.

Fusesem atât de prinsă cu toate, că tot uitasem că plecam definitiv în ceva mai mult de douăzeci și patru de ore.

– Și îl voi cunoaște, în sfârșit, pe Mouse al ei, a continuat Ma. Tu l-ai cunoscut?

– Da. E băiat bun, am îngăimat. Mă bucur că Star e fericită.

La etaj, în camera de oaspeți în care nu mai dormise nimeni, era ciudat să-i arăt lui Ma unde erau prosoapele și cum funcționa dușul, de parcă eu eram adultul și ea copilul.

– Mulțumesc, CeCe. Ești o gazdă minunată și sper ca într-o zi să mă inviți și în Australia.

– Normal, am zâmbit. Oricând, Ma.

– Noapte bună, *chérie!* mi-a spus Ma şi apoi m-a pupat pe obraji. Somn ușor!

Capitolul 36

A doua zi am luat-o pe Ma prin surprindere cu noua mea rutină matinală și după ce am luat împreună un mic dejun rapid cu croasanți și cafea, am lăsat-o să se pregătească de petrecere și am luat autobuzul spre Wormwood Scrubs.

Ace s-a prăvălit pe scaunul de plastic din fața mea, cu o mutră iritată.

– Parcă ți-am spus să mă lași în pace, a rostit, încrucișându-și brațele defensiv.

– Buna ziua și ție, am răspuns. Ghici cu cine m-am văzut ieri?

– CeCe, spune-mi că nu…

– Ba da. Am găsit-o pe Linda și am stat de vorbă și te iubește foarte mult, am izbucnit, întinzându-mă peste masă spre el. Mi-a spus adevărul despre tatăl tău, care trebuie să te ajute și… Știa ce faci? Că, dacă știa, atunci…

– Încetează! Habar n-ai despre ce vorbești, a scrâșnit, cu ochii mici de furie. E mult mai complicat decât îți imaginezi.

– Știu. Mi-a spus Linda, dar David e tatăl tău și asta nu e deloc complicat. Ar trebui să te ajute atât ca tată, cât și ca fost șef, pentru că eu cred că știa și că tu îl protejezi și nu e drept!

Ace m-a privit o clipă, apoi, fără o vorbă, mi-a dat un șervețel din cutia de pe masă. Nici măcar nu-mi dădea seama că plângeam, dar cred că paznicii erau obișnuiți cu asta la centrul de vizite.

– CeCe, a spus el cu blândețe. Am avut mult timp să mă gândesc de când sunt aici și cât am fost cu tine în Thailanda. Știam că va trebui să mă confrunt până la urmă cu ce am făcut și asta fac acum. Că tata știa sau nu știa – sau dacă măcar e într-adevăr tatăl meu – e irelevant. Eu sunt cel care a apăsat tastele computerului pentru a face comerț ilegal. Mi-am dat seama și că tat... că David nu m-a iubit și nu i-a păsat niciodată de mine. Totuși, sincer să fiu, în afară de bani, nu-i pasă de nimic.

– De acord, am spus vehement.

– Așa că el și toate câte s-au întâmplat m-au făcut să-mi dau seama exact cine urma să devin și ce nu vreau să fiu. Într-un fel, toată experiența asta m-a salvat. Avocatul mi-a spus că pot să-mi dau licența cât sunt închis. Cred că o să fac filosofie sau teologie. Am doar douăzeci și opt de ani, am destul timp ca să îmi construiesc o altă viață când ies din închisoare.

– Asta da atitudine pozitivă, am spus, începând să înțeleg ce zice și admirându-l enorm pentru asta.

– Și apropo, știu că nu tu m-ai dat pe mâna presei, CeCe. Am verificat și poza cu noi a fost creditată unui anume „Jay". Ai avut dreptate și îmi cer scuze că am crezut că tu ai făcut-o. Am o grămadă de amintiri frumoase cu noi la Phra Nang și vreau să rămână așa.

– Și eu, am înghițit în sec. Auzi, mă mut în Australia, mâine adică. Când ieși din închisoare, vino te rog, să mă vezi. Poate acolo ar trebui să-ți iei viața de la capăt. E tărâmul făgăduinței, nu?

– Cine știe? Sigur ținem legătura. Apropo, ai mai aflat ceva de Kitty Mercer?

– Mai mult. Mi-am găsit familia.

– Atunci mă bucur pentru tine, CeCe. Pentru prima oară un zâmbet larg i-a luminat fața. Meriți.

– Auzi, trebuie să plec acum, dar îți trimit noua adresă imediat ce mă stabilesc acolo.

– Promiți?

Mi-a strâns mâna când m-am ridicat.

– Promit. A, și apropo, am șoptit, nu-ți face griji în privința tatălui tău! Am senzația că va primi ce merită.

***

Mi-am petrecut toată după-amiaza strângându-mi restul lucrurilor în saci de gunoi, pe care Star zicea că-i va ține la High Weald. Apoi am ieșit să cumpăr tot ce știam că nu găsesc în Alice Springs, cum ar fi fasole Heinz și o ciocolată mare Cadbury cu fructe și alune. Star, mama ei și Mouse trebuiau să ajungă la mine la ora șase să bem ceva înainte de plecarea mea și înainte ca ei să plece în East End. Am cumpărat trei sticle de șampanie și niște bere ca să sărbătorim împreună.

Când am ajuns acasă încărcată de sacoșe, am văzut că Ma luase locul lui Star și purta șorțul el alb, legat frumos la brâu. M-a întâmpinat la ușă cu o

privire disperată.

– *Mon Dieu!* E vreo patiserie în jur? Nu mi-a ieșit desertul *canapé*. Vezi?

A arătat spre niște chestii verzi cu pretenții artistice, care arătau de parcă le-ar fi călcat cineva în picioare.

– Nu-i nimic, Ma. Am niște *tortilla chips* și sos de la magazin.

– Of, CeCe, ce jenă îmi e! M-am dat de gol.

S-a așezat la masa din bucătărie și și-a îngropat fața în mâini.

– Da?

– *Mais oui!* Sunt franțuzoaică și tot ce gătesc e un dezastru. Adevărul e că m-am ascuns în spatele Claudiei în toți anii ăștia. Dacă trebuia să vă hrănesc eu, ați fi făcut foamea sau v-aș fi otrăvit!

– Sincer, Ma, nu contează. Oricum te iubim, chiar dacă ești praf la gătit. Mi-am înăbușit râsul uitându-mă ce stresată era. Cu toții avem puncte forte și puncte slabe, nu? Cel puțin, asta mi-ai tot spun, am adăugat, în timp ce puneam mâncarea într-un bol și șampania și berea în frigider.

– Așa e, *chérie,* și ai dreptate. Trebuie să mi le accept pe ale mele.

– Da.

Am văzut că avea nevoie de o îmbrățișare, așa că m-am dus și am luat-o în brațe.

– O, CeCe, cred că, dintre toate fetele, în clipa asta de tine sunt cel mai mândră! a spus, în timp ce-mi mângâia părul.

– De ce?

– Pentru că știi să fii tu însăți. Mă duc sus să mă pregătesc de petrecere.

***

Au sosit cu toții după șase și am observat că Sylvia, mama lui Star, era practic o versiune mai în vârstă a lui Star, în haine mai scumpe. Era foarte prietenoasă și mi-a spus că auzise numai lucruri bune despre mine, înainte să mă ia în brațe.

– Mulțumesc că ai avut grijă ei când eu nu am putut, mi-a șoptit la ureche.

M-am atașat imediat de ea și m-am bucurat că Star avea încă pe cineva care s-o iubească la fel de mult cum o iubeam eu.

Mouse era ca de obicei ţâfnos și am hotărât că, dacă era să aleg pe cineva pentru rolul domnului Darcy din romanul lui Jane Austen despre care tot vorbea Star, el ar fi fost acela. Trebuia să recunosc că arăta bine, dacă-ți plăcea genul lui, doar ceva mai distant, ca majoritatea aristocraților englezi

pe care-i cunoscusem. Apoi mi-am adus aminte că, practic, și eu aveam strămoși scoțieni și m-am simțit cam pe aceeași treaptă.

Mă uitam la felul în care o aborda Sylvia pe Ma și mă întrebam cum se simțea Ma. Apoi am închis ochii și mi-am imaginat o inimă bătând. Se mărea și îi cuprindea pe toți oamenii noi la care țineam. Și am înțeles că inima avea o capacitate infinită de extindere și cu cât se mărea, cu atât mai sănătos și mai fericit bătea în tine. Cel mai tare a fost că mă mâncau degetele și am știut pe loc care-mi va fi următorul subiect de pictură.

Am revenit cu picioarele pe pământ în timp ce Ma îmi punea un pahar cu șampanie în mână. Am observat că toată lumea tăcuse și stăteau în jurul meu și mă priveau în expectativă.

– Ăăă… am făcut ca proasta, încă ametită.

M-a salvat Ma.

– Aș vrea să spun, a început ea, că sunt mândră de tine, CeCe, pentru cât de departe ai ajuns pe drumul tău. *Chérie*, ești talentată, și curajoasă, și sinceră. Sper ca Australia să-ți ofere tot ce-ai căutat în viață. Ne vei lipsi enorm, dar înțelegem că mica noastră porumbiță trebuie să-și ia zborul. *Bon voyage*[37]!

– *Bon voyage!* au strigat toți în cor și au ciocnit.

Stăteam și mă uitam la ei, această adunare eclectică de oameni, aduși laolaltă de dragoste. Iar eu voi fi mereu parte dintre peticele care o alcătuiesc, chiar dacă a doua zi aveam să zbor în cealaltă parte a lumii.

– Ești OK? m-a îmboldit Star.

– Da, sunt. Am înghițit în sec. Ai o familie minunată, apropo.

Mouse a apărut alături de ea.

– Trebuie să plecăm acum ca să nu întârziem. Scuze, CeCe.

– Bine. Star se uita nefericită la mine. Cee, sigur nu vrei să vii la petrecere cu noi?

– Pe bune, nu-ți face griji în privința mea. Chiar trebuie să termin de făcut bagajele. Nu ne-am sincronizat.

– Ar trebui să rămân cu tine în seara asta. Star și-a mușcat buza, în timp ce Mouse îi dădea haina. Of, Cee, habar n-am când o să ne mai vedem.

Sylvia a venit să-mi ureze baftă, după care a venit rândul lui Ma.

– La revedere, *chérie*, promite-mi că ai grijă de tine și ținem legătura.

M-a strâns în brațe și am văzut că Star își punea haina pe ea și venea iar spre mine.

– Draga mea, o să întârziem. Mouse a luat-o de braț și a condus-o ferm spre ușă. Pa, CeCe.

Te iubesc, mi-a spus în limbajul semnelor din ușă.

Și eu, i-am spus în același fel.

Ușa s-a închis zgomotos și am făcut tot posibilul să nu îmi umflu ochii de plâns. Îl uram pe Mouse că nu ne lăsase nici să ne luam rămas-bun cum se cuvenea.

Am pus paharele și farfuriile în mașina de spălat, bucuroasă că-mi distrăgea atenția, apoi m-am dus în studio și am desfăcut ansamblul, aruncând toate piesele la ghena de lângă bloc.

– La gunoi cu tine, i-am spus domnului Guy Fawkes în timp ce-l îndesam în tomberon și trânteam capacul.

Sus, în apartament, am udat plantele lui Star pentru ultima oară. Îmi dăduse cheia ei mai devreme, rugându-mă să mă asigur că noii locatari vor avea grijă de „copiii“ ei, cum le spunea.

– Uau, asta chiar e sfârșitul unei ere! am murmurat, în timp ce mă fâțâiam prin apartament și liniștea îmi amintea motivul pentru care plecasem inițial în Australia. Mi-am pus hanoracul pe mine și am înfruntat aerul rece al nopții pe terasă. M-am gândit la Linda și la viața pe care o avusese, la felul în care își petrecuse viața iubind pe cineva care nu avea s-o iubească. Mă simțeam ceva mai bine, pentru că, spre deosebire de ea, aveam un viitor spre care să mă îndrept cu oameni care mă iubeau. Încă nu știam ce mă aștepta, dar mi se așternea în față ca o coală de scris sau, mai precis, de pictat.

Am ridicat privirea și am văzut micul ciorchine de stele și mă gândeam că, la Alice, Cele șapte surori străluciseră mult mai puternic.

***

Când a venit taxiul la cinci dimineața, cerul era deprimant de negru. Până la urmă, nici nu mai încercasem să dorm, sperând că mă va ajuta să mă odihnesc mai bine în avion. În timp ce plecam dinspre apartament, am auzit un sunet, semn că am primit un mesaj.

CeCe, sunt Linda Potter. M-am gândit mult și am decis să-l vizitez pe Anand. Ai avut dreptate, are nevoie de ajutorul meu și voi face tot ce pot. Dumnezeu să te binecuvânteze și drum bun spre Australia!

Eram și ușurată și mândră în același timp, pentru că o făcusem pe Linda să se răzgândească. Eu, așa nepricepută la vorbe cum eram… reușisem să

provoc o schimbare.

Am lăsat cele trei bagaje la Heathrow și m-am dus spre control pașapoarte, întrebându-mă dacă aveam să-mi amintesc momentul ăsta tot restul vieții, pentru că era atât de important. Apoi mi-am dat seama că nu momentele mari mi le aminteam, ci micile lucruri, alese la întâmplare de cine știe ce stranie alchimie, care rămâneau imprimate fotografic în mintea mea.

Am scos *boarding pass*-ul din buzunarul din față al rucsacului și am dat cu mâna peste plicul maroniu în care se aflau indiciile despre trecutul meu.

– Doamne! am răsuflat în timp ce dădeam *boarding pass*-ul femeii.

Simțeam că tot aici eram și cu două luni în urmă. Femeia a încuviințat când l-a luat somnoroasă, evident, nu era nici șapte dimineața încă. Mă pregăteam să trec, când am auzit o voce în spate.

– CeCe! Stai!

Eram așa de obosită încât am zis că visez.

– Celaeno D'Aplièses! *Arrête*! Stai!

M-am întors și am văzut-o pe Star.

– O, Doamne, Cee! Star gâfâia când a ajuns la mine. Am crezut că te-am ratat. De ce naiba nu răspunzi la telefon?

– L-am închis când am coborât din taxi, am spus. Ce cauți aici?

– Nu ne-am luat rămas-bun cum se cade aseară. Nu puteam să te las să pleci fără să te strâng în brațe și să-ți spun cât îmi vei lipsi și – Star s-a șters la nas cu mâneca – să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine.

S-a aruncat în brațele mele și m-a strâns ca niciodată, de parcă nu-i venea să-mi mai dea drumul. Am rămas așa o vreme, apoi m-am desprins, știind că altfel nu mai plecam.

– Ar trebui să plec, am mormăit, răgușită de emoție. Mulțumesc că ai venit.

– Voi fi mereu alături de tine, dragă Cee!

– Și eu. Pa, Sia!

– Pa. Ținem legătura, da? Și promite-mi că vii la Atlantis în iunie, la comemorarea lui Pa.

– Evident că vin.

I-am trimis un pupic în zbor, m-am întors și am pornit spre viitor.

TIGGY

Highlands, Scoția Ianuarie 2008

Capitolul 37

– Ești sigură că vrei să ieși din nou așa târziu, Tig? Vine viscolul, mi-a spus Cal, în timp ce se uita atent la cerul senin și binevoitor pe geamul colibei.

Soarele prânzului presăra sclipici pe stratul permanent de zăpadă ce acoperea pământul toată iarna. Era o priveliște perfectă pentru o felicitare de Crăciun.

– Da! Cal, nu putem risca, doar știi asta.

– Mă îndoiesc că Abominabilul Om de zăpadă e de găsit în seara asta, a murmurat Cal.

– Ai promis că stai de veghe, l-am implorat. Uite, iau stația cu mine și te contactez dacă am probleme.

– Tig, chiar crezi că o să las o fătucă așa fragilă ca tine să stea singură în furtuna de zăpadă, în timp ce e posibil să umble vreun braconier înarmat pe proprietate? Nu fi naivă, a mârâit Cal la mine, rumen și iritat, apoi îngăduitor. Numai câteva ore. După care te aduc de păr acasă. Nu vreau să fiu răspunzător că faci iar hipotermie. Ne-am înțeles?

– Mulțumesc, Cal, am răspuns ușurată. Știu că Pegas e în pericol. Așa îmi spune intuiția.

***

Zăpada căzuse abundent în jurul adăpostului nostru și prelata de deasupra capetelor noastre se lăsase sub greutatea ei. Mă întrebam dacă avea să se prăbușească cu totul și să ne îngroape de vii sub tot omătul.

– Plecăm acum, Tig, a spus Cal. Am amorțit de tot și o să ne chinuim să ne întoarcem cu mașina. S-a mai domolit viscolul și trebuie să ajung acasă cât oi mai putea. Cal a luat o gură de cafea călduță din termos și mi-a dat și mie. Termin-o tu. Mă duc să dau zăpada de pe parbriz și să pornesc căldura.

– Bine, am suspinat, știind că nu avea sens să ne certăm pe tema asta.

Eram de mai bine de două ore acolo și nu vedeam decât cum ningea. Cal a plecat spre Land Roverul parcat în spatele unor stânci din vale. M-am uitat pe gemulețul buncărului în timp ce beam cafea, am stins felinarul și m-am târât afară. Nu aveam nevoie de lanternă fiindcă cerul se înseninase și mii de stele sclipeau acum, iar Calea Lactee se vedea clar deasupra mea. Luna, care era în creștere și în două zile avea să fie plină, lumina pătura albă imaculată de pe sol.

Liniștea mormântală în urma ninsorii era la fel de profundă precum covorul scânteietor în care mi se afundau picioarele până la gambă.

Pegas.

L-am strigat încet, uitându-mă după el prin pâlcul de mesteceni care marcau locul nostru special. Era un cerb alb magnific, pe care-l observasem prima oară atunci când mă dusesem cu Cal pe proprietate să numere căprioarele. Pegas păștea atunci în mijlocul unui grup de cerbi roșcovani și la început crezusem că poate nu-și scuturase zăpada de pe el. Îl anunțasem pe Cal și îi arătasem, dar până să focalizeze binoclul, cireada urcase deja dealul și camuflase creatura mistică, atât de rară, care alerga undeva printre ei.

Cal nu mă crezuse.

– Cerbii albi sunt ca lâna de aur, Tig. Toată lumea-i caută, dar de-o viață sunt pe proprietatea asta și niciodată nu am văzut urmă de cerb alb.

A chicotit la propriile vorbe, apoi s-a urcat în Land Rover și am plecat.

Știam totuși că văzusem acel cerb, așa că m-am întors în crâng a doua zi cu Cal, și pe urmă cât am putut de des.

Răbdarea-mi fusese în sfârșit răsplătită când mă ghemuisem în spatele unui tufiș de orz sălbatic și îmi îndreptasem binoclul spre mestecenii crestați. Atunci îl văzusem, stătea la trei metri în stânga mea, mai departe de ceilalți.

– Pegas, șoptisem, căci numele îmi venise de parcă-mi stătuse dintotdeauna pe limbă.

Și apoi, ca și cum știa că acela era numele lui, ridicase capul și mă privise. Am menținut contactul vizual cam cinci secunde înainte să vină Cal lângă mine și să înjure cu voce tare, minunându-se de faptul că „fantezia“ mea fusese reală.

Acela a fost momentul de început al unei relații de dragoste. Ne lega o alchimie puternică, stranie. Mă trezeam în zori când știam că se adăposteau turmele de vânturile aprige pe fundul văii și se îndreptau spre pâlcurile de copaci care-i protejau cât de cât de frigul aspru. În câteva minute, ca și cum m-ar fi simțit acolo, apărea și Pegas. De fiecare dată mai făcea un pas spre mine și, urmându-i exemplul, făceam la fel. Simțeam că începea să aibă încredere în mine și noaptea visam la ziua în care îi voi putea atinge gâtul alb-cenușiu și catifelat, dar...

La fostul sanctuar de animale, abilitatea mea naturală de a crea o conexiune cu puii orfani sau căprioarele rănite care ni se aduceau ca să le facem bine fusese un avantaj. Aici, la Kinnaird, animalele erau sălbatice, trăiau așa cum le era menirea și rătăceau pe o proprietate de douăzeci și trei de mii de acri cu interferență umană minimă, redusă la sacrificarea organizată a cerbilor și căprioarelor pentru a controla populația.

În timpul sezonului de vânătoare, oamenii de afaceri înstăriți veneau aici în scurte excursii corporatiste și plăteau sume exorbitante pentru a se dezbăra de agresiunea lor prin intermediul primei lor experiențe de a ucide, după care se întorceau acasă și atârnau pe perete trofeul, craniul căprioarei.

– Nu mai sunt prădători naturali, Tig.

Cal, vânătorul proprietății, a cărui atitudine țâfnoasă și accentul scoțian erau vădite, ascundea o dragoste onestă față de sălbăticia pe care se străduia s-o ocrotească, făcuse tot posibilul să mă aline când intrasem prima oară în cămară și găsisem patru căprioare pline de sânge și jupuite, atârnate de copite.

– Noi, oamenii, trebuie să le luăm locul. Așa e firesc. Știi că populația trebuie ținută sub control.

Evident că știam, dar nu-mi era mai ușor când vedeam viață mutilată, curmată de glonțul omului.

– Sigur că Pegas e altceva, ceva rar și frumos. Cât sunt eu aici, nu se atinge nimeni de el, îți jur.

Nici nu știam cum se aflase că pe moșia Kinnaird fusese văzut un cerb alb, dar vestea ajunsese în presă și câteva zile mai târziu, un jurnalist de la un ziar local bătuse drumul dificil până la ușa noastră. Nici nu mai știam cum să mă rog de Cal să nege existența lui Pegas – să spună că e o păcăleală – știind că trofeul unui cerb alb ar fi atras orice braconier care voia să-l vândă la licitație pe cel mai bun preț.

Ăsta era motivul pentru care stăteam aici la două noaptea, pe tărâmul straniu și înghețat. Eu și Cal construiserăm un buncăr rudimentar, aproape de crângul de mesteceni și stăteam de pază. Tot terenul din Scoția era deschis publicului și habar nu aveam cine putea da târcoale moșiei în beznă.

Mergeam încet spre copaci și mă rugam să apară cerbul, ca să mă pot duce acasă să dorm, să știu că era în siguranță și în noaptea aceea.

A apărut din neant parcă, o arătare mistică ce se uita spre lună, înainte să se întoarcă și să-și lipească ochii căprui și profunzi de mine. A venit șovăitor spre mine și eu m-am dus spre el.

– Dragă Pegas, am șoptit, apoi am văzut imediat o umbră în zăpadă printre copaci.

Umbra a ridicat carabina.

– NU! am țipat în liniște. Silueta stătea în spatele cerbului și țintea, gata să tragă. Stai! Fugi, Pegas!

Cerbul s-a întors și a văzut pericolul, dar atunci, în loc să țâșnească la adăpost, a început să alerge spre mine. A răsunat un glonț, apoi încă două și am simțit o durere acută pe-o parte. M-a înțepat ciudat inima și a început să-mi bubuie așa de repede, că am ametit dintr-odată. M-au lăsat genunchii și m-am prăbușit pe covorul alb.

S-a așternut din nou liniștea. Am încercat să rămân conștientă, dar nu mai puteam lupta cu bezna, nici măcar pentru el.

Ceva mai târziu, am deschis ochii și am văzut o figură dragă și familiară deasupra mea.

– Tiggy, iubito, o să fie bine. Rămâi cu mine, da?

– Da, Pa, sigur că rămân, am șoptit, în timp ce-mi mângâia părul cum făcea când eram mică și bolnavă. Am închis din nou ochii, știind că în brațele lui eram în siguranță.

Când m-am trezit din nou, am simțit că cineva mă ridica pe brațe de pe jos. Mă uitam după Pa, dar tot ce-am văzut era mutra disperată a lui Cal,

care se chinuia să mă care. Am întors capul spre pâlcul de copaci și am văzut trupul întins al cerbului alb și petele de sânge în jurul lui, pe zăpadă.

Știam că dus era.

NOTA AUTORULUI

Bucuria de a scrie seria *Cele șapte surori* e că fiecare soră în parte – și, astfel, aventurile lor – e complet diferită de ultima, iar asta s-a observat cel mai bine când am terminat povestea lui Star și am început s-o concep pe cea a lui CeCe. Mi-am dat seama că mi-era la fel de teamă ca și ei să mă îmbarc. Eram reticentă să mă duc în Australia, unul dintre spațiile uriașe din lume în care nu mai fusesem, mai ales din cauza celebrilor păianjeni uriași și periculoși. Totuși, asemenea lui CeCe și a celorlalte surori, a trebuit să-mi înfrunt temerile, așa că m-am urcat în avion și am traversat Australia pentru a face cercetare. În tot acest timp, m-am îndrăgostit de această țară incredibilă și complexă, mai ales de Never Never, zona vastă din jurul orașului Alice Springs, cunoscut colocvial ca „The Alice", care, spre încântarea mea, este Marele Templu al miturilor și legendelor despre cele Șapte surori Pleiade. Să aflu nu doar despre frumusețea, ci și despre esența unui sistem de credințe și a unei culturi care a ținut în viață populația aborigenă indigenă peste cincizeci de mii de ani în peisajul neiertător a fost poate cel mai solemn moment al multiplelor mele călătorii de cercetare în jurul lumii.

Scriu ficțiune, dar iau foarte în serios cercetarea pentru romanele mele, ca orice istoric, pentru că istoria și efectul său asupra vieților nu doar ale surorilor mele, ci ale noastre în prezent e pasiunea mea. Și poveștile despre scufundarea vasului *Koombana* și despre Perla Roseate sunt istorice, cu toate că ultima dată perla a fost văzută în cea din urmă călătorie fatidică pe coastă spre Broome, iar eu am adăugat un posibil deznodământ.

Cu toate că fiecare detaliu din cărți este verificat și răs-verificat, am ajuns să cred că fiecare narare a unui eveniment istoric este subiectivă, doar pentru că fiecare punct de vedere scris sau vorbit e uman. De aceea, orice greșeală în interpretarea faptelor în *Sora perlă* îmi aparține.

MULȚUMIRI

Foarte mulți oameni au contribuit la cercetarea pe care am făcut-o pentru acest roman și îi sunt recunoscătoare fiecăruia în parte.

În Adelaide, vechiului meu prieten din Londra, Mark Angus, care mi-a fost ghid, șofer și izvor de informații, mai ales în privința vinului australian cel mai bun!

În Broome, lui Jay Bichard de la Pearl Luggers Tour, personalului de la Broome Historical Society și Yawuru Society.

În Alice Springs, mulțumesc enorm lui Phil Cooke și lui Alli Turner, care au călătorit din Brisbane la The Alice ca să mă însoțească în turul de cercetare și cu care am mers la Hermannsburg prin Never Never, o călătorie pe care nu o voi uita niciodată.

Lui Adam Palmer și Lehi Archibald de la *The Telegraph Station* și lui Rodney Matuschka de la misiunea Hermannsburg. Multor bărbați și femei, indigeni, pe care i-am cunoscut în drumul meu și care nu au dorit să fie numiți, dar care m-au ajutat să îmi formez o imagine despre viața și cultura lor.

În Thailanda, mulțumiri lui Natty, care, când scriam despre trecutul lui Kitty și temperatura ajunsese la patruzeci și cinci de grade cu aerul condiționat la maximum, a făcut tot posibilul să îmi ofere tot confortul și alinarea.

Lui Patrick de la Rayavadee Villas pe Phra Nang Beach, care a ținut maimuțele departe de mine, m-a hrănit și mi-a dat apă.

Un mare mulțumesc lui Ben Brinsden, care m-a ghidat cu răbdare prin textele scrise de CeCe și m-a ajutat să înțeleg dificultățile dislexiei.

Cele mai mari mulțumiri Oliviei Riley, fantastica mea asistentă personală, care a traversat cu mine Australia și m-a ajutat să călătoresc cu bine. Nimic nu a fost prea dificil și chiar nu m-aș fi descurcat fără tine, Livi.

Tuturor redactorilor fantastici din lume, care m-au sprijinit și pe mine, și seria *Cele șapte surori* de la bun început, chiar dacă majoritatea au recunoscut de-atunci că m-au crezut nebună să mă înham la un proiect de o asemenea amploare. Numesc câțiva dintre ei: Jez și Catherine de la compania Pan Macmillan, Regatul Unit; Knut, Pip și Jorid de la Cappelen Damm, Norvegia; Georg, Claudia și echipa de la Goldmann, Germania; Donatella, Antonio, Annalisa, Allessandro la Giunti, Italia; Marite și Una la Zvaigzne ABC, Letonia; Jurgita la „Tyto White", Lituania; Fernando, Nana și „The Brothers" la Arqueiro, Brazilia, Marie-Louise, Anne și Jakob de la „Rosinante", Danemarca. Mi-ați devenit cu toții prieteni și am râs foarte mult împreună când am fost în vizită. Mulțumesc, mulțumesc și iar mulțumesc că ați fost niște nași atât de atenți și înțelepți pentru mine și surorile mele.

Sunt foarte recunoscătoare Ellei Micheler, lui Susan Moss, lui Jacqueline Heslop, Lesley Burns și, bineînțeles, Oliviei Riley, cunoscută ca „Echipa Lulu", care mi-au oferit informații vitale, asistență editorială și sprijin acasă în timpul unui an haotic. Mulțumesc pentru toată răbdarea și putința de a face *multitasking* din scurt, pe măsură ce viața mea a devenit mult mai ocupată. Și lui Stephen – soț, agent, consilier și cel mai bun prieten, nu aș putea face asta fără tine.

Harry, Bella, Leonora și Kit – sunt foarte mândră de fiecare dintre voi. Îmi vine să țip de bucurie, frustrare și fericire datorită vouă, că mă aduceți cu picioarele pe pământ de fiecare dată. Vă iubesc pe toți.

Ca întotdeauna, le mulțumesc cititorilor mei din toată lumea: le-ați îndrăgit pe surori, ați râs, ați iubit și ați plâns cu ele, ca și mine când le scriu poveștile. Doar pentru că noi și ele suntem oameni.

Mulțumesc.

Lucinda Riley
Aprilie 2017

BIBLIOGRAFIE

Munya Andrews, *The Seven Sisters of the Pleiades* (North Melbourne, Victoria: Spinifex Press, 2004)

John Bailey, *The White Divers of Broome* (Pan Macmillan, Australia, 2002)

Annie Boyd, *Koombana Days* (Fremantle Press, 2013)

Diney Costeloe, *The Throwaway Children* (Head of Zeus, 2015)

J.E. deB. Norman and G.V. Norman, *A Pearling Master's Journey* (BPA Print Group Pty Ltd, 2008)

Susanna de Vries, *Great Pioneer Women of the Outback* (Harper Collins, 2005)

Mark Dodd, *The Last Pearling Lugger* (Pan Macmillan, Australia, 2011)

Martin Edmond, *Battarbee and Namatjira* (Giramondo, 2014)

Aji Ellies, *The Pearls of Broome* (CopyRight Publishing Company Pty Ltd, 2010)

Barry Hill, *Broken Song: TGH Strehlow and Aboriginal Possession* (Vintage, 2002)

Ion L. Idriess, *Forty Fathoms Deep* (Angus and Robertson Limited, 1945)

John Lamb, *Silent Pearls: Old Japanese Graves in Darwin and the History of Pearling* (Bytes On Colours, 2015)

Peter Latz, *Blind Moses* (IAD Press, 2014)

Carl Strehlow, *Die Aranda- und Loritja-Stämme in Zentral-Australien* (Ed. Städtisches Völkerkunde-Museum Frankfurt am Main and Moritz Freiherr v. Leonhardi, Vol. 1–5, Frankfurt 1907–1920)

TGH Strehlow, *Journey to Horseshoe Bend* (Giramondo, 2015) John G. Withnell, *The Customs and Traditions of the Aboriginal Natives of North Western Australia* (Dodo Press, 1901)

Guy Fawkes a întruchipat unul dintre cei mai admirați rebeli ai tuturor timpurilor. Masca atribuită lui a devenit un simbol al celor care se opun abuzurilor regimurilor politice. A fost membru al grupului care a pus la cale Complotul prafului de pușcă în 1605, tentativă de asasinat împotriva regelui Iacob I

al Angliei.
Petrecerile de lună plină
Bucată dreptunghiulară de material textil care se poate purta ca fustă sau ca rochie în India, Asia sau Africa.
Rochie sau tunică cu mâneci lungi
William Turner, pictor englez cunoscut pentru peisaje marine, de multe ori turbulente, reprezentant al romantismului
„Draga mea“ (în limba franceză în original)
„Crăciun fericit“ (în limba franceză în original)
Sărbătoare seculară în multe state membre ale Commonwealth-ului și în Marea Britanie pe 26 decembrie, zi în care comercianții primesc o cutie cu bani, în semn de apreciere pentru munca depusă în timpul anului.
Sawadee krap/ka înseamnă „bună“ și „la revedere“ (în limba thailandeză în original)
Aluzie la celebra replică din *Alice în Țara Minunilor*, în original „Curiouser and curiouser“
„Pioniera industriei perlelor“ (în limba engleză în original)
Mâncare scoțiană de oaie sau de viţel
Dansuri tradiționale irlandeze și scoțiene
„Dezbrăcat“, aici cu sensul de „neprezentabil“ (în limba franceză în original)
Termen arhaic pentru Crăciun
Tendință tradiționalistă în cadrul Bisericii Anglicane care promova continuitatea cu creștinătatea romano-catolică și punea accent pe ritualul liturgic
Joc de cuvinte între „Kat“, prescurtarea numelui Katherine și *cat* care înseamnă „pisică“
În original, „Big Wet“, sezon ploios care aduce cu sine inundații.
În original, *Dreamtime*, „Visarea“, este un termen folosit de antropologi pentru credințele aborigenilor din Australia și tema centrală a culturii lor exprimate în mitul „timpului pentru visare“, care explică originile lumii lor, un „a fost odată ca niciodată“ sacru
Denumirea unei zone vaste și izolate în brusa australiană
De la „country“, „țară“
În dialectul australian, „benzinărie“
Persoană recrutată din sau prin orașul Kupang în West Timor să lucreze în industria perlelor
În original, *blister pearl* sau „jumătate-de-perlă“, nu sunt la fel de valoroase precum cele „întregi“. Sunt un tip special de perle datorită formei plate, semisferice, dată de modul în care este creată această perlă. În loc să se atașeze de corpul moluștei, perla crește integrată în cochilie.
În original, *go walkabout* se referă la o călătorie lungă pe jos, între orașe îndepărtate. „Walkabout“ este și un rit printre aborigenii australieni, de neînțeles pentru colonişti, uneori marcând tranziția tinerilor spre maturitate, alteori fiind vorba de simple ceremonii sau vizite. După ce a devenit peiorativ, termenul a fost înlocuit cu „mobilitate temporară“.
Pisică
„La revedere, micuțul meu. Ai grijă de mama ta, da?“ (în limba germană în original)
„La revedere“ (în limba germană în original)
Serviciu australian de aero-ambulanță, care oferă asistență celor izolați în zone îndepărtate ale brusei, fără acces la spital
Savană. În Australia, termenul este un simbol al identității și se referă adesea la aborigenii care au reușit să se adapteze la un mediu ostil, caracterizat de teritorii semiaride și sălbatice, cu mică densitate a faunei. Din punct de vedere geografic, *bush* include și brusa.
Celebră perlă neagră, cumpărată cu o sumă uriașă la vremea ei, s-a pierdut odată cu scufundarea

vasului *Koombana* și în jurul ei s-a creat o legendă, conform căreia toți cei care intrau în posesia ei mureau
Ceremonie aborigenă, dansuri rituale
„Rămâi cu mine“ (în limba germană în original)
„Mulțumesc frumos, copilă“ (în limba germană în original)
Partid politic înființat în Regatul Unit de muzicianul David Sutch și inițiat ca satiră la adresa politicii britanice
„Doamne Dumnezeule“ (în limba franceză în original)
„Drum bun“ (în limba franceză în original)

CĂRȚI VÂNDUTE ÎN 20 DE MILIOANE DE EXEMPLARE!

POVESTEA PLEIADELOR CONTINUĂ
CU O NOUĂ AVENTURĂ FASCINANTĂ!

blue MOON